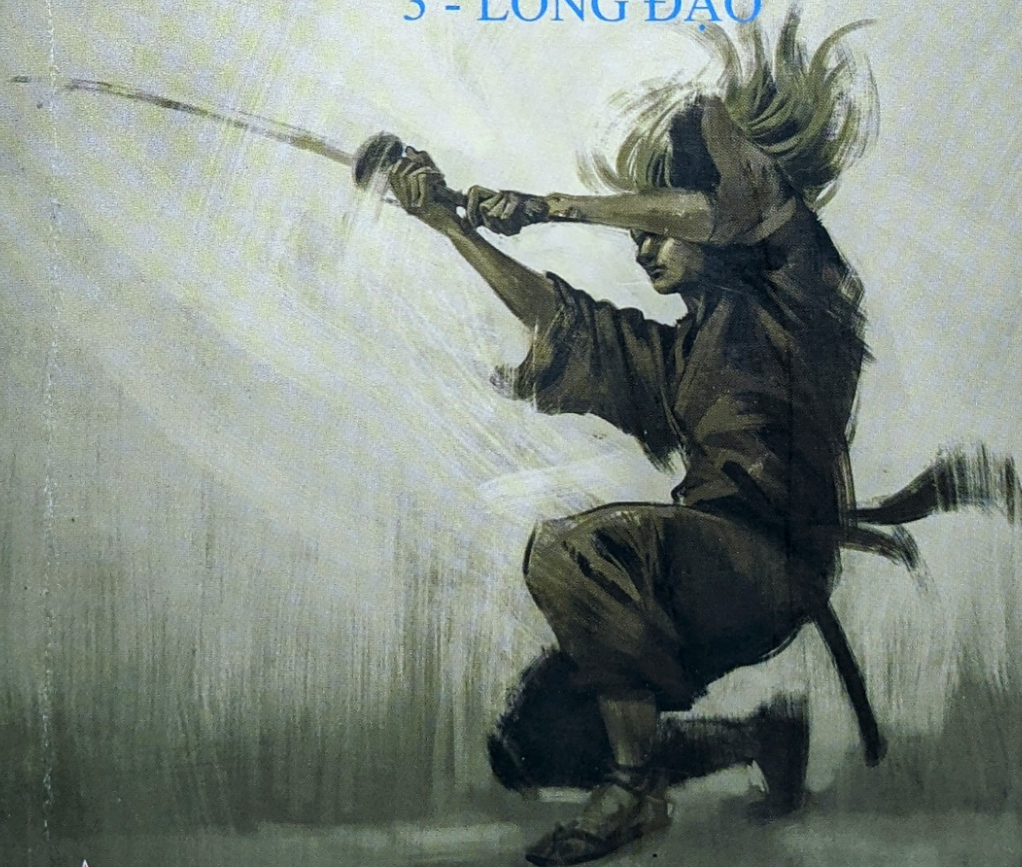

SAMURAI

TRẺ TUỔI

3 - LONG ĐAO

CHRIS BRADFORD

Thời khắc của cuộc chiến sinh tử đã đến

CHRIS BRADFORD

SAMURAI
TRẺ TUỔI

3 - LONG ĐẠO

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Long Đạo

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng vợ tôi, Sarah

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Phần Mở Đầu - Tên Sát Thủ

1 - Chiếc Nạng

2 - Âm Khí

3 - Nhân Vật Thứ Ba

4 - Quỷ Kiếm

5 - Tình Mẫu Tử

6 - Khu Vườn Của Ông Uekiya

7 - Viên Ngọc Trai

8 - Võ Sĩ Đạo

9 - Ủng Điều Đường

10 - Tử Thí

11 - Haiku

12 - Nhị Thiên

13 - Thất Trận

14 - Lưu Đích Mã

15 - Đua Thuyền

16 - Bắt Cóc

17 - Trùng Phạt

18 - Lời Hiệu Triệu

19 - Lời Tuyên Bố

20 - Khí Thuật

21 - Tường Vũ Khí

22 - Thơ Tình

23 - Thu Diệp Thức

24 - Gián Diệp

25 - Võ Sĩ Cuối Cùng

26 - Tàn Tâm

27 - Kukai

28 - Kẻ Thất Bại Vĩ Đại

29 - Thầy Dòng

30 - Kị Xạ

31 - Diễn Biến Bất Ngờ

32 - Lửa Cháy Ưng Điều Đường

33 - Moriko

34 - Treo Cổ

- 35 - Cát Cường Lưu
- 36 - Kết Cục
- 37 - Thành Osaka
- 38 - Cha Bobadillo
- 39 - Kẻ Địch
- 40 - Hãm Thành
- 41 - Tiệc Trắng
- 42 - Cuộc Tấn Công Trong Đêm
- 43 - Thích Khách
- 44 - Đừng Bao Giờ Chần Chừ
- 45 - Thân Phận Thứ Hai
- 46 - Thánh Lễ Ban Phúc
- 47 - Trận Tennoji
- 48 - Xích Quỷ
- 49 - Hi Sinh
- 50 - Hạc Giấy
- 51 - Tháp Trung Tâm
- 52 - Chính Nghĩa
- 53 - Thế Mạng
- 54 - Báo Thù

55 - Tiến Thoái Lưỡng Nan

56 - Võ Sĩ

57 - Thầy Kyuzo

58 - Trận Chiến Cuối Cùng

59 - Kim Thủy Tinh

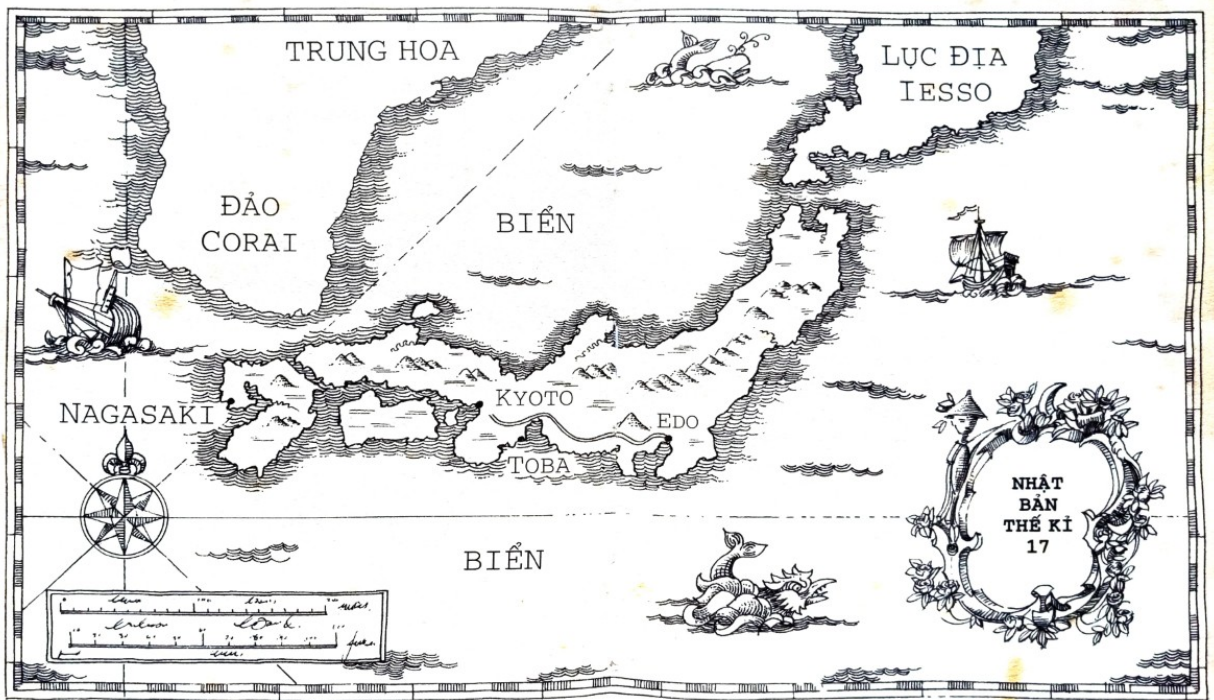
60 - Tòng Sơn Đáo Hải

61 - Shogun

62 - Con Đường Võ Sĩ Đạo

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

PHẦN MỞ ĐẦU

TÊN SÁT THỦ

Nhật Bản, tháng Sáu năm 1613

Tên sát thủ lướt qua các mái nhà êm ru như một cái bóng.

Giấu mình trong bóng đêm, hắn lặng lẽ băng qua con hào, trèo lên dây tường bao quanh sân rồi lén vào bên trong khu nội thành. Mục tiêu của hắn là tòa nội điện - tòa tháp tám tầng được canh phòng cẩn mật ngự giữa trung tâm của một tòa thành kiên cố được cho là bất khả xâm phạm.

Qua mặt các samurai canh gác bên ngoài thành chỉ là chuyện dễ như bỡn với hắn. Giữa một buổi tối oi bức ngột ngạt thế này, những tên lính canh còn đang mải lo căn nhắc về sự khó chịu của thời tiết hơn là an nguy của vị lãnh chúa. Hơn nữa, niềm tin mù quáng vào một tòa thành bất khả xâm phạm đã khiến họ buông lỏng nghĩa vụ của mình - nghĩ rằng chẳng kẻ nào dám cả gan xâm nhập một tòa pháo thủ kiên cố đến vậy.

Với tên ninja sát thủ, phần khó nhất có lẽ là làm sao để vào được khu bên trong tháp canh. Lính hộ vệ của lãnh chúa chắc chắn sẽ không chủ quan lơ là nhiệm vụ. Tên ninja đã tiến sát phần mái của dãy thành bên ngoài. Hắn chỉ phải băng qua khoảng sân trống tiến vào khu nền lát đá của tòa nội điện.

Tên ninja thả người xuống từ trên mái. Lấn vào trong hàng cây mận và anh đào, hắn lén qua khu vườn trà đạo có cái hồ hình bầu dục để tiến vào căn nhà giếng ở trung tâm tòa thành. Ngay khi nghe thấy tiếng chân một samurai đi tuần đêm đến gần, tên sát thủ lập tức hụp người chui vào bên trong.

Sau khi vị võ sĩ đã đi khỏi, tên sát thủ nhanh nhẹn phóng đến tòa tháp canh. Như một con tắc kè đen tuyền, hắn thoăn thoắt trèo lên mặt dốc đứng của tòa tháp không chút khó khăn. Đến tầng thứ tư, tên ninja nhanh chóng lén vào qua một khung cửa sổ để hở.

Vào được bên trong, tên sát thủ biết chính xác nơi hắn cần phải đến. Bước đi êm ru trên dây hành lang tối om, hắn bỏ qua vài căn phòng với cánh cửa giấy rồi rẽ phải, tiến vào một cầu thang gỗ. Ngay lúc hắn chuẩn bị trèo lên, bất thành lình một lính gác xuất hiện từ phía trên cầu thang.

Như một làn khói, tên ninja lập tức hòa mình vào bóng tối, bộ trang phục ninja tuyền một màu đen giúp hắn gần như trở nên vô hình. Hắn lặng lẽ rút thanh đoản kiếm *tantō*, sẵn sàng cắt họng tên lính canh.

Không hề nhận ra cái chết đang cận kề, người lính gác bước xuống rồi đi thẳng qua. Không muốn tạo ra sự xáo trộn không cần thiết có thể để lộ sự hiện diện của mình bên trong tòa tháp canh, tên ninja để cho tay lính gác đi qua mà không động thủ. Ngay khi tay lính gác rẽ vào một góc khuất, tên sát thủ liền tra kiếm trở lại bao rồi trèo lên cầu thang đến dây hành lang phía trên.

Qua cánh cửa giấy mỏng manh trước mặt, hắn thấy từ bên trong căn phòng hắt ra thứ ánh sáng mờ ảo của hai cây nến. Hé cánh cửa sang bên, hắn ghé mắt nhìn qua khe hẹp. Một người đàn ông đang quỳ trước điện thờ chăm chú khấn vái. Xung quanh không hề có bóng dáng một samurai nào.

Tên sát thủ lén vào.

Sau khi tiếp cận được đối phương, tên ninja móc từ trong túi vải giắt trên đai lưng ra một vật hình chữ nhật được bọc kín bằng vải dầu màu đen. Hắn đặt vật này xuống sàn cạnh người đàn ông đang cầu nguyện rồi cúi đầu thi lễ.

“Đến đúng lúc lắm,” người đàn ông gầm gừ trong cổ họng.

Không hề quay lại, ông ta cầm vật bên cạnh lên rồi mở ra, để lộ một cuốn sách bọc bì da đã sờn cũ.

“*Hải đồ!*” ông ta rít lên, tay mân mê tấm bì da, mở từng trang xem xét các mẫu bản đồ hàng hải, các đoạn ghi chép hải trình, các biểu tượng đánh dấu thủy triều, thông tin về cách xác định phương hướng và thiên văn. “Cuối cùng thứ đáng ra thuộc về ta cũng đã trở về với ta. Của cải trên thế gian này đang nằm cả trong tay ta. Đất Mẹ rồi sẽ thống trị mọi hoạt động trên biển cả, tạ ơn Chúa đã ban ơn cho chúng con.”

Nói đoạn người đàn ông đặt cuốn *hải đồ* lên bệ thờ. “Thế còn thằng nhóc thì sao?” ông ta hỏi, vẫn quay lưng lại với tên sát thủ. “Nó chết chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Sao lại chưa? Chúng ta đã thỏa thuận rất rõ ràng rồi cơ mà.”

“Ông biết đấy, thằng nhóc đó được Masamoto huấn luyện theo con đường Võ Sĩ Đạo,” tên ninja giải thích. “Đến giờ nó đã khá tiến bộ, và dường như cũng có chút... tài năng nữa.”

“Tài năng? Ý anh là một thằng nhãi như nó có khả năng đánh bại được cả Độc Nhãn Long danh tiếng lẫy lừng sao?”

Con mắt màu xanh ngọc duy nhất của Độc Nhãn Long lóe lên hiểm độc, rõ ràng khó chịu trước lời nhạo báng của người đàn ông. Hắn đã tính trước việc sẽ lấy đầu “thằng nhóc” kia, nhưng vì chưa nhận được phần trả công cho nhiệm vụ lấy về cuốn *hải đồ* nên thú vui đó xem ra sẽ phải bị trì hoãn.

“Vì anh là kẻ giỏi nhất, tàn bạo nhất nên tôi mới thuê anh,” người đàn ông tiếp tục. “Nói xem, có phải tôi đã nhìn lầm anh rồi không hả Độc Nhãn Long? Tại sao đến giờ này thằng nhãi đó còn chưa chết?”

“Bởi vì có thể ông vẫn còn cần đến nó.”

Người đàn ông quay lại, khuôn mặt ông ta vẫn ẩn trong bóng tối.

“Thằng Jack Fletcher thì có gì để ta cần?”

“Bản *hải đồ* đã bị mã hóa. Chỉ có nó mới biết chìa khóa giải mã.”

“Sao anh lại biết chuyện này?” người đàn ông chất vấn, giọng ông ta có phần cảnh giác. “Anh đã thử tự giải mã cuốn sổ đó à?”

“Dĩ nhiên,” tên ninja trả lời. “Sau lần lấy nhầm cuốn từ điển Bồ Đào Nha, tôi nghĩ tốt nhất là nên kiểm tra nội dung bên trong trước cho chắc chắn trước khi giao lại cho ông.”

“Vậy anh có giải mã được không?” người đàn ông hỏi.

“Chỉ một phần thôi. Cách kết hợp lạ thường giữa tiếng Anh và tiếng Bồ Đào Nha khiến cho quá trình giải mã phức tạp hơn dự kiến.”

“Không thành vấn đề. Cũng chẳng có gì to tát,” người đàn ông nói, rõ ràng đang hài lòng khi biết nội dung cuốn sổ vẫn chưa bị tiết lộ. “Trong nhà lao hiện đang giam giữ một tên thầy tu người Pháp. Hắn là một nhà toán học và sử dụng tốt cả hai ngôn ngữ. Chỉ cần hứa hẹn thả tự do là hắn sẽ ra sức giải mã thôi.”

“Vậy còn thằng nhãi ngoại quốc?” Độc Nhãn Long hỏi.

“Một khi mật mã đã giải xong, hãy kết thúc nhiệm vụ của mình,” người đàn ông ra lệnh, đoạn quay người lại quỳ trước điện thờ lần nữa. “Bằng cách giết nó.”

1

CHIẾC NẠNG

Âm thanh từng nhịp bơm máu động thành thành trong tai Jack. Tim nó đập mạnh, phổi khao khát dưỡng khí. Nhưng nó không thể ngừng lại nữa rồi.

Jack xộc thẳng vào rừng tre. Nó liên tục phải luồn cúi giữa mê cung của hằng hà sa số thân và lá cây màu xanh hơi ngả vàng.

“Tên đó đâu rồi?” một giọng lớn tiếng vang lên từ phía sau.

Jack cố phóng mình thật nhanh bắt chấp cơ bắp nó phản đối dữ dội. Nó không được phép bỏ cuộc.

Kể từ cái ngày định mệnh mà tàu *Alexandria* bị bọn ninja đánh chìm khiến Jack phải trôi dạt đến đảo quốc Nhật xa xôi, nó đã luôn phải chịu cảnh bị tên sát thủ Độc Nhân Long truy bắt khắp nơi cho đến khi cướp được cuốn *hải đồ* từ người cha quá cố.

Lần này, đến lượt nó đóng vai kẻ đuổi theo, truy lùng những tên ninja kia nhằm lấy lại *hải đồ*.

“Hình như hãn thoát mất rồi!” giọng nói thứ hai vang lên đầy vẻ chán chường.

Jack bèn giảm tốc. Nó điên cuồng đảo mắt nhìn quanh. Thật vậy, tên trộm đã hoàn toàn biến mất giữa những lùm cây rậm rạp.

Yamato và Akiko đuổi kịp Jack. Akiko phải ngồi thụp xuống nghỉ ngơi, cô bé vẫn chưa hoàn toàn bình phục, và việc phải chạy như thế này thật sự là quá sức. Nước da trắng ngần của cô giờ đã trở nên tái nhợt, cặp mắt lá liễu cũng xuất hiện những quầng thâm.

Jack thấy hối hận. Nó chính là nguyên nhân khiến cho tình trạng sức khỏe của Akiko yếu đi như vậy, dù cô bé không hề trách nó nửa lời. Vì muốn bảo vệ *hải đồ*, Jack đã lén giấu cuốn sổ trong lâu đài của lãnh chúa vùng Kyoto, ngài Takatomi. Nó cứ tưởng đó phải là nơi an toàn nhất, nhưng nào có phải vậy. Độc Nhân Long đã đột nhập thành công, Akiko suýt mất

mạng vì bảo vệ nó, còn mạng sống của Lãnh chúa Takatomi bị đe dọa nghiêm trọng.

“Thế quái nào mà hãn lại thoát được nhỉ?” Yamato lên tiếng, cậu bé vẫn phải dựa vào cây bồng thờ dốc vì mệt. “Hãn bị què cơ mà!”

“Có lẽ hãn giờ trò gì đó,” Jack đáp, vẫn cố đưa mắt tìm kiếm dấu hiệu khả nghi. “Hoặc đã lén chạy ngược hướng chúng ta rồi.”

Jack biết Yamato cũng quyết tâm truy đuổi tên ninja không kém gì nó bởi bốn năm trước, anh trai cậu cũng đã phải bỏ mạng dưới tay bè lũ Độc Nhân Long.

“Không ngờ tên đó lại cuỗm luôn viên ngọc của chị Akiko nữa chứ!”, vừa nói Yamato vừa trút giận vào bụi tre gần đó, cậu chàng ngay lập tức tru lên đau đớn vì đá trúng phải phần thân cứng như đá của lùm cây.

Akiko thở dài, đưa mắt nhìn cậu em họ nóng tính của mình. “Thôi đừng bận tâm quá,” vừa nói cô bé vừa đưa tay sửa lại chỗ dây buộc tóc bị lỏng ra sau cuộc truy bắt vừa rồi, “cũng không đến mức quý hiếm lắm đâu.”

“Cái đó chưa nói làm gì, vấn đề là hãn lấy viên ngọc mà có đưa ra thông tin gì cho chúng ta đâu.”

Jack cũng có cùng suy nghĩ này. Vốn dĩ đó là lí do khiến bọn chúng phải tất tả đuổi theo đến tận chân dãy núi Iga. Sau vụ náo loạn làm nguy hiểm đến tính mạng của Lãnh chúa Takatomi, chúng đã bị trục xuất khỏi trường và phải về nhà mẹ Akiko ở Toba nương nhờ cho đến khi có phán quyết cuối cùng. Chẳng may trên đường đi, chú Kuma, vị võ sĩ dẫn đường cho bọn nó bị trật khớp vai do ngã ngựa, nên cả đoàn phải dừng lại ở vùng Kameyama chờ đến lúc ông bình phục. Tại đây, chúng nghe một người bán dạo kể rằng gần đây có tay Orochi nào đấy vẫn thường khoe mẽ hãn ta là chỗ quen biết với Độc Nhân Long khét tiếng. Làng Kabuto nơi tên này đang sinh sống cũng không xa lắm, thế là cả bọn quyết định đến tìm.

Jack những mong có thể thông qua tay Orochi này tìm ra hang ổ của tên Độc Nhân Long, từ đó báo cho thầy Masamoto Takeshi, cha của Yamato biết. Như vậy nó vừa có cơ hội lấy lại bản *hải đồ* bị đánh cắp, vừa có hi vọng cả bọn được thầy tha thứ và cho phép trở lại trường Nhị Thiên Nhất Lưu để tiếp tục con đường võ học còn dang dở.

Làng Kabuto xem ra chỉ là những ngôi nhà nhỏ dựng rải rác ven con đường mòn, nổi bật nhất cũng chỉ có quán rượu ọp ẹp mà những người lữ khách đi từ hướng đường chính Tokaido đến thị trấn Ueno thỉnh thoảng dừng chân.

Chính ở cái quán đó Jack đã gặp tên Orochi.

Lúc bọn chúng bước vào, không khí trong quán trở nên im lặng khác thường do ngoại hình của Jack dễ khiến người khác phải chú ý, nhất là ở những vùng cách xa Kyoto, nơi chẳng mấy khi thấy bóng dáng người ngoại quốc nào. Mái tóc dày vàng óng cùng cặp mắt xanh biếc của Jack đã cuốn hút ánh nhìn của những người dân bản địa tóc đen mắt đen ở đây. Vấn đề lại càng nghiêm trọng hơn khi nó tuy mới chỉ mười bốn tuổi nhưng sức vóc vượt xa những người Nhật vốn tương đối nhỏ con. Thành thử họ thường tỏ ra e dè, sợ sệt, nhất là khi nó ăn mặc chẳng khác gì một võ sĩ thứ thiệt.

Jack liếc nhìn quanh. Quán rượu này trông giống một ỗ cờ bạc hơn là chốn dừng chân nghỉ ngơi của những người lữ khách. Bàn ghế thấp tè, lại vương vãi đầy rượu, rõ ràng chỉ có thể là nơi tổ chức những màn tài xỉu^[1] hay sát phạt mà thôi. Lúc này trong quán có vài người ăn mặc như thương khách, võ sĩ, cũng có cả nông dân, tất cả đều e dè nhìn về phía bọn chúng. Lúc Akiko bước vào, lập tức có những tiếng xầm xì tán tụng phát ra, cũng do đó mà Jack nhận thấy trong quán chỉ có duy nhất cô phục vụ đang đứng trong góc với vẻ mặt lo lắng là nữ mà thôi.

Ba đứa bèn tiến đến quầy, mọi ánh mắt đều dõi theo bọn chúng.

“Xin hỏi,” Yamato nói với ông chủ quán có dáng người đậm, hai cánh tay cuộn cuộn bắp thịt. “Chú có biết người đàn ông tên Orochi sống ở đâu không ạ?”

Chủ quán buông một tiếng càu nhàu rồi hất đầu ra hiệu về phía chiếc bàn khuất trong góc quán. Đó là một vị trí âm u được thắp sáng bằng một ngọn nến nhỏ, chỉ có một người đang ngồi, sau lưng ông ta là một chiếc nạng bằng gỗ.

“Chúng ta nói chuyện một lát được chứ?” vừa nói Yamato vừa bước đến cùng Jack và Akiko.

“Còn xem ai là người trả tiền đã,” người đàn ông cất giọng khò khè. Ông ta nhìn cả bọn từ đầu đến chân, rõ ràng đang tự hỏi vì sao một cậu trai mang vẻ dòng dõi quý tộc, một cô tiểu thư xinh đẹp và một tay ngoại quốc lại có việc gì ở chốn quán xá xập xệ này.

“Chúng tôi,” Yamato đáp và cúi đầu xác nhận.

“Thế thì mời đến đây. Cả tên ngoại quốc nữa.”

Jack bỏ ngoài tai câu nói đầy vẻ xúc phạm của hắn. Người đàn ông này là manh mối duy nhất của chúng lúc này. Hơn nữa, cứ ra vẻ mình chẳng hiểu

gì về tiếng Nhật có lẽ sẽ tốt hơn cho cả bọn.

Orochi đưa cánh tay trái dị dạng của mình về phía chủ quán ra hiệu mang rượu đến. Khi thấy người đàn ông gọi rượu và cả ba người khách lạ đã an vị cùng với hắn, những người khác cũng bắt đầu trở lại với công việc chuyện trò và bài bạc của mình.

Jack, Akiko cùng Yamato ngồi khoanh chân bên chiếc bàn thấp, đối diện với người đàn ông. Cô phục vụ mang đến bình rượu to và một cái cốc nhỏ. Cô ta nhận tiền từ tay Yamato rồi nhanh chóng lui về.

“Thứ lỗi cho tôi vì kiểu ngồi thô lỗ này nhé,” Orochi vừa nói với Akiko bằng một giọng khò khè vừa chỉ cái chân trần thiu buông thông trên đệm của mình. “Không phải có ý sỗ sàng gì, nhưng tôi sinh ra đã tật nguyền rồi.”

“Không sao,” cô bé đáp, đoạn rót rượu cho Orochi. Phong tục là khi trong bàn có sự hiện diện của phụ nữ thì họ sẽ là người tiếp rượu.

Dùng cánh tay lành lặn nâng cốc rượu lên, Orochi nốc cạn một hơi. Akiko tiếp tục rót đầy cốc.

“Chúng tôi muốn biết,” Akiko bắt đầu câu chuyện một cách nhỏ nhẹ trong lúc Orochi đưa tay vớ lấy cốc rượu, “về chỗ ẩn náu của Độc Nhân Long.”

Orochi có chút chần chừ khi nghe đến cái tên Độc Nhân Long, nhưng rồi hắn cũng cầm cái cốc lên nốc cạn.

“Rượu gì tởm bỏ mẹ!” hắn ta càu nhàu, vừa ho sặc sụa vừa dấm bình bịch vào ngực. “*Cái đó*, muốn biết thì sẽ tốn kém đấy nhé.”

Dứt câu, Orochi ném về phía Yamato ánh nhìn đầy ẩn ý, Akiko tiếp tục rót rượu. Biết rõ đối phương muốn gì, Yamato gạt đầu ra hiệu với Akiko. Cô bé bèn lấy ra một viên ngọc trai màu trắng sữa khá to từ tay áo kimono của mình đặt lên bàn trước mặt Orochi.

“Nhiều đây chắc là *dư* rồi đấy,” Yamato khẳng định.

Thấy viên ngọc, ánh mắt tên bợm lập tức sáng lên, hắn vội vàng đảo mắt nhìn quanh để chắc chắn rằng này giờ không ai trong quán đang để ý nghe ngóng. Sau khi đã thỏa mãn quan sát, từ miệng Orochi nở ra một nụ cười méo mó chẳng khác gì cánh tay dị dạng khủng khiếp của gã.

Hắn đưa tay ra định lấy viên ngọc trai.

Yamato lập tức tóm chặt cổ tay người đàn ông lại.

“Tiền trao rồi nhưng cháo đã múc đâu,” Yamato thận trọng.

“À, dĩ nhiên rồi,” Orochi thu tay lại đáp. Hắn tiếp tục thì thầm với giọng rất bé, “Các vị nên đến chỗ làng...”

Bất chợt có tiếng chuông vang lên từ phía cửa quán, hai người khách mới đang đẩy cửa bước vào. Orochi liền ngưng nói, hắn quan sát những người này bước đến bàn cạnh quầy. Jack nhận thấy trên một bàn tay của người đang gọi chủ quán bị thiếu mất một ngón.

“Ông nói tiếp đi chứ?” Yamato nôn nóng.

Orochi có vẻ phân tâm trong giây lát, rồi rất nhanh chóng, mọi sự tập trung chú ý của hắn lại đổ dồn vào viên ngọc.

“À... chờ tôi một chút nhé? Mót quá,” hắn ta vừa nói vừa với tay lấy chiếc nạng. “Mỗi lần đi lại mất thời gian lắm nên có nhu cầu là phải đi ngay. Mong các vị thông cảm.”

Lúc đứng dậy, Orochi loạng choạng va vào chiếc bàn làm bình rượu đổ tung vãi.

“Đấy, cái chân càng lúc càng yếu,” hắn lầm bầm, cũng là để giải thích. “Tôi sẽ quay lại ngay thôi. Ờ phục vụ, ra dọn bàn đi chứ!”

Nói đoạn, Orochi tập tễnh bước về phía cửa sau. Cô nữ phục vụ nhanh chóng bước đến lau dọn mớ hỗn độn. Đến lúc này Jack mới chợt nhận ra một thứ đã bốc hơi.

“Viên ngọc đâu?”

Cả bọn hốt hải cúi xuống tìm quanh sàn, rồi nhìn nhau đầy hoảng hốt. Tên bộm đã lấy đi từ nãy rồi.

Ba đứa vội vã chạy ra chỗ cửa sau.

Chẳng thấy tên Orochi đâu cả. Akiko chỉ kịp bắt gặp chuyển động của một bóng đen di chuyển vào rừng tre phía sau quán. Kì lạ thay, bọn chúng còn chưa kịp đến bìa rừng, bóng đen đó đã lúi sâu vào trong rồi. Thế là cả bọn cứ đuổi mãi, đuổi mãi... cho đến khi chẳng còn thấy bóng dáng của tên trộm nữa.

“Có tiếng gì đó thì phải?” Akiko lên tiếng cắt ngang trong lúc Jack vẫn đang cố tìm quanh.

“Tiếng gì cơ?” Jack hỏi lại.

“Suyt, nghe đi!”

Cả bọn liền im lặng.

Chỉ có thứ âm thanh êm ả tựa như tiếng sóng vỗ vào bờ của những tán lá trên cao. Chốc chốc mới có thêm tiếng thân cây cọ vào nhau, ngoài ra Jack thấy chẳng còn gì khác lạ cả.

“Đấy, nghe thấy không?” cô bé khẳng khẳng, đoạn thì thầm với nó, “Nín thở xem nào.”

Ba đứa bèn ngậm chặt miệng nhìn nhau.

Sao lại *vẫn* có tiếng người đang thở.

Những bài khổ luyện cùng thầy Kano, vị võ sư Bổng Thuật mù lòa của trường Nhị Thiên Nhất Lưu một lần nữa lại phát huy tác dụng. Jack dễ dàng phát hiện âm thanh phát ra từ đâu. Nó thận trọng tiến về hướng đó.

Bất ngờ Orochi xuất hiện từ một vị trí chỉ cách chỗ nó đang đứng có vài bước. Hóa ra hắc vẫn lẩn trốn ngay gần bọn nó này giờ.

“Đứng lại!” Jack hét lớn, tiếng hét của nó làm con chim đậu trên ngọn tre phải giật mình vỗ cánh.

“Hai người cứ đi đi!” Akiko nói vọng theo, cô bé không còn đủ sức mà chạy nữa. “Đồ đạc để tớ trông.”

Yamato bèn vút hành lí xuống rồi phóng theo. Jack vẫn cố chạy hết sức từ nãy nhưng bóng tên bọm cứ lẩn khuất trong những bụi cây rậm rạp.

Nhưng lần này đã khác, nó nhanh chóng xác định được vị trí tên Orochi lẩn vào. Ngay khi Jack tới được vị trí nơi gã biến mất thì đột ngột chân nó dẫm hệt phải một vùng dốc dựng đứng khiến nó ngã lộn nhào xuống dưới.

Sau khi đã đứng dậy được, Jack thấy nó đang đứng trước một con đường mòn trong rừng. Vài giây sau, Yamato cũng đuổi kịp đến nơi, nhờ tiếng la cảnh báo của Jack ban nãy nên cậu không bị trượt ngã như nó.

“Hắc đâu rồi?” Yamato vội hỏi.

“Ai mà biết. Tớ lo tiếp đất còn chưa xong!” vừa phải đám lá khô trên tóc, nó vừa bực bội trả lời.

“Thôi được rồi, cậu cứ đuổi theo hướng này, tớ lo phía ngược lại,” Yamato đề nghị. “Nếu thấy hắc thì la lên nhé.”

Nói đoạn cậu phóng vụt đi.

Jack cũng định làm vậy thì bất chợt nghe có tiếng loạt xoạt. Nó nhanh chóng quay ngoắt lại.

“Ta biết mi đang ở đây,” Jack tuyên bố.

Lúc này Orochi xuất hiện ngay dưới mặt đất, hắn từ từ dùng nạng đứng dậy.

“Ô! Ra là cậu hiền tiếng Nhật. Thế thì may quá.”

Hắn cúi đầu ra vẻ đáng thương rồi tập tễnh bước về phía nó.

“Chắc cậu không nhớ làm đau một người tàn tật như tôi đâu nhỉ?” tên bọm khẩn cầu, hắn đưa cánh tay phải không khèo của mình ra vẻ đầu hàng.

“Mi không tàn tật!” Jack khẳng định sau khi quan sát tên bọm thật kĩ. “Lúc ở trong quán tay trái của mi mới dị dạng cơ mà?”

Một nụ cười méo mó hiện ra trên khuôn mặt Orochi.

“Ờ. Nhưng cũng đủ để qua mặt bọn mày đấy chứ?” vừa nói hắn vừa duỗi chân đứng thẳng dậy, đồng thời thả lỏng cánh tay đã cố tình co rút cho không khèo.

Nhanh như cắt, Orochi rút thanh thép nhọn giấu trong chiếc nạng ra.

Phóng về hướng ngực Jack.

ÁM KHÍ

Nếu không có những bài học ở trường Nhị Thiên, Jack khó mà thoát chết.

Nó lập tức xoay người sang bên, vừa đủ tránh cho tim bị đâm thủng trong gang tấc. Không chậm trễ một giây, Jack dùng tay phải tung luôn một đòn bạt thủ về phía đối phương.

Trúng phải đòn bạt thủ của Jack vào giữa cuống họng, Orochi loạn choạng lúi về phía bụi tre. Lợi dụng lúc gã định thần lấy hơi, Jack phóng đến định ra đòn kết liễu. Nhưng tên bợm vẫn kịp dùng thanh sắt nhọn của mình đáp trả, buộc Jack phải lùi vào khoảng trống chật hẹp trong rừng tre. Chắc hẳn sẽ giành được phần thắng, Orochi phóng luôn thứ vũ khí của mình vào vị trí giữa hai mắt Jack.

Bị kẹp giữa hai thân tre, Jack không còn cách nào khác ngoài thụp xuống. Nó vội vàng khụy gối và nghe thấy một âm thanh ghê rợn phát ra khi thanh thép chọc thủng thân tre trên đầu.

Orochi điên tiết chửi rủa, vũ khí của hắn giờ đã bị mắc kẹt không rút ra được. Jack tung một cú đâm mạnh vào bụng hắn nhưng tên bợm vẫn ngoan cố không chịu buông tay. Nó bèn dùng tay nắm chặt mắt cá chân Orochi rồi húc mạnh vai vào bao tử khiến hắn đổ gục ngay xuống.

Orochi lăn lộn trên đất, đau đớn, thở khó nhọc và choáng váng.

Jack lợi dụng thời cơ định khóa luôn tay kẻ địch, nào ngờ hắn vẫn còn cầm chặt vũ khí trong tay. Sau khi đã rút được thanh thép khỏi thân tre, hắn nhanh chóng đâm về hướng be sườn Jack. Tuy đỡ được đòn hiểm nhưng Jack cũng bị đẩy bật sang ra một bên. Thế thượng phong giờ lại thuộc về Orochi.

“Lần này mày chết chắc rồi, thằng ngoại quốc chết tiệt!” Orochi nguyên rủa rồi vung vũ khí ra đòn chí mạng.

Thấy thanh sắt lao xuống đầu, Jack vẫy vùng trên mặt đất hòng thoát thân. Ngón tay nó đập phải một đoạn tre gãy, nhờ đó kịp vung lên che đỡ ngang mặt.

Thanh thép nhọn xuyên thủng qua cả thân tre, chỉ thiếu chút nữa là chọc được đến mắt phải của Jack.

Orochi điên tiết hét lên, cố sức ấn mạnh thanh thép xuống. Jack gồng mình kháng cự quyết liệt. Orochi dùng cả thân hình đè lên để ép thanh tre xuống nhưng Jack khỏe hơn hẳn ta nhiều. Lợi dụng lúc hấn tập trung dồn sức đâm xuống, Jack liền vận người sang bên làm văng thanh thép khỏi tay tên Orochi khiến hấn ngã sấp mặt xuống đất.

Cầm luôn thanh thép vút thật xa vào giữa rừng tre, Jack tiếp tục chồm lên tên Orochi trước khi hấn kịp hồi phục và dùng gối đè lên vai gã trong lúc khóa chặt tay trái.

Orochi đã hoàn toàn bị khống chế.

Hấn cố vẫy vùng kháng cự. Jack cố sức ép lên khuỷu tay khiến Orochi hét lên đau đớn, ngay lập tức phải đầu hàng.

“Trời ơi! Làm ơn...! Mày bẻ gãy tay tao mất!” tên bọm vừa van xin vừa phun phì phì chỗ bùn đất trong miệng ra.

“Không muốn thế thì đừng có kháng cự,” Jack đáp lại rồi cất tiếng gọi Yamato, tiếng hét lớn của nó làm náo động cả bầy chim đang đậu trên tán cây.

Orochi vẫy vùng thêm lần nữa. Jack lại tiếp tục ấn mạnh. Lần này, hấn chỉ còn biết nằm im run rẩy.

“Mày muốn giết tao à?” hấn rên rỉ.

“Không,” Jack trả lời. “Tôi chỉ muốn biết hiện giờ Độc Nhân Long đang ở đâu thôi. Chỉ cần ông nói ra, tôi sẽ thả đi ngay lập tức.”

“Thế thì khác gì đòi mạng tao,” Orochi phân bua. Mắt hấn lảo liên nhìn quanh như thể lo sợ nhân vật vừa được nêu tên sẽ xuất hiện ngay không chừng.

“Mạng của ông thật ra cũng chẳng đáng giá bao nhiêu đâu,” Jack vặn lại. “Hơn nữa viên ngọc ban nãy ông ăn cắp cũng thừa sức trao đổi rồi đấy. Đáng ra ông phải trả bọn tôi viên ngọc trước khi tiết lộ thông tin mới đúng.”

Nói đoạn Jack tiếp tục dồn thêm sức cố định thế khóa của mình khiến Orochi phải kêu la đau đớn và thật bất ngờ, viên ngọc của Akiko văng từ miệng hấn ra ngoài.

“Nếu chịu nói ra chỗ ẩn nấp của Độc Nhân Long thì viên ngọc này vẫn thuộc về ông,” vừa nói Jack vừa giắt viên ngọc vào dải thắt lưng của mình.

“Thế nếu tao không nói thì sao?”

“Chúng tôi sẽ giết ông.”

“Sao hồi này mày nói là...”

“Ấy, tôi chỉ nói là sẽ không giết ông chứ làm sao đảm bảo hai người bạn đi cùng thuộc dòng dõi võ sĩ gia truyền có ra tay diệt trừ sâu mọt hay không được.”

Orochi nuốt nước bọt, hần hiểu rõ những lời Jack vừa nói là hoàn toàn có cơ sở. Các gia tộc võ sĩ luôn tôn trọng chính nghĩa, những hành động lừa lọc và trộm cắp của hần chẳng dễ gì được họ bỏ qua cho.

“Thả tay ra rồi tao nói. Tao hứa,” Orochi nói với Jack, giọng lưỡng lự. “Nhưng như thế là chúng mày cũng chuẩn bị xuống mồ cả lũ rồi đấy.”

Jack mừng thầm vì mẹo của mình đã thành công, nó liền nói tay thả tên bọm. Nó biết làm gì có chuyện Yamato hay Akiko được quyền giết người chỉ vì tội ăn cắp vật cơ chứ. “Rồi đó, nói đi, Độc Nhãn Long hiện đang ẩn náu ở đâu?”

Orochi ngồi dậy xoa xoa cánh tay đau nhức. “Ai dạy mày đánh đấm được như thế vậy?”

“Trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto.”

“Vậy ra mày là học trò của Masamoto Takeshi sao!” hần tròn xoe mắt kinh ngạc. “Ở đây người ta cũng đồn đại ngài ấy có nhận nuôi một thằng nhóc ngoại quốc. Tao không ngờ ngài lại còn dạy võ cho mày nữa.”

“Thôi đừng làm mất thời gian nữa. Độc Nhãn Long đang ở đâu?”

“Tao thấy mày chắc là chán sống lắm rồi nên mới đi tìm ông ta!” Orochi thều thào, liên tục lắc đầu ngán ngẫm. “Lần cuối tao nghe thấy phái ninja của ông ta chuyển về phía tây của rừng Iga, gần chỗ làng Shindo. Mày cứ đến đền Thần Long ở đấy mà...”

Đến đây bỗng dưng Orochi không còn nói gì nữa. Miệng hần cứ mở ra ngậm lại như cá mắc cạn nhưng không phát ra được âm thanh nào. Mắt hần dần trở nên đờ đẫn, con người trợn ngược. Được một lúc, hần đổ gục xuống đất, giãy hai cái rồi nằm yên bất động.

“Này, tôi cảnh cáo ông lần cuối đấy nhé!” Jack vừa nói vừa cẩn trọng tiến đến chỗ tên bọm. “Đừng có mà giở trò nữa.”

Để phòng bất trắc, Jack vớ thanh tre gần đấy khều Orochi một cái. Không hề có động tĩnh gì từ hần cả. Jack nhận ra trên cổ tên bọm có một thứ ám khí cực nhỏ.

Một chiếc phi tiêu dạng thối đã được tẩm độc, chuyên dùng để ám sát.

Thứ vũ khí lợi hại đến mức này chỉ có thể là... Jack quay ngoắt lại, nắm chặt thanh tre trong tay thủ thế phòng vệ.

Không thấy tên ninja nào ở đây cả.

Nhưng điều đó chẳng nói lên được gì. Các ninja vốn được huấn luyện để ẩn mình lẫn vào cảnh vật xung quanh. Trong rừng tre ấy có thể có một, thậm chí là cả trăm tên sát thủ đang ẩn náu.

Jack nắm chặt thanh tre trong tay. Nó ước gì vẫn còn được giữ đôi kiếm võ sĩ đã bị tước lại vào ngày thầy Masamoto trục xuất cả bọn ra khỏi trường. Nếu có lúc nào đó nó cần đến chúng thì đó chỉ có thể là lúc này.

Jack căng tai lắng nghe từng xao động nhỏ nhất để xác định vị trí của những tên sát thủ. Âm thanh duy nhất mà tai nó nghe được chỉ là tiếng lá xào xạc và cành cây cọ vào nhau ken két. Jack quyết định lùi về phía lùm tre mọc dày phía sau để làm chỗ dựa. Ngay lúc đó, bất chợt có một tiếng “phụt” rất nhỏ, thứ ám khí tẩm độc ban nãy lập tức cắm phập vào thân tre ngay trước mặt nó.

Jack cúi xuống thật thấp len lỏi vào giữa các thân tre, cố gắng xác định vị trí phóng ra ám khí, nhưng quả thực kẻ địch ẩn nấp quá tinh vi.

Đột nhiên có tiếng một con chim cất cánh bay, Jack nhìn lên và thấy hai bóng người màu xanh đậm. Nhờ bộ áo *shinobi shozoku* màu xanh lá cây, chúng ẩn mình vào rừng tre một cách hoàn hảo, di chuyển nhanh nhẹn như những con mèo giữa các ngọn cây để khóa mục tiêu.

Dùng chân treo mình trên thân tre, hai tên ninja đưa ống thổi phi tiêu lên miệng tấn công.

NHÂN VẬT THỨ BA

Jack lao ra khỏi chỗ ẩn náu vừa kịp tránh được thứ ám khí lợi hại bay đến từ cả hai phía.

Khom người thật thấp, Jack luồn lách giữa những thân cây. Nó nghe thấy vài tiếng phi tiêu lao tới cắm vào bụi tre ngay phía sau.

Nhưng nó không hề quay lại nhìn.

Muốn sống, nó chỉ còn cách chạy thật nhanh.

Được một quãng, Jack bắt đầu giảm tốc quan sát địa thế xung quanh. Nó cũng không dám chắc, nhưng dường như hai tên ninja đã bị bỏ lại phía sau. Nghĩ vậy, Jack vội vàng quay đầu về hướng ngôi làng, lo lắng Akiko cũng đang gặp nguy hiểm.

Bất chợt một tên ninja nhảy xổ xuống ngay trước mặt nó nhanh nhẹn như một con báo đốm.

Jack liền giơ thứ vũ khí tạm bợ bằng tre của mình lên phòng vệ.

Tên ninja từ từ giơ cả hai tay lên.

Nhưng không phải hấn ta có ý định đầu hàng. Cả hai tay tên ninja đều trang bị thứ vũ khí sắc nhọn rất lợi hại. *Shuko*, găng tay sắt của ninja là công cụ dùng để leo trèo, đồng thời cũng là thứ vũ khí chết chóc, bốn móc gai mỗi bên găng thừa sức móc xuyên da thịt, xé nát mọi kẻ địch cản đường.

Jack không hề chần chừ, nó lập tức tung đòn phủ đầu.

Tên ninja còn không thèm chớp mắt trước thanh tre đang lao thẳng xuống đầu hấn.

Mới chỉ vung được nửa chừng, cánh tay Jack bị chững ngay lại.

Liếc mắt nhìn lên, nó thấy thanh gươm tự chế của mình đã bị mắc kẹt khi va phải những thân cây vắt ngang phía trên. Thứ vũ khí cùn và dài như thế này càng trở nên vô ích khi ở trong vùng có địa hình phức tạp như rừng núi.

Tên ninja rút lên. Nhanh như cắt, hấn vung quyền nhắm thẳng vào hai cánh tay chưa kịp phòng bị của Jack mà lao tới. Đau đớn vì bị tám mũi sắt nhọn rạch vào da thịt, Jack buộc phải buông ngay thanh tre ra.

Cổ nhin đau, nó tung một cú đá vào ngực tên sát thủ.

Bị bất ngờ trước một thẳng nhóc có thể tung ra một cước nhanh và mạnh mẽ đến vậy, tên ninja lãnh trọn cả cú đá khiến hấn bị văng tới tận bụi tre phía sau. Liên sau đó Jack tung ngay một cú đá chéo từ bên hông nhưng tên ninja đã kịp nhảy phóc lên bám vào thân tre rồi thoăn thoắt trèo như một con khỉ.

Nhớ lại quãng thời gian tung hoành trên buồm tàu *Alexandria*, Jack cũng nắm lấy thân tre, coi chúng như thể cột buồm mà nhanh chóng trèo lên đuổi sát theo tên sát thủ. Jack tiếp tục truy đuổi kẻ địch đến tận ngọn cây khiến tên này không khỏi bất ngờ trước kỹ năng leo trèo thiện nghệ của nó. Không còn cách nào khác, tên sát thủ phóng đi.

Jack cũng nhảy từ cây này sang cây khác truy bắt hấn.

Tre phía trên còn non và rất dẻo. Vận dụng điều này, Jack cố tình uốn ngọn tre về phía kẻ địch, cùng lúc tung cước khiến hấn lãnh trọn một cú đá trực diện vào dạ dày. Trúng đòn, tên ninja bị mất đà rơi xuyên qua tán lá xuống đất.

Tên sát thủ nằm yên bất động, toàn thân duỗi thẳng, một chân bị vặn ngược đến mức bất thường. Đến lúc này Jack mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nó bắt đầu trượt trở xuống. Đúng lúc đó, tên ninja thứ hai bất ngờ xuất hiện từ bên dưới, tuốt gươm tấn công. Jack nghe thấy âm thanh thân tre nơi nó đang bám vào bị chém gãy.

Jack mất thăng bằng lao thẳng xuống mặt đất, tiếng gió cứ rít vù vù bên tai nó. Nó cố vùng vẫy với tay vớ lấy bất cứ thứ gì có thể ngăn cản cú rơi chí mạng. May mắn, nó tóm được một thân cây khác, nhưng ngọn tre này còn quá non nên không chịu nổi sức nặng của Jack và trĩu xuống. Cuối cùng cây tre non không chịu nổi nữa và gãy rời khiến Jack gần như rơi tự do từ cự li hơn năm mét.

Chấn động quá mạnh khiến Jack gần như ngộp thở khi bị rớt bịch xuống mặt đất.

Trong lúc nằm bất động vì choáng váng, nó nghe tiếng một thứ gì đó cũng đáp xuống gần đó.

Gượng nhìn về phía sau, Jack nhận ra tên ninja trong bộ đồ màu xanh đang áp sát, găng tay sắc nhọn giơ lên sẵn sàng xes nát từng thớ thịt trên lưng nó. Jack bò lết bằng cả bốn chi, cố gắng tìm lối thoát trong tuyệt vọng. Tên sát thủ xông tới tấn công.

Jack cố hết sức gượng dậy, loạng choạng bổ nhào vào bụi cây. Nó biết cơ hội sống sót của mình rất mỏng manh. Mọi hi vọng hoàn toàn chấm dứt khi lúc này lại có một tên sát thủ thứ ba nhảy xuống chặn ngay đường thoát thân của Jack.

Nhân vật bí ẩn này mặc bộ *shinobi shozoku* màu đen.

Trong giây lát, không ai dám cử động.

Tên sát thủ áo đen đập vào ngực Jack khiến nó bật ngửa ra sau. Đúng lúc đó, một chiếc phi tiêu cũng cắm phập vào bụi tre ngay vị trí nó vừa đứng.

Jack chưa kịp định thần để suy xét xem điều gì vừa xảy ra, ninja áo đen đã tung đòn tiếp theo. Lần này là một cú quét chân làm Jack ngã úp lưng xuống nền đất, vừa kịp giúp nó tránh khỏi đòn đâm trực diện bằng găng sắt của tên sát thủ áo xanh. Lẽ ra cú đâm đó đã chọc thủng phổi nó rồi.

Tên ninja áo xanh rít lên điên tiết trong lúc nhìn chòng chọc vào nhân vật áo đen đầy căm tức. Hắn lao lên tấn công bằng găng sắt nhưng dễ dàng bị người kia gạt đỡ rồi phản kích lại bằng một đòn chặt tay nhanh như cắt nhắm vào yết hầu. Chiêu này khiến ninja áo xanh bị ngạt thở và buộc phải lùi về phía sau. Tên ninja áo xanh lại điên cuồng lao lên tấn công. Lần này ninja áo đen không hề nao núng mà ngược lại, hắn từ tốn rút thanh đoản kiếm *tantō* ra quét một đường rất ngọt qua ngực đối phương. Sừng người trước phần ngực áo ướt đầm máu tươi, tên ninja áo xanh hoảng hốt lùi lại rồi bỏ chạy vào trong rừng tre.

Xong xuôi, ninja áo đen quay về phía Jack, thanh gươm vẫn lăm lăm trong tay.

Jack mở to mắt trừng trừng kinh hãi.

“Jack ơ!” một tiếng gọi vang đến.

Tên ninja áo đen không chút nao núng.

Hắn vẩy máu ra khỏi lưỡi kiếm rồi nhảy phắt lên thân tre, nhanh như gió lẩn vào các tán cây rồi mất hút.

Phải vài giây sau Yamato mới xuất hiện. Cậu bé băng qua bụi tre đến chỗ Jack đang nằm sổng soài trên đất với hai cánh tay đầy máu, gương mặt nửa sợ hãi, nửa hoang mang, tò mò.

“Cậu không sao chứ?” Yamato hỏi với cây gậy bồng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. “Lúc tớ đến thì Orochi đã tắt thở từ lâu. Có chuyện gì xảy ra ở đó vậy?”

“Bọn tớ bị một nhóm ninja tấn công, chính chúng đã giết hẳn,” Jack đáp, không khỏi nhăn nhó với vô số vết thương lớn nhỏ khắp người, tuy không đến nỗi quá sâu nhưng thật sự rất đau đớn. “Sau đó chúng tiếp tục tấn công tớ, rồi... tự nhiên một ninja khác xuất hiện cứu tớ.”

“Cứu? Đầu cậu có bị làm sao không đấy?” Yamato ngạc nhiên hỏi trong lúc giúp Jack đứng dậy. “Bọn ninja là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta mà.”

“Nhưng đúng là thế mà. Người này đã giúp tớ thoát chết không chỉ một, mà những hai lần.”

“Chậc, lần đầu mới nghe đến chuyện ninja làm vệ sĩ cho samurai!” Yamato nói đùa. “Chưa biết căn nguyên thế nào, nhưng lần này số cậu may lắm mới được thế đấy.”

“Ừ, thế theo cậu thì động cơ của người này là gì?”

“Ai biết, mà thôi, tụi mình nên quay lại chỗ Akiko thì hơn, biết đâu bọn sát thủ vẫn còn lờn vờn quanh đấy.”

“Khoan, để tớ xem xét tên này cái đã,” Jack vừa đáp vừa tiến lại chỗ tên ninja bị ngã xuống từ trên cao ban nãy.

“Thế còn Akiko thì sao?”

“Không mất nhiều thời gian đâu. Hơn nữa cô ấy thừa sức tự bảo vệ, đâu cần chúng ta phải lo.” Cả hai đứa đều hiểu rõ điều đó nhưng lúc này Akiko vẫn còn yếu do mới hồi phục sau khi bị trúng độc nên chúng cần phải hành động gấp rút.

“Thế cậu định tìm gì?” Yamato hỏi.

“Không biết nữa,” Jack đáp trong lúc luồn tay lục lợi bộ đồ của tên sát thủ. “Được gì hay nấy thôi.”

Yamato dáo dác nhìn quanh lo lắng, cậu vẫn sợ sẽ có lực lượng chi viện đến truy sát. Một lát sau, Jack ra hiệu cho Yamato lại gần.

“Nhìn này.” Jack kéo tay tên ninja lên. “Thiếu một ngón tay.” Nói đoạn nó lột cả mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt người này. Một dòng máu tươi tràn ra từ khoeo miệng hẳn ta.

“Thì sao?” Yamato thắc mắc.

“Cậu không nhớ à? Hẳn là một trong hai người khách đã vào quán sau chúng ta. Hèn gì lúc đó Orochi lật đật bỏ chạy. Chắc hẳn biết đây là người được cử đến truy sát mình rồi.”

Jack tiếp tục lần mò tìm kiếm. Lần này nó tìm thấy một đoạn thừng dài dính vào đai lưng dùng để treo tường, năm cái phi tiêu, một túi chông sắt dùng để rải, và một chiếc hộp bên trong đựng vài viên thuốc cùng một loại hợp chất gì đó, ngoài ra bên hông hẳn có giấu một thanh đoản kiếm *tantō*.

Jack rút thanh kiếm ra và bị lưỡi kiếm cứa vào ngón cái khiến nó phải rít lên.

“Cẩn thận chứ Jack!” Yamato hoảng hốt. “Mấy thứ này dễ có độc lắm đó.”

“Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu,” Jack đáp giọng dứt khoát rồi đưa tay lên miệng hút máu từ vết thương nhỏ ra.

Thanh gươm tỏa ra thứ ánh sáng chết chóc giữa khu rừng u ám, trên lưỡi có khắc một vài Hán tự.

“Mấy chữ này là gì vậy?” Jack hỏi, dù ngày nào cũng được Akiko kèm cặp nhưng thật ra vốn từ vựng chữ Hán của nó vẫn còn rất hạn chế.

“Kunitome!” tên ninja gầm gừ, hẳn ta đã hồi tỉnh trở lại và đang lợi dụng thời cơ bóp chặt cổ Jack. “Tên nghệ nhân đã làm ra thanh gươm này.”

Jack há hốc miệng vì ngạt, tên sát thủ bóp chặt cổ nó khiến yết hầu nó bị tê liệt hoàn toàn. Không hề đề phòng việc kẻ địch có thể hồi tỉnh trở lại nên khi bị tấn công bất ngờ nó chỉ còn biết bấu vào tay hẳn vùng vẫy, đầu óc nó giờ trống tuếch không còn chút bài học võ thuật nào nữa cả.

Yamato vội lao đến đá vào be sườn tên sát thủ nhưng hẳn không chịu buông tay. Lúc này khuôn mặt Jack bắt đầu đỏ bừng lên, mắt mũi trợn ngược. Yamato liền vùng luôn chiếc bông đang cầm trên tay phang mạnh vào cái chân bị gãy của tên ninja. Lần này, hẳn không chịu nổi nên đã buộc phải buông Jack ra mà la lối đau đớn. Rất nhanh chóng, Yamato kéo luôn Jack ra khỏi tầm tấn công của kẻ địch.

“Chúng bay tự xưng là võ sĩ mà lại đi ăn cắp,” tên sát thủ run rẩy nguyên rủa. “Thật không biết nhục!”

“Bọn tôi không ăn cắp mà chỉ đang dò la manh mối thôi,” Jack khục khặc nói trong lúc gượng đứng dậy. “Bọn tôi muốn biết ông là ai và Độc Nhân Long hiện đang trốn ở đâu.”

Tên ninja phát ra một tiếng cười khan khiến máu càn ùa ra từ trong miệng hắn.

“Tội mình bắt tên này làm tù binh, giao về thành Ueno đi Jack,” Yamato đề nghị. Cậu không thoải mái lắm với việc chất vấn một tên ninja ngay giữa rừng thế này. Thật không khác gì dồn một con thú bị thương vào chỗ chân tường cả. “Họ sẽ biết cách khai thác thông tin từ hắn.”

“Khoan đã,” Jack vặn lại. “Biết đâu hắn chịu đánh đổi thông tin về Độc Nhãn Long để cứu lấy cái mạng mình thì sao?”

“Không tên võ sĩ nào có quyền phán xét số mạng của ta,” tên ninja giận dữ, hắn lấy vôi từ trong chiếc hộp giắt ở đai lưng ra một viên thuốc sẫm màu.

Cho luôn viên thuốc vào miệng, hắn cắn mạnh nó ra khiến cho chất độc nhanh chóng phát tán, bọt mép bắt đầu trào ra ngoài miệng.

“Nhóc con, không ai có thể tìm thấy Độc Nhãn Long,” hắn thều thào yếu ớt. “Và cũng không ai có thể thoát khỏi bàn tay ngài ấy...”

QUỶ KIỂM

“Thật là điên hết chỗ nói mà!” Yamato càu nhàu, không thêm đả động đến tách trà Akiko vừa mới rót cho cậu. “Suýt chút nữa là cậu bỏ mạng rồi đấy biết không!”

“Nhưng mà ít ra chúng ta cũng xác định được vị trí tên Độc Nhân Long ở đâu rồi còn gì,” Jack chống chế. “Hắn đang ở gần Shindo, chỗ đó cách đây có nửa ngày đường thôi. Đến nước này rồi, không thể bỏ cuộc được.”

Nói đoạn nó đưa mắt nhìn Akiko vẻ van lơn. Cô bé nhấp một ngụm trà rồi đặt chiếc cốc xuống định nói, nhưng Yamato đã cướp lời xen vào trước.

“Chúng ta chỉ biết mỗi tên một ngôi làng với cái đền vợ vãn gì đấy. Bộ cậu tưởng cứ tự nhiên xông đến là sẽ thấy bọn Độc Nhân Long đang nhâm nhi ăn bánh uống trà như chúng ta đây chắc? Hơn nữa lão Orochi đó là một tên bọm chính hiệu, có đến tám chín phần trong lời nói của hắn là dối trá rồi. Lần này may lắm mới lấy lại được viên ngọc cho Akiko rồi còn gì nữa.”

“Nhưng dù sao đây cũng là một tia hi vọng,” Jack vẫn khẳng khẳng với ý tưởng của mình. “Rõ ràng định mệnh đã sắp đặt cho chúng ta gặp người buôn trà hôm nọ. Thần linh *muốn* chúng ta tìm thấy Orochi. Kể cả chuyện đám ninja tấn công rồi Orochi bỏ mạng, tất cả chỉ càng chứng minh rằng chúng ta đang đi đúng hướng.”

“Không được! Lần trước chúng ta đã gây ra quá nhiều rắc rối cho cha rồi. Không thể làm liều thêm lần nào nữa. Ông ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho hành động đó đâu. Bọn mình sẽ vĩnh viễn không còn được đặt dù chỉ một bước chân vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu ấy chứ!”

Yamato đơn phương chấm dứt cuộc nói chuyện bằng cách xoay lưng về phía Jack. Từ hướng cậu bé nhìn ra là rặng núi đối diện hẻm đá dẫn vào quán trà chỗ chúng đang tá túc. Tọa lạc trên đỉnh đồi sát ngay cạnh đường mòn Tokaido, quán trà Kameyama là một địa điểm có phong cảnh đặc biệt ấn tượng, thu hút đông đảo du khách đến từ Kyoto. Sau một ngày hè rực rỡ,

giờ là lúc những người đi đường tụ tập ngắm cảnh hoàng hôn buông xuống trên rặng núi đầy nét thi vị này.

Jack cúi kính ngời ngịch thanh đoản kiếm của tên sát thủ tự sát hôm qua, nước thép xanh hầu như chỉ bị mỗi vết máu khô từ ngón tay của nó làm vấy bẩn. Sau khi kẻ địch tự sát bằng viên thuốc trong tráp, Jack quyết định giữ lại thanh kiếm này. Dù sao đây cũng là thứ vũ khí duy nhất nó có trong tay kể từ ngày bị đuổi khỏi trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Jack không oán trách quyết định của thầy Masamoto. Giờ nó cũng phần nào hiểu ngày trước mình đã ngu ngốc đến dường nào khi không đem tất cả sự thật ra kể với người duy nhất có thể giúp mình bảo vệ cuốn *hải đồ* khỏi sự truy tìm của tên Độc Nhân Long. Quyết định đó một phần là vì nó không muốn ngài Masamoto bị liên lụy, phần khác vì trước lúc tắt thở, người cha quá cố của Jack đã tin tưởng giao nó trông chừng cuốn *hải đồ*, cũng như bắt nó thề không được tiết lộ bí mật này cho ai khác. Trách nhiệm của nó là phải đảm bảo rằng *hải đồ* sẽ không bị rơi vào tay kẻ xấu. Tại thời điểm đó, Jack chưa xác định được ai là người mà nó có thể tin tưởng giao lại một vật quan trọng đến vậy. Vì thế mà nó chỉ còn giải pháp cuối cùng là đem giấu trong tòa thành của ngài Takatomi.

Cuốn *hải đồ* vừa là kỉ vật duy nhất còn sót lại trên đời của cha nó, vừa là chiếc chìa khóa quyết định vận mệnh sau này nó có trở về quê hương được hay không. Đó cũng chính là lí do mà Jack buộc phải dùng mọi cách để có thể bảo vệ *hải đồ*. Nếu có một ngày nó đến được cảng Nagasaki, hi vọng rằng kinh nghiệm đi biển ngày trước và những hiểu biết về định hướng sẽ giúp nó có được một chân trong chuyến tàu trở về Anh Quốc, nơi mà Jess, đứa em gái thân yêu bé bỏng của nó vẫn ngày đêm mong chờ.

Jack những mong em gái được an toàn. Cô đơn một mình không nơi nương tựa, thật ra số phận của Jess cũng bấp bênh chẳng kém gì nó. Tuy nhiên cuốn *hải đồ* có thể giúp mang lại cho Jack địa vị của một hoa tiêu cừ khôi, giống như cha nó trước khi bị tên sát thủ máu lạnh Độc Nhân Long ra tay giết hại. Nếu được vậy, nó hoàn toàn có khả năng chăm lo cho cuộc sống của cả hai anh em.

Thanh đoản kiếm chết chóc trong tay Jack như đang rung lên cùng với hình ảnh tên Độc Nhân Long siết cổ cha nó. Ngọn lửa hận thù bùng lên trong tâm trí Jack. Tất cả những gì nó yêu thương nhất, quý trọng nhất đều đã bị tên sát thủ ấy cướp mất - người cha, cuốn *hải đồ*, và suýt chút nữa là cả tính mạng Akiko.

Ngày Jack và cha cùng thủy thủ đoàn người Hà Lan giảng buồm khởi hành trên chiếc tàu *Alexandria* nhiều năm trước, trong đầu họ chỉ có duy nhất một viễn cảnh huy hoàng rực rỡ là sẽ phát hiện ra những vùng đất mới, làm ăn lớn một chuyến rồi trở về trong vinh quang như những người hùng. Chưa lúc nào, dù chỉ là khoảnh khắc, cái suy nghĩ sẽ phải lưu lạc một thân một mình nơi đất khách quê người hay việc luyện tập để trở thành võ sĩ và phải chịu đựng một cuộc sống lúc nào cũng nơm nớp lo âu hiển hiện trong tâm trí còn non dại của Jack.

Và bây giờ cuộc sống đó còn trở nên tệ hại hơn thế.

“Từ đâu mà cậu có thanh gươm đó?” ông chủ quán trà cất tiếng hỏi trong lúc thu dọn khay trà, cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Jack.

“Cháu thấy nó... trong một khu rừng ạ,” Jack buột miệng trước câu hỏi bất ngờ.

Ông lão đưa cặp mắt ti hí dò xét Jack với vẻ nghi hoặc. Rõ ràng ông ấy không tin nó.

“Cậu có biết đây là thứ gì không?” ông lão tiếp tục chất vấn trong lúc ánh mắt dò xét vẫn không rời khỏi mặt nó, dường như cố tránh phải nhìn vào thanh kiếm lần nữa.

“Dạ, một thanh đoản kiếm...”

“Đúng, nhưng không phải là một thanh đoản kiếm thông thường...” ông lão cúi sát lại hạ thấp giọng, không phải để tỏ ra tôn kính mà vì sợ hãi. “Nó là sản phẩm của lò rèn Kunitome.”

“Bọn cháu biết mà,” Yamato xen vào, rõ là không hài lòng với sự tò mò thái quá của ông lão. “Nó được ghi ngay trên lưỡi kiếm chứ đâu.”

“Biết thế mà các cô cậu vẫn còn giữ nó?”

“Thế sao lại không được?” Jack hỏi vặn, bắt đầu khó chịu với hành vi kì lạ của ông lão.

“VẬY là cậu không hiểu rồi. Những thanh kiếm mà Kunitome làm ra đều được gọi là quý kiếm. Đó không phải là thứ một võ sĩ chân chính nên giữ bên mình,” ông lão quay về phía Yamato giải thích. “Lò rèn của Kunitome rất nổi tiếng trong vùng này, ông ta sống ở ngôi làng Shindo cách đây hơn hai dặm đường về phía tây.”

Ngay khi nghe đến cái tên Shindo, Jack liền đưa mắt nhìn Akiko và Yamato. Khuôn mặt hai đứa lúc này cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc chẳng kém gì nó. Đây không thể chỉ là chuyện trùng hợp thông thường được.

“Kunitome là một người cực kì hung tợn, đầu óc ông ấy không bình thường, đôi lúc còn gần như điên dại,” chủ quán tiếp tục diễn giải. “Người ta nói rằng tất cả các đặc tính ấy đều hiển hiện trong những thanh gươm ông ấy làm ra. Đó là một thứ xấu xa, khát máu. Nó thôi thúc, giục giã chủ nhân đi giết người!”

Jack liếc nhìn xuống thanh đoản kiếm. Trông nó không khác gì một lưỡi dao bình thường, nhưng đúng là lúc này Jack cảm nhận rất rõ nó rung lên khi luồng suy nghĩ rửa thù báo hận cho cái chết của cha vụt thoáng qua tâm trí nó.

“Cảm ơn ông đã quan tâm,” Akiko nở một nụ cười gượng, “nhưng bọn cháu đâu phải con nít đâu, việc gì ông phải hù dọa như thế.”

“Tôi không hù dọa các cô các cậu, mà là lời cảnh báo nghiêm túc đấy.”

Nói đoạn ông lão hạ chiếc khay xuống sàn.

“Nếu nghe qua câu chuyện này, chắc hẳn các cô cậu sẽ tin lời tôi thôi.”

Akiko bèn gật đầu lịch thiệp đồng ý nghe ông lão kể chuyện. Ông ta liền lập tức ngồi quỳ xuống ngay cạnh chỗ ba đứa.

“Thời trai trẻ, Kunitome là môn sinh của ngài Shizu, thợ rèn kiếm vĩ đại nhất thuộc trường phái Soshu danh tiếng. Sau nhiều năm theo học, Kunitome quyết định thách đấu với thầy để xem kiếm của ai làm ra có chất lượng tốt hơn. Hai người làm việc ngày đêm. Cuối cùng Kunitome rèn được một thanh kiếm tuyệt hảo, gọi là Vạn Hàn Dạ Kiếm. Còn thanh của ngài Shizu có tên là Nhu Thủ Tiên Kiếm. Làm xong, hai người quyết định đem ra so tài.”

“Nội dung tỉ thí sẽ là đặt thanh kiếm giữa dòng nước, hướng phần lưỡi kiếm đón dòng chảy. Để cho công bằng, hai thầy trò đã mời vị sư trụ trì gần đấy đến làm giám khảo. Thanh kiếm của Kunitome được đem ra thử trước. Nó cắt đứt tất cả những thứ chẳng may trôi đến - lá mục, hoa sen, tôm cá, thậm chí cả luồng không khí thổi qua. Ấn tượng với thành phẩm của người học trò, ngài Shizu sau đó cũng hạ thanh kiếm của mình xuống dòng chảy rồi khoan thai đứng chờ.”

“Nó chẳng cắt bất kì thứ gì. Cả những chiếc lá mục rỗng cũng không; hoa sen chạm nhẹ lên lưỡi kiếm rồi trôi qua; tôm cá còn trườn hẳn lên rồi bơi qua nó; không khí lướt nhẹ trên mặt kiếm.”

“Vậy thì kiếm của cái ông Kunitome đó tốt hơn hẳn rồi còn gì,” Yamato cắt ngang câu chuyện.

“Không! Vị đại sư làm giám khảo hôm đó đã tuyên bố phần thắng thuộc về thanh kiếm của ngài Shizu. Đường nhiên Kunitome không hài lòng với quyết định đó. Nhà sư đã giải đáp như thế này. Thanh kiếm đầu tiên đường nhiên là một thứ vũ khí vô cùng lợi hại. Nhưng nó quá khát máu, quá tàn bạo, chẳng cần phân biệt phải trái đúng sai, cứ cắt được là cắt. Đại sư nói “Thanh kiếm này có thể cắt đứt đầu người chẳng khác gì cắt một cánh bướm.” Còn kiếm của ngài Shizu thì khác, nó hoàn toàn vượt trội về đẳng cấp, chỉ cắt những gì buộc phải cắt và vô hại trước những sinh linh vô tội. Nó thể hiện rõ tinh thần võ học cao thượng, tôn quý của một người võ sĩ chân chính.”

“Chính vì thế mà người ta còn cho rằng những thanh kiếm do Kunitome rèn nên, một khi đã được rút ra khỏi bao thì nhất định máu phải đổ, nếu không được như ý, chúng có thể khiến người cầm kiếm trong tay tự làm đau, hoặc lấy đi mạng sống của chính mình.”

Jack nhìn ngón tay bị thương của mình, rồi đảo mắt liếc thanh đoản kiếm vẫn còn vết máu khô của nó bên trên. Có khi việc ông lão vừa kể là thật cũng nên.

“Hãy nhớ lấy. Đó là một thanh kiếm yêu tà. Nó sẽ nguyện rửa và biến người sở hữu trở thành con quỷ khát máu.”

“Này, ông lo phục vụ hay là lo ngồi đó tán dóc thế hả?” vị võ sĩ ngồi bàn bên cạnh bực mình lên tiếng.

“Vâng vâng,” chủ quán vội cúi đầu tạ lỗi. “Đến ngay, đến ngay.”

Nói đoạn ông cầm khay đứng lên.

“Nghe tôi, thấy nó ở đâu thì cứ trả về chỗ đó đi.”

Nói rồi, chủ quán đứng dậy cúi chào và bước đi, bỏ lại ba đứa trẻ ngồi trầm ngâm trong dòng suy nghĩ. Cả bọn đều nhìn chăm chăm vào thanh đoản kiếm như thể bị hút vào vòng xoáy do nó tạo ra vậy.

“Đấy, đã bảo rồi mà!” Jack hào hứng phá vỡ sự yên lặng. “Nhất định đây chính là định mệnh. Chúng ta phải tìm đến ngôi làng Shindo. Thanh kiếm này có cùng nguồn gốc với nơi Orochi đã đề cập trước khi chết. Điều này có nghĩa là bọn sát thủ hôm qua cũng xuất thân từ đây.”

“Bộ cậu không nghe ông chủ quán nói gì à?” Yamato hỏi lại, cặp mắt nâu sẫm của cậu bé lộ rõ vẻ kinh ngạc trước thái độ mừng rỡ của Jack lúc này. “Đây là một thanh kiếm bị nguyện rửa.”

“Cái đó mà cậu cũng tin được à?” Jack nói gạt đi, mặc dù chính bản thân nó cũng không dám tin chắc vào lời mình vừa nói nữa.

“Ờ, thế mà chuyện phải tìm đến Shindo thì cậu lại khẳng khẳng là định mệnh cơ đấy.”

“Chuyện đó khác, chuyện này khác,” Jack chống chế, đoạn tra thanh kiếm vào vỏ rồi giắt lên đai lưng đeo bên hông. “Bảo một thanh kiếm có thể khiến chủ của nó tự sát thì thật là hoang đường. Còn chuyện đến Shindo quá rõ ràng là thiên mệnh. Chúng ta phải tiếp tục đi theo con đường Long Đạo - truy tìm tung tích lũ ninja. Tớ nói đúng chứ, Akiko?”

Akiko không đáp vội, cô bé tỉ mỉ dùng tay vuốt lại các nếp gấp trên tấm áo kimono bằng lụa màu trắng ngà của mình trong lúc suy nghĩ thật kĩ càng. Jack đã dùng chính những lời cô bé thì thầm với nó vào ngày vừa tỉnh dậy sau khi bị trúng độc. Nhất định nó có chủ ý muốn Akiko đứng về phía mình, dù chuyển đi này thật sự ẩn chứa quá nhiều rủi ro.

“Có lẽ bọn mình nên đi,” Akiko lên tiếng. “Thầy Masamoto đã nhấn mạnh chúng ta *phải* kể tất cả những gì biết được về Độc Nhân Long cho thầy ấy. Điều này gồm cả các manh mối chúng ta có thể phát hiện ra. Hãy nghĩ xem, thầy sẽ hài lòng như thế nào khi biết được vị trí đại bản doanh của chúng. Nếu may mắn, chúng ta còn có thể đoạt lại được cuốn *hải đồ* của Jack nữa.”

“Sao tự nhiên chị lại hào hứng với việc truy tìm bọn chúng quá vậy chị Akiko?” Yamato quay về phía cô bé hỏi vặn. “Nên nhớ lần gần đây nhất chúng ta đồng ý làm theo ý kiến của Jack, chị đã suýt mất mạng đấy nhé.”

“Điều em vừa nói chỉ càng làm nổi rõ lên lí do chị muốn tìm thấy chúng thôi. Hơn nữa, chính em là người đã đề ra kế hoạch bẫy Độc Nhân Long còn gì? Em còn nói đó là cơ hội nghìn năm có một để trả mối thù bọn chúng sát hại anh Tenno, khôi phục danh dự cho gia tộc đấy thôi.”

“Ừ thì...” Yamato ấp úng, “nhưng mà... đó là trước khi chúng ta bị phát hiện, rồi bị tổng cổ ra khỏi trường. Nếu lần này còn tự ý truy bắt Độc Nhân Long như thế, cha nhất định sẽ không bao giờ tha thứ đâu.”

“Mục đích của chúng ta không phải là truy bắt hắn,” Akiko giải thích. “Mà là dò la xem hắn ta đang ẩn nấp ở đâu, từ đó về báo lại với cha em.”

“Em vẫn nghĩ đây không phải là ý kiến hay. Còn nhớ tay ninja áo đen đã cứu Jack hôm qua chứ? Nghĩ mà xem, có phải chuyện này rất mờ ám không.” Yamato nhìn thẳng vào mắt hai đứa. “Chẳng lẽ hai người không ngờ rằng tất cả những manh mối chúng ta dò la được, chẳng qua cũng chỉ là

cái bẫy do Độc Nhân Long bày sẵn hay sao? Rất có thể hẳn ta đang âm mưu dẫn dụ chúng ta vào tròng đấy.”

Ý tưởng hoàn toàn có thể là sự thật này ngay lập tức khiến bầu không khí trở nên u ám. Thế rồi Akiko lên tiếng phủ nhận.

“Ninja không chỉ đối đầu với samurai. Bọn họ cũng rất hay gây chiến với nhau nữa. Có khi người áo đen đó là một nhân vật thuộc thể lực đối đầu với hai ninja áo xanh, và đây là địa bàn của họ. Không biết chừng ngay lúc đó do em kịp thời xuất hiện nên Jack mới không bị mất mạng thôi.”

Biểu cảm trên mặt Yamato rõ là vẫn chưa hoàn toàn bị thuyết phục.

“Nếu không đi đến đó thì chúng ta làm gì bây giờ?” Jack tiếp tục. “Với cái vai của chú Kuma thì chắc phải vài ngày nữa chúng ta mới khởi hành đi Toba được ấy chứ.”

“Đúng đấy,” Akiko đồng ý. “Nếu đi ngựa, từ đây đến Shindo rồi quay về cũng chỉ mất tối đa một ngày. Em có thể cho Jack đi cùng ngựa. Chú Kuma sẽ không nghi ngại việc chúng ta đến thăm một ngôi đền gần đây đâu.”

Yamato vẫn im lặng không nói gì, cậu bé quay đầu nhìn lên bầu trời tuyệt đẹp của buổi hoàng hôn. Quán trà lúc chiều tà thật tĩnh lặng, mặt trời khuất dần sau rặng núi. Những tia nắng cuối ngày hắt lên bầu trời tạo thành một khung cảnh tựa như chiếc kimono bằng lụa tơ tằm đang rũ xuống thung lũng mờ ảo bên dưới.

Đến khi tia nắng cuối cùng sắp tắt, Jack quyết định thuyết phục bạn mình thêm một lần nữa.

“Đây là cơ hội duy nhất để chúng ta có thể tìm ra Độc Nhân Long trước khi hắn làm điều ngược lại đấy.”

“Nhưng hẳn còn quay lại chỗ chúng ta để làm gì. *Hải đồ* đã lấy được rồi còn đâu,” Yamato đáp trả.

“*Hải đồ* đã được mã hóa rất cẩn thận. Chỉ có tớ mới biết cách đọc nó thôi,” Jack tiết lộ. “Một khi Độc Nhân Long nhận ra điều này. Nhất định hắn sẽ đi tìm tớ.”

Jack biết tên sát thủ đã mời một cao nhân người Trung Quốc giúp hắn giải mã, nhưng nó không tin ông ta có thể làm việc với những ngôn ngữ xa lạ một cách dễ dàng được. Sẽ cần có thời gian. Câu hỏi đặt ra ở đây là: mất bao lâu?

Với tính cách của Độc Nhân Long, rất có thể hắn sẽ không giữ được bình tĩnh mà tìm thẳng đến chỗ Jack.

5

TÌNH MẪU TỬ

“Thật sự tớ chẳng thấy an tâm một chút nào cả,” Yamato càu nhàu trong lúc siết chặt cây bồng đang cầm bên tay phải.

Con đường duy nhất trong làng Shindo dường như đã bị bỏ hoang từ lâu. Gió cuốn bụi đường thành từng cơn lốc thổi vào những căn nhà cũ nát như thể người ta dựng lên chúng rồi chẳng bao giờ sử dụng. Hôm nay là một ngày nắng ấm, nhưng dường như ánh mặt trời cũng lánh xa ngôi làng này, mọi thứ bên trong chỉ có một màu tối tăm, u uất.

“Chỗ này cứ như là thị trấn ma ấy,” Jack lên tiếng, một cơn ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng nó khi hai con ngựa của bọn chúng đi nước kiệu tiến vào ngôi làng không chút sinh khí.

“Không hẳn đâu,” Akiko thì thầm. “Chúng ta đang bị theo dõi đấy.”

Jack và Yamato nhìn nhau hãi hùng.

“Hả, ai theo dõi cơ?” Yamato hỏi ngay.

“Cô bé đằng kia chẳng hạn,” Akiko đáp, lắc đầu về phía túp lều lá bên phải.

Ẩn đằng sau bóng tối là một khuôn mặt bẩn thỉu với cặp mắt mở to lộ rõ vẻ khiếp sợ, cô bé nhanh chóng lùi ra phía sau. Akiko bèn tiến về phía túp lều, được vài bước thì phải quay lại nhìn vì thấy Jack và Yamato có vẻ như không muốn bước theo.

“Này, không phải hai người sợ một đứa bé tí xíu đấy chứ?”

Xấu hổ vì là con trai mà còn không can đảm bằng một cô gái, hai đứa bèn vội vàng bèn lên bước tới.

Akiko tiến đến trước cánh cửa tối tăm cất tiếng hỏi, “Xin lỗi, có ai ở đây không?”

Phía trong có tiếng thở yếu ớt như của một con chó con đang hấp hối. Bất thành linh, một gương mặt gãy trơ xương xuất hiện ngay trước cửa.

“Làm ơn để chúng tôi yên,” người đàn ông thều thào. “Chúng tôi chẳng còn gì cho các người nữa đâu.”

Cô bé mà Akiko gặp lúc nãy cũng đang nấp sau chân người đàn ông, cặp mắt nhìn chăm chăm vào mái tóc vàng của Jack. Jack mỉm cười với cô bé.

“Xin lỗi đã làm phiền mọi người, nhưng bọn cháu không có ý xấu đâu ạ,” Akiko trấn an.

“Dân làng ở đây đâu hết rồi?” Yamato thắc mắc.

“Họ đi hết rồi. Các người cũng nên đi cả đi.”

Nói đoạn người đàn ông kéo tay định đóng cánh cửa lều ọp ẹp của mình lại.

“Làm ơn, bọn cháu cần tìm một người có tên là Kunitome,” Jack nài nỉ.

Người đàn ông nhìn về phía Jack như thể vừa mới nhận ra sự hiện diện của nó. Khuôn mặt ông ta không chút biến sắc, chứng tỏ trước đây người này đã từng trải qua nhiều sự kiện kinh hãi hơn sự xuất hiện của một người ngoại quốc gặp nhiều lần.

Rồi ông ta khịt mũi vẻ khinh bỉ.

“Con quỷ đó! Hẳn ta chết lâu rồi!”

“Sao cơ? Chuyện gì đã xảy ra?” Jack hỏi ngay. “Ai đã giết Kunitome?”

Người đàn ông thở dài, có vẻ đã yếu đến mức nói chuyện thôi cũng đủ làm kiệt sức.

“Tự sát, bằng chính thanh kiếm do mình làm ra,” ông tiếp tục nói. “Hắn chính là nguồn căn cho tình cảnh chết chóc của ngôi làng này. Lão thợ rèn đó vừa là ân điển, vừa là kẻ bị nguyên rủa của làng Shindo. Tài năng của hắn đã thu hút mọi người từ khắp nơi đổ về, kéo theo đó là tiền tài cho ngôi làng xa xôi hẻo lánh của chúng tôi. Nhưng hắn ta không phải người tử tế, làm ra toàn những thứ vũ khí bị ma ám, mang đến đây đủ thứ cặn bã xấu xa. Nhìn xem, dù giờ đây hắn đã chết, không còn ai lui tới chỗ này nữa, vậy mà linh hồn của hắn vẫn lớn vồn mang u ám đến cho ngôi làng này. Các người cũng đi mau đi, đừng đến một nơi bị nguyên rủa.”

“Thế tại sao ông vẫn chưa rời đi?” Yamato dùng tay chặn cánh cửa lại khi người đàn ông định kéo vào một lần nữa.

“Tôi muốn đi, nhưng các người cũng nghe thấy rồi chứ?” ông ta đáp, ý chỉ hơi thở yếu ớt bên trong lều. “Mẹ tôi đấy. Chúng tôi buộc phải ở lại chốn chết chóc này cho đến khi bà ấy tắt thở. Giờ thì các người đi đi.”

Nói xong ông ta đóng sập cửa lại trước mặt bọn Jack.

Cả ba đưa mắt nhìn nhau, không khỏi hãi hùng với câu chuyện vừa nghe được.

“Thôi, đến đây là đường cùng rồi,” Yamato thở phào lên tiếng, lộ rõ vẻ nhẹ nhõm. “Còn nán lại làm gì nữa, mau mau quay về trước khi chú Kuma biết chuyện thì hơn.”

“Khoan đã,” Jack vừa nói vừa bước về phía ngược lại với Yamato. “Chúng ta còn chưa đến chỗ đền Thần Long mà tên Orochi nhắc đến. Nhìn xem, nhất định là chỗ này rồi.”

Phía cuối con đường làng là một ngôi đền to lớn trông khá rợn người được dựng trên một gò đất nung, màu son xanh đỏ của nó đã phai và bong thành từng mảng. Phía trên trần đã không còn ngói, hai con rồng chạm trổ công phu cũng rơi xuống từ lâu, giờ nằm lán lóc trên đất. Cánh cửa lớn dẫn vào đền mở rộng như thể mời chào người ta đến với một ngôi cổ mộ vậy.

“Này này, không phải cậu định vào đó thật đấy chứ?” Yamato khiếp vía vội tìm kiếm sự ủng hộ của Akiko. “Trông nó như thể sắp đổ sập đến nơi rồi ấy!”

Akiko cười gượng tỏ ý xin lỗi cậu bé rồi bước theo Jack lên thềm đá đã sần.

Bên trong là khoảng không gian tĩnh mịch như thế nơi này chưa từng có dù chỉ là một tia nắng chiếu đến. Khuôn viên khu đền tựa tựa một cái hang sâu tăm tối và ẩm thấp. Thay vì mùi nhang khói nghi ngút thường thấy ở những nơi khác, chỗ này lại đặc một mùi ẩm mốc tanh tưởi.

Jack bước qua lối đi dẫn đến chính điện.

Và nó được một phen khiếp vía khi nhìn thấy hai pho tượng cơ bắp cuộn cuộn, dung nhan đáng sợ chẵn trái chẵn phải. Một vị há mồm nhe răng cầm cây gậy khổng lồ, vị còn lại ngậm chặt miệng vùng vẫy to không kém.

Jack loạng choạng vấp phải Akiko.

“Đừng sợ, tượng Nhị Thiên Kim Cương Vương đấy mà,” cô bé cười lớn. “Họ chỉ là thần hộ vệ thôi.”

“Hộ vệ gì mà khiếp vậy!” Jack nhăn mặt, nó vẫn còn chưa hết hãi hùng vì ngoại hình của hai pho tượng gỗ to lớn.

Dù vậy, nó vẫn theo bước Akiko tiến vào chính điện, dọc hai bên đường còn nhiều tượng thần linh to nhỏ nữa, cuối cùng mới đến chỗ tượng Phật phủ đầy bụi. “Thế bọn họ hộ vệ cho ai vậy?”

“Đương nhiên là Đức Phật rồi. Pho bên phải là Mật Tích Thiên Vương. Ông ấy đại diện cho uy lực. Vị còn lại là Na La Di Thiên Vương, đại diện cho sức mạnh,” Akiko vừa diễn giải vừa hướng Jack về từng pho tượng. “Cậu có thấy vị bên phải há to miệng còn vị bên trái khép chặt miệng lại không? Khẩu hình của họ chính là hai âm “A” Và “Hồng”, âm tự đầu tiên và cuối cùng trong tiếng Phạn. Trong Phật giáo, hai người họ cũng tượng trưng cho tất cả tri thức.”

“Thôi thôi, nói chuyện tôn giáo đến đây là được rồi,” Yamato chen ngang. “Chỗ này chả có ma nào cả. Rõ là mất thời gian mà. Dù gì cái ông Kunitome đó cũng đã tự sát rồi, chúng ta chẳng còn tí manh mối nào nữa. Có chần chừ cũng chẳng tìm thấy Độc Nhân Long ở đây đâu, nhanh về thôi nào.”

Đúng lúc Yamato quay lưng định bước đi, bất ngờ một tiếng động vang lên từ sau pho tượng Phật khiến cả bọn giật mình.

“Ông ta không tự sát!” bóng người xuất hiện từ trong bóng tối lên tiếng.

Cả ba đứa đều quay lại trong tư thế sẵn sàng phòng vệ. Trước mặt chúng là một bà lão bị gù vẹo bộ trang phục dài và khuôn mặt được che bởi một chiếc mạng che mặt đang từ từ bước ra.

“Xin lỗi cụ,” Akiko lễ phép nói. “Bọn cháu không cố ý làm gián đoạn cụ tụng kinh đâu ạ.”

“Tụng kinh!” bà rít lên. “Từ lâu ta đã chẳng còn tin vào Thần Phật nữa rồi. Chính là ta đang ngủ thì bị bọn chuột nhắt các người vào quấy rầy.”

“Ồ, thì bọn tôi cũng đang định đi đây,” Yamato bực mình, cậu bé lùi lại một bước, có ý muốn tránh xa mù đàn bà che mặt cộc cằn kia.

Thế nhưng Jack vẫn đứng yên tại chỗ, “Bà vừa nói gì về ông Kunitome cơ?”

“Này nhóc, hình như mày không phải dân ở đây phải không?” bà lão gắt gỏng. Khịt khịt mũi mấy cái, dường như bà ta đang đánh hơi một mùi hương gì đó. “Mày là một thằng ngoại quốc!”

Jack chẳng để tâm đến lời sỉ nhục của bà ta. “Bà vừa nói ông thợ rèn không tự sát?”

“Không. Làm gì có chuyện.”

“Thế chuyện gì đã xảy ra? “

Bà lão chìa bàn tay xương xẩu của mình ra, nước da của bà ta tái nhợt như một cái xác chết. Tuy mẹ không nói gì nhưng thông điệp đã quá rõ

ràng. Akiko hiểu ý lấy từ trong áo ra vài đồng xu rồi thả vào bàn tay đang chờ đợi của bà lão một đồng. Bà ta nhanh chóng giấu luôn phần thưởng của mình vào trong.

“Hắn không tự sát, nhưng đúng là đã chết dưới chính lưỡi kiếm của mình.”

“Ý bà là sao?” Jack vội hỏi.

“Kunitome được ủy quyền đúc một thanh kiếm thật đặc biệt, từ một nhân vật cũng vô cùng đặc biệt,” mục vừa giải thích vừa vuốt các ngón tay dọc theo thanh kiếm gỗ của bức tượng gần đó. “Thanh kiếm ấy có tên là Hắc Vân Kiếm, bởi nó được hoàn thành trong một đêm giông tố bão bùng. Đó là thanh kiếm hoàn mỹ nhất hắn ta từng rèn được, sắc bén hơn, chết chóc hơn bất kì thanh kiếm nào trên đời này. Nó cũng chính là thanh kiếm cuối cùng hắn ta rèn ra được.”

Nói đoạn bà lão lết lại gần phía Jack.

“Cái đêm vị khách đến để thử thanh kiếm mình đặt hàng, Kunitome đã cho người chuẩn bị sẵn bốn tên tội phạm bị trói chặt. Hắc Vân Kiếm chém vào xương thịt chúng như thể sắt chém vào bùn vậy. Giá mà bọn bây nghe thấy tiếng chúng la hét.”

Mục chìa ra một ngón tay trơ xương quét qua cổ Jack khiến nó rùng cả mình.

“Vị khách khoái trá tới nỗi quyết định lia một nhát cắt phẳng luôn đầu Kunitome bằng chính thanh kiếm hắn vừa làm ra.”

“Sao ông ta lại làm vậy?” Jack thắc mắc, nó nuốt nước bọt hãi hùng.

“Vì nó muốn đảm bảo rằng Kunitome sẽ không bao giờ làm ra thanh kiếm nào đánh bại được Hắc Vân Kiếm chứ sao. Có điều sau khi Kunitome chết, dường như một phần linh hồn điên dại của hắn đã nhập vào thanh kiếm. Đêm đó, cứ như thể quỷ thần ra tay điều khiển, cơn bão đã quét sạch mọi thứ, tàn phá hết tất cả, con người, của cải, cả ngôi đền. Chỉ trong nháy mắt, ngôi làng trở thành bình địa.”

“Thế rốt cuộc vị khách đó là ai?” Akiko cất tiếng hỏi.

Người đàn bà ngẩng đầu lên, tuy không thể nhìn thấy khuôn mặt bà ta do đã bị lớp mạng che mắt, nhưng Jack dám cá là mục ấy đang cười.

“Độc Nhãn Long chứ ai. Chẳng phải bọn bây muốn tìm nó sao.”

Bà ta lại tiến sát thì thầm vào tai Jack, “Mày muốn biết nó đang ở đâu, đúng không?”

“Đúng vậy,” Jack buột miệng.

Mụ đàn bà lại chìa bàn tay xương xẩu của mình ra như lần trước, và Akiko lại thả một đồng tiền vào lòng bàn tay tái nhợt của bà ta.

“Hắn đang ở đâu?” Jack hỏi ngay, nó không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Mụ liền kéo Jack sát lại rồi rít lên, “Ngay sau chúng mày đấy thôi!”

Cả ba đứa giật bắn mình quay ngoắt lại, trước mặt chúng là một con mắt khổng lồ màu xanh lục.

Mụ đàn bà phá lên cười sảng sặc trước sự kinh hãi tột độ của ba đứa. Thật ra đó chỉ là mắt của một con rồng lớn được chạm trổ phía lối đi. Đầu con rồng đang hướng về phía chúng, chiếc lưỡi dài thè ra khỏi cái miệng được quét sơn màu đỏ.

“Vui quá nhỉ,” Yamato nóng máu, đoạn hạ thấp giọng cảnh giác. “Làm quái gì có ai ở đây.”

“Giờ thì không... nhưng biết đâu được,” bà cụ ngắt lời. “Độc Nhãn Long luôn ở sau lưng, rình mò con mồi từ trong bóng tối chết chóc.”

“Mình đi thôi,” Yamato nói lớn. “Bà già này điên rồi!”

Lần này Jack buộc phải đồng ý, nó cũng quay đầu định bước đi.

“Thế bọn bây có muốn biết thật ra Độc Nhãn Long là người như thế nào không?” tiếng mụ đàn bà vang lên từ phía sau.

Jack sửng ngay lại.

“Mày có muốn biết không?” bà ta tiếp tục nhử, bàn tay đã ngửa, các ngón tay ngoắc ngoắc như thể một con cua bị lật ngược.

Jack liếc nhìn Akiko. Yamato lắc đầu nguầy nguậy khi thấy cô bé lại thả một đồng tiền vào bàn tay của mụ già tham lam.

“Tụi mày cũng biết tò mò học hỏi đấy chứ. Yên tâm đi, sẽ không phải thất vọng đâu,” mụ cười lớn, nhanh chóng thả đồng xu vào tấm áo chùng bần thiu của mình. “Độc Nhãn Long chính là vị võ sĩ bị lưu đày năm xưa, Hattori Tatsuo.”

“Nói tào lao!” Yamato cắt ngang. “Hattori Tatsuo đã bỏ mạng trong trận chiến Nakasendo rồi!”

“Ê, thằng nhãi ranh!” mụ đàn bà rít lên trước mặt Yamato. “Chúng mày trả tiền để tao kể chuyện, và tao đang làm việc đó đây. Hattori Tatsuo sinh ra và lớn lên tại lâu đài Yamagata vào một mùa hè năm Tị. Ngày còn nhỏ,

nó bị hỏng một con mắt vì bệnh đậu mùa, và đã chính tay giật phần con mắt bị hỏng ra khỏi hộp sọ của mình!”

Akiko rùng mình kinh hãi khi nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ đó.

“Bởi vì nó đã trở thành kẻ chột nên chính bà mẹ đẻ của nó cũng cho rằng nó không xứng đáng trở thành nhân vật kế tục cho dòng họ Hattori. Thế là bà ta bắt đầu xem em trai nó như người thừa kế đích thực. Bà ta còn bỏ thuốc độc vào bữa tối của nó, thế mà nó vẫn sống sót một cách thần kì, có điều dường như nó ngày càng trở nên điên loạn, còn con mắt duy nhất chuyển thành màu xanh ngọc bích.”

Yamato liên tục lắc đầu ra hiệu với Jack rằng bà già này phát rồ rồi.

“Sau đó Tatsuo đã chính tay giết em trai mình để trừ đi vật cản. Mới mười sáu tuổi, nó theo cha tham gia trận đánh đầu tiên. Cũng trong lần đấy cha nó bị chết trận, những người biết chuyện đồn đại rằng chính Tatsuo đã ra tay hạ sát cha mình. Mới đôi tám, nó đã là người đứng đầu cả một đại gia tộc. Nhưng Tatsuo là đứa đầy tham vọng, tham vọng của nó là trở thành lãnh chúa toàn vùng phía bắc Nhật Bản. Có điều, nó phải trả thù người mẹ đã phản bội nó trước đây cái đã.”

“Và?” Akiko buột miệng, mặc dù cô bé không nghĩ mình sẽ không thích câu trả lời một chút nào.

“Ô, thử nghĩ xem? Nó đã móc sống *cả hai* con mắt của bà ta ra!” người đàn bà rít răng kèn kẹt.

“Thôi đủ rồi!” Yamato điên tiết khi nhìn thấy Akiko run rẩy với hình ảnh mà người đàn bà gù vừa mô tả. “Mấy chuyện này thì có liên quan gì đến thân thể Độc Nhân Long.”

Bà ta liền trở ngón tay xương xẩu về phía Yamato mà đung đưa.

“Đừng có vội! Tao đã kể xong đâu. Vẫn còn nhiều, nhiều nữa. Trên chiến trường, Tatsuo bắt đầu gây dựng tên tuổi như một võ sĩ bạo lực và hung tợn. Ít lâu sau, nó trở thành lãnh chúa thống lĩnh toàn vùng phía bắc đảo Honshu. Trong chuỗi chiến dịch ấy, nó sinh được một đứa con trai, từ đó mang tham vọng chiếm trọn cả cái nước này cho người kế tục của mình. Quân đội của nó chinh Nam phạt Bắc, đánh đâu thắng đó, quét sạch mọi thứ cản đường ...”

“Cho đến khi bị đập tan ở trận Nakasendo,” Yamato nói xen vào.

“Không sai. Trận chiến kéo dài những mấy ngày mấy đêm. Cuối cùng liên quân Trung Nam do các Lãnh chúa Hasegawa, Takatomi và Kamakura

đã đánh thẳng đoàn quân bất bại của Tatsuo danh tiếng lẫy lừng.” Nói đến đây bà ta nhổ toẹt xuống mặt đất một cái. “Cái tên Kamakura chết tiệt đó, chỉ vì hấn giữa chừng làm phản mà Tatsuo mới bị thua. Toàn quân diệt vong. Vì che chắn cho nó mà đứa con trai duy nhất cũng bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của một trong các cận vệ của Takatomi, ngay trước mặt Tatsuo. Thế mà bất chấp tất cả, nó vẫn chiến đấu cho đến giây phút cuối cùng.”

“Này, từ đầu tôi đã nói rồi còn gì, Hattori Tatsuo đã bỏ mạng trong trận chiến đó,” Yamato khẳng định. “Hắn ta không thể trở thành Độc Nhân Long được.”

“Không, nó vẫn sống và chạy thoát đến vùng núi Iga này. Bị truy kích quyết liệt, Tatsuo buộc phải tìm chỗ ẩn náu. Ít ra lần này nó đã gặp may và được một gia tộc ninja cho nương nhờ. Chính tại đây nó được học những kỹ năng Nhãn Thuật, và trở thành Độc Nhân Long, ninja đáng sợ nhất mọi thời đại.”

Không hiểu sao trong giọng kể của bà ta có gì đó rất đổi tự hào.

“Làm sao bà biết được những điều này?” Jack chất vấn. “Trước giờ thậm chí một manh mối về thân phận của hắn cũng không ai biết được cơ mà.”

“Chẳng qua là do chưa có ai *hỏi* mụ già này cả,” bà ta đáp, đoạn kéo chiếc mạng che mặt xuống để lộ khuôn mặt nhăn nhúm... cùng hai hốc mắt trống rỗng.

KHU VƯỜN CỦA ÔNG UEKIYA

Jack đưa tay chạm vào mũi tên cắm sâu trên thân cây anh đào.

Chỉ mới chạm tay vào phần đuôi tên bằng lông đã bị mòn đi vì thời gian mà nó đã cảm thấy một cơn ớn lạnh khắp người, dù bây giờ đang là giữa mùa hè oi ả. Thật không tin nổi là mũi tên vẫn còn đây, vẫn đang cắm sâu vào lớp vỏ dày ngay trước mặt Jack dù đã bao năm trôi qua. Đích đến của mũi tên lẽ ra phải là tên sát thủ Độc Nhãn Long, nhưng lần đó hắn đã tẩu thoát, cũng như tất cả những lần sau đó.

“Ngài Masamoto đã yêu cầu lão không được động đến nó.”

Jack quay lại, trước mặt nó là ông Uekiya, người làm vườn già đang chăm bón một bụi hồng gần đó. Ông lão già cả gầy guộc trông hết như một gốc đại thụ lâu đời. Nhân vật này, cũng như khu vườn của ông, là một phần trong những mảng kí ức tươi đẹp về Toba, khu cảng nhỏ đã cứu mang khi nó mới chân ướt chân ráo dạt vào Nhật Bản.

Mặc dù lần này bọn nó trở về đây trong tư thế của những kẻ mắc lỗi đầy tội nhục nhưng Jack vẫn nhận được sự đón tiếp nồng hậu từ cô Hiroko. Mẹ của Akiko vẫn tình cảm như quãng thời gian nửa năm nó đã từng ở đây.

Sau khi gặp và nghe câu chuyện khủng khiếp từ miệng bà lão ở đền Thần Long, Jack, Akiko và Yamato liền rời khỏi Shindo, và ngay hôm sau lên đường đến Toba. Họ đi khá chậm vì vết thương của chú Kuma vẫn chưa bình phục, hơn nữa thời tiết quá nóng bức làm cho chuyến đi càng thêm phần gian nan. Lúc đến nơi, chính cô Hiroko đã cho người chuẩn bị nước cho cả đoàn tắm gội, gột rửa sạch lớp bụi bẩn sau chuyến hành trình. Yamato là người vào tắm đầu tiên, Akiko đang trình bày đầu đuôi câu chuyện với mẹ của mình nên Jack tranh thủ ra vườn thư giãn.

Ông lão làm vườn toét miệng cười ấm áp, rõ ràng ông rất vui mừng khi lại thấy thằng nhóc Jack xuất hiện trong khu vườn của mình.

“Thế ngài Masamoto có nói lí do vì sao lại muốn ông không động đến nó không ạ?” Jack rời tay khỏi mũi tên rồi hỏi.

“Để nhắc nhở rằng chúng ta phải luôn đề cao cảnh giác.”

Nụ cười của ông Uekiya nhạt dần đi, đoạn ông nhẹ nhàng cắt một đoá hồng đưa cho Jack. “Còn bụi hồng này, lão trồng để tưởng nhớ đến Chiro.”

Jack không dám nhìn vào mắt ông cụ làm vườn nữa.

Nó nhớ lại cái đêm mà Độc Nhãn Long tìm đến đây hồng cướp cuốn *hải đồ* từ tay nó. Đó là lần đầu tiên Jack được tận mắt chứng kiến kỹ năng chiến đấu của Akiko. Có thể nói sau hai năm tôi luyện tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu, giờ đây cô bé còn tiến xa hơn thế nhiều. Chiro thì khác, cô ấy không phải là một võ sĩ mà chỉ là người hầu gái của cô Hiroko. Lần tấn công đó đã cướp đi mạng sống của Chiro, cũng như làm trọng thương anh Taka, vị samurai bảo vệ ngôi nhà.

Lần quay lại này cũng khiến Jack được an tâm phần nào khi anh Taka đã hoàn toàn bình phục, thương tích để lại chỉ còn là một vết sẹo dài chạy dọc qua bụng, thứ giờ đây được người võ sĩ xem như chiến lợi phẩm của mình. Có điều, nỗi hối hận và tiếc thương về Chiro thì không bao giờ có thể vơi được.

“Mừng cậu về nhà, Jack,” ông Uekiya nở nụ cười gượng với nó rồi lại tiếp tục công việc chăm sóc bụi hồng của mình.

“Cảm ơn ông ạ,” Jack đáp rồi ngả người xuống bóng râm mát rượi của cây anh đào. “Đúng là sau quãng thời gian dài ở Kyoto, lần này quay lại đây cháu có cảm giác như được về nhà vậy. Cháu cũng không nhớ là khu vườn của ông lại tuyệt vời đến thế.”

“Sao lại thế được?” ông lão làm vườn nhún mày vẻ ngạc nhiên. “Cậu vẫn luôn mang theo một phần của nó bên mình mà?”

“Ý ông là chậu *bonsai* của cháu ấy ạ?” Jack hỏi lại, ý chỉ gốc anh đào nhỏ xíu mà ông Uekiya đã tặng vào ngày nó khởi hành đến trường Nhị Thiên.

“Dĩ nhiên rồi, nó được chiết từ chính cái cây mà cậu đang nằm đấy thôi. Đừng nói là nó chết rồi nhé?”

“Không đâu, sao lại có chuyện đó được ạ,” Jack đáp ngay, “có điều sau chuyến đi vừa rồi, có lẽ cháu cần chăm sóc đặc biệt cho nó.”

Vì không biết lần này phải ở lại Toba trong bao lâu nên Jack quyết định mang theo cả gốc cây cảnh cùng cái chậu và toàn bộ vật dụng cá nhân của mình đi cùng.

“Cái đó để lão lo cho,” ông cụ người làm vườn già cả đặt con dao tĩa cây xuống rồi nói. “Có điều, lúc trao nó cho cậu, lão cũng không nghĩ sẽ có ngày được nhìn thấy nó lần nữa đâu. Bonsai rất khó chăm sóc. Có khi trong huyết quản của cậu cũng tồn tại một chút Nhật Bản cũng nên.”

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông nở một nụ cười méo mó, người làm vườn già cúi chào nó rồi bước qua chiếc cầu nhỏ bắc ngang mặt hồ xanh biếc điểm xuyết những bông hoa huệ màu hồng. Ông lão tiếp tục bước đi trên con đường rải sỏi dẫn vào tòa nhà, bỏ lại Jack miên man với dòng suy nghĩ.

Jack đã từng trải qua nhiều giờ hạnh phúc và may mắn dưới gốc cây anh đào này. Lần đầu tiên là lần chờ cho cánh tay bị gãy trong vụ Độc Nhân Long tấn công tàu *Alexandria* lành lại; rồi lần nó ngồi nghiên cứu cuốn *hải đồ* của cha; và thú vị hơn cả là được Akiko dạy tiếng Nhật cùng những phong tục, lễ nghi của vùng đất mới. Giờ lại ngồi đây, Jack có cảm tưởng như nó đang ở trên một khu đất thiêng liêng nhiều kỉ niệm.

Nhưng đây *không* phải là nhà của nó.

Anh Quốc mới là nhà của nó. Đã bốn năm rông trôi qua, hai năm trong số đó là quãng thời gian dài lênh đênh trên biển, mảng kí ức về tuổi thơ giờ đây đã mờ nhạt đi nhiều. Sợi dây duy nhất còn gắn kết nó về lại cố hương chỉ là trái tim, đứa em gái Jess, cuốn *hải đồ* - thứ đã bị đánh cắp - và mẫu giấy bên trong.

Jack lại mở chiếc hộp cá nhân giắt trong đai lưng, cẩn thận rút ra tấm giấy cũ nát. Đây là bức tranh Jess đã đưa cho cha ngày hai cha con Jack lên đường đến Nhật. Như một thói quen, Jack lần ngón tay theo đường viền hình vẽ người cha quá cố, rồi đến đứa em gái trong bộ áo váy mùa hè rộng thùng thình đang nắm tay thằng anh có phần thân được vẽ bằng một nét sổ thẳng là nó, cuối cùng là mẹ với đôi cánh thiên thần. Đưa tay quệt nước mắt, Jack lẩm nhẩm cầu nguyện cho em gái. Con bé chỉ có thể nương nhờ vào mỗi bà hàng xóm già cả, lại mang nhiều bệnh tật làm người bảo hộ. Jack rất lo cho tương lai không nơi nương tựa của con bé. Nó nhất định phải tìm đường trở về Anh Quốc.

Vậy mà số phận đã chôn chặt nó ở lại nơi đây. Được ngài Masamoto nhận nuôi, người cha bảo hộ của nó nói ông có trách nhiệm đối với an nguy của Jack, ít nhất là cho đến ngày nó được mười sáu tuổi, và được công nhận là “đã lớn”. Hơn nữa, chuyến hành trình đến cảng Nagasaki, nơi những con tàu buôn ngoại quốc dừng chân trên đất Nhật cũng chất chứa vô vàn nguy

cơ, đặc biệt là khi Lãnh chúa Kamakura, nhân vật cầm quyền toàn vùng Edo, đã ra lệnh bài trừ ngoại quốc và những người Cơ Đốc giáo.

Đó là còn chưa kể đến việc tính mạng Jack luôn bị đe dọa bởi tên ninja khét tiếng Độc Nhân Long. Nó cũng không thể rời khỏi đây một khi chưa lấy lại được cuốn *hải đồ* của cha. Đó là vật sở hữu của nó, cũng là chiếc chìa khóa cho tương lai của nó và Jess sau này. Nó phải lấy lại được cuốn *hải đồ* trước khi bí mật bị giải mã. Kẻ bị săn lùng trước kia giờ lại đóng vai kẻ đi săn. Nó *phải* truy tìm bằng được tung tích của Độc Nhân Long.

Bà mẹ mù lòa của Độc Nhân Long đã cười khẩy trước ý tưởng đi tìm con trai bà ta của nó. Bà ta nói Độc Nhân Long giống như một cơn gió, di chuyển theo mùa, và không bao giờ dừng chân tại một nơi đến lần thứ hai. Dù chúng đã đem tiền ra nhử, bà ta vẫn nhất quyết không chịu tiết lộ nơi ẩn náu của con trai. Mà Yamato cũng không nghĩ bà ta biết được điều này. Cậu vẫn cho rằng bà lão chỉ bịa ra câu chuyện hòng lừa bịp và móc tiền bọn chúng.

“Bức tranh đẹp đấy,” Yamato lên tiếng, cậu bé đi vòng qua gốc cây anh đào, sạch sẽ thơm tho sau khi tắm xong. “Phải bức Akiko lấy về từ trên cây không?”

“Ừ, chính nó,” Jack lẩm bẩm, hơi bất ngờ trước sự xuất hiện bất thành linh của cậu bạn.

Nó đã chìm quá sâu trong dòng suy nghĩ, đến nỗi Yamato tiến lại gần cũng không nhận ra. Jack cẩn thận cuộn tấm giấy da lại rồi cất vào trong hộp cá nhân. Kể từ lần bị Kazuki - kẻ thù không đội trời chung trong trường - giật tấm giấy ra khỏi tay và ném lên cành phong giữa hồ nước đến giờ. Jack luôn cẩn trọng giữ gìn tấm giấy thật kỹ lưỡng. May mà lần đó Akiko đã giúp nó lấy lại được. Đến giờ Jack vẫn chưa hết kinh ngạc với kỹ năng leo trèo khéo léo của cô bé.

“Tớ nghĩ bọn mình nên tiếp tục các bài tập, phòng khi cha cho phép chúng ta trở lại trường,” Yamato đề nghị.

Jack ngược nhìn về ngạc nhiên. Rõ ràng tắm gội thoải mái không chỉ rửa sạch cơ thể Yamato mà còn cả tâm trí của cậu bé nữa. Jack thầm nghĩ đây có thể là suy nghĩ tích cực nhất của Yamato kể từ hôm đó đến giờ. Nó biết Yamato rất kính sợ cha mình. Thầy Masamoto vốn là một người nghiêm khắc. Hơn nữa, sau cái chết của anh trai Tenno, Yamato luôn khao khát được cha cậu ghi nhận.

Có lẽ Akiko và Yamato vẫn còn cơ hội được nhận trở lại trường Nhị Thiên Nhất Lưu chứ Jack chẳng còn chút hi vọng nào.

“Cũng giống như hồi trước vậy. Còn nhớ lúc chúng ta luyện kiếm gỗ ở đây không?” Yamato vui vẻ chỉ về hướng mảnh đất đằng sau ngôi nhà.

Jack gật đầu.

“Và lần nào anh ấy cũng cho anh đo ván!” Một giọng be bé cất lên.

Jack quay ngoắt lại. Nó thấy một cậu bé đang phóng như bay qua cây cầu gỗ về phía chúng.

“Jiro” Jack reo lên khi thằng nhóc nhảy vào vòng tay nó.

Ngoài Akiko, thì Jiro - em trai cô bé - là người bầu bạn duy nhất trong những ngày đầu tiên Jack đặt chân đến Nhật Bản. Thời gian đó, Yamato không xem Jack là bạn. Và Jiro cũng không sai khi nói những giờ luyện kiếm cùng nhau chỉ là cái cớ để cậu ta cho nó ăn đòn. Dù sao cũng nhờ phương pháp huấn luyện khắc khe của Yamato mà Jack đã nắm vững căn cơ kiếm thuật, từ đó được thầy Masamoto cho đến luyện võ tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

“Ái chà, em lớn quá rồi nha,” Jack bình phẩm sau khi quan sát thằng nhóc đang cười toe toét.

“Chứ sao, em còn cầm được kiếm rồi cơ!” Jiro nói giọng tự tin.

“Thật không?” Jack nhíu mày hỏi lại. “Dám thách đấu với anh không, nhóc tí?”

“Chơi luôn,” Jiro chống nạnh đáp.

“Một trận tỉ thí!” Yamato cố tình ra vẻ trang trọng. “Lần này cậu hết đường lui rồi Jack. Tớ sẽ làm trọng tài. Jiro, em lấy kiếm đi.”

Hào hứng trước một trận đấu kiếm, Jiro phóng như bay đi lấy thanh kiếm gỗ của mình. Cảnh tượng này khiến Jack không khỏi liên tưởng đến cảm xúc của nó khi lần đầu tiên bước vào con đường võ sĩ đạo. Viễn cảnh được trở thành một samurai không chỉ làm cho Jack thấy hào hứng, mà đó còn là tia hi vọng của nó. Chỉ có võ thuật mới có thể giúp nó có cơ hội tồn tại. Kể cả là đánh bại Độc Nhân Long - kẻ thù giết cha mình.

“Yamato này,” Jack cất tiếng hỏi trong lúc chờ Jiro quay trở lại, “tại sao cậu cứ khẳng định bà lão ở đền Thần Long nói dối? Nhờ đâu Hattori Tatsuo đã sống sót sau trận tử chiến và sau này trở thành Độc Nhân Long thật thì sao?”

Yamato trợn tròn mắt, rõ ràng tỏ ra khó chịu vì đến tận bây giờ Jack vẫn chưa chịu từ bỏ cái ý tưởng điên rồ. “Rõ ràng đó là một mụ điên. Bà ta chỉ muốn giết chết chúng ta thôi. Tatsuo đã chết trong trận chiến Nakasendo cách đây mười năm rồi.”

“Sao cậu dám chắc là như thế?”

“Tớ *biết* chắc chắn vì bố tớ là cận vệ của Lãnh chúa Takatomi trong trận chiến đó. Ông ấy kể lại rằng đã tận mắt nhìn Tatsuo đầu rơi khỏi cổ.”

Jack sững sờ trong vài giây. Nó chưa kịp hỏi gì thêm thì Jiro đã quay trở lại với thanh kiếm gỗ trong tay. Thế là bọn chúng bắt đầu màn đánh tập trận khắp cả xung quanh khu vườn. Jack không tin toàn bộ câu chuyện bà lão kể là dối trá. Trong đó nhất định phải chứa đựng vài phần sự thật. Nhưng biết đâu được, cũng có thể bà ta chỉ tưởng tượng ra câu chuyện đó, như nhóc Jiro đang tưởng tượng bạn đấu tập của nó là một tên ninja vậy.

VIÊN NGỌC TRAI

“Nhanh lên Jack!” Akiko giục. “Trời sắp sáng rồi đấy.”

Cô bé thúc chú ngựa của mình tăng tốc vọt lên trên. Con ngựa này Jack từng được thấy một lần vào buổi sáng hôm tàu *Alexandria* dạt vào khu cảng này tránh bão. Lúc đó trời cũng vừa tờ mờ sáng, Akiko đang cầu nguyện tại ngôi đền bảo vệ bờ biển, cùng chỗ với nơi chiếc tàu của nó neo lại. Jack còn nhớ mình vừa nhìn thấy con ngựa thì đã bị cô gái tóc đen mượt có làn da trắng như tuyết hấp hồn. Có thể nói Akiko là ấn tượng mạnh mẽ đầu tiên của nó về vùng đất Nhật Bản.

“Cái thứ này chẳng chịu nghe lời tớ gì cả,” Jack càu nhàu, lúng túng xoay sở trên lưng chú ngựa con màu nâu của mình. “Cứ thử đưa cho tớ một chiếc tàu mà xem!”

Trên bờ biển, Jack ghì chặt dây cương cổ men theo đuôi ngựa Akiko. Mãi mà nó vẫn chưa bắt được nhịp với con ngựa của mình. Từ bé Jack đã được nuôi dạy như một thủy thủ chứ chưa bao giờ học cách cưỡi ngựa cả. Kí ức gần giống nhất của nó đối với việc này có lẽ là cảm giác khi đứng trên phần đuôi lắc lư trong cơn bão của tàu *Alexandria*.

“Mới đây cậu đã ngồi trên lưng ngựa suốt chuyến hành trình từ Kyoto về Toba rồi đấy thôi,” Akiko nhắc lại.

“Thì đúng, nhưng lúc đó còn có chú Kuma nữa. Mà đấy! Chính tớ đã làm chú ấy bị ngã trật cả khớp vai, còn bản thân trầy trụa khắp lưng còn gì!”

Akiko không khỏi phì cười trước bản mặt nhăn nhó khó khăn của Jack lúc này. “Thôi đừng lo, cũng sắp đến nơi rồi mà.”

Hai đứa vòng qua một khu đất, Akiko xuống ngựa rồi nhanh chóng quay sang giúp Jack tiếp đất.

Đã hơn một tháng kể từ ngày cả ba đứa về Toba. Nhờ được mẹ chăm sóc ân cần nên Akiko đã hoàn toàn bình phục. Dù lần trở lại này là ngoài ý muốn nhưng quãng thời gian được ở bên mẹ và em trai đã khiến Akiko thật

sự thấy hạnh phúc. Dưới ánh sáng lờ mờ của buổi sớm mai, Jack thấy gương mặt cô bé tươi tắn hơn, ánh mắt tràn đầy một nguồn năng lượng mới.

Còn về phần Jack, nó không dám chắc. Giờ này bình minh vẫn còn chưa lên, có điều Akiko cứ nài nỉ nó cùng đến ngắm mặt trời mọc ở Meoto Iwa, rìa đất ở mũi cảng Toba. Yamato đã khéo léo từ chối để tạo không gian riêng cho bọn nó, và hẹn gặp lại hai đứa vào lúc luyện kiếm buổi sáng.

Jack theo Akiko bước xuống một mũi đá. Cô bé chọn một hòn đá tương đối phẳng rồi ngồi bắt chéo chân trong tư thế nửa kiết già, chờ đợi những tia nắng đầu tiên xuất hiện.

Jack hít thở bầu không khí mẫn mẫn xung quanh, mùi hương của biển nhanh chóng khiến nó nhớ lại những ngày còn ở trên tàu *Alexandria*. Nó thật sự nhớ biển, nhớ cảm giác đứng trên boong tàu, nghe tiếng buồm phàn phật trong gió, và nhất là khao khát được cầm bánh lái hướng về cố hương Anh Quốc. Jack ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đang hừng sáng, nó thấy sao Bắc Đẩu vẫn tỏa sáng rực rỡ nơi xa xăm.

“Gì thế?” Akiko hỏi khi thấy Jack cứ chăm chú nhìn về phía chân trời.

Nó chỉ tay về phía trước rồi đáp. “Đi về phía đó sẽ đến Anh Quốc.”

Trước cặp mắt xanh biếc đầy mong mỏi của Jack, Akiko chỉ biết mỉm cười buồn bã.

“Rồi sẽ đến ngày đó thôi mà,” cô bé nói, đoạn ra hiệu cho Jack đến ngồi cạnh mình, “nhưng cậu cũng nên tận hưởng quãng thời gian ở đây nữa chứ, phải không?”

Jack cúi nhìn Akiko. Có lẽ cô bé nói đúng. Lúc nào nó cũng rờ lên với ý tưởng muốn về nhà nên thường bỏ sót những điều tốt đẹp ở đất nước này. Từ nét điềm đạm trong cuộc sống hàng ngày của một võ sĩ, cảm xúc hưng phấn khi cầm kiếm trong tay, hương vị tao nhã của từng miếng sushi hay vẻ đẹp thanh tú của hoa anh đào, hai năm ở Nhật đã đem lại cho nó nhiều ấn tượng hơn cả tuổi thơ sống tại Anh Quốc. Hơn nữa, một khi đã lên đường ra đi, nó sẽ nhớ những đứa bạn ở nơi này nhiều lắm - Yamato, Yori, Saburo và nhất là Akiko.

Nghĩ vậy, nó cũng mỉm cười rồi ngồi cạnh cô bé chờ bình minh lên.

“Đến rồi kìa,” Akiko thì thầm, cô bé hít một hơi thật sâu khi tia nắng vàng óng đầu tiên xuất hiện ở đường chân trời.

Ngoài đại dương, mặt trời đang nhô lên từ sau hai mô đá đen sừng sững tạo thành những vệt đen kịt giữa bầu trời đỏ thắm. Đỉnh của chúng được nổi

lại bởi sợi dây thừng cỡ lớn, phía trên mô to hơn còn có một cái cổng nhỏ.

“Những thứ này là gì thế?” Jack hỏi trước cảnh tượng kì vĩ trước mắt.

“Phụ phụ thạch đấy,” Akiko đáp. “Hòn vợ, hòn chồng. Rất đẹp đúng không? Còn ngọn núi xa tí kia là Phú Sĩ sơn.”

Jack đưa mắt nhìn theo, xa xa phía bên trái của chân trời là một ngọn núi đỉnh phủ đầy tuyết trắng mờ ảo trong sương sớm. Mặc dù quan sát từ đây trông ngọn núi chỉ bằng lòng bàn tay, nhưng ở nơi cách xa thế này mà vẫn có thể thấy được, đủ biết kích cỡ thực của nó vĩ đại đến thế nào.

Lúc mặt trời lên cao, hai đứa ngưng buổi thiền của mình. Akiko ghé qua viếng ngôi đền Thần Đạo gần đó. Ngày mới đến trường Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack không tài nào hiểu được phong cách đa tôn giáo của người Nhật.

Họ vừa theo Phật Giáo lại vừa theo Thần Đạo, tín ngưỡng vốn thờ phụng rất nhiều những vị thần linh mà họ tin rằng có thể tồn tại trong bất kì vật thể nào.

Ở Anh Quốc, Jack lớn lên trong một gia đình Ki-tô Giáo, nhưng mọi người chỉ tuân theo lời dạy của đạo Tin Lành và phủ nhận niềm tin Thiên Chúa. Cha nó từng giải thích rằng đó chính là nguồn gốc của những tranh chấp liên miên trong lịch sử châu Âu. Sự phân hóa này cũng đẩy hai quốc gia thuần Thiên Chúa là Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha vào thế đối đầu với nước Anh Tin Lành. Sự ganh đua này kéo dài cho đến tận những vùng biển Tân Thế Giới, và đó cũng là lí do vì sao cuốn *hải đồ* lại có giá trị to lớn đến vậy. Chỉ cần quốc gia nào nắm giữ được những thông tin chỉ dẫn có độ chính xác cao trong đó thì cán cân quyền lực cũng như tôn giáo sẽ nghiêng hẳn về phía họ.

Vậy mà ở đất Nhật này, hai tôn giáo tưởng chừng chẳng có gì tương đồng lại có thể chung sống hòa bình được với nhau.

Cũng nhờ có tư tưởng cộng sinh và hòa hợp của đạo Phật mà Jack mới có thể vừa luyện theo những nghi lễ cần thiết trong con đường võ học, vừa trung thành với niềm tin Cơ Đốc.

Nói đúng ra nó cũng không có nhiều lựa chọn trong việc này. Giữa lúc làn sóng bài trừ ngoại quốc đang lên đến đỉnh điểm, Jack cần phải mềm mỏng hết mức có thể, luôn cố gắng tỏ ra mong muốn tiếp thu tinh hoa văn hóa Nhật Bản. Để sinh tồn, nó cần phải trở thành một võ sĩ cả về phần thể xác lẫn linh hồn.

Jack cúi đầu thi lễ trước đền thờ, nhắm thắm một lời cầu nguyện cho cha mẹ nó đang ở trên thiên đường, cầu mong cho đứa em đang cách xa nửa vòng Trái Đất được an toàn. Mong rằng lời cầu nguyện của nó sẽ theo những con sóng ngoài khơi đến được cái đích cần tới.

Akiko và Jack dắt ngựa tản bộ dọc theo bờ biển hướng về Toba.

“Cảm ơn cậu nhiều lắm,” Jack cất tiếng, thật lòng nó rất vui vì đã có được quãng thời gian yên tĩnh thư giãn với Akiko.

“Tớ biết là cậu sẽ thích mà,” cô bé đáp lại với nụ cười ấm áp trên môi.

Jack gật đầu. Bình minh của ngày mới đã giúp nó gột rửa sạch tâm trí, từ đó ngộ ra được nhiều điều. Nó là một thủy thủ, điều này đã ăn sâu vào huyết quản từ lâu rồi. Nhưng nó cũng là một võ sĩ nữa.

Lúc hai đứa trèo lên ngọn đồi nhìn xuống mặt biển trong vạt, đột nhiên Akiko dừng bước, đặt tay mình lên trán.

“Cậu thấy không khỏe à?” Jack hỏi.

“Không sao, tớ chỉ thấy hơi choáng thôi.” Cô bé đáp. “Chắc do hít khí biển ấy mà.”

“Có khi cậu vẫn chưa hoàn toàn hồi phục đấy. Thôi ngồi xuống nghỉ một lát đi,” Jack đề nghị, nói đoạn nó dắt luôn hai chú ngựa ra buộc ở gốc cây rồi quay lại ngồi xuống móm đá cạnh Akiko.

“Nên nhớ việc cậu còn sống đã là một kì tích rồi,” Jack nhận định, trong đầu nó lại hiện ra hình ảnh Akiko suýt nữa mất mạng dưới tay ả *kunoichi* do Độc Nhãn Long phái tới ám sát nó để hãn rảnh tay cướp cuốn *hải đồ*. Cô ta sử dụng độc tâm như một loại vũ khí. Lần đó Akiko bị đâm một nhát vào cổ bất tỉnh nhân sự. Theo lẽ thường, cô bé khó mà sống sót nổi.

Đây chỉ là một trong số rất nhiều những bí ẩn xoay quanh Akiko. Chẳng hạn như kĩ năng leo trèo khéo léo đến kinh ngạc mà cô bé đã thể hiện khi giúp Jack lấy lại bức tranh hay sức chịu đựng bền bỉ khác thường dưới chân thác nước chảy cuồn cuộn trong thử thách Tam Tố. Phải chăng giờ là lúc thích hợp để nó trực tiếp nói ra những thắc mắc đó?

“Lúc cậu còn mê man, tớ có nghe loáng thoáng thầy Yamada và thầy Kano đề cập đến “Độc Thuật”, một trong những kĩ năng đặc biệt của ninja. Họ cho rằng hãn cậu đã được một cao nhân hướng dẫn cách thức kháng lại các loại độc tố, có phải đó là lí do mà cậu vẫn giữ được tính mạng không?”

Akiko nhặt một hòn đá ném ra xa, ánh mắt cô bé dõi theo viên đá văng lên không trung rồi rơi xuống biển.

“Không phải điều gì ghê gớm đến vậy đâu,” cô bé phủ nhận. “Từ bé tớ đã luôn gặp may rồi mà. Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tớ cùng với mấy người phụ nữ đi mò ngọc trai chứ? Trong những buổi như vậy tớ bị sửa biển chích nhiều đến không biết bao nhiêu mà kể. Cá biệt còn có cả vết cắn của cá nóc nữa cơ, mà cậu biết chúng độc thế nào rồi đấy. Sau đó tớ ốm mất mấy ngày trời, nhưng rồi cũng bình phục được. Chắc cơ thể tớ có sức đề kháng tự nhiên tốt hơn bình thường chẳng.”

Câu trả lời này nghe rất có lí, nhưng nó không giải thích được những bí ẩn khác. “Thế còn lần...”

Jack còn chưa kịp nói hết câu, Akiko đã đứng dậy tháo dài dây lưng của mình. Nó há hốc mồm kinh ngạc. Một cô gái Nhật Bản truyền thống sẽ không bao giờ cởi đai lưng trước mặt người khác cả. Có điều, Akiko đúng là rất khác xa so với những người bình thường khác. Cô bé sinh ra trong một gia đình võ sĩ đạo cao quý, lẽ tự nhiên sẽ không bao giờ tiếp xúc với đẳng cấp bần hàn như những người thợ lặn mò trai vì như vậy là không xứng đáng với phẩm giá của một tiểu thư. Về việc này, Akiko từng nói rằng cô bé yêu sự tự do của đại dương. Vì đó là nơi duy nhất cô được giải tỏa khỏi lối sinh hoạt khuôn phép ngày thường.

“Nhắc đến lặn, cũng lâu rồi tớ chưa đi bơi,” Akiko tuyên bố.

Chợt cô nhận thấy Jack đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Không được nhìn lén đâu nha,” Akiko cười, ra hiệu cho Jack quay lưng lại rồi trao cho nó chiếc kimono đang mặc. Chỉnh trang lại y phục lót bên trong, cô bé phóng mình khỏi mỏm đá xuống mặt nước.

Jack nhồm người ngay ra phía rìa đá nhưng cũng chỉ kịp nhìn thấy chỗ bọt biển bị bắn tung lên sau cú tiếp nước của Akiko. Ánh mắt nó dõi theo một chiếc bóng lướt trong lòng nước, nếu không biết rõ đấy là ai, có khi nó đã nhầm thành nàng tiên cá rồi.

Có điều, mãi một lúc rất lâu sau mà Akiko vẫn chưa trồi lên lấy hơi khiến Jack bắt đầu thấy phập phồng lo lắng, nó tự hỏi liệu có điều gì bất trắc xảy ra không. Đúng lúc đó, hệt như một chú hải cẩu, cô bé đã xuất hiện ở tận bờ cát phía bên kia. Lấy hơi xong Akiko lại tiếp tục bơi ra chỗ cửa biển rồi ra hiệu bảo Jack đi tới. Jack tháo dây buộc ngựa rồi nhanh chóng dắt chúng đi đến chỗ Akiko.

Lúc nó đến nơi, người Akiko đã gần khô hết nên Jack đưa luôn cho cô bé chiếc kimono. Rồi nó quay lưng lại, từ tốn chờ cô bé mặc lại y phục.

“Cậu quay lại được rồi đấy.”

Jack quay người lại và thấy Akiko đang chìa tay ra với nó. Trên tay cô bé là một chiếc vỏ bầu dục khá to.

“Con hào đấy. Tớ tìm thấy nó dưới một tảng đá khá sâu,” cô bé giải thích, nói đoạn đặt luôn lên tay Jack. “Nào, cậu mở thử xem có gì bên trong không!”

Jack đón lấy chiếc vỏ rồi dùng thanh kiếm ngắn *tantō* vẫn giữ bên mình ra cạy. Động tác này khiến lưỡi kiếm bị bật lên và lại cứa vào ngón tay Jack một nhát nữa. Nó vội vàng cắt ngay kiếm vào vỏ, e sợ thanh kiếm có thể gây thêm rắc rối cho nó.

Akiko kêu lên một tiếng kinh ngạc khi Jack mở chiếc vỏ ra. Bên trong là một viên ngọc đen tuyền rất đẹp, trông hết như màu mắt Akiko vậy.

“Hiếm lắm đấy nhé,” cô bé nói. “Đây là lần đầu tiên tớ thấy một viên ngọc đen hoàn hảo đến nhường này luôn đó.”

Jack cầm lên định đưa cho Akiko.

“Không,” cô bé từ chối rồi bắt nó khẹp viên ngọc quý vào trong tay. “Cứ xem như đây là quà tớ tặng cậu đi.”

Jack định lên tiếng cảm ơn, nhưng nó đã không kịp làm việc đó.

“Hai đứa đây rồi!”, anh Taka - vị võ sĩ bảo vệ cho ngôi nhà của cô Hiroko gọi to trong lúc phi ngựa xuống chỗ bãi biển bọn chúng đang đứng. “Về nhanh đi. Ngài Masamoto sắp đến rồi đấy!”

VÕ SĨ ĐẠO

“Một võ sĩ đánh mất danh dự sẽ phải thực hiện *seppuku*!” ngài Masamoto lớn tiếng tuyên bố lời định tội của Jack trước mặt nó.

Vị võ sư ngồi uy nghi trên chiếc bục cao ở phòng khách nhà cô Hiroko, mặt đỏ ửng như ngọn núi lửa sẵn sàng phun trào bất cứ lúc nào. Đã hơn hai tháng rồi mà dường như cơn giận của ông vẫn chưa hề nguôi bớt, vết sẹo dài bên nửa mặt trái lại càng phập phồng, cặp mắt nhìn như tóe lửa.

Jack sợ hãi nhìn cha đỡ đầu của mình. Trước đây nó đã từng được Akiko giải thích về thuật ngữ *seppuku* rồi, nhưng đứng trước cơn thịnh nộ của ngài Masamoto, nó chẳng còn nhớ gì nổi nữa. Tuy vậy, Jack vẫn hiểu đây không phải là một điều tốt. Nó liếc về phía Akiko chờ đợi một lời giải thích, nhưng cô bé vẫn cúi gằm mặt xuống đất, cả Yamato cũng vậy.

“*Seppuku* là một nghi thức tự sát dành cho võ sĩ,” ngài Masamoto lên tiếng khi thấy khuôn mặt hoang mang của Jack. “Đây được xem là hành động thể hiện lòng dũng cảm của một võ sĩ khi anh ta bị đánh bại hoặc cảm thấy hổ thẹn. Cái chết sẽ rửa sạch mọi nỗi nhục, và người võ sĩ sẽ giữ được danh tiết của mình mãi mãi.”

Jack đã hiểu. Lần này nó đã làm cái việc đáng xấu hổ nhất mà một võ sĩ có thể làm. Không kể cho thầy Masamoto về cuốn *hải đồ*, nó đã phá vỡ tinh thần Võ Sĩ Đạo, không giữ được bảy đức tính tối quan trọng: nghĩa, dũng, nhân, lễ, chân, danh, trung. Hành động này không chỉ khiến nó mất đi lòng tin của người cha đỡ đầu mà còn kéo theo rất nhiều những hệ lụy nghiêm trọng nữa.

Đó là còn chưa kể đến việc Jack đã không hoàn thành được nghĩa vụ của một người võ sĩ dưới trướng lãnh chúa của mình. Giấu cuốn *hải đồ* vào tòa thành của ngài Takatomi, nó đã đem hiểm nguy đến cho chính người mà nó, cũng như thầy Masamoto, có trách nhiệm bảo vệ.

Không hề cảnh báo trước, ngài Masamoto rút luôn thanh đoản kiếm *wakizashi* giắt bên hông ra. Lưỡi kiếm sắc bén tỏa ánh thép xanh dễ sợ.

“*Seppuku* là một cái chết vô cùng đau đớn và đáng sợ. Đầu tiên phải tự dùng kiếm rạch ngang bụng...”

Jack rùng mình kinh hãi. Nó chợt nhớ lại lời mà Cha Lucius, vị tu sĩ dòng Tên quá cố từng dạy tiếng Nhật cho nó đã nói trước khi tắt thở: “Chỉ một bước sai lầm thôi, người sẽ bị phân thân thành tám mảnh.”

Lần này nó đã đi quá giới hạn, và sắp phải trả giá cho hành động nông nổi của mình.

Tất cả những bài khổ luyện gian nan vất vả, tất cả những ước mơ, hoài bão giờ đây chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa. Nó sẽ không bao giờ được gặp lại em gái. Nó sẽ bỏ xác tại đất Nhật xa xôi.

“... rồi ngay trong lúc đau đớn đó, bị người khác chém bay đầu!”

“Chuyện này không liên can đến họ!” Jack hốt hoảng buột miệng khi chợt nghĩ đến tình cảnh hai đứa bạn. Liệu họ có bị bắt mổ bụng cùng nó không? “Việc này hoàn toàn là do lỗi của con. Chính con đã bắt họ phải giữ bí mật rồi ra tay tương trợ. Kế hoạch giấu cuốn *hải đồ* vào tòa thành cũng là một tay con làm. Xin đừng trừng phạt Akiko và Yamato, họ không có tội gì cả!”

“Khá khen cho lòng trung thành với bạn bè của con, nhưng đây là chuyện ta đã quyết định rồi.”

“Vậy thì con sẽ đi khỏi đây,” Jack van xin, cúi sát đến mức gần như bò ra đất. “Con sẽ không bao giờ làm phiền đến cha nữa.”

“Con không được phép đi,” ngài Masamoto lạnh lùng đáp. “Con thừa biết chuyện đi lại một mình là vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa giờ cả hai ta đều đã nhận thức được Độc Nhãn Long rất muốn lấy mạng con - một lần và mãi mãi. Bên cạnh đó, ta là cha đỡ đầu của con, và phải chịu trách nhiệm cho đến khi con đủ tuổi trưởng thành. Ta không muốn con đi, mà muốn con quay lại trường.”

“D... dạ?” Jack lắp bắp, nó ngóc đầu lên, tròn mắt nhìn vị võ sư.

Lạ lùng thay, ông đang nhìn nó cười sáng khoái, vết sẹo dài trên mặt cũng vì thế mà nhăn nhúm cả lại.

“Vừa rồi chỉ là một trò đùa thôi Jack ạ,” ông vừa đáp vừa tra kiếm vào vỏ sau khi đã kết thúc tràng cười khùng khục của mình. “Con không cần phải mổ bụng, và ta cũng sẽ không lấy đầu con. Tội của con chưa đáng để bị xử phạt như thế.”

“Nhưng con đã không giữ được tinh thần Võ Sĩ Đạo chân chính,” Jack nói, nó vẫn chưa hết sợ hãi trước trò đùa khùng khiếp của người cha đỡ đầu.

“Không, đúng là con đã phạm nhiều sai lầm thật đấy, nhưng con luôn giữ vững tinh thần của một võ sĩ.”

Nói đoạn ông lại ngồi xuống chiếc bục của mình. Đến lúc này Jack mới dám cho phép phổi của nó được hít thở trở lại. Vị võ sư cầm tách trà ở bàn bên đưa lên nhấp một ngụm.

“Thầy Yamada đã ra mặt xin cho con, và ông ấy đã thuyết phục được ta đồng ý với quan điểm rằng, dù những quyết định của con là rất nông nổi, nhưng nó được đưa ra dựa trên lòng tôn kính và quan tâm sâu sắc của con đối với ta. Hơn nữa, trong suốt quá trình đó cả ba đứa con thể hiện được tình bạn cao đẹp, lòng trung thành sâu sắc cũng như khí tiết của người võ sĩ, dù liên tục phải đối đầu với những cao thủ thượng thừa.”

“Vậy nghĩa là cha cho phép cả ba đứa bọn con được quay về trường ă?” Yamato rụt rè hỏi, đến giờ cậu bé mới dám nhắc đầu lên khỏi tấm chiếu *tatami* lót sàn.

“Dĩ nhiên là con phải quay lại đó rồi!” ngài Masamoto cúi kính đáp. “Ta quyết định như vậy là để chứng minh cho toàn trường thấy rằng ba đứa đã phải chịu hình phạt thích đáng. Chuyện các con đã làm là không thể nào chấp nhận được. Làm ảnh hưởng đến an nguy của Lãnh chúa Takatomi đương nhiên đồng nghĩa với việc bị đuổi học - hoặc còn bị trừng phạt nặng hơn thế nhiều.”

Nói đến đây, ông dừng lại nhìn thẳng vào mắt cả ba đứa để nhấn mạnh tầm quan trọng của vấn đề mình đang nói.

“Dẫu vậy, tinh thần dũng cảm của các con vẫn rất đáng được ghi nhận. Can đảm, liêu lĩnh, quyết tâm - những đức tính ta luôn muốn những võ sinh theo học trường Nhị Thiên Nhất Lưu có được. Lãnh chúa Takatomi cũng đã tỏ ra vô cùng độ lượng khi quyết định đem công lao ba đứa lập được trước đây ra làm căn cứ xá tội cho các con lần này.”

Nói đoạn ông vỗ mạnh tay, cánh cửa giấy dẫn vào phòng khách lập tức mở rộng. Ba võ sĩ cận vệ bước vào tay cầm theo vũ khí. Họ đặt trước mặt chúng cây cung dài bằng tre và chiếc bao đựng các mũi tên mà phần đuôi được làm bằng lông điều hâu của Akiko. Rồi lần lượt là cặp kiếm nhị trường *daishō* của Jack và Yamato, thứ vũ khí thể hiện địa vị cũng như danh dự của một người võ sĩ.

“Ta khôi phục tước vị võ sĩ, cũng như quyền được sử dụng vũ khí cho các con,” ngài Masamoto tuyên bố, ra hiệu cho lũ trẻ cầm vũ khí của mình.

Biết ơn sâu sắc trước ân điển này, cả ba đứa đều cúi sát đầu thi lễ.

Jack đưa tay nhắc cặp kiếm của mình lên. Nó cảm thấy thật sự nhẹ nhõm khi lại được cầm vào phần bao kiếm mát lạnh phủ sơn đen tuyền, nổi bật lên với hình một con phượng hoàng màu vàng gần cán. Đó chính là gia huy của gia tộc Masamoto, hơn nữa cặp kiếm bao gồm hai thanh một dài một ngắn này vốn thuộc sở hữu của thầy Masamoto. Phải nói là Jack đang cực kì vui sướng khi lấy lại phần thưởng mà nó đã được ban tặng sau khi chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tử Thí năm nào.

Nó rút thanh trường kiếm *katana* một đoạn chỉ vừa đủ để kiểm tra phần thân. Khắc sâu vào lưỡi kiếm sáng bóng là một cái tên.

Shizu.

Jack mỉm cười. Cặp trường - đoản kiếm của thầy Masamoto là do chính tay người thợ rèn danh tiếng nhất Nhật Bản luyện thành. Đến giờ Jack mới biết sự tích về nhân vật này, cũng như cảm nhận được sâu sắc tinh thần cao quý ẩn tàng bên trong - trái ngược hoàn toàn với thanh đoản kiếm *tantō* bị nguyên rủa của tên ninja mà nó giữ bên mình ít lâu nay.

“Cảm ơn cha đã tha thứ cho bọn con,” Jack vừa nói vừa cúi đầu thi lễ thêm lần nữa.

Vị võ sư gật đầu ghi nhận lòng thành khẩn của nó, ông khoát tay ra hiệu muốn ba đứa ra ngoài. Jack bèn đứng dậy giắt hai thanh kiếm vào đai lưng. Đó là một cảm giác tuyệt vời. Nó không ngờ mình còn có ngày được đặt chân trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Nó sẽ lại được phép tham gia tập luyện cho đến khi hoàn thành khóa học. Jack tự nhủ sẽ tận dụng hết tất cả những gì mình có để học hỏi và luyện tập, đừng còn chuẩn bị cho lần đụng độ không thể tránh khỏi tiếp theo với Độc Nhân Long.

Khi bước đến chỗ cánh cửa, Jack chần chừ trong giây lát rồi quyết định quay lại phía cha đỡ đầu của mình.

“Chuyện gì vậy Jack?” ông lên tiếng hỏi.

Jack liếc nhìn Yamato. Dù cậu bé khẳng khẳng định rằng Hattori Tatsuo đã chết, nhưng biết đâu những lời bà lão hôm nọ nói là có thật, và người này chính là Độc Nhân Long của ngày hôm nay thì sao. Thầy Masamoto cũng đã ra lệnh bắt chúng phải kể tất cả những thông tin thu thập

được về cho ông hay. Nếu biết được thân phận thật sự của Độc Nhãn Long, không biết chừng ông còn lần ra được tung tích của hắn.

“Trên chuyến đi về Toba lần này, bọn con đã gặp một bà cụ, bà ta khẳng định mình biết rõ thân phận thật sự của Độc Nhãn Long.”

Nghe đến đây, thầy Masamoto đặt tách trà đang cầm trên tay xuống rồi nhìn Jack ra vẻ hứng thú. Yamato lắc đầu quây quây ra hiệu cho nó dừng ngay câu chuyện.

“Thế rồi sao? Bà ta nói hắn là ai?” vị võ sư cất tiếng hỏi.

“Hattori Tatsuo. Bà ta nói chắc như đinh đóng cột rằng hắn không chết ở trận Nakasendo như mọi người đã nghĩ.”

Ngài Masamoto nhìn Jack thêm một lúc rồi bắt đầu cười lớn.

“Đó chỉ là trò hù dọa con nít thôi, Jack à. Cựu lãnh chúa toàn vùng Honshu, Hattori Tatsuo đội mồ sống dậy ấy à? Con bị bà lão ấy lừa rồi. Ta không phủ nhận người ta vẫn thường đồn đại những câu chuyện xung quanh sự xuất hiện của Tatsuo sau trận chiến, nhưng hầu hết là vô căn cứ, hoàn toàn không đáng tin.”

“Tại sao lại thế ạ?” Jack hỏi.

“Vì chính tay ta đã chặt đầu ông ta.”

Jack khẽ gật đầu, cuối cùng cũng đành phải chấp nhận sự thật. Manh mối duy nhất của nó đã hoàn toàn bị cắt đứt. Nói cách khác, giờ đây nó chỉ có thể ngồi chờ tên Độc Nhãn Long trở lại tìm mình.

“Độc Nhãn Long không phải là ma,” vị võ sư tiếp tục, cái tên Độc Nhãn Long rõ ràng khiến cho giọng nói của ông có chút gì đó hằn học. “Tàn độc, xấu xa, hèn hạ thì đúng, nhưng suy cho cùng, hắn chỉ là một tên sát thủ dâm thuê chém mướn không hơn không kém. Mà nhân chuyện nhắc tới hắn, ta đã cho người đi dò la tin tức về cuốn *hải đồ* của con.”

Jack ngược nhìn lên đầy hi vọng.

“Rất tiếc phải nói với con rằng chưa một ai bắt gặp, hay thậm chí là nghe nhắc tới nó. Tên ninja cũng đã lâu không xuất hiện, có lẽ chúng đang chuẩn bị cho một nhiệm vụ mới. Nhưng với tầm quan trọng của cuốn *hải đồ*, chẳng chóng thì chày hắn cũng tự mò đến thôi. Nếu có thêm tin tức gì ta sẽ kể lại cho con ngay.”

“Vâng ạ, cảm ơn cha,” Jack đáp, nó cúi gằm mặt xuống để giấu đi nỗi thất vọng tràn trề.

“Trong thời gian này con phải thật cẩn trọng. Nếu Độc Nhãn Long thật sự không thể giải mã được nó, đối tượng đầu tiên hắn tìm đến sẽ là con. Hãy chuẩn bị sẵn sàng. Đây cũng là lí do vì sao mà ngay khi chúng ta trở về Kyoto vào tháng tới để dự lễ khai môn Ứng Điều Đường, ta sẽ giới thiệu cho con một võ sư mới. Và ta dám chắc con sẽ dùng từ khủng khiếp để mô tả về người này.”

“Là ai thế ạ?” Jack vội hỏi, thậm e sợ nhân vật vừa được nhắc đến này cũng nhỏ nhen như thầy Kyuzo, vị võ sư môn Thể Thuật ở trường.

“Ta!” thầy Masamoto cười lớn. “Đã đến lúc truyền lại tuyệt kĩ Nhị Thiên cho con rồi.”

ƯNG ĐIỀU ĐƯỜNG

“HỒI CÁC VÕ SĨ TRẺ!”, giọng thầy Masamoto âm vang khắp khu vực sân trong của Nhị Thiên Nhất Lưu.

Toàn trường im phăng phắc, mọi người đều hào hứng dự lễ khai trường Ưng Điều Đường.

Lúc này thầy Masamoto đang đứng ngay dưới mái hiên của tòa kiến trúc tinh xảo bằng gỗ, ngay cạnh ông là các võ sư khác trong trường, Lãnh chúa Takatomi, và một vị tu sĩ Thần đạo.

Về kích thước, Ưng Điều Đường chỉ to bằng khoảng phân nửa Vũ Đức Điện, cả hai khu kiến trúc này trông hòa hợp với nhau tựa như một cặp song kiếm các võ sĩ thường đeo bên mình vậy. Toàn bộ khu nhà có kết cấu bằng gỗ bách đen, phần mái được chống đỡ bởi tám cây cột hàng ngang và sáu cây hàng dọc, bên trên lợp tôn màu đỏ nhạt. Điểm nhấn cho toàn bộ cảnh quan là phần viền họa tiết tráng men có khắc gia huy hình một chú hạc.

“Hôm nay, trường chúng ta vinh dự được tiếp đón Lãnh chúa Takatomi đến thăm,” ông bắt đầu giới thiệu, ngay sau đó cúi chào tỏ lòng tôn kính đối với vị lãnh chúa của mình, “người đã rất hào phóng tài trợ toàn bộ võ đường mới này cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

Một tràng pháo tay rất to nổi lên khi nhân vật vừa được nhắc đến bước tới phía trước.

Hôm nay ngài Takatomi vận một bộ lễ phục rất đẹp. Tấm gia huy hình hạc nổi bật trên chiếc áo được dệt từ lớp vải màu trắng bạc. Ông đưa tay trái vuốt vuốt bộ ria mỏng, tay phải buông thông trước thanh kiếm đeo bên cái bụng tròn to của mình. Hôm trước khi diễn ra buổi lễ này, Jack đã đến gặp ông để chính thức đưa ra lời xin lỗi về việc đã giấu cuốn *hải đồ* vào tòa thành. Tuy Lãnh chúa Takatomi chấp thuận tha thứ nhưng mỗi thân tình trước đây giữa hai người đã hoàn toàn biến mất. Jack biết chính tay nó đã phá hỏng mối quan hệ ấy. Nó khó có cơ hội quay trở lại thành Nijo lần nữa.

“Ta luôn đánh giá rất cao những đóng góp của Masamoto cũng như của trường Nhị Thiên Nhất Lưu trong những năm qua, và lấy làm tự hào khi được dự buổi lễ khai trường Ứng Điều Đường. Mong rằng nó sẽ mang lại luồng gió mới, trở thành ánh sáng đưa đường trong đêm tối.”

Trái với tính cách vui vẻ và khiêu hài hước thường ngày, hôm nay vị Lãnh chúa lại tỏ ra đạo mạo trong từng cử chỉ, lời nói. Lãnh chúa Takatomi gật đầu ra hiệu cho vị tu sĩ Thần đạo bắt đầu thực hiện nghi lễ tôn giáo.

Vị tu sĩ vận bộ lễ phục truyền thống màu trắng, đầu đội mũ đen thóp cao bắt đầu bước ra chính điện, nơi người ta đã dựng sẵn một cái bục bao quanh bởi một sợi thừng mỏng cùng bốn thân cây tre. Giữa bục có sẵn một nhánh cây thường xanh^[2] được trang trí bằng các sợi giấy xung quanh.

Jack tò mò quan sát vị tu sĩ niệm một câu chú gì đó rồi thắp nhang lên.

“Bắt đầu làm lễ chưa vậy Jack?” một giọng thì thầm rất nhỏ vang lên từ bên phải nó.

Nó nhìn xuống và thấy thằng bạn Yori của mình. Cậu bé này tuy có tấm lòng bao la rộng lớn, nhưng thể xác thì không được như vậy. Phải đứng sau các võ sinh to lớn khác, Yori chẳng thể nhìn thấy điều gì đang diễn ra phía trước cả.

“Chắc là rồi đó,” Jack đáp. “Tớ thấy ông tu sĩ đang vừa rải muối vừa phất cái cây gỗ về phía bục làm lễ.”

“À, vật bằng gỗ đó là mộc bài của ông ấy đấy mà,” Yori vui vẻ giải thích. “Đây là nghi thức trừ tà cho tòa nhà. Tiếp theo ông ấy sẽ thực hiện dâng lễ vật lên các thần linh, mời họ đến nơi này.”

“Để làm gì cơ?” Jack thắc mắc.

“Người Nhật cho rằng các thần linh sẽ ban phúc cho võ đường, mang đến may mắn, thịnh vượng đời đời về sau.”

Jack tiếp tục quan sát vị đạo sĩ gọi Lãnh chúa Takatomi đến rồi đưa cho ông một nhánh thường xanh nhỏ. Xong xuôi vị lãnh chúa quay người về phía bục làm lễ, cẩn thận đặt nhánh cây phép lên chiếc kệ gỗ thấp nhất bên trong. Chiếu theo phong tục, ông quỳ xuống lạy thi lễ hai lần, vỗ tay hai cái rồi lại lạy thêm một lần nữa.

Nghi thức dâng lễ đã xong, vị đạo sĩ tiến hành tiễn các thần linh rồi tưới nước trước sảnh điện. Toàn trường im phăng phắc, cánh cổng chính dẫn vào Ứng Điều Đường đã được mở ra.

Sao lúc này Lãnh chúa Takatomi lại nói Ưng Điều Đường là ánh sáng đưa đường trong đêm tối vậy nhỉ?” Kiku, cô bạn thân nhỏ nhắn có cặp mắt màu nâu nhạt và mái tóc màu nâu sậm của Akiko lên tiếng hỏi.

“Tớ cũng không biết nữa, có điều nói như vậy trong một buổi lễ khai trường thì có phần hơi khác thường,” Akiko đáp trong lúc cả bọn cởi giày tiến vào phần nội thất khá to phía trong Ưng Điều Đường.

Mọi người cùng tập trung tại góc võ đường, sàn nhà được lót bằng gỗ bóng loáng. Võ đường trống rỗng, chỉ kê một vài cái bàn nhỏ. Ngay cạnh tường là một điện thờ nho nhỏ, sau này, các học viên phải đến đây thi lễ trước khi bắt đầu các bài tập của mình. Ngoài ra, hầu như không có đồ nội thất trang trí nào đáng kể.

Bên trên, đập ngay vào mắt mọi người là trần nhà được sơn thành hình một con diều hâu đang tung cánh, giường vượt sẵn sàng quặp lấy con mồi. Mỗi chi tiết đều được gia công rất tỉ mỉ, toát lên vẻ mạnh mẽ của con mãnh diều. Đứng từ phía dưới, Jack chợt nhận ra thiết kế này một phần chính là để nhắc nhở các võ sinh phải luôn ở trong tư thế sẵn mồi, nếu không muốn bị sẵn ngược trở lại.

“Có thể ông ấy nhận định sắp tới sẽ có chiến tranh xảy ra chăng,” Jack gợi ý.

Năm vừa rồi, Jack vô tình nghe từ miệng Kazuki - kẻ thù số một trong trường của nó, nói rằng hiện nay Lãnh chúa Kamakura, vị lãnh chúa vùng Edo, đang ra sức chuẩn bị cho một cuộc tấn công tổng lực vào những người theo đạo Ki-tô tại Nhật Bản. Từ đó đến nay, đúng là đã có nhiều cuộc bài trừ và tấn công nhắm đến các đối tượng này, nhưng phong trào vẫn chưa thật sự lan rộng đến mức bùng nổ.

“Cũng có thể lắm,” Yamato đồng tình. “Các cậu biết lãnh chúa là như thế nào rồi đấy, họ luôn tìm cách tranh giành, cướp đoạt đất sắc phong của nhau.”

“Nhưng Hội đồng Chấp Chính đã giữ được hòa bình suốt mười năm rồi còn gì,” Kiku lên tiếng. “Từ sau trận chiến Nakasendo đến giờ vẫn chưa có cuộc xung đột nào xảy ra cả. Thế tại sao lại là thời điểm này cơ chứ?”

“Hoặc cũng có thể điều ngài Takatomi muốn đề cập đến chẳng qua chỉ là những bài tập chúng ta sẽ phải học ở đây?” Yori góp lời, mắt cậu bé vẫn còn đang mở to kinh hãi trước ý nghĩ một cuộc chiến có thể xảy ra.

“Thế rốt cuộc chúng ta sẽ học gì ở Ưng Điều Đường nhỉ?” Saburo, cậu chàng vui tính có khuôn mặt tròn mũm mĩm cùng cặp lông mày to bản lên

tiếng. “Tớ chẳng thấy trong này để vũ khí gì cả. Với lại các cậu nghĩ ai sẽ phụ trách chỗ này?”

“Theo tớ, đó sẽ là một võ sư mới,” Akiko đáp, ra hiệu về phía người phụ nữ cao và gầy đang nói chuyện với thầy Masamoto. Mắt người phụ nữ này có màu nâu thẫm, tuy ấm áp nhưng hiển hiện một nỗi buồn sâu sắc. Nhưng đặc điểm ấn tượng nhất phải nói đến mái tóc dài chấm hông trắng xóa một màu như tuyết.

“Cô ấy là ai vậy?” Saburo hỏi ngay.

“Nakamura Oiko,” giọng Kiku lộ rõ sự kinh ngạc. “Có lần tớ đã nghe cha kể về người phụ nữ này. Cô ấy là nữ chiến binh danh tiếng trong trận Nakasendo. Sau khi chồng chết, mái tóc của Nakamura Oiko đã bạc trắng chỉ sau một đêm, thế nhưng cô vẫn lãnh đạo binh đoàn của ông ấy lập được nhiều chiến công hiển hách. Một huyền thoại trong nghệ thuật sử dụng *Naginata*. ”

“*Naginata*?” Jack nhắc lại.

“*Naginata* - Thế Dao là một loại vũ khí có cán dài bằng gỗ và lưỡi đao cong vút lên phía trên,” Yamato diễn giải.

“Nhưng nó là vũ khí dành cho đàn bà,” Saburo có phần khinh miệt.

“Còn phải xem cậu đối phó với nó như thế nào đã nhé,” Akiko ngắt lời Saburo, rõ ràng không hài lòng trước nhận định vừa rồi của cậu bạn. “Thế Dao được phụ nữ sử dụng nhiều hơn chẳng qua là vì nó có tầm sát thương dài hơn kiếm, điều này cho phép họ đương đầu với những đối thủ có thân hình to lớn hơn,”

Cô bé liếc nhìn một cái đầy ẩn ý vào cái bụng căng tròn của Saburo làm cậu chàng bất giác đưa tay lên như muốn bảo vệ cho cái bao tử của mình, miệng ấp úng cố tìm ra lời đối đáp thích hợp.

“Còn người đứng cạnh cô Nakamura là ai thế?” Yori hỏi nhanh, sợ rằng cuộc nói chuyện này nếu còn tiếp tục sẽ dễ trở thành một trận võ mồm.

Thế là cả bọn lại nhìn về phía một chàng trai tóc búi theo kiểu truyền thống khá đẹp trai. Trông có vẻ anh ta lớn hơn chúng một vài tuổi, dáng người rất thư sinh. Từ người này toát lên phong thái lẫm lẫm quý tộc. Anh ta im lặng đứng phía sau cô Nakamura, vẻ mặt hoàn toàn điềm tĩnh trước môi trường mới xung quanh.

“Takuan, con trai cô ấy đấy,” một giọng nói vang lên từ phía sau.

Jack vừa quay lại, thấy ngay Emi, cô con gái xinh xắn có dáng người mảnh mai, mái tóc dài đen nhánh cùng đôi môi đỏ thắm như nụ hồng của Lãnh chúa Takatomi. Đứng hai bên cô bé vẫn là Cho và Kai, hai nàng này dường như đã bị anh chàng mới đến kia hấp hồn.

“Sức khỏe cậu sao rồi Emi?” Jack cúi chào rồi hỏi.

Lần cuối cùng Jack thấy Emi là khi cô bé bị bất tỉnh ngay sau đòn chặt cổ của nữ sát thủ Satori.

“Bình thường,” cô bé lạnh lùng đáp, “có điều cũng phải mất một tuần mới lành lặn lại được.”

“Thứ lỗi cho tớ,” Jack lẩm bẩm.

“Lỗi này có là gì so với việc báo hại người đã đối đãi tử tế với mình đâu.”

Jack không biết phải nói gì. Nó không nghĩ Emi sẽ lạnh nhạt với mình đến vậy. Trước giờ nó vẫn xem cô bé là bạn. Emi ném về phía Jack cái nhìn lạnh lẽo rồi quay gót bước về phía Takuan.

“Xem ra cậu không còn là người hùng ưa thích của cô nàng nữa rồi,” Saburo tếu táo nói vào tai Jack.

“Cảm ơn lời nhắc,” Jack vừa nói vừa thúc mạnh vào bụng Saburo một cái.

“Này này, chính cậu mới là người khiến cô con gái cưng của lãnh chúa suýt mất mạng chứ không phải tớ đâu nhé!” Saburo vừa xoa bụng vừa cầu nhàu.

“Thôi được rồi! Dù sao Jack cũng đã gửi lời tạ lỗi chính thức đến gia đình ngài ấy rồi còn gì,” Yamato lên tiếng nói đỡ cho Jack khi thấy ánh mắt xấu hổ của bạn. “Có điều đúng là anh chàng mới đến kia tạo được ấn tượng ghê gớm thật.”

Jack nhìn quanh và bắt đầu nhận ra hầu hết mọi ánh mắt của các nữ sinh trong trường đều đang đổ dồn về phía Takuan, nhiều người trong số họ còn thì thầm to nhỏ rồi đưa tay lên che miệng cười khúc khích. Lúc này Takuan đang trò chuyện cùng Emi, bất giác anh ta nhìn về phía bọn Jack, và nhìn thấy Akiko đang đứng ngay phía sau. Anh chàng bèn nở một nụ cười tươi rồi gật đầu ra hiệu mời cô bé cùng trò chuyện. Akiko gật đầu đáp lễ, mặt ửng hồng vì đột nhiên lại trở thành trung tâm chú ý.

vẫn chưa hết đau lòng với thái độ lạnh lùng của Emi, Jack thấy ngạc nhiên khi nó lại có thể khó chịu với hành động này của anh chàng mới đến

vậy. “Anh ta trông giống văn sĩ hơn là võ sĩ thì có,” Jack bình phẩm. “Một người như vậy thì đến trường võ thuật làm gì?”

Akiko cau có nhìn Jack. “Để luyện tập cùng chúng ta chứ gì.”

“Cùng *chúng ta* ấy á?” Jack hỏi vặn.

“Đúng vậy, và dựa vào tiếng tăm của mẹ cậu ấy thôi cũng đủ biết người này không chỉ đơn giản là một thanh niên nho nhã rồi. Chúng ta nên đến chào hỏi thì hơn.”

Jack đành phải lết bước theo chân Akiko, Kiku cùng Yori đến chỗ Takuan.

“Ồ ồ, thằng ngoại quốc đã trở lại rồi đấy à!” một giọng nói khiêu khích quen thuộc vang lên.

Jack rên thầm. Ngay ngày đầu tiên trở lại trường Nhị Thiên Nhất Lưu nó đã phải chạm mặt với kẻ nó muốn tránh xa nhất.

Đối thủ không đội trời chung của Jack hùng hổ bước đến, vẫn tự cao tự đại như ngày nào. Bộ tóc của hắn vừa mới được húi ngắn, trên mình vận bộ kimomo màu đen có gia huy mặt trời đỏ phía sau, chỉ nhìn vẻ ngoài thôi cũng đủ toát lên dáng vẻ của người có dòng dõi bà con với Hoàng tộc. Cặp mắt đen trũng trũng nhìn Jack như thể sự hiện diện của nó là một sự xúc phạm đến hắn.

Đi cùng Kazuki là những thành viên chủ chốt khác của Băng Bọ Cạp: Nobu, một thằng nhóc có thân hình vạm vỡ, luôn ước mơ được trở thành võ sĩ đô vật; Goro là tên nhóc hung tợn với cặp mắt sâu và ti hí; và Hiroto, một đứa khác có thân hình gầy như que củi, giọng nói lại cao chót vót. Người duy nhất còn thiếu là Moriko, nữ võ sinh có hàm răng nhuộm đen của ngôi trường kình địch Liễu Sinh Lưu. Băng này được thành lập chính là để chuẩn bị cho cuộc thánh chiến của Lãnh chúa Kamakura, nhân vật luôn phản đối sự hiện diện của người ngoại quốc trên đất Nhật. Và vì Jack là người nước ngoài duy nhất ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, lẽ dĩ nhiên nó cũng chính là mục tiêu quan trọng nhất của bọn nhóc này.

“Vậy mà bọn tao cứ tưởng mày bị đem đi luộc, thui hay nướng rồi chứ!” Kazuki bắt đầu.

Jack miễn cưỡng ngoảnh lại. Nó đã hạ quyết tâm không để Kazuki và băng đảng của hắn đạt được mục đích.

“Xùy xùy, biến đi Kazuki,” Jack đáp. “Chuyện này cũ xì rồi.”

“Ồ thế à?” Kazuki tiếp tục khiêu khích. “Thế mà mới đây tao lại nhận được thông tin Lãnh chúa Kamakura đang treo thưởng xứng đáng cho bất kì ai có công thanh lọc bọn sâu mọt Ki-tô giáo. Mà biết đấy Yamato, mấy thằng ngoại quốc đến đây chủ yếu là để gieo rắc thứ tôn giáo xấu xa của bọn chúng. Chúng luôn ra sức dụ dỗ những võ sĩ chân chính hòng lôi kéo họ đứng về phía chúng, từ đó lật đổ triều đình, xưng bá Nhật Bản.”

“Nếu vậy tại sao Lãnh chúa Takatomi lại cải sang Thiên Chúa giáo?” Yamato bước ra chặn ngang giữa Băng Bọ Cạp và Jack. “Ông ấy trung thành với triều đình, và cũng không phải hạng người có thể dễ dàng lừa gạt được.”

“Đó chẳng qua là vì ông ta chưa nhận thức được mưu đồ của bọn chúng,” Kazuki nhỏ giọng đáp. “May mắn là vẫn còn có Lãnh chúa Kamakura, người đã sáng suốt ban bố luật lệnh bài trừ bọn Ki-tô, cũng như quét sạch đám ngoại quốc ra khỏi nước Nhật này!”

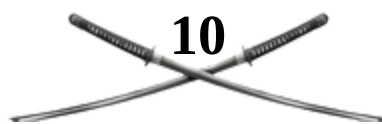
“Có thể ở Edo có cái luật đó thật, nhưng chỗ này là Kyoto, không phải địa bàn của gia tộc Kamakura,” Yamato nóng máu. “Rồi đấy, biến đi!”

Kazuki càng bước đến gần hơn.

“Tao không muốn cãi nhau với mày Yamato ạ. Đây là chuyện giữa tao và thằng ngoại quốc, khôn hồn đừng có xen vào làm gì.”

Yamato vẫn đứng tại chỗ trừng mắt nhìn Kazuki.

“Mày thách thức Jack cũng chính là thách thức tao.”

TỈ THÍ

Kazuki và Băng Bộ Cạp của hắn lăm le nhóm Jack, Yamato và Saburo.

Lúc này mọi người ở Ứng Điều Đường quá bận bịu với việc riêng của mình nên chưa ai để ý tới cuộc đụng độ đang diễn ra.

“Sao lúc nào mà cũng ra mặt bảo vệ thằng ngoại quốc này vậy?” Kazuki chất vấn.

“Vì cậu ấy là một thành viên của gia đình tao,” Yamato đáp.

Câu trả lời này khiến Kazuki sững người nhìn chăm chăm cậu bé. Jack cũng phải thấy ngạc nhiên trước lời tuyên bố dứt khoát của bạn mình. Yamato chưa bao giờ nói về mối quan hệ giữa chúng bằng một từ mạnh mẽ như gia đình cả.

“Thế mà tao nhớ ngày xưa mà ghét nó lắm cơ đấy,” Kazuki vặn lại. “Lúc đó mà bức xúc với quyết định nhận nuôi nó của cha mà. Đây là cái đứa đã cướp mất chỗ của anh mà. Bộ mà không thấy chính thằng này đã cướp đi không ít tình thương mà lẽ ra mà đã được hưởng sao?”

“Ý mà là sao?” Yamato gắt gỏng.

“Nếu tao không nhầm thì chính thằng Jack này mới là kẻ được truyền cho tuyệt kỹ Nhị Thiên chứ đâu phải mà. Nó còn không phải là một võ sĩ chân chính nữa. Thế mà mà vẫn đứng yên khoanh tay nhìn một thằng ngoại quốc được cha mà chọn truyền lại tuyệt kỹ danh tiếng của gia tộc?”

Gương mặt Yamato biến sắc với những tranh đấu trong nội tâm. Jack biết Kazuki đã đánh trúng chỗ yếu. Yamato vẫn luôn dằn vặt với ước mơ được cha mình công nhận. Việc không thể lọt vào hội Tam Tổ, điều kiện để được truyền thụ tuyệt kỹ Nhị Thiên, vẫn luôn là nỗi đau trong lòng cậu bé.

“Bộ mà không thấy khó chịu khi bản thân không được chọn, mà nó lại được sao!?”

Đến nước này, Jack không thể im lặng được nữa. “Yamato không cần đến tuyệt kỹ Nhị Thiên cũng đủ sức dùng bổng hạ gục tất cả bọn mà rồi.”

“Thế cơ à,” Kazuki nhú mào khinh khỉnh.

Saburo cũng góp lời vào câu chuyện.

“Chớ có liêu nha, Yamato là nhà vô địch Bổng Thuật đó,” Saburo vỗ vai thẳng bạn rồi đồng dục tuyên bố. “Chỉ sợ cả đám Bọ Cạp ngu ngốc tụi bây có xông hết lên cũng chẳng đụng vào được một sợi lông chân của cậu ấy đâu.”

Kazuki cười ngặt nghẽo. “Lại còn thế cơ đấy?”

“Bọn mào có bịt cả mắt Yamato lại cậu ấy cũng vẫn thẳng được đấy!” Jack lại càng nhấn mạnh thêm.

Yamato nãy giờ không khỏi thất kinh trước những lời khoe khoang về nó của hai thẳng bạn.

Một nụ cười nham hiểm mở rộng trên khuôn mặt Kazuki. “Vậ chúng ta thử kiểm chứng mấy lời đó nhé. Mào dám chơi một trận không, Yamato?”

“Ý mào là sao?” Yamato dè dặt.

“Một trận tỉ thí. Như lời thẳng ngoại quốc nói, mào bịt mắt, chỉ dùng bổng đấu với tất cả bọn tao, và bọn tao được quyền tự do chọn vũ khí.”

“Như vậy sao công bằng được,” Yamato phản đối.

“Có trách thì trách thẳng ngoại quốc ấy. Chuyện này do nó nghĩ ra mà.”

“Nhầm rồi, ý tao là bọn mào làm gì có cửa thẳng ấy.”

Kazuki gạt đầu khoái trá. “Phải thế chứ. Vậ thì chiều mai, hẹn gặp tại Duyên Lịch Tự, núi Hiei nhé.”

“Nhất định tao sẽ tới,” Yamato điềm tĩnh đáp.

Quá hào hứng với câu chuyện, Saburo tiếp tục khiêu khích Nobu. “Nhớ dẫn theo một nhà sư cầu kinh hộ cho nữa nha, tụi mào sẽ cần đấy.”

Nobu gằm lại một cái, nhưng Kazuki chỉ cười nhạt, ra hiệu cho cả bọn rút quân, kết thúc cuộc đụng độ giữa hai nhóm nam sinh đối đầu. Chờ băng Bọ Cạp đi xa, Yamato bèn quay về phía Jack và Saburo, tay nắm chặt tay áo kimono của chúng.

“Nhìn xem hai cậu đã làm gì đây này?” vừa lắc mạnh hai thẳng bạn thân chí cốt, Yamato vừa giận dữ nói.

“Ồ, chính cậu nhận lời giao đấu đấy chứ!” Saburo chống chế.

“Chứ không mà được à. Hai cậu bơm từng bừng lên như thế mà giờ lại từ chối thì còn gì là danh dự nữa.”

“Nhưng thằng Kazuki không có quyền nói như vậy về cậu,” Jack chống chế.

“Cái đó thì đúng, nhưng tự tớ biết liệu việc mà.”

“Không sao, trận này hay đấy chứ,” Saburo hào hứng. “Năm đánh một, cậu sẽ trở thành một huyền thoại mới của trường cho xem!”

“Chết như một huyền thoại thì có thể,” Yamato dội nước lạnh vào Saburo. “Bịt mắt! Cậu nghĩ gì mà dám tuyên bố như vậy hả Jack?”

“Xin lỗi, tại tớ nóng máu quá. Nhưng cậu không thua được đâu,” Jack đáp một cách chắc cú, pha cả chút khoái trá nữa. “Với kĩ năng Li thủ cùng các bài Bổng Thuật đã học, cũng như tài năng đã được khẳng định qua các giờ học của thầy Kano.”

Yamato lắc đầu quầy quậy. “Tớ không phải thầy Kano. Hơn nữa lại là năm đánh một. Chưa đánh đã thua rồi còn gì!”

“Đánh? Đánh cái gì?” một giọng nói gắt gỏng vang lên.

Phía sau bọn nó, thầy Hosokawa, vị võ sư Kiếm Thuật với chòm râu nhọn đang đứng khoanh tay, trên đai lưng ông là cặp song kiếm một dài một ngắn.

Yamato bèn buông tay Jack và Saburo ra để thi lễ. “Dạ, chỉ là một buổi đấu tập thôi, thưa thầy.”

“Để thử trình độ Bổng Thuật của Yamato ấy mà,” Saburo thêm vào, miệng cười rất vô tư.

“Nghe hấp dẫn nhỉ,” vị võ sư vẫn nhìn chúng vẻ nghi hoặc. “Thôi, liệu mà chuẩn bị cho buổi học đầu tiên với cô Nakamura đi. Nhớ là không được đi trễ đâu đấy!”

Nói đoạn ông bắt đầu hướng dẫn các nhóm học sinh ra khỏi Ứng Điều Đường.

“Xin lỗi đã kéo cậu vào vụ này nha,” Jack nói khi cả bọn lấy dép trở ra ngoài. “Để tớ đi bảo thằng Kazuki ngày mai không đánh nữa.”

“KHÔNG ĐƯỢC,” Yamato nắm chặt tay Jack nói lớn. “Kazuki vốn cố tình gây sự là vì hắn muốn đánh nhau. Nếu giờ mà rút lui thì tớ còn mặt mũi nào nữa.”

“Vậy cậu tính chơi thật à?” Saburo háo hức.

Yamato gật đầu. “Dù sao cũng cần có người dạy cho bọn Kazuki một bài học.”

HAIKU

Sau khi trở về căn phòng nhỏ bao quanh bởi lớp tường giấy trong Sư Tử Đường của mình, Jack nhanh chóng cởi bộ kimono thay bằng võ phục của trường. Xong xuôi nó cẩn thận xếp lại rồi đặt lên tấm chiếu *tatami* cặp song kiếm, thanh kiếm gỗ cùng hộp cá nhân đựng viên ngọc đen Akiko tặng. Thanh đoản kiếm nọ được nó gói kĩ bằng vải rồi giấu dưới bộ lễ phục. Như vậy sẽ an toàn hơn, vừa không bị nhòm ngó, vừa đỡ phải bận tâm.

Để cho chắc ăn, nó còn đặt cả con búp bê *Darnma* được tô đen một mắt lên trên cùng. Một mắt được tô đen từ hai năm về trước của con búp bê vẫn đứng đưng nhìn lại Jack. Theo lệ, sau khi điều ước linh nghiệm, người đó sẽ tô nốt bên mắt còn lại. Điều ước của Jack vẫn chưa được thực hiện. Thôi thì từ giờ đến lúc đó, cứ dùng nó như một loại thánh vật để trấn áp tà khí từ thanh đoản kiếm *tantō* kia vậy. Nói thế chứ thật ra Jack vẫn không hoàn toàn tin vào lời ông chủ quán trà nọ nói.

Nghe tiếng những võ sinh khác lục tục ra khỏi phòng, Jack bèn vội vàng tưới nước cho gốc *bonsai* đặt cạnh cửa sổ của nó. Rõ ràng chậu cảnh này đã trở nên tươi tốt hơn rất nhiều dưới bàn tay chăm sóc của ông Uekiya. Xong xuôi, nó cùng mọi người đến Ứng Điều Đường chuẩn bị cho giờ học đầu tiên của cô Nakamura. Cho đến tận lúc này, vẫn chưa có thông tin nào tiết lộ về môn võ sẽ được dạy, nhưng một vài trong số chúng vẫn thủ sẵn thanh kiếm gỗ phòng khi cần đến.

Bên trong Ứng Điều Đường đã được bố trí sẵn bốn hàng bàn gỗ nhỏ đặt dọc theo sảnh. Trên mỗi cái bàn là một cây cọ bằng tre để viết chữ, một chiếc nghiên chứa đầy mực, và vài tờ giấy trắng.

“Các em để vũ khí lại tại cửa nhé,” cô Nakamura đưa ra hiệu lệnh. Giọng nói của cô tuy rất nhỏ nhẹ, nhưng lại vang vọng khắp cả võ đường.

Lúc này cô đang đứng ngay bên cạnh bệ thờ, trên mình vận bộ kimono màu đen, mái tóc trắng như tuyết buông xõa sau lưng.

Ba mươi đứa học trò nhanh chóng tuân theo lời vị võ sư mới. Trong lúc đó, vị nữ võ sư bình thản chờ cả bọn ổn định chỗ ngồi. Bàn của Jack nằm ở giữa Yamato và Saburo ngay hàng thứ ba, nó cũng khoanh chân ngồi như những đứa khác. Akiko, Kiku cùng Yori ngồi ngay phía trên một hàng. Tại hàng đầu, Jack dễ dàng nhận ra bộ ba Emi, Cho và Kai. Ngay cạnh ba cô nàng là Takuan, anh chàng võ sinh mới đến. Kazuki và băng Bọ Cạp của hắn độc chiếm cả hàng dưới cùng.

Cho đến tận lúc này, nội dung của buổi học vẫn còn là điều bí ẩn, vậy nên không khí háo hức cứ bao trùm khắp lớp. Jack nhìn quanh một lượt khắp võ đường nhưng chẳng thấy bóng dáng cây Thế Dao nào cả. Không có vũ khí thì chỉ có thể là học Thế Thuật, nhưng môn võ đối kháng tay không này đã có thầy Kyuzo dạy rồi cơ mà. Những tờ giấy trên bàn có thể dùng vào việc xếp giấy *origami*, nhưng môn học này vốn thuộc về phần triết lí Phật giáo, thiền và tâm linh của thầy Yamada. Còn về sự hiện diện của giấy bút thì Jack e là sắp có bài kiểm tra viết nào đó lắm. Dù vẫn thường xuyên được Akiko kèm cặp Hán tự nhưng Jack dám chắc kĩ năng viết của nó vẫn còn cực kì hạn chế.

Dù cô giáo vẫn chưa lên tiếng nhưng cả lớp đã im lặng tựa như vừa nhận được một hiệu lệnh vô hình.

“Các em cứ gọi cô là Nakamura,” vị võ sư cất giọng nhỏ nhẹ, “từ giờ cô sẽ dạy các em về *haiku*.”

Tuyên bố này làm nổi lên những tín hiệu phản hồi trái ngược nhau trong lớp. Một nhóm thể hiện sự thất vọng ra mặt, nhóm khác lại vô cùng hài lòng và háo hức.

“*Haiku* là cái gì thế?” Jack thì thầm, lúc này trước mặt nó, Yori đã cầm sẵn bút lông trong tay, vẽ mặt đầy hứng thú.

“Thơ thần đấy mà,” Saburo thều thào rên rỉ.

Ánh mắt của cô Nakamura liền hướng về phía Saburo khiến cậu chàng lập tức im bật.

“Có lẽ ở đây còn có những em chưa biết đến thể thơ này,” cô tiếp tục, “thế nên cô sẽ nói qua về khái niệm thơ *haiku*. Đây là một dạng thơ ngắn gồm có ba câu và mười bảy âm tiết dựa trên tinh thần ý tại ngôn ngoại, thể hiện mùa và tính tương quan qua hình ảnh. Tuy nhiên, vẫn có những trường hợp người ta bỏ qua các nguyên tắc này, vì trên hết vẫn là thể hiện được tinh thần *haiku* mà thôi.”

Nói đoạn cô cầm tờ giấy bên cạnh lên đọc chậm chậm.

“Bầy nhạn trắng
Bay giữa tầng mây -
lượn trong nắng sớm.”

Một vài học sinh vỗ tay tán thưởng ngay sau khi cô vừa kết thúc, số khác cũng nhanh chóng tham gia. Cô Nakamura khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn.

“Tinh thần *haiku* ở đây chính là thế giới quan xung quanh,” cô tiếp tục giải thích. “Một bài *haiku* hay cần phải diễn tả được sự việc diễn ra ngay trước mắt, thể hiện rõ tính hư vô trong đó.”

Nói đoạn, cô tiếp tục lấy một tờ giấy khác từ xấp giấy rồi ngân nga bằng một giọng như đang thì thầm vào tai từng đứa học trò:

“Ơ kìa! Một con bướm nhỏ
Đậu ở trên vai -
của Đức Phật.”

Lần này, cả lớp đều trầm trồ thán phục.

Yori hào hứng ghé sát chỗ Kiku bình phẩm, “Cậu thấy cách cô ấy so sánh một chú bướm phù du với Đức Phật vĩnh hằng không? Ý ở đây chính là muốn nói lên tương quan sự sống giữa vạn vật!”

“Ừ,” Kiku nín thở. “Thật tuyệt vời!”

Saburo ngán ngẫm quay sang Jack. “Rồi, giờ lại có thêm một “thi sĩ Yori” nữa chứ,” cậu chàng tiếp tục có chỗ để thể hiện bản tính tếu táo của mình.

Jack cười. Nó biết trong số chúng, Yori là đứa có tố chất trí tuệ hơn cả, đồng thời cũng là võ sinh duy nhất của trường giải đáp được câu đố của thầy Yamada trong phần thi Thiên Thí. Trong các giờ học bình thường cũng vậy, Yori luôn biết cách trả lời những câu hỏi vô cùng hóc búa của vị thiền sư già.

Một tiếng vỗ tay chắc nịch của cô Nakamura vang lên khiến tiếng bàn tán xôn xao lập tức im bặt.

“Như cô đã trình bày, *haiku* là thể thơ mô tả trạng thái không gian và thời gian hiện tại. Giờ thì cô muốn các em thử làm một bài *haiku*. Hãy nghĩ về một thời khắc trong cuộc sống, truyền tải nó vào lời thơ. Đừng lo lắng quá

về âm tiết, hãy chú trọng vào tinh thần. Thư giãn, không nghĩ ngợi, không thắc mắc, có sao viết vậy.”

Thế là mọi người cúi đầu xuống bàn cầm giấy bút lên chuẩn bị viết.

Jack cũng làm vậy, mặc dù nó chả biết mình nên viết gì bây giờ. Hướng mắt nhìn qua khung cửa sổ vào đại sảnh đầy nắng ấm của Đại Phật Đường phía đối diện, Jack bắt đầu mất tập trung.

Màn đụng độ với Kazuki lúc sáng vẫn còn ám ảnh tâm trí nó. Tin tức về việc Lãnh chúa Kamakura treo thưởng cho những ai góp công bài trừ Thiên Chúa giáo cũng là việc đáng lo. Dẫu rằng ở trong trường, nó được sự bảo hộ của người cha đỡ đầu, nhưng chỉ e mỗi hiểm họa sẽ đến từ một *ai đó*, chứ chẳng phải đám võ sĩ trung thành với Lãnh chúa Kamakura.

Tình hình chính sự tại Nhật Bản có vẻ đang diễn biến theo chiều hướng xấu dần. Dù vậy, nó chẳng thể làm được gì hơn ngoài chờ đợi. Trong lần bị đuổi khỏi trường lúc trước, Jack đã tính đến việc trốn ra cảng Nagasaki tìm thuyền trở về Anh Quốc. Ở lại đây làm gì khi không còn được theo học võ thuật hay tuyệt kỹ Nhị Thiên nữa. Nhưng cũng sẽ thật là ngu xuẩn nếu cho rằng nó có thể một thân một mình đi đến đó trong tình trạng học hành nửa vời như thế này. Chưa kể đến việc trên tay nó còn không có lấy một tắc sắt, trong túi chẳng có nổi một đồng, chỉ e nó còn không lết nổi ra ngoài vùng ngoại ô Kyoto được nữa ấy chứ. Hơn nữa, cứ mỗi lần muốn đi là thế nào cũng sẽ có chuyện xảy ra cản trở kế hoạch của nó. Sau hai năm sinh sống tại Nhật, Jack cũng dần cảm thấy mỗi thân tình đối với mảnh đất này. Quan trọng nhất là, nó còn cái nợ ân tình với ngài Masamoto nữa.

May mắn là dù đã phải trải qua một quãng thời gian dẫn vật, cuối cùng nó cũng được người cha đỡ đầu tha thứ, cho phép trở về trường luyện tuyệt kỹ sử dụng song kiếm. Nhìn chăm chăm ra cửa sổ, Jack tự hỏi không biết chiến đấu bằng hai thanh kiếm trên tay sẽ là như thế nào. Đầu óc nó miên man nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp. Sau khi luyện thành tuyệt kỹ, nó sẽ trở nên mạnh mẽ như thầy Masamoto. Lúc đó, nó chẳng còn phải sợ bất kì điều gì nữa. Đến đây Jack lại tưởng tượng ra cảnh mình quyết đấu một trận sinh tử với Độc Nhân Long, hạ gục hắn một lần và mãi mãi.

Jack nhận thấy Yamato cũng đang nhìn vào khoảng không như nó. Chắc hẳn cậu bé vẫn bị trận tỉ thí sắp tới với Kazuki và băng Bọ Cạp chiếm lĩnh tâm trí. Jack đã cố gắng thuyết phục bạn mình, nhưng lòng tự trọng, cũng như nỗi giận vì bị nhắc nhở không đủ năng lực luyện tuyệt kỹ Nhị Thiên đã làm cậu ta mờ mắt. Yamato kiên quyết không để Jack đi gặp Kazuki. Cậu

nói đã hạ quyết tâm chứng minh mình đủ khả năng đương đầu với mọi khó khăn.

Jack không rõ nó đã ngồi đó mơ mộng trong bao lâu, cho đến khi chợt nhận ra cô Nakamura đang nhìn thẳng vào mắt mình.

“Em có cần giúp đỡ gì không?” cô hỏi.

“Em xin lỗi, thưa cô,” Jack lẩm bẩm, “nhưng em chẳng biết nên viết về cái gì nữa.”

Vị võ sư gật đầu sau một lúc cân nhắc.

“Khi một người bạn hỏi em, “Cậu sao thế?”, “Có chuyện gì vậy?” hoặc “Sao cậu lại cười?”, *haiku* chính là câu trả lời cho những câu hỏi đó,” cô giải thích. “Em sẽ không thể chia sẻ cảm giác của mình với người khác nếu không nói ra nguyên nhân của những cảm xúc ấy. Điều cốt lõi nhất của *haiku* chính là sẻ chia những khoảnh khắc. Em hãy thử lại xem.”

Jack cầm bút lông của mình lên giả vờ viết. Tuy nó đã hiểu nguyên tắc làm *haiku* tốt hơn một chút, nhưng đầu óc nó vẫn trống rỗng, chẳng có bất cứ ý tưởng gì. Ngược lại, những người khác trong lớp có vẻ đều đang tiến triển tốt với bài tập được giao, kể cả Saburo. Nó liếc nhìn sang bàn thẳng bạn từng từng của mình, và nhận ra Saburo thật ra đang vẽ tranh samurai đấu với ninja.

“Đúng là trò con gái mà,” Saburo càu nhàu.

Akiko liền lập tức quay lại nhìn chăm chăm vào mặt thẳng nhóc.

“Hoàn toàn không phải,” cô bé lên tiếng phản đối định kiến của Saburo. “Hầu hết các bài *haiku* nổi tiếng đều là do nam nhân viết. Tuy rằng qua những bài thơ cô Nakamura vừa đọc thì có thể thấy phụ nữ cũng chẳng thua kém gì.”

“Thế cậu nói xem, một võ sĩ học *haiku* để làm cái gì?” Saburo vẫn ngoan cố. “Chúng ta đến đây là để rèn luyện theo con đường võ thuật chứ không phải mấy trò thơ thần này. Bộ có thể dùng mồm để đấu khẩu với kẻ thù được chắc.”

“Nói càng nhiều thì nghe được càng ít,” cô Nakamura cất tiếng trong khi vẫn đứng quan sát từ vị trí của mình bên cạnh bệ thờ. Giọng cô không to, nhưng vẫn uy mãnh như thể đang mắng chúng vậy.

“Nói chung vẫn cứ thấy tào lao thế nào ấy,” Saburo lẩm bẩm rồi thi lễ với cô giáo, đoạn miễn cưỡng cầm bút chấm vào nghiên mực của mình.

“Người chỉ làm việc bằng chân tay là hạng vũ phu,” cô Nakamura lên tiếng.

Tim Jack như muốn nhảy khỏi lồng ngực khi thấy vị võ sư bước đi nhẹ nhàng như một hồn ma đến ngay bên cạnh chúng.

“Người làm việc bằng trí óc là người trí thức,” cô tiếp tục, để lộ vẻ thất vọng khi nhìn thấy bức họa của Saburo. “Còn những ai biết phối hợp cả đôi tay, trí óc và con tim thì họ chính là người nghệ sĩ. Võ thuật cũng vậy. Có thể em biết cách cầm kiếm bằng tay, nhưng còn đầu và tim thì chưa đâu, trò Saburo ạ.”

Quá xấu hổ, Saburo chỉ biết im lặng cúi đầu chuẩn bị viết.

Jack lại nhìn ra cửa sổ. Trong đầu nó thật sự trống rỗng, ngoại trừ vài ý tưởng thoáng hiện ra thì chán đến độ chính nó cũng còn thấy ngu xuẩn. Thế là Jack chỉ còn biết nhìn vầng mặt trời dần dần vượt qua phía bên kia của võ đường, thời gian trôi qua dài đằng đẳng.

Cuối cùng cô Nakamura cũng ra hiệu kết thúc bài tập.

“Giờ các em hãy trao đổi tác phẩm của mình với người bên cạnh,” cô hướng dẫn. “Hãy xem liệu bài thơ ấy có nắm bắt được khoảnh khắc các em muốn thể hiện không nhé.”

Jack quay về phía Saburo, trong tay chỉ có tờ giấy trắng.

“Không sao đâu,” Saburo nói. “Nhưng dám cá là cậu sẽ thấy thích bài của tớ đấy.”

Nói đoạn nó nhỏ giọng đọc bài thơ của mình cho Jack nghe khiến Jack dù cố nín hết cỡ vẫn không nhịn được cười.

“Hai em thấy bài tập này đáng cười đến thế sao?” cô Nakamura lên tiếng hỏi.

“Dạ không ạ, thưa cô,” Jack đáp, cố gắng hết sức để khép cái miệng đang mở toét toét của mình lại.

“Em hãy đọc bài *haiku* của mình cho cả lớp nghe xem.”

Jack cúi gằm mặt xuống bàn, xấu hổ trả lời. “Xin lỗi cô, nhưng em chẳng làm được gì cả ạ.”

“Cả một buổi chiều mà em không viết nổi dù chỉ một từ thôi sao?” vị võ sư hỏi với giọng thất vọng. “Thôi được rồi, thế còn trò Saburo.”

Saburo hồn vía thất kinh. Rõ ràng nó không hề nghĩ đến việc sẽ phải đọc bài trước cả lớp như thế này.

“Nhất định phải đọc sao ạ? Dở lắm cô ơi,” cậu chàng cố gắng chống chế.
“Hay dở thế nào tự cô biết phán xét,” cô Nakamura vẫn không buông tha.
Saburo đành phải miễn cưỡng đứng dậy, run run cầm tờ giấy trong tay.
Cậu chàng cố gắng lấy lại giọng rồi bắt đầu đọc:

*“Nửa đêm đánh rằm -
nhưng nào có sao
khi ở một mình.”*

Một vài tiếng cười lớn phát ra từ hàng phía sau. Nhưng trước ánh mắt lạnh như băng của cô Nakamura về phía Saburo, hầu hết các võ sinh đều không dám để lộ vẻ mặt như chỉ muốn bật lên cười ngặt nghẽo.

“Hay đấy chứ,” cô lên tiếng. “Nói chính xác hơn là quá hay, hay đến nỗi cô nghĩ em nên chép lại một nghìn lần nhé.”

Hối hận vì hành động nông nổi của mình, Saburo bèn cúi đầu thi lễ rồi ngồi xuống vị trí.

“Mong rằng các em khác sẽ không làm cả lớp phải thất vọng chứ?”

“Thưa cô,” Emi giơ cao tay. “Em nghĩ chúng ta có một bài rất hay đấy ạ.”

“Rất tốt, vậy tất cả sẽ cùng lắng nghe,” cô Nakamura gật đầu đồng tình.

Emi bèn giao trả bài thơ *haiku* cho chủ nhân của nó.

Takuan nhẹ nhàng đón lấy rồi khoan thai đứng lên. Anh ta cúi đầu lễ phép, sau đó cất cao chất giọng ấm áp của mình:

*“Tiếng chuông chùa
động trong không gian
giữa rừng anh đào.”*

Một bầu không khí im lặng bao trùm khi các học viên nhìn nhau gật đầu tán thưởng, thế rồi mọi người cùng vỗ tay hoan hô.

“Rất súc tích,” cô Nakamura bình phẩm, “có điều nếu trò không đạt được tới mức này, tôi sẽ thật sự thấy thất vọng đấy.”

Takuan dường như hơi thất vọng trước lời ngợi khen có phần quá nghiêm khắc của mẹ mình. Cậu cúi đầu thi lễ rồi lặng lẽ ngồi xuống.

“Chúng ta sẽ tiếp tục vào tuần tới. Trong thời gian đó, cô muốn mỗi em chuẩn bị thêm một vài bài *haiku* nữa.”

Cả lớp đứng dậy thi lễ rồi lũ lượt rời khỏi Ứng Điều Đường, để lại Saburo ngồi chép phạt bài thơ một nghìn lần.

“Nếu cố gắng thì may ra viết xong kịp giờ ngủ,” Yamato lên tiếng khi cả bọn xỏ dép chuẩn bị bước ra.

“Đáng đời, ai bảo cậu ấy không tôn trọng giáo viên,” Akiko tuyên bố.

“Nhưng không thể phủ nhận được là rất buồn cười đấy chứ,” Jack nói. “Chưa kể cậu ấy diễn tả rất chi tiết khoảnh khắc đó còn gì.”

“Trong bài thơ làm gì có đề cập đến mùa đâu!” Akiko phản đối.

“Ừa, đánh rắm mà cũng phải đánh giá dựa theo mùa à?” Yori ngây thơ hỏi.

Jack cùng Yamato không khỏi phá lên cười sặc sụa.

“Thế thì bọn tớ xin phép,” Akiko nói giọng bình thản rồi rủ Kiku cùng đến chỗ Takuan khi anh ta vừa bước ra khỏi Ứng Điều Đường. “Bọn mình đi chúc mừng Takuan về bài thơ của cậu ấy đi.”

Lúc này chàng thư sinh Takuan đang bị vây quanh bởi những nữ võ sinh khác, nhưng khi thấy Akiko và Kiku bước tới, cậu ta liền cúi đầu chào. Jack thấy Akiko mở chiếc quạt xếp của mình ra phe phẩy trong lúc từ tốn trò chuyện cùng Takuan.

“Chỉ là một bài thơ thôi, có gì mà ghê gớm vậy?” Jack bình phẩm.

“Thôi đừng buồn,” Yamato an ủi bạn khi hai đứa hướng về phía Điệp Trùng Đường dùng bữa tối. “Anh ta không thể dùng kiếm tốt như cậu được đâu.”

12

NHỊ THIÊN

“Mọi người ơi, thầy Masamoto và thầy Hosokawa đang đấu kiếm kìa!” một nữ võ sinh vừa la lớn vừa hét hải chạy về phía Phượng Hoàng Đường.

Jack và Akiko, vốn đang chuẩn bị đến đó tham dự buổi học Nhị Thiên đầu tiên, liền vội vàng đuổi theo cô ta. Còn chưa đến Phượng Hoàng Đường, khu vực riêng của thầy Masamoto, mà Jack đã nghe thấy tiếng hai thanh *katana* va vào nhau sắc lẹm. Cố gắng chen vào đám đông đang tụ tập ngay trước cổng, nó thấy hai vị võ sư đang tỉ thí kịch liệt. Điều bất ngờ nhất là, lúc này cả hai người đều đang sử dụng cùng lúc cặp *katana* - trường kiếm, và *wakizashi* - đoản kiếm của mình. Bốn thanh kiếm vung lên loang loáng như thể móng vuốt sắt của hai con đại bàng đang sẵn mỗi vẫy.

Thoạt tiên thầy Hosokawa có vẻ chiếm được ưu thế khi đẩy được thầy Masamoto về phía cái bục gỗ. Nhưng hóa ra thầy Masamoto mới là người có lợi khi được ở cao hơn, rõ ràng ông ấy cố tình lùi bước là để khiến thầy Hosokawa quá chú tâm vào đòn tấn công ấy. Lúc này thầy Masamoto đã phản kích bằng một đòn song kiếm uy dũng, suýt chút nữa chém đứt luôn bức họa trang trí hình phượng hoàng treo ở rìa căn phòng. Thầy Hosokawa gạt được kiếm ngắn *wakizashi*, nhưng lại để lộ sơ hở khiến thanh trường kiếm *katana* của thầy Masamoto xuyên thủng. Mũi kiếm lao thẳng về tim. May nhờ có phản xạ cực nhanh cùng phương pháp di chuyển mau lẹ nên thầy Hosokawa đã kịp tránh đòn hiểm. Tạo được lợi thế, thầy Masamoto tiếp tục duy trì sức ép uy hiếp tung đòn kết liễu đối thủ.

“Em có biết trước đây họ đã từng đấu với nhau một trận *tử chiến* không?” một võ sinh đứng phía sau thềm thì với Jack.

Người này chẳng xa lạ gì với nó. Cao lớn, đẹp trai, đôi tay chắc khỏe và cặp mắt đen, anh ta là một trong những võ sinh sử dụng kiếm tốt nhất trường. Duy chỉ có cặp chân mày sâu róm rậm rạp dường như không ăn nhập gì với vẻ ngoài và tài năng của tay kiếm trẻ. Không khó để nhận ra Taro chính là anh trai của Saburo. Trái ngược hoàn toàn với thằng bạn tếu

táo của Jack, anh chàng này là một võ sĩ có tài, rất được trọng vọng trong con mắt bè bạn, điều mà Saburo có mơ cũng không được.

“Em thấy lần này họ cũng khá nghiêm túc đấy chứ,” Jack đáp, mắt nó mở to kinh ngạc khi thấy thầy Hosokawa nhanh như chớp vung kiếm về phía phần cổ đang hoàn toàn sơ hở của người cha đỡ đầu của nó.

“Nhưng lần đó *khác hẳn*,” Taro nói. “Hồi thầy Masamoto còn đi tu hành kiếm đạo, ông ấy đã thách đấu với thầy Hosokawa.”

“Em không nghĩ là thầy Hosokawa lại từng bại trận dưới tay ai.” Jack nhúu mày cảm thông khi thấy thầy Masamoto chặn đứng đòn thế của vị võ sư Kiếm Thuật, cùng lúc dùng vai húc vào ngực ông này.

“Thì thầy ấy đâu có thua,” Taro đáp.

Jack lại càng nhúu mày không hiểu. “Nhưng em nghe mọi người bảo thầy Masamoto *chưa bao giờ* biết đến thất bại là gì trong suốt chuyến tu hành của mình mà?”

“Cái này cũng đúng nốt. Thật ra lần đó hai người bọn họ đánh nhau suốt một ngày đêm không nghỉ. Cuối cùng một quan chức địa phương buộc phải đến dừng cuộc chiến lại. Lần tỉ thí đó họ đã phá mất tiêu hai quán trà và mấy cái sạp buôn bán tại chợ!”

Jack mỉm cười khi nghĩ đến hình ảnh ấy. Thầy Yamada, vị võ sư môn thiền từng nói với nó rằng thời trai trẻ, thầy Masamoto là một võ sĩ rất mạnh mẽ và kiêu ngạo. Thậm chí nó còn có thể tưởng tượng ra cảnh hoang tàn mà hai vị chiến binh đáng sợ này đã tạo ra lúc đó.

“Trận chiến kinh điển này cuối cùng kết thúc với kết quả hòa dựa theo sự đồng ý của cả hai bên,” anh trai Saburo tiếp tục câu chuyện. Lúc này, thầy Masamoto và thầy Hosokawa cũng đã thu kiếm lại và lui về vị trí an toàn. “Về sau thầy Hosokawa đã thuyết phục thầy Masamoto truyền lại tuyệt kỹ Nhị Thiên. Hai người trở thành bằng hữu rồi cùng nhau sáng lập nên trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

Hai vị võ sư tra kiếm vào vỏ rồi cúi đầu thi lễ với nhau. Một gia nhân nhanh chóng bước vào trong mang theo một ấm trà cùng hai chiếc tách. Hai người cùng nhau uống trà, cười đùa vui vẻ về một câu chuyện phiếm nào đó, rồi cụng tách với nhau. “*Kampai!*”^[3]

“Có lẽ thầy Hosokawa là người duy nhất ngang tầm với kỹ năng kiếm thuật của thầy Masamoto,” Taro hạ thấp giọng như thể đây là một điều báng

bổ vậy. “Mà nói thật chứ, chưa có trận chiến nào giữa họ đi đến nơi đến chốn cả.”

“Tất cả những bài học các trò được dạy tại Nhị Thiên Nhất Lưu đều chỉ là bước chuẩn bị cho tuyệt kỹ Nhị Thiên mà thôi,” thầy Masamoto đồng dạc tuyên bố trước đám võ sinh đang đứng trước mặt mình.

Jack hoàn toàn đồng ý với người cha đỡ đầu của nó. Một lần nữa, nó lại có cảm giác hết như một đứa mới cầm kiếm lần đầu. Đứng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu với tuyệt kỹ Nhị Thiên, kiếm gỗ lớn *katana* giơ cao bằng tay phải và kiếm gỗ ngắn *wakizashi* thủ ngang hông, nó thật chẳng biết phải làm sao để giữ cân bằng mà thực hiện theo động tác thầy Masamoto vừa thị phạm cho chúng.

Nó vung kiếm xuống tấm khiên gỗ mà bạn tập của mình, Sachiko đang cầm. Sachiko là một đàn chị học trên Jack hai khóa, cô gái thường được biết đến với khả năng sử dụng kiếm nhanh như chớp. Cô sở hữu một khuôn mặt góc cạnh cùng mái tóc đen buộc cao, được cố định bằng cây trâm cài đầu màu đỏ.

Jack đổi tư thế rồi dùng kiếm ngắn *wakizashi* bằng gỗ chém xuống khiên tập. Nó luân phiên lặp lại các động tác, cố gắng gia tăng uy lực và tốc độ cho các đòn tấn công. Thế nhưng việc phải liên tục phối hợp và chuyển tay thế này khiến tư thế của nó rất kì cục và vụng về. Jack đã quá quen với việc cầm kiếm bằng cả hai tay, còn mỗi tay một kiếm thì thật sự nó chưa quen nổi. Sức nặng của hai thanh kiếm gỗ đè lên hai cánh tay khiến nó đau nhức, thành ra chỗ cầm cứ bị lỏng lẻo.

“Có thể các em sẽ thắc mắc tại sao dùng hai thanh kiếm cùng lúc lại tốt hơn, trong khi hầu hết các trường võ thuật khác đều giảng dạy theo phương pháp dùng một kiếm,” thầy Masamoto diễn giải trong lúc quan sát thư thế của các võ sinh đang luyện tập. “Đúng là vẫn có những trường hợp sử dụng một thanh kiếm sẽ đem lại lợi thế. Nhưng trong những cuộc chiến phải đánh đối bằng cả tính mạng, các trò sẽ muốn vận dụng tất cả vũ khí trong người để giành thắng lợi. Không gì nhục nhã hơn khi một võ sĩ bị đánh bại mà kiếm của anh ta vẫn còn chưa rút ra khỏi vỏ.”

Sau vài cú chém nữa, Jack đổi vai cầm khiên gỗ cho Sachiko tập kiếm. Cô gái này đã luyện tuyệt kỹ Nhị Thiên từ một năm nay nên rõ ràng động tác uyển chuyển hơn hẳn Jack, đòn tấn công cũng uy lực hơn nhiều. Dù đã có khiên chắn nhưng Jack vẫn cảm thấy ê ẩm sau mỗi nhát kiếm.

Ngoài Jack và Sachiko ra, trong võ đường còn có sáu võ sinh khác cũng có vinh dự được học tuyệt kỹ này. Ngay phía bên phải Jack là Akiko và Kazuki, hai nhân vật cùng được chọn truyền Nhị Thiên sau khi vượt qua phần thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Jack cảm thấy an tâm hơn phần nào về tiến triển của mình khi thấy kẻ thù không đội trời chung, Kazuki cũng đang lúng túng chẳng kém gì nó. Hai võ sinh tiếp theo là Ichiro và Osamu, rõ ràng đã thuần thục hơn hẳn. Cũng như Sachiko, họ là võ sinh năm trên, trước đây đã được chọn vì thể hiện được kỹ năng chiến đấu xuất sắc. Do đã có một quãng thời gian dài làm quen với việc sử dụng song kiếm nên họ liên tục tấn công rất nhanh nhẹn. Cuối cùng là Mizuki, cùng với bạn đấu tập của mình là Taro. Hai người này đã đạt đến trình độ có thể thuần thục sử dụng kiếm mà không đổ lấy một giọt mồ hôi.

Được một lúc, thầy Masamoto ra hiệu tạm dừng buổi tập. “Tất cả vào tư thế chiến đấu.”

Đoạn ông đi một vòng điều chỉnh tư thế cho từng người.

“Dồn thêm trọng lượng vào phần cổ đi, Sachiko.”

Tiếp đến ông bước sang ấn vai Jack xuống. “Thẳng lưng lên. Đừng có ngã sang một bên.”

Sau đó ông quan sát thật kỹ Kazuki. “Tốt. Tư thế rất chắc chắn. Mọi người nên học cách hòa hợp toàn bộ cơ thể mình lại như thế này.”

Đến lượt Akiko, ông sửa lại động tác cầm trường kiếm của cô bé. “Trò nắm kiếm lỏng lẻo quá; nên nhớ, phải luôn nắm chặt kiếm như thể sắp tung ra đòn kết liễu đối thủ của mình vậy.”

“Ichiro, Osamu, hai trò đứng gần nhau quá. Phải cẩn thận chú ý khoảng cách *ma-ai* chứ. Mizuki, dồn thêm lực vào chân đi. Làm tốt lắm Taro, nhưng trò nên lưu tâm đến Phó mục hơn một chút.”

Nhận thấy vẻ hoang mang trên mặt Jack, ông liền giải thích.

“Khoảng cách *ma-ai* nói đơn giản nghĩa là cự li giữa mình và đối phương. Phó mục thì giải nghĩa ra là “nhìn về nơi xa xăm”. Có lẽ trò sẽ thấy thân thuộc hơn về khái niệm thứ hai này. Nếu ta không lầm thì thầy Kano đã dạy cho trò những kiến thức trọng yếu của Vô Nhân Lưu rồi chứ? Khái niệm này cũng gần giống như vậy. Đây là kỹ năng nhìn thấu mọi vật mà không cần phải tập trung vào một chi tiết cụ thể. Trò cần phải nhận thức kiếm của đối phương đang ở đâu, nhưng tuyệt đối không được nhìn vào nó.”

Jack gật đầu ra vẻ hiểu ý. Thầy Kano, vị võ sư mù dạy môn Bổng Thuật đã dành hầu hết thời gian năm ngoái để dạy nó cách không phụ thuộc vào mắt trong chiến đấu. Kỹ năng có phần lạ lùng này đã cứu mạng nó đến hai lần, một lần khi đối đầu với Kazuki, lần còn lại là trận đụng độ với ả sát thủ Sasori do Độc Nhân Long phái đến.

Cuối cùng cũng tạm hài lòng về phần tư thế của các học trò, thầy Masamoto lại tiếp tục bài giảng của mình. “Để ta cho các trò thấy lợi thế của việc cầm kiếm với chỉ một tay,”

Nói đoạn ông rút ngay thanh kiếm của mình ra, nhanh đến nỗi gió cũng rút lên. Thoáng cái Jack đã thấy lưỡi gươm kề ngay sát cổ khiến nó không khỏi thở dốc kinh hãi. Kazuki nhếch miệng cười khinh còn Jack rửa thầm vì lỡ để lộ phút yếu đuối của nó trước mặt cả lớp.

“Khi cầm trường kiếm *katana* bằng cả hai tay, các trò sẽ mất đi tự do trong khi di chuyển về phía bên trái hoặc phải, cũng như giảm cự li sát thương vốn có.”

Thầy Masamoto chuyển sang cầm kiếm bằng hai tay để thể hiện vấn đề mình vừa đề cập. Jack thở phào nhẹ nhõm khi lưỡi kiếm bên nhọn giờ đã cách xa thanh quản của mình.

“Nếu chiến đấu với song kiếm trong tay, các trò sẽ vượt qua được giới hạn của việc sử dụng đơn kiếm.” Ông tiếp tục giải thích sau khi tra thanh trường kiếm của mình vào vỏ. “Giờ ta sẽ biểu diễn kỹ năng cơ bản nhất của tuyệt kỹ Nhị Thiên cùng thầy Hosokawa.”

Nói đoạn ông bước về phía vị võ sư Kiếm Thuật, người này giờ vẫn âm thầm quan sát lớp học từ phía trên bục. Thầy Hosokawa cúi chào rồi tiến lên phía trước rút thanh trường kiếm ra cầm bằng hai tay. Trong khi đó thầy Masamoto rút cả cặp song kiếm. Chỉ một giây sau, thầy Hosokawa đã ra đòn tấn công, tung kiếm thẳng vào đầu thầy Masamoto. Thầy Masamoto bình tĩnh gạt đòn này bằng thanh đoản kiếm, rồi ngay lập tức tung đòn đâm thẳng mũi trường kiếm về phía cổ họng thầy Hosokawa.

Cuộc chiến kết thúc chỉ trong nháy mắt. Nếu đây mà là một trận chiến thật, có lẽ vị võ sư Kiếm Thuật đã bỏ mạng trên vũng máu vì bị mũi trường kiếm của thầy Masamoto chọc thủng khí quản rồi.

Thầy Hosokawa bèn rút lui về vị trí an toàn.

“Như các trò đã thấy, tuyệt kỹ Nhị Thiên thật ra không hề phức tạp,” vừa giải thích, thầy Masamoto vừa thu cặp song kiếm của mình lại rồi cúi đầu thi lễ cùng thầy Hosokawa. “Không hề có bất kì chiêu thức thái quá hay hoa

mĩ nào. Tất cả đều nhắm đến sự chính xác trong tư thế và cự li, loại bỏ động tác thừa. Tuyệt kĩ Nhị Thiên về bản chất cũng giống như tính chất của nước vậy, thuần khiết và biến hóa.”

Các võ sinh được phép thực hành thử động tác “gạt và đâm” vừa rồi. Lần này Jack bị bắt cặp với Kazuki, đối thủ số một của mình. Kazuki tấn công trước bằng thanh trường kiếm. Jack may mắn đỡ được bằng đoản kiếm của nó, nhưng đòn tấn công vào cổ tiếp theo thì thất bại thảm hại.

Tuyệt kĩ Nhị Thiên về nguyên tắc nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng cũng phải đến khi thực hành nó mới nhận ra là phải xử lí cùng lúc cả hai thanh kiếm, thật chẳng khác nào bắt người ta vừa xoa đầu vừa vuốt bụng vậy. Kĩ năng này đòi hỏi người tập phải có được sự tập trung cao độ cũng như hòa hợp tuyệt đối vào từng động tác.

Jack thử lại lần nữa và chú ý hơn đến đòn tấn công nối sau. Lần này, mũi trường kiếm của nó đi trúng mục tiêu, nhưng nó lại quên bém mất việc phải đỡ thanh *katana* của Kazuki trước nên hậu quả là cái đầu của nó suýt chút nữa ngoẹo hẳn sang bên vai vì bị thanh trường kiếm gỗ của tên Kazuki đập mạnh vào tai.

“Này, cẩn thận vào chứ!” Jack càu nhàu trong lúc kiểm tra cái tai của mình.

Kazuki nhún vai khinh khỉnh. “Ai bảo mày không chịu gạt đi.”

“Trò cũng chưa điều khiển đường kiếm của mình hợp lý đâu Kazuki,” thầy Masamoto lên tiếng từ vị trí quan sát của mình.

“Vâng thưa thầy. Chắc tại em chưa quen với việc dùng hai kiếm trong tay,” Kazuki miễn cưỡng chống chế. “Xin lỗi mày, Jack.”

Nó cúi đầu ra vẻ lịch thiệp với Jack. Nhưng chỉ nhìn qua nụ cười nham hiểm trên mặt cũng đủ biết hẳn sử dụng kiếm thuần thực hơn câu nói vừa rồi nhiều - và dĩ nhiên là chẳng bao giờ có chuyện thực tâm xin lỗi.

Jack nóng lòng chờ đến viễn cảnh chiều nay Yamato sẽ quét sạch cái kiêu cưỡi khó ưa ấy ra khỏi bản mặt hắn.

13

THẤT TRẬN

“Sao lại có cả khán giả thế này!” Yamato càu nhàu trong lúc leo cùng bọn Jack lên chỗ giao hẹn. “Họ biết tin này từ đâu thế?”

“À thì tớ có kể cho một vài đứa bạn...” Saburo rụt rè thú nhận.

“Một vài ấy hả! Tớ thấy hình như cả trường đều kéo hết đến đây rồi thì có ấy.”

Xung quanh chúng đứng là đang có rất đông võ sinh tụ tập bàn tán xôn xao dọc theo khu trung tâm đại sảnh Duyên Lịch Tự. Tòa kiến trúc này hầu hết đều đã bị tàn phá dưới bàn tay của tướng quân vĩ đại Nobunaga hơn bốn mươi năm trước. Dầu vậy, thầy Kano thì thoảng vẫn chọn nơi đây làm địa điểm dạy Bổng Thuật cho học sinh của trường. Ông nói rằng Duyên Lịch Tự là một nơi linh thiêng, tụ hội sức mạnh của các vị võ tăng xưa kia. Đến tận bây giờ, hàng ngày vẫn có nhà sư tụng niệm bên trong đại điện đổ nát và trông coi cây nến để duy trì ngọn lửa vĩnh hằng đã cháy suốt hơn tám trăm năm qua. Người ta vẫn có thể thấy được ánh nến lập lòe tỏa sáng qua các khe nứt, ánh sáng ấy hắt lên những pho tượng đổ nát khắp bên trong khoảng không gian tối tăm của điện thờ.

Bên ngoài, nắng chiều xuyên qua màn cây khiến toàn khu sảnh đá Duyên Lịch Tự trở thành một đấu trường nhuộm màu vàng rực. Kazuki cùng các nhân vật chủ chốt khác của băng Bọ Cạp đã đứng sẵn ở góc sân đối diện, háo hức chờ đến giờ tỉ thí. Moriko, nhân vật thứ năm và cuối cùng trong băng cũng đã xuất hiện cùng với những võ sinh đến từ trường Liễu Sinh Lưu đối địch. Cô nàng này sở hữu một khuôn mặt trắng bệch, mái tóc thẳng đuột như hình mũi tên, mang vẻ ngoài khá nham hiểm, đây là còn chưa kể đến cặp môi đỏ như máu và đôi mắt đen nhánh. Thứ ấn tượng nhất ở đây có lẽ là hàm răng nhuộm đen như hắc ín của cô nàng.

Mỗi đứa trong băng đều đã trang bị vũ khí theo sở thích. Kazuki sử dụng kiếm gỗ. Goro mang theo một cây trượng, Hiroto dùng côn nhị khúc, vì trận đấu không có tính sống còn nên phần gai nhọn của món vũ khí này đã bị bịt

kín bằng vải. Nobu dùng một cặp quảy *tonfa*, thứ vũ khí gồm hai thanh gỗ ngắn có quai cầm. Riêng chỉ có Moriko là không thấy cầm theo vũ khí. Jack thừa biết cô nàng này rất nham hiểm nên đây có lẽ chỉ là một trò mèo nhằm làm Yamato không đoán được đối phương sẽ sử dụng vũ khí gì trong trận đấu.

“Yamato à, cậu không cần phải mạo hiểm như vậy đâu,” Jack nói khi Kazuki tiến về phía chúng. “Nhất là chỉ vì tớ.”

“Đây không còn là chuyện chỉ vì cậu nữa đâu Jack,” Yamato quyết đoán. “Mà là vấn đề về danh dự và lòng tự trọng của tớ.”

“Cậu có thể sẽ bị thương rất nặng đấy.”

“Thương tích rồi cũng sẽ lành, xương gãy cũng còn liền lại được, chứ lòng tự trọng một khi đã mất đi thì khó có thể lấy lại. Tớ cần phải lấy lại những gì đã đánh mất.”

“Nhưng mà...”

“Jack, đã là một võ sĩ thì cả khi sống lẫn lúc chết đều phải bảo vệ danh dự của mình. Tớ luôn là đứa bị mọi người đánh giá thấp vì là con trai của Masamoto. Lần này không được chọn học tuyệt kỹ Nhị Thiên là chuyện ai ai cũng đều thấy cả, nhất là cha tớ sẽ xem như đó là một thất bại to lớn của tớ. Nhưng tớ không cần phải có tuyệt kỹ đó mới trở thành một võ sĩ tài ba. Tớ sẽ tự chứng minh mình xứng đáng với cái họ Masamoto này.”

Hơn ai hết, Jack biết Yamato luôn tìm cách để được cha mình ghi nhận. Kể từ cái ngày Tenno bị chết dưới tay Độc Nhãn Long, Yamato luôn phải sống dưới cái bóng của anh mình. Cậu bé chưa làm được việc gì vượt trội người anh trai tài ba cả, ít nhất là trong mắt của thầy Masamoto. Trận đấu này có thể xem như là một bài kiểm tra sau cùng.

“Tớ sẽ chiến đấu để bảo vệ nó,” Yamato tuyên bố rồi giật phắt thanh bồng Jack đang cầm trên tay.

Kazuki dừng lại, cúi đầu thi lễ với Yamato.

“Xem ra chúng ta cũng thu hút được khá đông người đến xem đấy chứ,” hần nói sau khi nhìn một lượt khắp xung quanh. “Mong là mọi người sẽ không phải thất vọng.”

“Tất nhiên là không rồi,” Yamato đáp. “Nhưng bằng Bọ Cạp của mày thì chưa biết được.”

Kazuki cười lớn. “Nếu mày tự tin như thế thì chúng ta đặt cược cao hơn một chút nhé. Trận này sẽ có giá trị cao hơn cả danh dự của mày nữa.”

“Ý mày là sao?” Yamato tỏ ra thận trọng.

“Nếu mày thắng, tao hứa sẽ để cho thằng tôi tớ của nhà mày được yên,” vừa nói, hắn vừa liếc đầu về phía Jack.

“Thế nếu tao thua?”

“Mày sẽ phải giao nó cho bọn tao.”

“Được thôi,” Yamato đáp, câu trả lời tinh bơ của cậu bé khiến Jack sững người không nói được câu nào.

“Được lắm, rất sòng phẳng!” Kazuki khiêu khích. “Nhưng mày nên hiểu rằng dù thắng hay thua thì số phận của thằng ngoại quốc cũng bị định đoạt rồi. Một khi Lãnh chúa Kamakura đạt được mục đích của ngài, tất cả những tên ngoại quốc còn tồn tại trên đất Nhật này sẽ bị đem ra hành hình hết.”

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra,” Yamato tuyên bố.

“Ồ, có đấy. Mày không thể phủ nhận rằng mọi thứ sắp thay đổi. Nhật Bản đang bước vào một thời đại mới, và chúng ta cần một lãnh chúa mạnh mẽ như ngài Kamakura đưa đường dẫn lối.”

“Ông ta chỉ lãnh đạo được vùng Edo thôi, không phải cả cái nước này đâu. Hội đồng sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra cả.”

“Chưa, chứ không phải là không!”

Nói đoạn hắn quay lưng trở về vị trí Băng Bọ Cạp đang đứng chờ sẵn.

“Yamato!” Jack ngay lập tức chất vấn thằng bạn của mình. “Cậu nghĩ gì mà lại đồng ý với điều kiện của hắn như thế?”

“Đừng lo. Tớ không định ra đây chỉ để đại bại dưới tay bọn chúng đâu.”

“Thế nếu lỡ điều đó xảy ra thì sao?”

“Cũng chẳng có gì thay đổi cả. Bọn chúng vẫn sẽ liên tục khiêu khích cậu như trước thôi. Hơn nữa chính cậu là người đã nói rằng nhất định tớ sẽ thắng đấy.”

Jack chợt nhận ra nó không còn cách nào khác ngoài tin tưởng vào bạn mình. Yamato cần tập trung tối đa vào trận đấu nên không thể để phân tán tư tưởng được. “Cậu nói đúng. Phải đối mặt với võ sinh ưu tú nhất của thầy Kano như cậu, bọn chúng làm gì có cửa.”

“Xin lỗi đã đến muộn nha,” giọng Akiko vang lên, có vẻ hơi đỏ mặt khi cùng với Kiku, Yori và anh chàng võ sinh mới chạy băng qua nền sân đá. “Bọn tớ dẫn Takuan đi ngắm cảnh quan Kyoto một chút nên tới trễ.”

“Cảnh tượng ở đó tuyệt thật,” Takuan vừa nói vừa lịch thiệp cúi đầu chào hai đứa rồi nhìn Jack.

“Vâng, đúng là rất tuyệt,” Jack đáp rồi cũng gật đầu trả lễ lại. Nó biết rất rõ họ vừa đi đâu. Đó chính là nơi Jack và Akiko cùng nhau đón bình minh đầu tiên của năm mới. Bất giác nó thấy chạnh lòng khi cứ ngỡ nơi đó sẽ là một bí mật nho nhỏ của riêng hai đứa.

“Từ chỗ đó còn có thể nhìn thấy Hoàng Cung nữa,” Takuan hào hứng. “Akiko còn nhận lời sẽ ...”

“Xin lỗi, nhưng trận chiến sắp bắt đầu rồi,” Jack ngắt lời, “và Yamato cần phải chuẩn bị tinh thần.”

“À vâng, tớ vô ý quá,” Takuan nói, có phần xấu hổ. “Cố lên nhé Yamato.”

Yamato gật đầu ghi nhận. Ngay sau đó Takuan hòa vào đám đông bên cạnh Akiko. Emi cùng hai người bạn của mình cũng xuất hiện tiến đến chào hỏi Takuan. Chỉ một lát sau là anh chàng thư sinh này đã bị đám đông các nữ sinh hâm mộ vây kín xung quanh.

“Người ngoài nhìn vào đám chắc sẽ nghĩ *anh ta* mới là người sắp đánh nhau ấy chứ,” Saburo vừa bình phẩm vừa lắc đầu ngao ngán.

Jack cố gắng hướng tư tưởng vào việc giúp Yamato, chuẩn bị khăn bịt mắt cho cậu bạn.

Cả ba đứa sau đó bước ra giữa sân giáp mặt Kazuki cùng băng nhóm của hắn. Đúng lúc này, một hàng võ sinh phía bên phải đột nhiên đứng dạt ra, nhường đường cho thầy Masamoto đang chậm rãi bước đến, đi cùng ông còn có thầy Hosokawa và thầy Kano.

“Cha tớ đến đây làm gì thế?” Yamato thất thần, mặt cắt không còn giọt máu.

Saburo run rẩy nuốt nước bọt. “Thôi chết rồi.”

Tuy nhiên các võ sư chỉ chọn cho mình một chỗ đứng có góc quan sát rộng ngay gần đấu trường mà thôi.

“Xem ra họ đến để dự khán thì phải!” Jack lên tiếng.

“Giờ này hắn có đứa đang rét lắm đây,” Kazuki cười nhạo khi thấy Yamato mất bình tĩnh. “Thôi đừng lo, bọn tao sẽ giúp mày đỡ nhục hơn một tí bằng cách lên từng người một thôi.”

“Kệ nó đi,” Jack thì thầm trong lúc buộc dây bịt mắt cho Yamato. “Nó nói vậy chứ dám cá là trong đầu đã chuẩn bị sẵn mọi biện pháp bị ối hạ lưu

rồi.”

Yamato gật đầu, đoạn hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh. Cậu bé cầm thanh bồng chặt tới mức các ngón tay cũng trắng bệch cả ra. Jack hiểu thẳng bạn của mình đang cố hết sức giữ vững tinh thần.

“Chỉ dùng bồng thôi cậu cũng thừa sức đánh bại bất cứ đối thủ nào mà. Cứ tin vào cảm nhận của mình,” Jack lặp lại lời thầy Kano từng nói trong những giờ học Li Thủ năm ngoái để cổ vũ tinh thần cậu bé.

Xong xuôi, Jack cùng Saburo lui sang một bên, để lại Yamato đứng một mình giữa sân, vây quanh là năm thành viên Băng Bọ Cạp.

Đám đông im phăng phắc.

Năm đánh một, trong khi Yamato bị bịt mắt. Đây có thể sẽ là một trận chiến kì tích, hoặc một màn tàn sát ê chề.

Người đầu tiên xông đến là Goro.

Nghe thấy có động, Yamato liền quay sang đối mặt với kẻ địch. Lợi dụng tiếng gió phát ra để nhận định đòn tấn công bằng trượng của Goro, Yamato nhanh chóng dùng bồng gạt phăng rồi lập tức xoay đầu gây ngược lại đâm vào bụng đối phương. Uy lực từ cây bồng khiến Goro bị đau đến gập người lại, Yamato liền vận dụng thời cơ tung một đòn đập cực mạnh vào lưng. Nhân vật đầu tiên của băng Bò Cạp đã phải đổ gục xuống đất.

Đám đông thật sự bị bất ngờ. Chẳng ai ngờ Yamato có thể giành được dù chỉ là một trận thắng. Jack thở phào nhẹ nhom. Ít ra Yamato cũng đã chứng minh được rằng mình không phải là một đối thủ dễ xơi. Nó la lớn một tiếng cổ vũ tinh thần thẳng bạn. Lập tức đám đông cũng thể hiện sự tán dương của mình.

Nobu bước lên và mọi người lại im lặng trở lại.

Yamato dễ dàng nhận biết tiếng bước chân hùng hục của tên này. Không chút chậm trễ, cậu vung luôn cây bồng về phía đầu hăn. Chỉ chờ có thế, Nobu giơ tay dùng một bên quảy đỡ cây bồng lao xuống, đồng thời vung tay bên kia xoay vũ khí nhắm thẳng vào mặt Yamato. Yamato lãnh trọn một đòn vào quai hàm làm choáng váng cả mặt mày. Đám đông ồ lên tiếc nuối.

Không bỏ lỡ thời cơ, Nobu xoay đầu quảy lại hướng phần nhọn lao xuống đầu Yamato. Dù chưa hết đau và choáng, Yamato vẫn cảm nhận được đòn tấn công và hụp người sang bên để tránh, cùng lúc dùng bồng quét sát mặt đất đập trúng cả hai xương mắt cá kẻ địch. Đám đông liền tung hô tán thưởng khi thấy Nobu ngã ngửa xuống đất. Liếc về phía thầy

Masamoto, Jack ngạc nhiên khi thấy ông chẳng hề biểu lộ chút cảm xúc nào trước màn trình diễn can đảm của con trai. Dù sao trận đấu cũng mới chỉ bắt đầu thôi.

Lần này đến phiên Hiroto, tên này vừa di chuyển vừa xoay vù vù côn nhị khúc trên đầu. Nhận thấy sự thay đổi trong âm thanh khi Hiroto hướng một đầu côn nhị khúc lao về phía chân, Yamato lập tức nhảy tránh. Tuy tấn công hụt chân Yamato nhưng dây côn đã cuốn được vào một đầu gậy bổng. Toét miệng cười khoái trá, Hiroto liền kéo côn nhị khúc về, chắc chắn sẽ lấy được vũ khí trong tay Yamato. Lợi dụng tình thế, Yamato nhanh nhẹn bắt đầu bổng bị dây côn kéo lên theo đà lao thẳng vào ngực đối phương. Trúng phải đòn hiểm, Hiroto khuỵu hẳn xuống sân.

Đến lúc này, đám đông thật sự bùng nổ. Yamato đã hạ được ba trên năm đối thủ. Màn tỉ thí diễn rõ lúc đầu giờ rất có thể sẽ biến thành một chiến công hiển hách. Nhưng Jack nhận thấy bạn mình đã thấm mệt. Đây chính là lúc một võ sĩ rất dễ mắc phải sai lầm.

Các võ sinh bắt đầu hô vang theo nhịp từng tiếng “Yamato! Yamato!”, nhưng họ ngay lập tức ngưng lại khi thấy Moriko bắt đầu tấn công. Riêng chỉ có đám võ sinh bên trường Liễu Sinh Lưu vẫn liên tục vỗ tay. Bất chấp các nỗ lực vẫn hồi trật tự, đám người này vẫn cố tình làm ồn đủ mọi cách có thể.

Đến giờ thì Jack biết vũ khí của Moriko thật ra chính là đám đông cổ động viên này. Họ liên tục la hét khiến Yamato không nhận ra được chuyển động của Moriko, và dễ dàng lãnh trọn một cú đá vào lưng. Suýt chút nữa Yamato đã ngã gục. Nhưng cậu đã giữ được thăng bằng và ngay lập tức xoay người về phía đối thủ. Dù đau nhức nhưng Yamato vẫn cố gắng tách lọc tiếng ồn ào do võ sinh trường Liễu Sinh gây ra để có thể xác định được đòn tấn công của Moriko.

Cô ả định tung một cú đá móc vào đầu để kết liễu, nhưng Yamato đã nhanh chóng xoay tròn cây bổng trên tay cho đến khi tạo thành một vòng tròn loang loáng. Bức tường phòng thủ rít lên vun vút của Yamato khiến Moriko không cách nào chọc thủng để tấn công. Yamato tiếp tục đẩy cô ả lùi lại đến tận chỗ đám đông đứng xem màn tỉ thí. Biết Moriko đã không còn đường lùi, Yamato bèn ngưng xoay bổng, chuyển sang đâm một đầu gậy vào cơ hoành cô ta. Uyển chuyển như một con mèo, Moriko dễ dàng tránh sang bên, đồng thời tóm chặt đầu bổng định giật khỏi tay Yamato. Hành động này của cô ả lập tức bị phản tác dụng. Yamato nhanh chóng

xoay gậy xoắn cổ tay ả tạo thành thế khóa tay khiến Moriko bị ghì chặt xuống mặt sân. Không thể kháng cự nổi cơn đau, cô ả lập tức phải đầu hàng.

Đám đông hào hứng reo hò cổ vũ rồi ngay lập tức ổn định lại để chờ đợi phút cao trào của trận chiến.

Băng Bọ Cạp chỉ còn lại Kazuki.

Nhưng Yamato cũng đã kiệt sức, hơi thở của cậu bé giờ rất nặng nhọc.

Không khí càng trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết khi Kazuki chậm rãi tiến về phía Yamato, không hề có ý che giấu hành tung của mình.

“Đánh đi, tao ở đây nè, đánh đi,” hấn ta khiêu khích.

Không để đối thủ phải chờ lâu, Yamato lập tức nhắm thẳng đầu Kazuki mà đâm bổng tới. Nhưng Kazuki quá nhanh, hấn nhẹ nhàng tránh sang một bên rồi chọc thanh kiếm gỗ thẳng về phía cổ Yamato.

Mũi kiếm đột ngột dừng lại ngay sát mục tiêu, đủ để Yamato cảm nhận được thấy nó đã chạm vào da cổ.

“Mất đầu rồi nhé,” Kazuki nói.

Đám đông sững sờ im lặng trong giây lát rồi ủa lên reo hò, tán dương kĩ năng sử dụng kiếm tuyệt vời của Kazuki. Hấn chỉ dùng có một đòn thôi mà đã hạ được Yamato rồi.

Jack vội lao đến chỗ Yamato cởi khăn bịt mắt cho cậu bé. Nó dễ dàng nhận thấy sự thất vọng hiện lên trên khuôn mặt bạn mình, chỗ cằm bị trúng phải đòn của Nobu đỏ bầm như máu.

“Dù sao cũng phải khen ngợi mày,” Kazuki nói giọng thật tình. “Tao còn tưởng mày không lết nổi qua hiệp đầu cơ. Tuy thua nhưng mày đã có được sự tôn trọng của tao.”

Đoạn hấn cúi đầu thi lễ.

Rồi quay sang Jack với nụ cười nham hiểm trên môi. “Và rất mong được nhận phần thưởng như đã thỏa thuận.”

Kazuki quay người bước đi.

“Xin lỗi cậu,” Yamato đáp, cậu bé còn không dám nhìn thẳng vào mắt Jack.

“Có gì đâu,” Jack đáp. Dù biết từ nay sẽ phải đề phòng bọn Kazuki như dao kề ở cổ, nhưng nó biết bạn mình đã cố gắng hết sức, thậm chí còn vượt

qua cả sự tưởng tượng của mọi người. “Cậu đã hạ được những bốn đứa trong số chúng. Mọi người đang bàn tán xôn xao kia kìa.”

“Thất bại thì vẫn cứ là thất bại thôi,” cậu ta thở dài. “Đó mới là thứ người ta nhớ mãi. Làm gì có vinh quang nào dành cho kẻ về đích thứ hai.”

“Nhưng tớ sẽ không nhớ về kết quả thất bại của cuộc chiến lần này,” Jack nói “mà chỉ nhớ về một người bạn đã chiến đấu vì tớ và danh dự của cậu ấy thôi.”

Yamato gắng gượng nở một nụ cười nhưng nét mặt không khỏi buồn bã. Đây là cơ hội không thể tốt hơn để chứng minh bản thân trước mặt cha. Nhân vật này giờ đây cũng đang tiến về phía chúng, Jack nhận thấy rất rõ nỗi tủi hổ vì bị thất bại đang đè nặng lên vai Yamato. Cậu bé cúi đầu rồi chờ đợi nhận xét từ người cha của mình

Thầy Masamoto quan sát con trai mình với ánh mắt lộ rõ sự nghiêm khắc.

“Yamato, con đã chiến đấu tốt hơn ta nghĩ nhiều. Nhưng cuối cùng lại không khôn ngoan được như Kazuki. Nói cho con biết vị trí của mình, nghĩa là cậu ta sẽ biết được con muốn tấn công ở đâu. Đó chính là sai lầm của con.”

“Vâng, thưa cha,” Yamato lí nhí.

Jack biết Yamato cần gì bài học chiến đấu này. Cậu chỉ muốn được cha mình chấp nhận dù thắng hay thua mà thôi. Nói đoạn thầy Masamoto xoay người chuẩn bị rời đi. “Nếu thay cây bồng bằng kiếm, ta nghĩ con sẽ trở thành một võ sĩ không thua gì Tenno đâu.”

14

LƯU ĐÍCH MÃ

“ÂM - DƯƠNG, ÂM - DƯƠNG, ÂM - DƯƠNG!” cô Yosa hô vang.

Jack chỉ kịp nhìn thấy một luồng sáng khi con ngựa của vị võ sư phóng qua, tiếng thổi phì phò của con ngựa trong lúc phi nước đại nghe rõ mồn một. Một mũi tên bắn đi trong không trung, lướt qua bên cạnh Jack và cắm thẳng vào miếng gỗ mục tiêu phía sau tạo nên một tiếng *phập* lớn.

Cả lớp không khỏi sửng sốt thán phục trước màn trình diễn cưỡi ngựa bắn cung quá tuyệt vời của cô Yosa. Sau khi đã bắn đi mũi tên thứ nhất trong tư thế đứng hẳn lên trên yên ngựa và điều khiển hướng phi nước đại chỉ bằng ngón chân, cô tiếp tục dẫn ngựa đi thẳng xuống cuối đường.

Tiếp cận mục tiêu tiếp theo một cách thần tốc, cô giương cung bắn mũi tên thứ hai. Mũi tên này cũng lao trúng ngay đích khiến miếng gỗ tủng vỡ tan thành từng mảnh.

Rất nhanh, cô Yosa lại chuẩn bị xong mũi tên thứ ba. Mũi tên cuối cùng bay ra khỏi cung cũng là lúc con ngựa của cô vừa phóng qua mục tiêu. Một tiếng động lớn vang lên, mũi tên cắm ngay giữa hồng tâm, đích bắn nứt vỡ thành từng mảnh.

Các võ sinh rùng mình thán phục, đồng loạt vỗ tay reo hò càng lớn hơn.

Cô Yosa dẫn ngựa về lại giữa đường chạy được căng dây thừng hai bên dọc theo khu vực đền Thần đạo cổ Kamigamo.

Một tháng sau ngày trở về trường, bọn Jack được cô Yosa thông báo rằng kỹ năng Cung Thuật của chúng đã đủ tốt để chuyển sang học Kị Xạ, kỹ năng bắn cung trên lưng ngựa. Sáng hôm đó, cả lớp tập trung tại chuồng ngựa của trường với cung tên chuẩn bị sẵn để chọn năm con chiến mã tốt nhất chuẩn bị cho buổi học. Sau đó tất cả mới cùng lên đường đến vùng ngoại ô phía bắc Kyoto, tức khu vực đền thờ Kamigamo này.

Cô Yosa cưỡi ngựa vòng ra sau các võ sinh đang dự giảng dọc theo đường chạy, đoạn đưa tay buộc lại mái tóc dài đen mượt để lộ khuôn mặt vô cùng xinh đẹp cùng đôi mắt màu hạt dẻ. Nếu không vì vết sẹo màu đỏ bên

gò má phải do những lần chinh chiến, có lẽ vẻ đẹp của cô phù hợp với vị trí của một *geisha* cung đình hơn là một võ sư.

“Phương pháp Kị Xạ mà cô dạy các em có tên chính thức là Lưu Địch Mã,” nữ võ sư vừa nhảy xuống ngựa vừa nói. “Phương pháp này không chỉ giúp rèn luyện thêm kỹ năng Cung Thuật của các em, mà còn là một nghi thức phục vụ các thánh thần, cầu phúc lành về cho trường chúng ta.”

Nói đoạn cô chỉ tay vào đường chạy.

“Các em chú ý độ cao của các mục tiêu. Đây chính là khu vực giữa đỉnh đầu và mặt nạ bảo vệ của đối phương. Một phát bắn vào vị trí này sẽ đồng nghĩa với một đòn sát thương chí mạng trên chiến trường.”

Cô lấy tiếp một mũi tên từ trong bao giắt bên hông phải ra, chỉ cho cả lớp thấy phần đầu bằng gỗ tròn vô hại của nó.

“Khi tập luyện, các em sẽ sử dụng loại tên gỗ này thay vì mũi tên bọc thép thường thấy. Vì Lưu địch mã là một nghi lễ thánh thần nên những loại vũ khí có thể gây vấy bẩn máu tanh sẽ không được phép sử dụng.”

Tranh thủ lúc cô Yosa thay tên thường bằng tên gỗ, Jack lách người đến chỗ Yori thì thào vào tai cậu bạn.

“Em có thắc mắc gì không, Jack?” cô Yosa lập tức hỏi ngay, ánh mắt cô tinh anh thật chẳng khác gì một chú diều hâu.

Jack giật mình nhìn lên. Nó không muốn công khai câu hỏi như thế này, vì biết đâu điều nó muốn hỏi lại quá ngô nghê so với cả lớp.

“Em có thắc mắc là,” nó nói, cảm nhận mọi ánh mắt trong lớp đang đổ về phía mình, “tại sao cô lại hô âm - dương gì đó trong lúc cưỡi ngựa ạ?”

“Câu hỏi hay đấy,” cô Yosa đáp. “Đây là một lời cầu nguyện cổ ý chỉ ánh sáng và bóng tối. Nó giúp các võ sĩ tập trung tinh thần vào mục tiêu. Được rồi, thế em có muốn thử Lưu địch mã trước không?”

Jack lắc đầu quầy quậy. Dù đã trải qua hai năm luyện tập chăm chỉ, kỹ năng bắn cung của nó đã tiến bộ rất nhiều, nhưng nghĩ đến chuyện phải bắn trên lưng ngựa thì nó ngán đến tận cổ.

“Thưa cô, em xin lỗi, nhưng có lẽ em cần phải học cưỡi ngựa trước đã.”

“Cô hiểu rồi,” cô Yosa đáp. “Vậy có bạn nào sẵn lòng giúp Jack học cách cưỡi ngựa như một võ sĩ đích thực không?”

Jack nhìn về ra phía cuối hàng chỗ Akiko đang đứng mỉm cười đầy hi vọng, ngay lúc đó, anh chàng võ sinh mới Takuan đã nhanh chóng bước ra phía trước.

“Để em giúp bạn ấy,” anh ta vừa nói vừa cúi đầu thí lễ. “Ngày trước em từng là tay cưỡi ngựa cừ nhất của trường Vũ Điền Lưu vùng Wakasa ạ.”

“Cảm ơn em, Takuan,” cô Yosa đáp. “Các em hãy dùng con ngựa cái màu nâu kia nhé. Nó rất thuần, và sẽ không gây hại gì đâu.”

Takuan bèn dắt ngựa ra phía gốc cây, Jack bước theo sau một khoảng.

Nó thật sự bất ngờ khi chàng trai này lại ngỏ lời giúp mình. Từ khi cậu ta đến trường, hai người chẳng mấy khi nói chuyện với nhau. Không phải vì Jack cố tình né tránh Takuan. Mà chủ yếu vì bên cạnh cậu này lúc nào cũng có cả một đoàn người hâm mộ vây quanh.

“Rất hân hạnh được hướng dẫn cậu,” Takuan vừa nói vừa lịch thiệp cúi đầu chào Jack. “Tớ đã được nghe rất nhiều về cậu đấy.”

“Thật sao?” Jack hỏi, giọng có phần ngạc nhiên trước câu nói vừa rồi.

“Ừ. Akiko kể cho tớ về cách cậu đã giành chiến thắng trong cuộc thi Tha Lưu Tỉ Thí với trường Liễu Sinh. Hành động nhường lại thanh kiếm cho Yamato của cậu quả thực cao cả.”

Takuan bắt đầu điều chỉnh yên, xoa xoa bờm trấn an chú ngựa.

“Cả Yori nữa, cậu ấy suốt ngày khen cậu thôi. Yori nói đã từng được cậu cứu mạng trong hội thi Tam Tố Luân Hồi. Không ngờ một kẻ ngoại quốc...”

Jack lập tức cảnh giác. Nó những tưởng Takuan thật sự thân thiện với mình nên không đề phòng chuyện này. Giờ thì anh ta đã để lộ suy nghĩ thực.

“Xin lỗi... Ý tớ là một người nước ngoài,” Takuan vội vàng đỡ lời. “Chỉ là ở quê hương tớ, những người như cậu không được lòng dân bản địa cho lắm.”

“Những người như tôi?”

“Ừ. Những người theo Ki-tô giáo. Quê tớ có một số tu sĩ dòng Tên đến tìm cách lôi kéo người dân. Họ truyền bá rằng tất cả phải nghe theo lời họ, rằng phải tôn thờ chúa Giê-su trên cả Nhật Hoàng. Điều này đương nhiên không được lòng lãnh chúa và các võ sĩ dưới quyền ông ấy. Đây là một mối hiểm họa đối với quyền lực nhà nước. Nhưng mà tớ biết cậu không có ý định này đâu nhỉ?”

“Tại sao tôi lại phải làm thế?” Jack đứng khoanh tay, sẵn sàng phòng vệ trước những lời tiếp theo của anh chàng người mới. “Tôi không theo dòng Tên, cũng chẳng phải người Bồ Đào Nha.”

“Ừa, nhưng mà cậu cũng theo đạo Ki-tô đúng không? Tớ tưởng như thế thì cũng giống nhau?”

“Không, tôi là người Anh theo đạo Tin Lành. Các giáo sĩ dòng Tên đều thuộc Cơ Đốc giáo, đất nước tôi cũng đang chiến tranh với Bồ Đào Nha. Chúng tôi là kẻ thù không đội trời chung. Và tôi cũng *không* có ý định truyền bá tôn giáo hay dụ dỗ bất kì ai cả.”

“Tớ xin lỗi. Tớ không có ý làm câu chuyện thành ra thế này.” Takuan cúi sát đầu và giữ nguyên như thế không ngẩng lên. “Thật lòng xin cậu hãy tha thứ cho sự ngạo mạn của tớ.”

“Không sao, chỉ là cậu chưa biết thôi,” Jack đáp.

Sau quãng thời gian dài sinh sống trên đất Nhật, có thể nói Jack đã lĩnh hội được ít nhiều lễ nghi phong tục ở đây. Lời xin lỗi được người Nhật xem như là một nguyên tắc cơ bản. Một khi đối phương đã tỏ lòng thành và thật tâm hối lỗi, người Nhật sẽ sẵn sàng tha thứ và bỏ qua lỗi lầm của họ.

“Cảm ơn cậu nhé Jack,” Takuan ngẩng đầu cười tươi, đoạn vỗ vỗ cổ con ngựa non. “Vậy giờ chúng ta sẽ bắt đầu buổi tập cưỡi ngựa đầu tiên của cậu nhé?”

Jack tiến lại gần con ngựa. Nó đặt chân trái lên bàn đạp lấy đà. Tính đến thời điểm này, nó vẫn luôn được chú Kuma giúp đỡ mỗi lần cần lên ngựa nên giờ phải tự mình trèo lên quả là một khó khăn lớn với nó. Con ngựa càng lúc càng tỏ ra khó chịu sau mỗi lần nó tìm cách trèo lên.

Takuan bèn bước đến giữ dây cương.

“Dùng dùng tay kéo cơ thể lên,” Takuan khuyên. “Hãy dùng sức bật của chân phải, giơ đủ cao để cậu không đá trúng mình ngựa hoặc yên ngựa trong quá trình leo lên.”

Jack thử lại một lần nữa, và ngạc nhiên thay, nó đã thành công ngay lần đầu thực hiện.

“Tuyệt,” Takuan khen ngợi. “Giờ hãy tìm cách ngồi cho thật vững. Tương tự như võ thuật, cưỡi ngựa đòi hỏi chúng ta phải giữ thăng bằng thật tốt.”

Jack tìm cách điều chỉnh vị trí ngồi cho thoải mái hơn. Ở trên này nó thấy quá cao và chênh vênh. Từ ngày bị hất khỏi lưng ngựa của chú Kuma, nó vẫn thường thấy lo lắng và hồi hộp như thế này mỗi khi tập cưỡi.

“Thả lỏng nào, đừng căng cứng như thế,” Takuan tiếp tục chỉ dẫn. “Ngựa sẽ bị ảnh hưởng bởi cảm giác sợ hãi và hồi hộp của chủ. Cậu phải tỏ ra rằng

mình vẫn đang làm chủ tình hình.”

Nói đoạn cậu ta trao roi cho Jack rồi buộc dây vào yên ngựa.

“Tốt hơn rồi đấy. Giờ cậu hãy dùng cả hai chân siết vào mình ngựa, đồng thời hơi rướn người về phía trước. Đây chính là cách thức điều khiển ngựa đi bộ.”

Jack làm theo chỉ dẫn, và quả nhiên chú ngựa bắt đầu bước về phía trước.

“Đấy! Tớ đã bảo rồi mà.”

“Cảm ơn cậu đã giúp đỡ,” Jack nói. Nó bắt đầu thấy hơi hận vì đã nghi ngờ Takuan. Xem ra anh ta khá thật lòng trong việc làm quen với nó.

“Rất sẵn lòng. Chúng ta sẽ tiếp tục đi bộ để cậu làm quen với chuyển động lên xuống cùng ngựa. Sau đó tớ sẽ chỉ cậu cách dừng lại.”

Thế là Takuan dùng dây dắt ngựa đi theo một vòng tròn.

“Quá trình luyện kỹ năng Nhị Thiên của cậu vẫn tiến triển tốt chứ?”

“Cũng khá là khó nhằn,” Jack đáp. “Cảm giác giống như trò tung hứng vậy, nhớ được tay phải thì lại quên ngay tay trái.”

Takuan gật đầu đồng tình. “Tớ ước gì mình cũng giỏi kiếm thuật để được học tuyệt kỹ như cậu. Mà sao Yamato lại không được tham gia cùng vậy nhỉ?”

“Cậu ấy không lọt được vào hội Tam Tố,” Jack giải thích. “Nhưng sau vài năm nữa, nhất định cậu ấy cũng sẽ được truyền lại thôi.”

“Nếu tớ mà rơi vào trường hợp như của Yamato, chắc tớ sẽ buồn chết mất. Xấu hổ nữa. Nghĩ mà xem, cậu ấy đường đường là con trai ngài Masamoto danh tiếng lẫy lừng cơ mà.”

“Bù lại, Yamato rất giỏi Bổng Thuật.”

“Thế còn Akiko thì sao?” Takuan vừa nghiêng đầu về phía cô bé vừa hỏi một cách rất tự nhiên.

Lúc này Akiko đang leo lên mình ngựa để sẵn sàng cho lần thử kỹ năng Lưu đích mã đầu tiên.

“Cậu ấy thì sao?” Jack vặn hỏi lại, ngạc nhiên với câu hỏi thẳng thừng vừa rồi.

“Nói cho tớ biết về cậu ấy đi. Chẳng hiểu sao tớ thấy cậu ấy có gì đó khác hẳn so với những cô gái mà tớ từng quen biết.”

Akiko gật đầu chào hai người khi cô bé cưỡi ngựa qua khu vực này. Takuan lập tức cúi đầu đáp lễ, dường như quên luôn sự có mặt của Jack mà

chỉ chăm chú cổ vũ Akiko hoàn thành đường chạy của mình mà thôi.

“Hình như cậu ấy có năng khiếu cưỡi ngựa thì phải,” Takuan nói, mắt vẫn không rời khỏi cô bé. “Tư thế tuyệt vời.”

Thì ra đây chính là nguyên nhân đằng sau vụ đề nghị giúp đỡ mình, Jack nghĩ thầm khi thấy thái độ thần thờ của Takuan. Hóa ra anh ta chỉ muốn thông qua mình để tìm hiểu Akiko chứ chẳng hề có hứng thú gì với việc dạy mình cưỡi ngựa cả.

Lúc này Akiko đã đứng thẳng trên yên ngựa cố gắng lắp tên vào cung. Cô bé đã vượt qua mục tiêu đầu tiên mà vẫn chưa kịp ngắm nên đành chuyển hướng sang tấm gỗ thứ hai. Bất thành lĩnh ngựa của Jack bắt đầu tăng tốc đuổi theo Akiko.

“Takuan à?” Jack lo lắng gọi, nhưng do quá tập trung vào Akiko nên hình như Takuan chẳng hề nghe thấy nó nói gì.

Mũi tên lúc này của Akiko đã đi trượt mục tiêu. Mất thăng bằng, cô bé dùng đuôi cổ gắng ổn định lại vị trí, xong xuôi tiếp tục rút mũi tên tiếp theo. Takuan thả hẳn dây cương ra mà bắt đầu vỗ tay cổ vũ cho cô bé. Đến lúc này, con ngựa của Jack đột ngột bị kích động.

Nó tưởng rằng đây là một cuộc đua và bắt đầu phi nước đại đuổi theo ngựa của Akiko. Jack chết đống siết chặt dây cương trong tay.

“*Làm sao để dừng nó lại đây?*” Jack hét lớn, nó gần như sắp bị bật ngựa khỏi yên ngựa.

Giật mình nhận ra tình hình nghiêm trọng đang diễn ra, Takuan hô to, “Kéo dây cương đi!”

Quá hoảng loạn, Jack giật mạnh dây cương về phía sau.

Thế là chú ngựa đột ngột dừng ngay lại khiến Jack bị mất đà, văng luôn qua đầu con ngựa, xoay vài vòng trong không trung rồi ngã chổng gọng xuống một bãi đất làm đám bụi bị hất lên bay mù mịt xung quanh nó.

Bao nhiêu dưỡng khí trong phổi Jack đều bị đánh bật ra ngoài sau cú ngã từ trên cao. Nó nằm luôn một đống, đầu vẫn chưa hết sốc vì chấn động, toàn thân đau nhức, nhưng chắc là chưa có cái gì trên người bị gãy. Sau khi bụi đã tan đi, Jack thấy Takuan và cô Yosa đang ở ngay bên cạnh.

“Jack à, em có sao không?” cô Yosa ân cần hỏi.

“Em... không sao,” Jack rên rỉ.

Takuan và cô Yosa nhẹ nhàng giúp nó đứng dậy trong lúc cả lớp tò mò vây quanh. Jack có thể thấy rõ đám Kazuki đang khều nhau cười khúc

khích.

“Lần sau cậu đừng giật mạnh như thế nhé,” Takuan vừa khuyên vừa phui bụi khỏi tấm áo *hakama* cho Jack.

“Lẽ ra cậu phải nói từ trước chứ!” Jack càu nhàu.

“Xin lỗi cậu. Tớ không ngờ con ngựa lại tự nhiên bị kích động như thế.”

“Thôi bỏ đi,” Jack nói không ra hơi, mặc dù nó vẫn ngạc nhiên khi Takuan lại có thể buông dây giữ ngựa như thế.

Cô Yosa ra lệnh cho các học viên khác trở về vị trí của mình.

“Jack à, từ giờ đến lúc kỹ năng điều khiển ngựa của em trở nên thuần thục hơn, hãy dùng tạm ngựa của cô để tập Lưu đích mã nhé. “

“Dạ, cảm ơn cô,” vừa xoa xoa be sườn, Jack vừa nói. “Nhưng hình như con ngựa hơi to so với em thì phải?”

Một vài võ sinh nhìn Jack bằng ánh mắt ghen tị, rồi lại nhìn sang con tuần mã của cô Yosa.

“À, không phải con này,” cô mỉm cười. “Con đằng kia kìa.”

Cô Yosa chỉ tay về phía góc có dựng sẵn một tấm gỗ mục tiêu. Bên cạnh đó là một mô hình ngựa gỗ có lắp sẵn yên. Cả lớp lập tức bật cười ngặt nghẽo, còn Jack thì sững sờ nhìn vật cười mới của mình.

15

ĐUA THUYỀN

“Thật là nhục nhã mà!” Jack rên rỉ trong lúc cùng bọn bạn di chuyển qua khu vườn đẹp như tranh vẽ của Vĩnh Quan Đường đến lớp Bổng Thuật.

Nổi bật trên sườn đồi là đỉnh Đa Bảo Tháp chọc qua giữa rừng phong như một cái vương miện nhiều tầng. Tuy rừng lá bao quanh vẫn xanh mơn, nhưng mùa thu cũng không còn xa nữa, rồi nơi đây sẽ lại sớm biến thành một khu vực rực rỡ màu đỏ, vàng và cam. Lúc đó khu vườn sẽ đón rất đông du khách đến ngắm những cây phong, một nghi lễ của Nhật Bản.

“Mọi người được tung hoành trên những con chiến mã thực thụ, trong khi tớ lại phải ngồi vắt vẻo trên cái thứ đồ chơi con nít đó!” Jack làu bàu phản đối.

“Chắc cũng không lâu lắm đâu.” Yamato an ủi.

Mặc dù đang phải gượng nhin cười nhưng Saburo vẫn cố nói thêm. “Chưa chắc đâu, có khi nay mai cô ấy lại cho lắp cả bánh xe vào đấy ấy chứ.”

Thế là cả Saburo cùng Yamato cùng phá lên cười sặc sụa đến không kìm được.

Jack trừng trừng nhìn hai thằng bạn. “Suốt tuần qua tớ phải chịu thằng Kazuki trêu chọc vụ này là đủ lắm rồi, hai người đừng có sát muối vào vết thương nữa đi!”

“Chẳng phải Takuan vẫn đang giúp cậu học cười ngựa sao?” Akiko lên tiếng, cô bé cũng đang phải cố gắng giữ cho vẻ mặt của mình trông như đang không có chuyện gì.

“Thì đúng,” Jack liếc mắt nhìn về phía anh chàng Takuan đang trò chuyện cùng Emi và hai cô bạn Cho, Kai. Ba cô bé này đang khúc khích che miệng cười sau khi nghe Takuan kể cho điều gì đó. “Nhưng tớ không hoàn toàn tin tưởng con người này.”

“Tại sao lại không?”

“Lần đó chính vì anh ta thả dây mà con ngựa của tớ mới kích động như thế.”

“Tại sao anh ta lại phải làm vậy chứ?” Yamato hỏi giọng nghiêm túc.

Jack nhún vai. “Để hạ nhục tớ trước cả lớp chẳng. Để cho mọi người thấy rằng một thằng ngoại quốc thì làm sao mà trở thành võ sĩ chân chính được.”

“Tớ nghĩ cậu quá đa nghi rồi đấy Jack ạ. Takuan lúc nào cũng đối xử thân thiện và nhã nhặn với bọn tớ mà,” Akiko nhấn mạnh. “Cậu ấy còn nói với tớ rằng bản thân rất hối hận vì chuyện của cậu đấy.”

“Ờ, đúng rồi, chuyện gì hai người cũng nói được với nhau mà.”

“Ý cậu là sao?” Akiko hỏi ngay.

Jack lập tức thấy hối hận vì câu nói có phần bộp chộp của mình. Nó biết Akiko chỉ có ý muốn giúp đỡ nó mà thôi.

“À... Không có gì đâu,” Jack trả lời qua loa rồi tăng tốc bước lên phía trước.

Yori cũng bám theo ngay sau nó.

“Cậu không sao đấy chứ?” Yori thì thầm.

Jack lắc đầu. “Không, cũng đâu phải chuyện gì to tát lắm,” nó thú nhận. “Nhưng lần tập Kị Xạ này khiến tớ nhục nhã quá đi mất.”

“Ai chẳng có lúc phải làm người mới bắt đầu,” Yori nói. “Làm sao cậu cứ tỏ ra là người hùng mãi được.”

“Ý tớ không phải vậy,” vừa nói nó vừa thở dài. “Nhưng thử nghĩ mà xem, anh chàng Takuan đó quá giỏi trong môn Lưu đích mã. Ai ai cũng nhắc đến chiến công của anh ta - đến cô Yosa cũng còn phải ấn tượng. Đây là còn chưa kể đến việc lúc nào cũng tỏ ra thân mật với Akiko nữa.”

“Takuan lúc nào cũng tỏ ra thân thiện với người khác cả, Jack à,” Yori đáp. Cậu bé vừa nói vừa nhìn Jack bằng ánh mắt nghiêm túc, “Nên nhớ, con cộp trong cậu sẽ xé nát không chỉ kẻ thù, mà cả trái tim cậu nữa đấy.”

“Cậu nói vậy là sao?” Jack lúng túng hỏi lại.

Yori chỉ nhún mày theo đúng kiểu chuyện gì cũng am tường của thầy Yamada rồi tiếp tục bước đi.

Thầy Kano gõ mạnh chiếc gậy trắng của mình xuống đất báo hiệu đã đến lúc cả lớp dừng bài luyện tập các thế Bổng Hình lại.

“Khởi động với bóng như vậy là đủ rồi, giờ chúng ta sẽ điều chỉnh lại kỹ năng giữ thăng bằng của các trò một chút,” vị võ sư nói bằng giọng mạnh mẽ.

Ngoài thân hình to lớn như một con gấu núi, thầy Kano còn sở hữu bộ râu rậm rạp cùng mái tóc đen ngắn. Chỉ nhìn vẻ ngoài thôi cũng đủ biết ông là một chiến binh lợi hại như thế nào. Vị võ sư khoan thai bước đến khu vực gỗ đen sát vùng hồ trung tâm Vĩnh Quan Đường, thoạt nhìn khó có thể tưởng tượng ra đây lại là một người mù lòa. Chỉ khi nhìn thẳng vào cặp mắt xám đục của ông thì may ra người ta mới nhận ra được. Dù vậy, với các kỹ năng vận dụng giác quan thượng thừa, “con mắt” của thầy Kano nhìn mọi vật còn tinh tường hơn cả người thường.

Thầy gõ đầu gậy của mình vào khu vực bến nhỏ trước lòng hồ. Tại đây đã có sẵn vài chiếc thuyền con nổi trên mặt nước.

“Ta muốn các trò bắt cặp cùng nhau bơi thuyền đến bờ bên kia rồi quay về.”

“Cái trò này thì giúp gì được đến việc giữ thăng bằng hả thầy?” Saburo hỏi ngay.

“Chỉ có một đứa được chèo thôi, đứa còn lại sẽ đứng ở đuôi thuyền,” thầy Kano tiếp tục giải thích. “Sau khi đến bờ bên kia thì cả hai đổi vị trí cho nhau. Đây là một cuộc đua, nhưng không phải cứ chèo nhanh là sẽ thắng được. Nếu bạn chèo của mình bị ngã xuống thì các trò sẽ phải chèo thuyền thành vòng tròn rồi mới được tiếp tục. Yori, trò làm trọng tài giúp thầy nhé?”

Đám võ sinh bắt đầu chia cặp rồi trèo ra chỗ thuyền của mình.

“Liệu tớ có được vinh hạnh chèo thuyền cùng cậu không?” Takuan bước lên ngay phía trước hàng Jack đang đứng mà ngỏ lời với Akiko.

“Nhưng tớ định sẽ bắt cặp với Kiku rồi,” cô bé đáp, cúi đầu cảm ơn thiện ý của Takuan.

“Tớ biết chứ,” Takuan đáp ngay. “Nhưng chẳng phải để cậu ấy bắt cặp cùng Saburo sẽ hay hơn sao?”

Saburo há hốc miệng ra hết cỡ trước lời đề nghị của Takuan, còn Kiku chớp mắt lia lịa.

“Một samurai to con mạnh mẽ như Saburo mà bắt cặp với một cô gái hoạt bát nhanh nhẹn như Kiku thì quá hợp rồi còn gì.”

Saburo lập tức đứng thẳng ưỡn ngực, siết dài đai lưng cho chặt để xứng với lời khen tặng vừa rồi. “Nếu cậu đã nói vậy thì...”

“Tuyệt,” Takuan tuyên bố như thể mọi chuyện đã được quyết định xong xuôi. “Đừng buồn nha Jack. Tớ cũng muốn bắt cặp với cậu lắm, nhưng như vậy thì còn gì là công bằng nữa.”

“Ý cậu là sao?” Jack cất tiếng hỏi, rõ ràng bị bất ngờ trước câu nói này.

“Trước đây cậu vốn là một thủy thủ, đương nhiên sẽ có cơ hội chiến thắng cao nhất rồi,” Takuan vừa giải thích vừa giúp Akiko lên thuyền. “Hơn nữa, sẽ không công bằng nếu các bạn nữ lại không có nam sinh nào giúp đỡ để cân bằng lợi thế trong cuộc thi.”

“À, dĩ nhiên là tớ không có ý nói Akiko cần mình giúp rồi,” Takuan ngay lập tức đỡ lời khi thấy Akiko hơi nhú mày vì lời bình phẩm vừa rồi.

“Nói hay đấy,” Jack vừa nói vừa trèo lên thuyền cùng với Yamato. “Đúng là Akiko cần thêm người cho nặng thuyền thật! Có điều tôi không đánh giá cao khả năng chiến thắng của cậu đâu.”

“Nghe giống một lời thách thức thế nhỉ,” Takuan mỉm cười. “Hẹn gặp cậu ở vạch đích nhé.”

Nói đoạn anh ta dùng bống chèo thuyền ra khỏi bãi, Akiko ngồi ở phía đầu bên kia.

“Anh ta ăn nói khéo thật chứ,” Yamato vừa nói vừa bắt đầu chèo.

Jack gật đầu đồng tình, chỉ biết nhìn thuyền của Akiko lướt qua, tiếng cười êm dịu của cô bé trôi dần theo làn gió. Nó chỉ mong sao Akiko chưa bị cái duyên ăn nói của Takuan hấp hồn đi mất.

Lúc này thuyền của mọi người đều đã đứng vào hàng, những võ sinh không phải chèo trong lượt này trèo lên vị trí mũi thuyền đối diện để sẵn sàng. Con thuyền chòng chành khiến nhiều người tỏ ra vô cùng lúng túng, dù đã phải giơ ngang cây bống để cố giữ thăng bằng.

“Sẵn sàng... Xuất phát!” thầy Kano hô.

Các con thuyền lập tức lướt nhanh về phía trước. Một tiếng tồm lớn vang lên báo hiệu Saburo trở thành người đầu tiên rơi xuống hồ. Cậu chàng thở hồng hộc hớp không khí, lóp ngóp bên cạnh chiếc thuyền. Kiku giúp Saburo trèo lên rồi bắt đầu chèo thuyền xoay một vòng tại chỗ theo như quy định xử phạt.

Jack nhanh chóng bắt nhịp với cảm giác sóng nước và ra hiệu bảo Yamato tăng tốc chèo mạnh hơn. Hai đứa dễ dàng vượt lên trên tất cả. Được

một lúc, phía sau có tiếng người rơi xuống nước, Jack quay lại, nhân vật này là Cho. Emi tiếc rẻ nói rằng lúc đầu lẽ ra mình nên chọn Kai thì hơn. Kai cũng nhìn cô bạn của mình như thể chẳng có khao khát gì hơn thế, bởi lẽ bạn chèo của cô bé lúc này không ai khác chính là Nobu, một võ sinh có trọng lượng khổng lồ.

Akiko và Takuan đi chậm nhưng chắc, chủ yếu vì Takuan chèo rất cẩn thận cố gắng không để thuyền nghiêng ngả. Thật ra, Akiko có đứng một chân giữa cơn giông bão cũng khó mà ngã được chứ đừng nói chỉ là thế này. Có những lúc, Jack tưởng như không có giới hạn nào là không thể đối với tài năng của cô bé. Bất chợt, Kazuki và Hiroto tăng tốc vượt lên trên. Hiroto sải từng bước chèo vừa dài vừa mạnh, Kazuki khom người trên đuôi thuyền để giảm lực cản.

“Chèo mạnh nữa đi!” Jack la lớn. “Bọn chúng sắp đuổi kịp rồi kìa.”

Yamato bèn gắng sức tăng tốc. Lúc này hai đứa đã vượt qua hòn đá đánh dấu đoạn giữa lòng hồ. Nhưng Hiroto vẫn là một tay chèo khá hơn nên chỉ trong phút chốc đã đuổi kịp bọn Jack. Đột nhiên, Jack cảm thấy be sườn nó đau nhói đến độ suýt chút nữa đã ngã luôn xuống nước.

“Đồ ăn gian!” Yamato hét lớn khi thấy Jack lãnh trọn một gậy của Kazuki vào lưng.

“Bây nào, đây gọi là chiến thuật,” Kazuki đáp trong lúc Hiroto chèo thuyền lên ngang nhóm Jack. “Nên nhớ đây là một giờ học Bổng Thuật, và đừng có quên mày đã giao hẹn gì với tao!”

Nói đoạn hẳn lại tiếp tục phóng thêm một bống về phía Jack. Chưa hoàn toàn lấy lại được thăng bằng, Jack lãnh trọn ngay một đòn vào bụng, cơn đau của nó lại nhân lên gấp đôi. Kazuki vẫn chưa chịu buông tha, thừa dịp tung tiếp đòn kết liễu, định bụng sẽ đánh Jack ngã xuống dòng nước. May thay Jack vẫn kịp giơ bống của mình lên đỡ được đòn tấn công. Jack ngay lập tức xoay bống hướng vào đầu Kazuki vung tới, nhưng tên này dễ dàng hụp xuống né gọn rồi tiện thể quét luôn bống ở tầm thấp. Đòn này buộc Jack phải nhảy ngay lên, chỉ vừa kịp không ăn trọn một gậy vào cẳng chân.

Hạ xuống không thật sự hoàn hảo, Jack cảm nhận rõ ràng chiếc thuyền ngả nghiêng chao đảo. Mái chèo bên phải của Yamato cắm quá sâu vào lòng nước nên đã ngay lập tức bị kéo văng khỏi tay cậu bé. Thuyền của hai đứa ngả hẳn về một bên, Jack liền vội vàng duỗi thẳng tay chân, vận dụng kinh nghiệm đi biển nhiều năm liền của mình để giữ thăng bằng.

Thuyền vẫn tiếp tục nghiêng, nước cũng bắt đầu tràn vào bên trong. Jack vội vàng nhảy sang phía bên kia, cố gắng giữ cho nó không bị lật úp. Nhưng mọi nỗ lực đều đã quá trễ.

Kazuki và Hiroto vượt lên phía trước khoải trá cười với nhau.

“Bơi mạnh giỏi nhé hai đứa!” Hiroto hét to trong lúc Jack và Yamato lóp ngóp trên mặt hồ lạnh thấu xương.

Đến lúc hai đứa trèo lên thuyền về lại vị trí của mình để mà xoay vòng chịu phạt thì đã có đến ba chiếc thuyền khác, tính cả Akiko và Takuan, lần lượt vượt qua mất.

Yamato bèn nắm vững tay lái chèo điên cuồng, Jack cúi người thật thấp cổ vũ bạn. Hai đứa đã kịp vượt qua được hai chiếc thuyền trước khi đến bờ bên kia. Lúc này Takuan và Akiko cũng đang chuẩn bị quay đầu về đích. Còn bọn Kazuki đã đổi vị trí xuất phát từ khi nào rồi. Jack đón lấy mái chèo từ tay Yamato, kiểm tra để chắc chắn rằng bạn mình đã yên vị thật vững vàng, rồi bắt đầu khởi hành.

Cứ mỗi sải nước, thuyền của Jack lại thu hẹp được một ít khoảng cách so với hai chiếc thuyền dẫn đầu. Tuy Takuan giữ thăng bằng khá tốt nhưng Akiko không phải là đối thủ của Jack trong việc chèo thuyền, nên chẳng mấy chốc mà nó đã vượt qua được họ. Jack tiếp tục tập trung sức lực hòng đuổi theo Kazuki. Cố gắng cân bằng lực chèo cho cả hai mái, hạn chế mọi lực cản từ dòng nước, cứ thế thuyền của Jack lướt đi trong gió, cho đến lúc gần bắt kịp bọn Kazuki và Hiroto.

Dĩ nhiên Kazuki không đời nào chịu để bọn chúng vượt qua. Hắn cố tình đập mái chèo và lộ rõ ý định muốn húc thuyền của Jack. Đồng thời Hiroto dùng bống tấn công Yamato, nhưng cậu bé quá nhanh, quá khéo léo nên dễ dàng gạt phẳng đòn tấn công, thừa cơ đảo đầu gậy đập mạnh vào tay buộc đối phương phải buông ngay vũ khí xuống. Tiếp theo cậu tung một đòn thúc cùi chỏ vào ngực khiến tên này phải văng ra khỏi đuôi thuyền ngã ngửa xuống hồ. Kazuki không còn cách nào khác ngoài chửi bới bỏ cuộc. Jack cùng Yamato đồng thanh reo mừng thắng lợi.

Chúng đã thắng!

Đột nhiên, chiếc thuyền khựng lại làm Yamato mất đà ngã bổ nhào vào Jack. Quá để tâm tới việc hạ gục đối thủ, bọn chúng đã vô tình va phải tảng đá giữa hồ, và giờ phải buộc lòng giương mắt nhìn Akiko chậm rãi chèo qua trước mặt.

Takuan giơ cao cây bồng trong tay nói. “Kì công của các cậu đã truyền cảm hứng cho tớ nghĩ ra bài thơ này...”

*“Thương thay cho chú thỏ
lướt đi trên ngọn cỏ -
nhưng chẳng thẳng được rùa.”*

BẮT CỐC

Jack, ướt sũng vì bị rơi xuống nước, cố lết bước dọc qua con phố nhỏ của Kyoto để trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Yamato bận ở lại luyện những bài Bổng Thuật cấp cao, những người khác vẫn cao hứng sau màn đua thuyền nên tụ tập đi về theo đường chính.

Jack cũng không phải đi một mình, vì đã có Yori bên cạnh.

“Đồ ngạo mạn!” Jack vừa lầm bầm vừa bực tức đá hòn sỏi lăn lông lốc trên mặt đất.

“Ai cơ?”

“Takuan chứ ai.”

“Đấy! Con cọp lại tới rồi,” Yori nhú mày như một vị thiền sư chính hiệu.

“Lại gì nữa đây?”

“Con cọp của lòng đổ kị chứ còn gì nữa.”

“Tớ không đổ kị,” Jack tuyên bố. “Mà việc gì tớ phải đổ kị với anh ta chứ?”

“Chẳng gì cả. Đẹp trai, giỏi võ, luôn gây ấn tượng với thầy cô, cá tính, được Akiko quan tâm...”

“Rồi, đúng là tớ có *hơi* đổ kị đấy, được chưa,” Jack thú nhận.

Yori không bước nữa. Jack quay lại thì thấy cậu liên tục lắc đầu, khuôn mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

“Đấy là tớ đang miêu tả *cậu* đấy chứ.”

“Tớ ấy hả?”

“Đúng rồi,” Yori thở dài rồi nói bằng giọng nghiêm nghị. “Một người khi đã rơi vào trạng thái đổ kị sẽ không nhận thức được những ưu điểm của mình. Chính cậu đã cho rằng những lời khen ngợi đó là dành cho Takuan, trong khi thật ra tớ chỉ muốn nói rằng cậu không việc gì phải cảm thấy tự ti như thế cả.”

“Tớ không có như thế... Tớ chỉ thấy lo lắng cho Akiko thôi...” Jack lên tiếng, nhưng ngay lập tức im bật khi thấy ánh nhìn của bạn mình.

“Takuan là một người tốt. Cậu ấy chí tử ra thân thiện thôi. Theo tớ thấy, Takuan còn rất muốn được kết bạn với cậu nữa. Tại sao không đón nhận cậu ấy đi? Nếu mở lòng mình, cậu sẽ không cảm thấy Takuan như một mối hiểm họa, mà ngược lại còn là một người bạn tốt.”

“Lúc nào cậu chẳng nói đúng,” Jack vừa nói vừa vắt chỗ nước vẫn còn ướt trên tay áo kimono của mình. “Tớ cũng chẳng biết tại sao gần đây mình lại hành xử kì cục như vậy nữa. Cũng có thể là do sức ép từ những bài tập tuyệt kĩ Nhị Thiên. Phải nói là khó quá sức tưởng tượng. Chính thầy Masamoto cũng nói trước giờ chỉ có số ít học viên là đủ tố chất lĩnh hội tinh hoa của nó mà thôi. Thế nếu tớ không nằm trong số đó thì sao?”

“Cậu sẽ làm được mà,” Yori trấn an. “Cậu đã vượt qua được tất cả các thử thách Tam Tố Luân Hồi. Hãy nhớ lại lời vị đại sư đã nói. “Chỉ cần có lòng tin thì chuyện gì cũng sẽ thành công.” Đây chỉ là vấn đề thời gian thôi. Cậu biết đấy, chúng ta không thể nằm yên mà chờ sung rụng xuống được.”

“Bộ cậu nuốt hết chỗ sách dạy chân kinh của thầy Yamada rồi hay sao thế?” Jack phải thốt lên rồi cười.

“Tóm lại ý tớ là, mọi việc đều cần phải có nỗ lực mới mong đạt được mục đích.”

“Nhưng rõ ràng Kazuki và Akiko tiến bộ nhanh hơn tớ nhiều.”

“Đấy, cậu lại so sánh người khác với bản thân rồi. Đừng mãi nghĩ đến những việc người khác làm. Hãy tập trung vào công việc của mình thôi.”

Nói đến đây Yori dừng lại một chút, đưa tay lên cằm như thể đang trầm ngâm về một điều gì đó.

“Cũng như trận đua thuyền lúc nãy vậy. Cậu quá để tâm đến việc đánh bại Kazuki mà quên mất mục đích của cuộc đua thật ra là gì. Tớ nghĩ vấn đề tuyệt kĩ Nhị Thiên cũng có cùng một nguyên nhân. Nếu cậu cứ tiếp tục hao tổn sức lực để nghĩ đến người khác, chẳng chóng thì chày cũng sẽ va vào một hòn đá khác thôi. Tập trung vào mục tiêu, vững chắc tay chèo, và cậu sẽ đến được bờ bên kia.”

Nói đoạn cậu bé gật gù ra vẻ hài lòng với lời khuyên của mình rồi tiếp tục bước đi. Jack nhìn theo lưng cậu bạn nhỏ con của mình. Tuy Yori không có thể hình của một võ sĩ, nhưng rõ ràng cậu bé sở hữu bộ óc của một vị hiền triết đại tài. Jack mừng thầm vì mình có được một người bạn như thế.

Nó chỉnh trang lại bộ trang phục ướt sũng của mình rồi nhanh chóng bước theo.

Lúc chúng bước qua một tòa kiến trúc có mái vòm lợp ngói xanh chạm trổ hình rồng, Jack chợt nhận ra đây chính là khu thiền viên của Long An Tự. Nó đã từng đến đây vài lần.

Năm ngoái Jack bắt gặp Akiko bí mật rời khỏi trường Nhị Thiên Nhất Lưu trong đêm tối. Vừa tò mò vừa lo lắng, nó quyết định theo dõi và cuối cùng thì đến ngôi đền này. Lần đó nó còn gặp một nhà sư kì lạ có đôi bàn tay chắp lại trông như một lưỡi dao. Về bề ngoài của vị sư này trông giống một người từng đi chinh chiến hơn là chỉ biết có cầu nguyện. Ngay từ đầu, Akiko không hề có lời giải thích nào cho hành động ra ngoài giữa đêm hay vì sao cô bé phải giữ bí mật với mọi người. Đã có lúc Jack nghi ngờ Akiko đang tập luyện các *Nhẫn thuật* cùng ai đó. Nhưng cuối cùng nó cũng đành phải tin vào lời giải thích rằng nhà sư nọ chỉ giúp Akiko cầu cho linh hồn Kiyoshi, đứa em chết yếu của Akiko được siêu thoát mà thôi. Jack biết Akiko vẫn còn thường xuyên lui đến chốn này, vì sau khi trở về trường từ quê mẹ Akiko, nó đã vài lần bắt gặp cô bé lên ra ngoài như thế.

“BẮT LẤY NÓ!” một tiếng hét cộc lốc vang lên.

Hai người đàn ông bất ngờ xuất hiện từ trong con hẻm vắng túm lấy hai tay Jack, trấn luôn cây bông nó đang giữ bên người. Người đàn ông thứ ba cầm theo một cái túi nhanh chóng trèo lên đầu Jack, nó còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã cảm thấy cơ thể mình bị kéo đi rồi. Nó vẫy vùng cố tìm cách thoát ra, Yori thì hô hoán.

“Mấy người mau dừng tay! Nếu không tôi sẽ ...”

“Sẽ làm sao hả oắt con?” một giọng thô lỗ đáp trả. “Cẩn chân bọn ông hả?”

Hai người đàn ông đang giữ Jack lập tức cười lớn.

“Cảnh cáo rồi đấy nhé,” Yori run rẩy nói. “Tôi là võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu đó.”

“Thôi đừng có dóc tổ nữa. Ngủ như mày làm gì có cửa bước chân vào chỗ đó.”

Jack nghe thấy tiếng ầm ầm từ phía sau. Một người trong số chúng chửi rủa điều gì đó. Rồi có tiếng động như cây bông bị gãy làm đôi, ngay sau đó là âm thanh đặc trưng khi một người bị đâm thẳng vào mặt. Yori rên rỉ đau

đón. Jack nghe thấy tiếng một người đổ gục xuống đất. Jack sôi máu, nó tức giận đến quên cả sợ nên càng vùng vẫy quyết liệt hơn. Nỗ lực đã giúp nó thò được một chân ra đạp luôn vào mặt gã đang khống chế khiến tên này vờ mũi. Nó tiếp tục đá mạnh và lần này thoát được cả hai chân ra.

“Thằng ngoại quốc chết tiệt!” gào lên ông gầm lên, mặt đầy máu tươi.

Jack cố tẩu thoát, nhưng tên còn lại vẫn giữ chặt tay nó không chịu buông. Nó định dùng đầu đập vào mặt làm gãy răng gã đàn ông, có điều chưa kịp ra đòn thì đã bị một vật cứng đánh mạnh vào cổ từ phía sau.

Jack thấy mắt nó nổ đầy đom đóm. Đầu óc choáng váng. Rồi bất tỉnh.

TRÙNG PHẠT

Một mùi hôi thối xộc vào mũi Jack. Nó đã tỉnh lại, cổ nó vẫn cứng ngắt, phần da thịt ngay dưới tai phải sưng tấy lên. Đưa lưỡi liếm môi, nó bỗng thấy buồn nôn không thể tả. Dù nó đã cố sức mở to mắt nhưng mọi thứ xung quanh vẫn chỉ là một màu đen kịt. Nó đã bất tỉnh bao lâu rồi?

Chợt Jack nhận ra bọn bắt cóc vẫn chưa tháo cái bọc trùm đầu của nó ra. Bộ kimono hãy còn ẩm ướt, chứng tỏ chuyện vừa nãy xảy ra chưa lâu. Nó thử tìm cách tháo cái túi trên đầu ra nhưng tay đã bị trói chặt từ bao giờ. Nói đúng hơn, nó chẳng thể cử động bất cứ bộ phận nào cả. Bọn người kia đã trói chặt tay chân Jack rồi vứt nó nằm giữa một sàn gỗ.

“Theo tao bọn mình cứ giết phút nó đi,” người đàn ông bên phải nó lên tiếng. “Như thế vận chuyển sẽ đỡ phiền phức hơn rất nhiều.”

“Cũng đúng...” gã có giọng nói cộc cằn đang đứng ngay sau Jack đáp. “Nhưng nộp sống thì có giá hơn.”

Jack cố tập trung suy nghĩ. Nó phải tìm ngay cách thoát thân. Bọn người này là ai? Nhất định chỉ có thể là ninja do tên Độc Nhân Long phái đến rồi. Kể ra đây cũng là một tin tốt vì như thế đồng nghĩa với việc hắn vẫn chưa giải mã được cuốn *hải đồ*. Nhưng nếu muốn đương đầu với Độc Nhân Long, Jack cần phải được tự do, và trong tay nó phải có cặp song kiếm - chứ không phải trong tư thế bị trói gô cổ như thế này.

“Bọn ngoại quốc này chẳng có đứa nào đáng sống cả,” tên thứ ba đứng bên trái Jack vắn lại.

Tấm sàn gỗ rít lên kèn kẹt báo hiệu đang có người lại gần. Một thanh sắt bén lạnh ấn vào ngay cổ Jack. Toàn thân bị trói, lại chẳng có ai đến giúp đỡ, nó chẳng còn đường nào thoát thân.

Hít hơi thở cuối cùng, Jack nhắm nghiền mắt cầu nguyện. Trong khoảnh khắc đó, kí ức cả cuộc đời dường như hiện về hết trong tâm trí, bố, mẹ, Jess bé bỏng, chuyến hành trình vòng quanh thế giới, quãng thời gian bôn ba tại Nhật, thầy Masamoto, trường Nhị Thiên Nhất Lưu, những người bạn,

Akiko. Nó chợt nhận ra mình sẽ đánh mất tất cả trong lúc vẫn còn khao khát được sống biết bao.

“Dừng tay!” tên có giọng nói cộc cằn la lớn.

Lưỡi dao dừng lại ngay trên da cổ Jack.

“Lãnh chúa Kamakura đã ra lệnh bất kì tên ngoại quốc nào cũng phải bị trừng phạt cơ mà,” tên cầm dao lí lẽ.

“Đúng, nhưng đây chưa phải là địa bàn của ngài ấy. Kyoto là địa bàn của tay lãnh chúa đón hèn phản quốc Takatomi. Hơn nữa, thằng nhóc này không phải chỉ là một tên ngoại quốc thông thường. Nó ra vẻ như thể là một võ sĩ vậy. Đây đúng là một trò báng bổ, nếu mang nó đến Edo nộp cho Lãnh chúa Kamakura đảm bảo sẽ chúng ta sẽ được thưởng gấp mười lần bình thường. Có khi từ nay ba đứa sẽ không phải chịu kiếp làm quân sĩ tốt *ashigaru* rẻ mạt nữa mà được phong làm samurai cũng nên!”

Jack ngay lập tức nhận ra tình hình. Những tên bắt cóc này không phải ninja. Chúng chỉ là một đám lính quèn đang thèm khát cơ hội thăng tiến. Mục tiêu của chúng chính là phần thưởng mà Kazuki đã nhắc đến hôm khai trương Ứng Điều Đường. Chừng nào còn chưa rời khỏi đất Kyoto này, nó vẫn còn hi vọng trốn thoát được.

“Ờ, mày nói cũng phải,” tên đứng bên phải Jack ra vẻ đồng tình. “Không nên giết nó vội. Giờ chưa phải lúc.”

“Được rồi, nhưng lãnh chúa cũng cho phép chúng ta được hành hạ bọn ngoại quốc tùy thích mà.”

Nói đoạn tên cầm dao bẻ gập người Jack dậy khiến nó rên rỉ trong đau đớn.

“Tĩnh rồi à. Tốt đấy. Tao sẽ cho mày được lựa chọn,” gã đàn ông hoan hỉ nói.

Hắn giật mạnh túi trùm đầu ra khiến Jack lóa mắt vì đã lâu không được nhìn thấy ánh sáng. Khi mắt đã quen dần, nó nhận thấy mình đang ở trong một căn phòng trống trải với chỉ độc một cái cửa sổ. Xung quanh toàn là bụi bẩn và rơm rạ, trần nhà thủng một lỗ lớn. Bốn bức tường xung quanh dường như được dựng lên từ gỗ, cánh cửa duy nhất đang ở ngay trước mặt nó.

Một tên ngồi xổm trước mặt Jack miệng cười gian xảo, tay hươ hươ con dao bén ngay mắt nó. Hắn sở hữu một bộ mặt bệt xấu xí cùng làn da sần sùi đầy sẹo. Hai mắt hắn thâm tím, còn cái mũi gãy thì nằm bẹp xuống như một

quả nắm vừa bị dẫm lên, vết máu khô vẫn còn vương đầy mặt. Rõ ràng trong nỗ lực tẩu thoát của mình, Jack đã thi triển được một đòn thế vô cùng hoàn hảo, bởi lẽ lúc này miệng hắn chẳng còn cái răng cửa nào cả.

Rất vui vì được cải tạo thêm cho cái bộ mặt biến dạng của mi, Jack thầm nghĩ, tự cho phép mình mỉm cười thỏa mãn trước thành quả vừa đạt được.

“Tao không nghĩ lát nữa mày còn cười được đâu, thằng ngoại quốc ọ,” tên mũi bẹp gầm lên. “Tuy bọn tao chưa giết được mày, nhưng vẫn sẽ dạy cho mày một bài học. Chọn đi, mày muốn bị thui da, xẻo mũi, cắt giò, hay xẻo chim?”

“Làm sao mày thui da nó được,” gã đứng bên phải Jack lên tiếng. Tên này có ngoại hình khá vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn nhưng đầu thì trọc hều.

“Sao lại không?”

“Ở đây làm quái gì có sắt nung hay lửa mà thui hả thằng ngu.”

“Vậy thì cắt què giò nó cũng được.” Tên mũi bẹp đưa dao xuống chân Jack.

“Ông nên cẩn thận thì hơn,” Jack cố để giọng mình không run rẩy. “Tôi là con trai đỡ đầu của ngài Masamoto đó.”

“Thì sao? Masamoto là thằng nào?”

“Ông ấy là tay kiếm số một Nhật Bản, nhất định sẽ xả thịt tên nào dám hại tôi ra làm tám chín mảnh.”

“Tao biết người này,” tên thủ lĩnh có giọng cộc lốc lên tiếng. Hắn vẫn đứng phía sau nên Jack không nhìn thấy được. “Ông ta là kiếm sĩ có kỹ năng sử dụng song kiếm đúng không?”

Jack gật đầu lia lịa. Trước đây tiếng tăm của thầy Masamoto đã từng cứu nó một lần, hi vọng lần này cũng gặp được may mắn như thế.

“Mày chỉ nói xạo thôi. Làm gì có chuyện võ sĩ nổi tiếng như ông ấy lại có thể làm nhục tổ tiên mình bằng cách nhận nuôi một thành ngoại quốc như mày được, xẻo lỗ mũi nó cho tao,” hắn ra lệnh cho tên cầm dao. “Đổi mũi lấy mũi. Hình phạt như vậy là quá công bằng rồi.”

Tên mũi bẹp hăm hở giơ thanh đoản kiếm *tantō* của mình lên. Jack cố xoay mặt sang hướng khác, nhưng nó bị túm tóc từ phía sau nên đành chịu chết.

“Yên nào. Sẽ không lâu đâu.”

LỜI HIỆU TRIỆU

Bất ngờ có tiếng gõ cửa. Lưỡi kiếm đi sượt qua ngay sát sống mũi Jack.

“Bắt nó cầm cái miệng cho tao,” tên thủ lĩnh vừa nói vừa giao cho gã mũi bẹp một miếng giẻ hôi hám. “Còn mày, ra xem đứa nào ở đó.”

Tên lính đầu hói bèn đứng dậy bước về phía cửa.

Jack thấy buồn nôn kinh khủng khi bị nhét miếng giẻ bẩn thỉu hôi hám vào mồm. Xong xuôi tên mũi bẹp cúi sát mặt vào Jack đến độ vừa nói vừa phun phèo phèo nước miếng vào mặt nó, “Mày mà gây ra bất cứ âm thanh gì là tao cắt cổ đó.”

Jack trừng mắt hoảng loạn. Vị khách bất ngờ này chính là cơ may trốn thoát duy nhất của nó, nhưng biết làm gì đây khi tay chân bị trói còn miệng nhét kín giẻ như thế này. Jack chỉ mong sao người kia nhìn vào trong và thấy nó mà thôi.

“Chỉ là một thằng ăn xin mù lòa ấy mà,” tên đầu hói vịn cửa nói vọng vào trong.

Mọi hi vọng của Jack ngay lập tức tắt ngấm.

“Bảo nó đi chỗ khác kiếm ăn. Ở đây không có bố thí đâu,” tên thủ lĩnh ra lệnh.

“Biến đi thằng điên!” tên đầu hói hét lớn rồi đóng sầm cửa ngay trước mặt người ăn xin.

Tên mũi bẹp cầm dao lại quay về phía Jack nhoẻn hàm răng sún cười nhả nhổ, háo hức muốn được hành hạ nó ngay.

“Cứ để miếng giẻ đó,” tên thủ lĩnh lên tiếng. “Nó mà la lên thì cả làng đổ đến đây mất.”

Bỗng nhiên cánh cửa vỡ tung ra, một mảnh vỡ văng ra đập thẳng vào gã đầu hói khiến tên này ngã quỵ xuống đất. Tên mũi bẹp bật ngay dậy, trước mặt hắn là một người đàn ông to lớn với bộ râu rậm rạp.

Thầy Kano.

Nếu không vì miếng giẻ bịt miệng thì Jack đã rú lên mừng rỡ rồi.

Tên mũi bẹp dùng dao tấn công vị võ sư Bổng Thuật. Hiên nhiên ông dễ dàng nhận ra bước đi của tên này trên sàn gỗ và nhanh như cắt phóng cây bổng trên tay về hướng mặt hắc đập thẳng tới. Đòn này trúng ngay quai hàm khiến tên mũi bẹp đổ gục xuống như một bị bông.

Trong lúc đó, tên đầu hói đã kịp đứng dậy chạy đi lấy thanh *katana* của mình. Hắc lao tới đâm kiếm về phía thầy Kano, định dùng một nhát chém vào cổ kết liễu đối phương. Tất nhiên vị thầy cảm nhận được đòn tấn công của hắc và dễ dàng hụp đầu né tránh. Tiếp ngay sau đó là một chiêu xoay bổng đập thẳng vào gáy khiến gã hói choáng váng đến rơi cả kiếm ra. Không ngừng tại đó, thầy Kano tiếp tục dùng đầu gậy thúc vào dạ dày tên này khiến hắc khuyu cả gối xuống thở hồng hộc. Sau đòn thứ ba đập vào lưng thì tên này bất tỉnh hắc.

Jack tự hỏi không biết này giờ tên thủ lĩnh đang làm gì, ở đâu. Bất chợt nó nghe tiếng lách cách phía bên trái, liếc sang, nó thấy ngay bao kiếm gã đàn ông vừa vụt xuống đất. Thầy Kano cũng ngay lập tức quay về phía vừa phát ra tiếng động.

Nhưng tên thủ lĩnh đã lên sang phía bên phải Jack, nhẹ nhàng di chuyển về phía vị võ sư mù lòa. Đây là lần đầu tiên Jack nhìn thấy bộ mặt của nhân vật này. Cặp mắt đỏ cùng bộ ria mép được tạo thành bởi râu và túm lông mũi mọc ra hai bên của tên này khiến hắc trông rất quỷ quyệt - đúng như cá tính của hắc vậy. Cởi dép cầm bằng một tay, tay còn lại thủ sẵn thanh trường kiếm có vẻ cũ kĩ, hắc nhẹ nhàng di chuyển cố gắng không để sàn gỗ kêu lên. Di chuyển thêm một đoạn, hắc ném một chiếc dép vào đúng chỗ vô kiếm ban nãy, rồi lại tiếp tục tiếp cận.

Thầy Kano hướng bổng về phía tiếng động phát ra, không hề hay biết mối hiểm họa đang đến gần.

Tên lính vụt nốt chiếc dép còn lại để đánh lạc hướng rồi vung thanh kiếm trên tay nhắm vào lưng thầy Kano. Vị bổng sư đã cúi người né tránh tự khi nào, ông nhanh chóng thúc cây bổng ngược ra phía sau trúng thẳng vào bụng tên đánh lén khiến hắc gập người trong đau đớn. Tiếp đó, thầy bồi thêm một gậy cực mạnh khiến tên này bay xuyên qua phía bên kia phòng rồi rớt phịch xuống sàn nằm một đồng bất động.

Mãi mê theo dõi cuộc chiến gay cấn, Jack không hề hay biết tên mũi bẹp đã tỉnh lại từ lâu và đang bò lại gần chỗ nó bị trói. Mồm hắc há hốc, để lộ hàm răng gãy nham nhở.

“Chết đi, thằng ngoại quốc!” gã gầm lên.

Jack cố vẫy vùng, nhưng tên mũi bẹp đã quỳ gối giờ cao kiếm chuẩn bị đâm thẳng xuống ngực nó.

Bất thành lĩnh, một cây bông lao tới như ngọn kích đập trúng ngay đầu gã đàn ông. Mắt hắn trợn tròn trắng dã rồi đổ gục xuống sàn gỗ bên dưới. Jack còn nghe thấy tiếng một vài cái răng khác của hắn rơi ra ngoài.

Yamato xộc thẳng vào phòng.

“Cậu có sao không?” cậu bé nhanh chóng lột miếng giẻ bịt miệng ra gấp gấp hỏi.

“Giờ thì không sao rồi,” Jack ho sặc sụa. “May mà có cây bông của thầy Kano.”

“Bông của tớ đấy chứ!”

“Là cậu ném hả?” Jack không khỏi ấn tượng trước đòn thế đầy uy lực của bạn.

“Tớ mới được học hôm nay thôi,” Yamato mỉm cười tự hào trong lúc cời trói cho Jack.

“Nhưng đòn này chỉ được dùng khi không còn lựa chọn nào khác thôi đấy, vì nó cũng đồng nghĩa với việc mất đi vũ khí của mình,” thầy Kano vừa gom ba tên bắt cóc lại vừa lên tiếng nhắc nhở. “Yamato, trò lấy dây trói ba tên này lại đi. Thầy Masamoto sẽ định đoạt số phận của chúng.”

“Lần này phải nói là thầy rất may mắn đấy,” Jack vừa xoa cổ tay vừa nói. “Em cứ nghĩ tên thủ lĩnh đó đã lừa được thầy rồi chứ.”

“Không phải nhờ may mắn đâu Jack ạ,” thầy Kano đáp. “Thằng cha này chắc phải đến hàng tháng trời rồi chưa tắm ấy chứ. Chỉ có ta đã lừa hắn thôi.”

“Thế làm sao hai người lại tìm được em?”

“Yori đã hốt hải chạy về Vĩnh Quan Đường kể lại mọi chuyện,” Yamato giải thích trong lúc lấy dây trói tay ba gã đàn ông lại. “Sau đó, bọn tớ chỉ việc lần theo vết nước từ bộ kimono của cậu. Đến gần đây mới gặp khó khăn vì nó đã khô mất không còn dấu nữa. May là thầy Kano đánh hơi được cậu đang ở ngay đây.”

“Này, tớ mới tắm hôm qua đấy nhé,” Jack phản ứng ngay.

“Người nước ngoài có mùi hương khác dân bản địa Jack ạ,” thầy Kano lí giải, nói đoạn ông khịt khịt mũi rồi bật cười sáng khoái.

Xong xuôi thầy Kano hộ tống Jack, Yamato cùng ba tên tù binh về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Ngay khi họ vừa về đến nơi, thầy Masamoto lập tức cho gọi Jack đến Phụng Hoàng Đường.

“Bất chấp nỗ lực của ta và Lãnh chúa Takatomi, phong trào bài ngoại và Thiên Chúa giáo của Lãnh chúa Kamakura vẫn ngày một lan rộng,” vẫn ngồi khoanh chân trên bục như thường lệ, thầy Masamoto cất giọng trầm ngâm nói.

Một cô hầu gái mang theo ấm trà bước vào trong rót cho mỗi người một tách rồi lui trở ra. Thầy Masamoto cứ cầm lên rồi lại đặt tách trà xuống, vẻ như đang chìm trong luồng suy nghĩ của mình.

“Bọn ta biết rõ Lãnh chúa Kamakura đã treo thưởng cho những ai làm cái việc mà ông ta bảo là thực thi công lí đó. Lãnh chúa Takatomi cũng là một trong số những người vừa cải sang Thiên Chúa giáo nên dĩ nhiên chẳng mấy hài lòng về việc này. Nhưng cá nhân ta lại cứ đinh ninh con không thể gặp bất kì nguy hiểm nào. Vì đó cũng chỉ là một luật lệ địa phương, chẳng thể ảnh hưởng đến khu vực cai trị của các lãnh chúa khác được. Có điều, ta đã không tính đến bọn *ronin*.”

“*Ronin*?” Jack thắc mắc.

“Họ là những võ sĩ vô chủ,” thầy Masamoto nhấp một ngụm nước trà rồi nói tiếp, có vẻ hơi khó chịu vì tách trà không còn nóng nữa. “Từ sau ngày thắng lợi, Nakasendo chính thức kết thúc mười năm dài nội chiến, rất nhiều binh sĩ đã rơi vào cảnh không còn chủ nhân nữa. Những người này đi khắp nơi tìm chủ để thờ, phục vụ, chiến đấu, và chết vì họ. *Ronin* không quan tâm đến lí do, miễn là cái bụng được no, và có được một danh phận đàng hoàng.”

Nói đoạn ông đặt tách trà trên tay xuống rồi quan sát Jack. Vị võ sư để lộ một tiếng thở dài, tay đặt trên cằm trầm ngâm như thể đang thấy khó xử vì một việc gì đó.

“Đã có một cuộc hiệu triệu,” cuối cùng ông cũng quyết định nói ra. “Suốt thời gian qua Lãnh chúa Kamakura công khai chiêu binh mãi mã, thu phục các *ronin* và các lính quèn *ashigaru*, cũng như bất kì lãnh chúa nào chịu đứng về phía ông ta. Ý đồ của người này đã quá rõ ràng. Đây quả là một diễn biến phức tạp.”

“Ý cha là con nên rời khỏi đây?” Jack buột miệng hỏi, nửa mừng nửa lo lắng, hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ cha đỡ đầu.

Trở về Anh Quốc là ước mơ, là hi vọng của Jack. Nếu chỉ đi có một mình, nó khó mà tiếp cận được hải cảng Nagasaki vốn nằm tận miền nam Nhật Bản. Nhưng nếu có thầy Masamoto che chở, bảo bọc thì lại khác. Có điều thật ra Jack cũng bị giằng xé rất nhiều trong vấn đề này. Nó vẫn thật sự chưa sẵn sàng. Tuyệt kỹ Nhị Thiên mới chỉ đang ở giai đoạn bắt đầu, Độc Nhân Long vẫn luôn là một mối hiểm họa. Quan trọng hơn cả, cuốn *hải đồ* của cha giờ đang ở đâu nó cũng còn chưa biết, bất chấp sự thật rằng hi vọng tìm lại được món đồ này ngày một nhỏ nhoi hơn, và nguồn tin của thầy Masamoto vẫn chưa đem về bất cứ tín hiệu khả quan nào.

“KHÔNG ĐƯỢC!” vị võ sư giận dữ nói. “Không đời nào ta để cho người đàn ông đó đuổi con đi. Con là con trai đỡ đầu của ta. Gia đình của ta. Một võ sĩ!”

Jack không khỏi bất ngờ trước câu trả lời đầy tình cảm này của ông. Đây cũng là một trong những lí do mà nó ngày càng cảm thấy khó rời bỏ nơi này. Ở đây nó có một gia đình sẵn lòng che chở, một người cha, và cả một người anh em nữa. Nó cũng có được những người bạn tốt như Yori và Saburo. Còn cả Akiko, người đã trở nên quan trọng đến mức Jack không thể tưởng tượng nổi mình sẽ sống thế nào nếu không còn được ở bên cô bé. Nước Nhật đã thấm vào trong da, bám vào trong tim Jack, mỗi ngày trôi qua, nó lại càng thấy gắn bó máu thịt với mảnh đất xa xôi này hơn.

“Hơn nữa,” cha đỡ đầu của nó tiếp tục, “Ta ngờ rằng động cơ đằng sau vụ việc này không đơn giản chỉ là thù hằn giữa Lãnh chúa Kamakura và người nước ngoài đâu.”

Đến lúc này thì Jack thật sự thấy tò mò. Nó đã từng được gặp người đàn ông này, cũng như cảm nhận thấy sự ác độc, háo thắng và bệnh hoạn của ông ta. Chính mắt Jack đã trông thấy Lãnh chúa Kamakura hạ lệnh chém bay đầu một ông lão buôn trà chỉ vì ông này già cả lẫm tai nên không nghe thấy hiệu lệnh quỳ xuống. Liệu còn động cơ nào kinh khủng hơn việc truy đuổi và tàn sát tất cả người nước ngoài nữa cơ chứ?

“Về vấn đề này, chiều nay ta sẽ tuyên bố công khai trước toàn trường. Còn giờ phải chuẩn bị hình phạt cho ba tên sĩ tốt đã bắt cóc con đã.”

Nói đoạn ông cầm kiếm đứng dậy.

“Cha định giết họ sao?” Jack hỏi, mặc dầu nó không chắc mình có nên nghe câu trả lời hay không.

“Lúc đầu ta cũng định như thế. Nhưng thầy Yamada đã khuyên rằng nên để chúng lại làm gương thì hơn. Những tên này sẽ là nhân chứng rõ nhất

rằng Kyoto sẽ không chấp nhận bất kì hành vi phân biệt chủng tộc nào.”

“Vậy ý của cha là?”

“Bọn chúng sẽ không bao giờ còn đếm được trên tám nữa - cho dù có dùng hết cả ngón tay lẫn ngón chân!”

LỜI TUYÊN BỐ

“Một CUỘC CHIẾN đang lơ lửng ngay trên đầu chúng ta,” thầy Masamoto khẳng định.

Lời tuyên bố này ngay lập tức đẩy lên một làn sóng sửng sốt xuyên suốt hàng dài võ sinh đang quỳ trước mặt ông trong Đệp Trùng Đường, khu vực nhà ăn được đặt tên dựa theo các bức họa hình bướm trang trí khắp các bức tường. Một số thật sự thấy choáng váng; số còn lại lại cảm thấy đây chính là cơ hội tìm đến vinh quang và danh tiếng cho bản thân. Riêng Jack, người đã từng chứng kiến những trận chiến với tàu Bồ Đào Nha trên biển, thì không khỏi nghĩ đến những chuỗi ngày dài sợ hãi, đau thương, và chết chóc.

Thầy Masamoto giơ tay ra hiệu giữ yên lặng. Lúc này ông đang vận lễ phục màu lửa đỏ thêu bốn chiếc gia huy phượng hoàng lấp lánh dưới ánh đèn như một bộ áo giáp. Mặt ông vừa trầm ngâm vừa đáng sợ, vết sẹo trên mặt đỏ rực cả lên.

“Át hẳn các trò đã nghe qua chiến dịch bài trừ người nước ngoài và người theo đạo Cơ Đốc với lí do họ là mối hiểm họa cho an ninh quốc gia.”

Jack cảm nhận rất rõ các ánh mắt đang đổ dồn về phía nó. Hầu hết đều tỏ vẻ đồng cảm, nhưng cũng không thiếu những cặp mắt thù địch.

“Nhưng lãnh chúa của chúng ta, ngài Takatomi lại tin rằng việc chúng ta cần làm là thống nhất đất nước, hoan nghênh tất cả những vị khách tìm đến đây. Ngài khẳng định tôn giáo không gây ảnh hưởng đến lòng trung thành của một võ sĩ trước Nhật Hoàng. Nên nhớ, bản thân ngài cũng là một người đã cải sang Thiên Chúa giáo. Do vậy, Lãnh chúa Takatomi đã chọn giải pháp hòa hoãn, tin rằng người bạn từng chiến đấu chung một chiến tuyến rồi sẽ nhận ra rằng chiến dịch do ông ta phát động chỉ làm chia rẽ sâu sắc thêm đất nước này mà thôi. Nếu các lãnh chúa chia phe đối mặt xoay quanh vấn đề này, cả đất nước Nhật Bản sẽ bị cuốn vào vòng nội chiến.”

Những tiếng xì xầm bán tán xôn xao lại nổi lên, Jack liếc nhìn về phía Kazuki. Kẻ thù không đội trời chung của nó đang nở một nụ cười đầy ẩn ý,

rõ ràng hấn hòi lòng lắm khi nghe tin một trận chiến có thể xảy ra. Từ trước đến giờ, việc làm của hắn chỉ mới dừng lại ở mức khiêu khích, bắt nạt, nhưng giờ thì cơ hội để thực hiện mục tiêu chính - “Giết hết bọn ngoại quốc” - đã sắp thành sự thật. Jack không khỏi rung mình khi nhớ lại buổi thề nguyện hôm đó của băng Bọ Cạp.

“Nhưng *dừng* để những lời dối trá của Lãnh chúa Kamakura che mắt,” thầy Masamoto tiếp tục sau khi động một nắm đấm cực mạnh xuống bàn. “Căn cứ vào lời hiệu triệu của ông ta cũng quá đủ để thấy rằng chuyện này không đơn giản chỉ vì muốn tiêu trừ hiểm họa cho tổ quốc. Mà động cơ chính cho việc chiêu binh mãi mã kia không gì khác hơn âm mưu lật đổ toàn bộ chính quyền, tiến đến bá chủ Nhật Bản,”

Nhiều người bắt đầu thở dốc, không tin nổi những gì tai mình đang nghe thấy nữa.

Có lẽ thầy Masamoto đã có một buổi họp hội đồng nhà trường riêng, nên những vị võ sư còn lại cũng không có biểu hiện gì khác lạ. Vẫn như thường lệ, họ ngồi trên bục gỗ hai bên thầy Masamoto, ánh mắt lộ rõ quyết tâm sắt đá của những chiến binh sắp ra trận.

“Vì vậy, nếu thật sự không thể vẫn hời được nữa, chúng ta sẽ phải chuẩn bị cho một cuộc chiến. Khi đó sẽ là lúc ta cần đến các trò, những chiến binh trẻ tuổi. Ta tin tưởng vào lòng trung thành của học sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu.” Nói đến đây ông dừng lại nhìn thẳng vào hàng võ sinh đang quỳ bên dưới. “Trong thời gian chờ đợi hiệu lệnh của Lãnh chúa Takatomi, chúng ta sẽ tiến hành tăng cường luyện tập hết mức có thể.”

Nói đoạn ông tuốt thanh trường kiếm *katana* của mình ra khỏi vỏ rồi giương cao lưỡi kiếm chói lóa hô to, “Khổ luyện hôm nay, vì cuộc sống mai sau!”

Toàn trường đồng thanh hô vang hưởng ứng.

“MASAMOTO! MASAMOTO! MASAMOTO!”

Giờ ăn tối đó thật sôi động. Nhiều nhóm võ sinh tụ tập bàn tán về cuộc chiến rất có thể sẽ diễn ra, số khác chỉ lảng lạng đi lấy thức ăn, có vẻ vẫn cần thêm thời gian để chấp nhận sự thật.

Jack ngồi giữa Akiko và Yamato, cách chỗ bục nơi thầy Masamoto và các võ sư dưới quyền dùng bữa ba dãy bàn. Sau vài năm luyện tập nữa, chúng sẽ được quyền ngồi ngay trước mặt các võ sư. Nhưng đây là trong trường hợp chúng còn cơ hội được học tại ngôi trường này. Hoặc giả là, còn sống để mà làm việc đó.

“Các cậu có nghĩ rằng tất cả chúng ta sẽ phải ra trận không?” Yori thì thầm, cậu đang ngồi đối diện Akiko và Kiku và liên tục cắn môi về hồi hộp.

“Có thể lắm,” Yamato nói. “Chúng ta sinh ra là để phục vụ cho việc đó mà.”

“Nhưng trường chúng ta còn nhiều võ sinh chưa đến tuổi trưởng thành nữa,” Kiku đề cập.

“Tớ không nghĩ là học viên mới vào trường sẽ ra trận,” Akiko đáp. “Nhưng những người đang ở bàn đầu chắc chắn phải tham gia.”

“Thế còn bọn mình thì sao?” Saburo hỏi, nó là đứa duy nhất vẫn ăn uống no say, liên tục nhồm nhoàm món cơm cá hấp trong miệng.

“Có khi họ sẽ cho chúng ta quyền lựa chọn chẳng,” Yori khấp khởi hi vọng.

“Trong chiến tranh, không ai có quyền lựa chọn cả,” Jack khẳng định, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hạt cơm dính trên chiếc đũa của mình. “Chính nó sẽ chọn chúng ta.”

Để minh chứng cho điều mình vừa nói nó nghiền nát hạt cơm bằng cách kẹp nó giữa hai đầu đũa. Trước giờ Jack đã mắc kẹt giữa hai cuộc chiến, và nó chưa bao giờ được phép chọn lựa. Nó sinh ra trong thời điểm Bồ Đào Nha và Anh Quốc xung đột liên miên. Người Bồ duy nhất mà Jack từng gặp trong cuộc đời là Cha Lucius, thế nhưng đối với công dân quốc gia này mà nói, nó chính là kẻ thù không đội trời chung. Và giờ nó lại mắc kẹt giữa một cuộc chiến khác, lần này chính màu da và tôn giáo của nó được người ta đưa ra làm bình phong che giấu ý đồ thôn tính quyền lực. Jack biết rất rõ, với tư cách là một võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, nó buộc phải ra trận chiến đấu. Không chỉ vì tương lai của bản thân, mà còn vì cả nước Nhật - mảnh đất nó chỉ vừa đặt chân đến hai năm.

“Cậu đã đúng,” Kiku nói “câu nói mà Lãnh chúa Takatomi đề cập đến hôm khai trương Ứng Điều Đường chính là cuộc chiến sắp xảy ra này. Hẳn ông ấy đã biết trước kế hoạch của Lãnh chúa Kamakura từ lâu rồi.”

“Thế còn Thiên Hoàng thì sao? Chẳng phải Nhật Bản thuộc quyền quản lý của Hoàng gia sao?” Jack cất tiếng hỏi, cảm thấy không muốn ăn nên nó quyết định đặt hân đũa xuống. “Tớ cứ tưởng Lãnh chúa Kamakura vốn là một thuộc hạ thì phải luôn phục vụ cho chủ của mình chứ sao lại tìm cách lật đổ như thế?”

“Người ông ta muốn lật đổ không phải là Thiên Hoàng,” Akiko giải thích. “Hoàng tộc chỉ là biểu tượng của Nhật Bản mà thôi. Quyền hành thật sự nằm ở trong tay Hội Đồng Chấp Chính.”

“Thế cái hội đồng đó gồm những ai?”

“Họ là tập hợp năm vị lãnh chúa hùng mạnh nhất Nhật Bản. Lãnh chúa Takatomi của Kyoto, Lãnh chúa Yukimura của Osaka, Lãnh chúa Kamakura của Edo ...”

“O, nếu đã nắm quyền trong tay rồi,” Jack cắt ngang lời cô bé, “thì ông ta còn muốn giành cái gì nữa?”

“Hội Đồng Chấp Chính chỉ điều hành Nhật Bản thay cho người chuẩn bị kế vị, Hasegawa Satoshi mà thôi.”

“Cậu nói “chuẩn bị kế vị” nghĩa là sao?”

“Ngài Satoshi vẫn chưa đủ lớn để điều hành đất nước. Cha của ngài, người nắm giữ quyền lực tối cao sau khi giành thắng lợi ở trận Nakasendo, đã qua đời chỉ một năm sau cuộc chiến. Lúc đó ngài Satoshi mới lên sáu. Lãnh chúa của chúng ta, ngài Takatomi không muốn Nhật Bản lại rơi vào một cuộc thanh trừng đẫm máu nữa nên đã dựng nên Hội Đồng Chấp Chính. Họ chỉ thay mặt điều hành đất nước cho đến khi ngài Satoshi trưởng thành. Tức là sang năm, ngài Satoshi sẽ chính thức tiếp quản Nhật Bản từ trong tay Hội Đồng Chấp Chính.”

“Và đó chính là lí do vì sao Lãnh chúa Kamakura vội vàng chiêu binh mãi mã,” Yamato tiếp nối câu chuyện. “Ông ta muốn nhân cơ hội này kiểm soát đất nước trước khi ngài Satoshi có cơ hội cầm quyền.”

“Thế, một khi chiến tranh thật sự nổ ra,” Jack vừa liếc về phía bàn của Kazuki vừa hạ thấp giọng “tất cả mọi người ở đây đều sẽ đứng về phía Lãnh chúa Takatomi và ngài Satoshi chứ?”

“Tất nhiên rồi!” Akiko đáp ngay, không khỏi ngạc nhiên trước câu hỏi kì quặc của Jack.

“Kể cả Kazuki sao?”

“Đúng vậy. Mọi người trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu đều là bầy tôi đã có chủ. Chúng ta thuộc quyền quản lí của thầy Masamoto.”

“Thế cậu đã quên chuyện tớ kể về Băng Bọ Cạp rồi à?”

Akiko thở dài. “Thế cậu vẫn còn nhớ lần nghi oan Kazuki trong cuộc thử thách Tam Tố Luân Hồi chứ?”

Jack miễn cưỡng gật đầu.

“Có thể Kazuki ghét cậu, nhưng không phải lúc nào cậu ta cũng xấu xa như cậu nghĩ. Kazuki là một võ sĩ chân chính, một võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Cậu ấy có nghĩa vụ và trách nhiệm phải phục vụ thầy Masamoto, đây là vấn đề danh dự. Hơn nữa, gia tộc của cậu ấy chính là một trong những người đã ủng hộ Lãnh chúa Takatomi trong trận Nakasendo mười năm trước.”

Jack vẫn chưa hết nghi ngờ. Nhìn thẳng vào mắt kẻ thù không đội trời chung, nó biết mình không bao giờ có thể tin thẳng nhóc này. Dẫu cho Akiko có nhắc đến lời thề không thể vi phạm của một võ sĩ thì sự thật về việc nó đã nghe ở Vũ Đức Điện đêm đó vẫn không bao giờ thay đổi. Kazuki, cũng như cha mình, đã quy phục dưới trướng Lãnh chúa Kamakura từ lâu.

Giờ ăn kết thúc, từng dòng võ sinh lũ lượt rời Điệp Trùng Đường để di chuyển về phòng ngủ tại Sư Tử Đường. Bấy giờ đã là cuối hạ, trời cũng bắt đầu trở lạnh nên không nhiều học viên la cà bên ngoài. Jack nhận thấy một vài học viên nhìn chằm chằm về phía nó. Dường như họ cũng to nhỏ gì đó khi nó đi qua. Jack thầm nghĩ có thể họ đang đổ tội cho mình vì dẫu sao nó cũng là “thằng ngoại quốc” duy nhất theo học trong trường.

“Jack ơi!” Takuan bước đến cất tiếng gọi. “Tớ nghĩ chúng ta nên tăng cường các buổi học cưỡi ngựa của cậu thì hơn. Nếu thật sự chiến tranh xảy ra, tớ nghĩ cậu sẽ rất cần đến nó đấy.”

“Cảm ơn cậu,” Jack cố nở một nụ cười trả lễ.

Dù rất biết ơn đề nghị giúp đỡ này, nhưng nó ngán mấy bài tập cưỡi ngựa đến tận cổ rồi. Gần đây Jack đang học phi nước kiệu, và nó thật sự chẳng thể nào bắt nhịp nổi với con ngựa của mình. Đến cuối mỗi buổi là y như rằng xương cốt nó rã rời đến độ bước đi cũng khó khăn.

“À mà,” Takuan ra vẻ tình cờ, “nãy giờ cậu có thấy Akiko không?”

“Cậu ấy đi tập Nhãn thuật rồi,” Jack nói nửa đùa nửa thật. Lúc nào Takuan cũng hỏi nó về Akiko làm nó thật sự thấy bức mình, dù vẫn cố gắng kìm nén để không để lộ cảm xúc.

“Thật không?” Takuan há hốc miệng hỏi.

“Không, làm gì có,” Jack cười to “cậu ấy chỉ đi gặp một nhà sư thôi.”

“Thì ra là vậy!” Takuan nhú mày cau có như đang gặp phải vấn đề gì khó hiểu lắm. “Nhưng mà lạ quá. Tại sao cô ấy không đến đó vào ban ngày nhỉ?”

Jack nhún vai. Nghĩ kĩ lại thì quãng thời gian Akiko chọn để viếng chùa cũng kì cục thật.

“Thôi thì dù sao cũng vui khi biết Akiko là một cô gái sùng đạo Phật đến thế,” Takuan hào hứng quay về hướng Sư Tử Đường nói. “Hẹn mai gặp lại cậu nhé.”

Sân trường lúc này chỉ còn lác đác một vài người. Dựa trên kinh nghiệm đau thương những năm qua, Jack biết nó không nên ở lại đây một mình. Hôm nay nó gặp đủ rắc rối rồi.

Trên đường quay về phòng, Jack chợt thấy một người đang ngồi trên bậc thang Vũ Đức Điện. Bước lại gần hơn thì bóng người đó chính là Yori.

“Cậu không sao chứ?” Jack hỏi ngay.

Yori gật đầu, nhưng vẫn cố ý tránh ánh nhìn của nó.

“Thật không đấy?” Jack kiên trì “Lúc này trong giờ ăn tối thẳng thấy cậu mở miệng nói gì cả.”

Lần này, Yori chỉ nhún vai rồi tập trung vào mô hình *origami* đang xếp dở trên tay.

“Thằng cặn vệ quèn của mày đấy hả Jack,” một giọng nói vang lên từ phía bên kia sân.

Jack quay lại, thấy Kazuki cùng bọn Nobu và Hiroto đang trên đường quay về Sư Tử Đường.

“Nghe nói nó thấy động là lủi nhanh như chuột ấy!” Nobu cười nắc nẻ, cố tình diễn tả hành động hoảng loạn chạy trốn. “Ồi làng nước ơi! Thằng cha binh sĩ đang đuổi đánh tui này!”

“Tao thấy bọn mình nên cảm ơn vì nó đã bỏ thằng ngoại quốc ở lại mới đúng chứ,” Hiroto rít lên. “Không thì nó đã chết mất xác rồi còn gì!”

“Tụi mày biến ngay!” Jack nóng máu khi thấy Yori ôm đầu xấu hổ.

“Chính mày mới là thằng nên biến đi thì có,” Kazuki dừng lại ngay đại sảnh Sư Tử Đường nói lớn. “Nếu còn lớn vồn ở đây, mày sẽ bị thiêu sống đó.”

“Hoặc là nướng tập thể chung với bọn đồng loại của mình,” Hiroto đề thêm vào. “Có ai muốn thử món thịt ngoại quốc nướng không?”

Nói đoạn ba đứa vừa cười vừa khuất dần vào sảnh đường.

“Xin lỗi cậu,” Yori lẩm bẩm bằng một giọng nhỏ tới mức Jack phải cúi sát xuống mới nghe thấy được.

“Vì cái gì cơ?”

“Thật xấu hổ vì đã làm cậu thất vọng.”

Jack nhìn thẳng vào mặt Yori. Cậu bé đang run lấy bầy, cặp mắt ướt đầm.

“Nhưng cậu có làm tớ thất vọng đâu. Chính cậu là người đã chạy đi báo tin mà.”

“Nhưng tớ đã không thể giúp gì lúc đó,” Yori sụt sịt lấy vạt áo của mình lên lau mũi. “Tớ đã cố chiến đấu, nhưng bọn chúng cứ khinh khỉnh cười. Một người giật bóng của tớ bẻ làm đôi rồi đâm vào mặt tớ một cái. Như vậy mà đáng được gọi là võ sĩ sao.”

“Đừng nói vậy chứ,” Jack nhấn mạnh. “Nếu không nhờ cậu nhanh trí thì làm sao thầy Kano đến kịp lúc mà cứu tớ được.”

“Cậu có nói gì cũng vậy thôi,” Yori vừa nói vừa hoàn thành nếp gấp cuối cùng cho mô hình chuột giấy của mình. “Một khi chiến tranh nổ ra, tớ chẳng có chút cơ hội sống sót nào cả.”

Nói đoạn cậu bé vò hình xếp *origami* của mình trong tay rồi vứt chỗ giấy nhàu nát xuống mặt đất.

20

KHÍ THUẬT

“Các con biết gì về bộ mặt thật của mỗi con người, thứ đã có sẵn từ trước cả khi cha mẹ chúng ta sinh ra?” thầy Yamada vừa hỏi vừa đưa những ngón tay xương xẩu lên vuốt bộ râu thưa màu xám của mình.

Ngồi ngay dưới bức tượng Phật khổng lồ bằng đồng ở Vũ Đức Điện, trông vị thiền sư có dáng dấp của một con cóc khổng lồ hiền hòa tốt bụng. Ông nở một nụ cười tinh quái khi nhận thấy những cái nhìn ngơ ngác trên khuôn mặt các võ sinh của mình.

“Nhập tâm,” vị thiền sư hướng dẫn rồi thả một nén hương lên.

Mùi hương thoang thoảng bay trong không khí, mọi người bắt đầu ngồi thiền, điều hòa khí thở, suy ngẫm về câu hỏi của thầy Yamada.

Toàn bộ Vũ Đức Điện chìm trong im lặng, suy tư.

Jack ngồi trên tấm đệm của mình theo một tư thế rất kì cục, cơ thể nó vẫn còn ê ẩm do dư chấn của những buổi tập cưỡi ngựa gần đây. Có thể nói chưa bao giờ nó cảm thấy những câu hỏi của thầy Yamada là đơn giản, nhưng lần này thật sự quá khó hiểu. Đó là còn chưa kể đến việc gần đây Jack đã bắt đầu gặp ít nhiều khó khăn trong việc hồi tưởng lại khuôn mặt của bố mẹ mình. Ngày qua ngày, hình ảnh về họ cứ mờ đi trông thấy, những kí ức xa xưa dần bị quét ra khỏi não bộ như từng cơn sóng.

Mà làm thế quái nào người ta biết được khuôn mặt thật của mình ra sao cơ chứ?

Nghĩ vậy Jack bắt đầu hướng dòng suy tư về Jess. Lần cuối cùng được nhìn thấy em gái, con bé chỉ vừa mới lên năm. Một đứa bé gái xinh xắn với mái tóc xoăn màu vàng và đôi mắt xanh như màu nước biển. Jess giống một đoá mao lương vàng mùa hạ hơn là một nụ hồng Anh Quốc. Jack tự hỏi không biết bây giờ em gái mình sẽ trông như thế nào. Xa nhà hơn bốn năm, hẳn con bé đã lớn hơn rất nhiều. Nó nghĩ đến khi mình đủ khả năng ra khơi trở về Anh Quốc, sẽ lại mất hai năm ròng rên trên biển cả, liệu đến lúc đấy nó còn nhận ra con bé nữa hay không? Có khi Jess đã lên mười,

cũng có thể là mười một tuổi, độ tuổi của thiếu nữ dậy thì. Jack còn không thể tưởng tượng nổi con bé sẽ thay đổi như thế nào. Mà nghĩ lại, nó bây giờ cũng có điểm nào giống ngày xưa đâu. Chắc hẳn mọi người ở Luân Đôn sẽ hết hồn khi thấy một thằng nhóc người Anh vận võ phục samurai Nhật Bản mất.

“Ngừng nhập tâm!” thầy Yamada tuyên bố khi tàn tro cuối cùng từ nén hương rơi xuống đất. Thầy chấp tay ngay trên đùi, chậm rãi chờ đợi câu trả lời từ lũ học sinh.

Chúng vẫn ngồi đó im phắc.

“Không ai đưa ra được câu trả lời sao?” thầy Yamada hỏi. “Kiku, con thì sao?”

Kiku khẽ lắc đầu.

“Thế còn Emi?”

Cô con gái rượu của ngài lãnh chúa cũng cúi đầu tạ lỗi.

“Thế còn con, Takuan? Đây là một cơ hội tốt để con đóng góp vào các bài học của thầy đấy.”

Jack quay đầu nhìn về phía Takuan đang ngồi giữa Emi và Akiko. Tất cả các nữ sinh có mặt trong phòng đều đang chăm chú lắng nghe câu trả lời của anh chàng. Lạ thay, lần này, dường như nét lúng túng khi bị người khác chú ý lại xuất hiện trên khuôn mặt điển trai của Takuan.

Sau một hồi lâu suy ngẫm, cuối cùng Takuan cũng lên tiếng:

*“Một chiếc cốc rỗng;
Lấp đầy bởi suy tư
nên không thể dùng nữa.”*

Một vài võ sinh trong lớp vỗ tay hoan hô câu trả lời của Takuan, mặc dù phần nhiều trong số họ cũng không thể lí giải tại sao anh chàng lại trả lời một câu thiền thí bằng thơ *haiku* nữa.

“Một cách rất sáng tạo để diễn đạt rằng mình không biết câu trả lời,” vị thiền sư cười. “Nhưng thứ thầy cần là *đáp án*, Takuan ạ.”

Các cô gái thở dài thất vọng. Jack nhún vai đồng cảm với Takuan. Từ buổi nói chuyện với Yori đến giờ. Jack không còn cảm thấy bị đe dọa bởi Takuan nữa. Dù đôi lúc nó không tránh khỏi cảm giác khó chịu khi cứ bị hỏi dồn dập về Akiko, tuy rằng lòng nhiệt tình hướng dẫn của anh ta là

hoàn toàn chân thành. Trong tháng vừa rồi, Jack đã luyện thành thục cách đi nước kiệu nhỏ, và Takuan đảm bảo chẳng mấy chốc nó sẽ tiến bộ vượt bậc thôi. Dầu vậy, những bước tiến này cũng không đem lại chút ấn tượng nào đối với cô Yosa, người vẫn bắt Jack tập Kị Xạ trên con ngựa đồ chơi bằng gỗ, bất chấp việc nó tỏ ra xấu hổ và khó chịu vì việc này.

“Có trò nào muốn phát biểu không?” thầy Yamada nhìn quanh đầy hi vọng.

Vẫn chỉ là một bầu không khí im lặng như tờ, đến lúc này, vị thiền sư bèn quay sang phía Yori.

“Con nghĩ như thế nào về vấn đề này, Yori?”

“Học cái này thì để làm gì?” Yori cộc cằn đáp.

Thầy Yamada bất ngờ đến độ đôi mắt của ông dường như biến mất trên khuôn mặt nhăn nhúm. Vị thiền sư không thể ngờ đứa học trò triển vọng nhất của mình lại có thể trả lời một cách thiếu lễ phép đến vậy. Những người khác trong lớp cũng không hơn gì, ai nấy đều kinh hãi trước thái độ của Yori.

“Chiến tranh đến nơi rồi kia kìa! Giờ này còn ở đây học thiền với làm thơ mà làm gì,” Yori vừa tiếp tục nói vừa dứt mạnh tay áo kimono của mình đầy giận dữ. “Tại sao không dành thời gian mà học chiến đấu có phải hơn không?”

Thầy Yamada hít một hơi thật sâu rồi đưa tay lên cằm trầm ngâm suy nghĩ. Trái ngược với vẻ điềm tĩnh của thầy, cả lớp đều nóng ruột chờ đợi câu trả lời.

“Yori, thầy hiểu con muốn nói gì,” vị thiền sư vừa nghiêm khắc nhìn Yori vừa nói, “nhưng thầy thật không ngờ đứa đầu tiên đặt câu hỏi về tính giá trị những của bài học này lại là học trò ưu tú nhất.”

Yori xấu hổ cùng cực, trông cậu bé như sắp khóc đến nơi.

“Để thầy nói cho rõ luôn về tính cần thiết của những điều thầy vẫn giảng dạy.” Giọng ông lúc này tuy vẫn điềm tĩnh nhưng lại rất nghiêm khắc, gần như kiểu vừa đấm vừa xoa. “Nhị Thiên Nhất Lưu không phải là nơi đào tạo bọn võ phu vô học. Chúng ta theo đuổi con đường của một võ sĩ chân chính, điều này đòi hỏi kỹ năng hoàn thiện ở tất cả các bộ môn. Con không phải là lính đánh thuê, không phải bọn côn đồ đầu đường xó chợ. Con là một samurai. Và hãy hành động sao cho xứng đáng với vị trí của mình!”

Yori cúi gục mặt hối hận, màn chống đối của cậu bé đã hoàn toàn bị dập tắt. Thầy Yamada lại hướng ánh nhìn về phía những võ sinh khác trong lớp.

“Đây là vấn đề chung cho tất cả chúng ta. Một đất nước tách biệt trí thức với chiến binh sẽ rơi vào trạng thái trì trệ của bọn hủ nho, và háo thắng như một lũ bị thịt!”

Nói đoạn ông đứng dậy với tay lấy chiếc chiếc mõ bằng đồng được đặt trên một tấm đệm có phủ vải đỏ xung quanh. Khi gõ vào, dụng cụ này sẽ phát ra những âm thanh trong trẻo và nhịp nhàng. Jack đã từng nghe thấy âm thanh này trong buổi mừng tết Nguyên Đán hồi đầu năm.

“Có lẽ các trò muốn thấy rõ sức mạnh thật sự của phương pháp rèn luyện tinh thần?” thầy Yamada vừa nói vừa đều tay gõ mõ. Những âm thanh do nó vang ra vang vọng khắp cả khu sân đường rộng lớn của Vũ Đức Điện. “Nếu vậy, thầy sẽ dùng khí thuật để biểu đạt nó.”

Cả lớp liền xôn xao bàn tán. Riêng chỉ có Jack là ngơ ngác nhìn quanh, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Saburo bèn cúi đến gần nó háo hức nói, “Khí thuật là một trong những kĩ năng bí truyền của các *sohei* đấy!”

Sohei, theo như Jack từng được nghe kể, chính là những võ tăng trong truyền thuyết của Duyên Lịch Tự. Người ta thường kể lại rằng họ có thể dùng khí, sức mạnh tinh thần của mình, để hạ gục đối phương mà thậm chí không cần dùng đến đao kiếm. Các võ tăng về sau trở thành thế lực Phật giáo mạnh nhất Nhật Bản, cho đến khi đại tướng quân Nobunaga mang quân đến đánh dẹp và tiêu diệt hơn bốn mươi năm về trước. Dân gian cho rằng không còn vị võ tăng nào sống sót sau trận tàn sát đẫm máu đó. Nhưng Jack đã phát hiện thầy Yamada chính là một trong số họ. Lẽ ra chỉ có nó, Akiko và Saburo biết về việc này, cho đến ngày hôm nay.

Bất chợt tiếng gõ mõ dừng lại, và cả lớp cũng ngưng bật tiếng xì xầm. Thầy Yamada có vẻ rất hài lòng với thái độ tập trung hiếm có này của bọn trẻ.

“Theo các con thì khí công có vai trò gì khi chiến đấu?” ông cất giọng hỏi.

Khá nhiều những cánh tay giơ lên hào hứng trả lời.

“Đó là một tiếng rống để hù dọa kẻ địch,” Kazuki nói.

“La lớn sẽ giúp chúng ta tập trung và tăng cường uy lực cho đòn thế,” Yamato cũng tham gia.

“Hô to như thế thì kẻ thù sẽ thấy rất hoang mang,” Saburo nói chen vào.

Thầy Yamato tiếp tục chỉ vào Akiko, người vẫn đang bình tĩnh chờ đến lượt của mình.

“Nó giúp khống chế nỗi sợ bên trong ạ.”

Thầy Yamada gật đầu, ra hiệu bảo các võ sinh hạ tay xuống.

“Các con nói đều đúng cả. Nhưng nó chỉ mới diễn đạt được “quả thanh”, tiếng thét xung trận thôi. Còn khí công là một khái niệm sâu xa hơn. Có thể nói nó chính là nghệ thuật truyền sức mạnh tinh thần vào thanh âm của mình.”

Cả lớp bắt đầu thấy khó hiểu.

“Nhưng làm sao để được như thế hả thầy?” Saburo há hức hỏi ngay. Jack thầm mỉm cười. Chưa bao giờ nó thấy thằng bạn quậy phá này của mình lại tích cực tham gia giờ học của thầy Yamada đến thế.

“Nói một cách đơn giản, đó là hoạt động truyền tải sức mạnh nội tâm qua tiếng thét, từ đó tấn công vào chính tinh thần của đối phương. Khi đã luyện thành thục, khí thuật sẽ trở thành một món vũ khí lợi hại không kém gì thanh trường kiếm cầm trên tay cả.”

Dù không ai dám lên tiếng nghi ngờ thầy Yamada, nhưng thật sự phần nhiều trong số chúng đều có phần lưỡng lự, đắn đo về điều mình vừa được nghe.

“Các con không tin thầy sao?” vị thiền sư hỏi, ánh mắt ông lóe sáng đầy tinh nghịch.

Ông bắt đầu bước đi về phía bên kia sảnh đường, quay mặt về phía chiếc mõ, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu tĩnh tâm thiền. Không hề báo trước, một tiếng thét rất lớn vang lên. Quá uy lực, quá bất ngờ, đến nỗi một vài võ sinh cũng kinh hãi hét lên theo.

Phía bên kia sảnh, chiếc mõ kêu lên như vừa bị người ta cầm búa giáng vào vậy.

Cả lớp im lặng vì kinh ngạc.

“Các võ tăng đã tìm ra cách sử dụng khí để tấn công,” thầy Yamada giải thích. “Ta sẽ truyền lại cho con những câu khẩu quyết này, nhưng nên nhớ, tuyệt đối chỉ sử dụng trong chiến đấu mà thôi. Bằng khí công, các con sẽ tấn công trực tiếp vào tinh thần, cũng như ý chí chiến đấu của kẻ địch, hay nói cách khác, hạ gục đối thủ chỉ bằng một tiếng thét.”

Bằng kinh nghiệm bản thân, Jack biết rõ thầy Yamada sở hữu những kỹ năng võ thuật vô cùng khủng khiếp.

Chính ông là người đã truyền lại tuyệt kỹ Điệp trùng cước cho nó. Có điều, đứng dưới góc nhìn của một người phương Tây, điều vị thiền sư vừa thực hiện lại hoàn toàn khác hẳn. Có thể nói gần như là điên rồ.

“Nhưng thưa thầy,” Jack giơ tay hỏi, “con người so với cái mõ thì hoàn toàn khác hẳn. Làm sao khí công có thể giúp chúng ta kháng cự lại vũ khí được ạ?”

“Con vẫn chưa thấy thuyết phục phải không?” thầy Yamada mỉm cười tinh quái. “Thử cầm kiếm gỗ ra tấn công thầy xem nào.”

Jack chần chờ một hồi rồi cũng đành phải miễn cưỡng làm theo lời vị thiền sư. Giờ nó mới thật sự hối hận vì đã dám nghi ngờ sức mạnh của thầy. Nhìn vào cặp mắt của ông lúc này, nó còn cảm nhận được tinh thần võ tăng bùng cháy bên trong.

“Nhưng hồi nãy thầy bảo chỉ được dùng khí công trong chiến đấu thôi mà?”

“Đúng vậy, đừng lo. Thầy đã luyện thành thục các kỹ năng rồi. Sẽ không làm tổn hại đến tính mạng của con đâu.”

“Tiếc thế!” Kazuki lầm bầm.

Jack mặc kệ lời châm chọc của hắn, giờ nó đã quá đủ kinh hãi trước tác động thầy Yamada có thể gây ra cho mình hơn là để tâm đến thứ vớ vẩn ấy.

“Khẩu quyết đầu tiên thầy truyền cho các con sẽ là “YAH!”,” ông nói trong lúc Jack vào tư thế sẵn sàng tấn công. “Từ này tượng trưng cho âm thanh, cũng như uy lực của một mũi tên khi bắn ra. Sử dụng khẩu quyết này, các con sẽ đánh vào tâm trí đối phương như một cây cung vậy.”

Nói đoạn thầy Yamada ra hiệu bảo Jack lại gần. “Cứ tung hết sức nhé.”

Jack bèn phóng về phía vị thiền sư.

“YAH!”

Mới đây thôi Jack còn cảm thấy tay mình đang vung thanh kiếm gỗ xuống. Thế mà giờ nó đã bị hất tung lên không trung không còn chút sức lực.

Jack nằm quay đơ trên sàn Võ Đức Đường, toàn thân bất động. Nó có cảm giác như vừa bị ai đó đâm thẳng vào bụng vậy. Cơ thể thì thắt lại, cực kì khó thở. Bất chợt Jack nhớ đến kỹ năng điểm mạch Tử Xúc mà tên Độc

Nhân Long đã từng thi triển nhằm phong tỏa các huyết đạo trên người nó. Lần ấy Jack suýt chút nữa đã không còn toàn mạng trở về.

“Một lát sẽ hết công ngay thôi,” thầy Yamada nói khi nhìn thấy ánh mắt kinh sợ của Jack. “Vừa rồi thầy mới chỉ sử dụng vài thành công lực.”

“Tuyệt vời quá,” Kazuki nói. “Thầy làm tiếp nữa được không ạ?”

“Không! Nội tạng con người rất dễ bị tổn thương,” vị thiền sư lí giải. “Biểu diễn một lần còn được, chứ lần thứ hai có thể mất mạng đấy.”

Nói đoạn ông đỡ Jack đứng lên.

“Giờ thầy muốn các con thử đọc khẩu quyết này.”

Một bầu không khí vừa háo hức vừa lo lắng bao trùm cả lớp.

“Đừng ngại,” thầy Yamada khoanh tay nói. “Trong lớp, các con sẽ chỉ tập với cái mõ của ta thôi.”

Một tràng rên rỉ thất vọng phát ra từ phía Kazuki và băng Bọ Cạp của hắn.

“Nên nhớ, đây là kĩ năng chiến đấu nhằm chống lại kẻ thù. Thôi được rồi, các con xếp hàng lại đây nào.”

Nghe hiệu lệnh, cả lớp bèn đứng ngay ngắn vào hàng. Người đầu tiên chính là Saburo. Thầy Yamada hướng dẫn cậu bé đứng cách chiếc mõ một đoạn ngắn.

“Để thực hiện đòn khí công này, con phải biến mình thành dây cung và mũi tên. Vận khí xuống đan điền,” ông vừa nói vừa chỉ vào khu vực ngay dưới bụng Saburo. “Hành động này cũng tựa như kéo dây cung vậy. Sau đó con mới thả bụng lại, dồn hết khí hét lên một tiếng “YAH!”. Bước này chính là bắn mũi tên ra khỏi dây cung.”

Saburo bèn đỏ bừng mặt mũi lấy hơi rống lên một tiếng thật lớn. “YAAAAAH!”

Chiếc mõ vẫn cứ trơ trơ.

“Tốt lắm, rất có cố gắng,” thầy Yamada khen ngợi, “nhưng con không được dùng hơi từ cổ họng để phát ra. Khẩu quyết phải được đọc ra từ đan điền, nơi con trữ sẵn khí mới được.”

Saburo vội vàng gật đầu rồi nhanh chóng trở ra cuối hàng chờ đến lượt thử lại.

“Khi các con thành thục hơn một chút, chiếc mõ sẽ bắt đầu phát ra âm thanh. Càng về sau chúng ta sẽ xếp hàng ra xa mục tiêu hơn, cho đến khi

các con đủ khả năng hạ gục kẻ địch từ bất kì cự li nào.”

Buổi chiều hôm đó, Vũ Đức Đường tràn ngập những tiếng la, hét, rống đủ giọng. Khi đến lượt của Jack, dù nó đã cố gắng hét to nhất có thể, nhưng cũng như tất cả những người còn lại, chiếc mõ chẳng hề động đậy chút nào.

Giờ là phiên của Yori thử.

Jack quan sát cậu bé lấy hơi rồi... thở hắt ra.

Cả lớp bật cười lăn lộn trước tiếng động kì cục phát ra từ cậu bé. Đến thầy Yamada cũng không nhịn được, phải mỉm cười.

Yori không biết giấu mặt đi đâu. Xấu hổ đến cùng cực, cậu bé ước gì được chui vào một cái lỗ. Thế rồi như một chú chuột nhắt, Yori chạy vụt ra ngoài cánh cửa Vũ Đức Điện.

TƯỜNG VŨ KHÍ

“Đứng dậy chọn vũ khí đi,” thầy Kyuzo chỉ vào Jack giữa đám học sinh đang ngồi thành hàng tại Vũ Đức Điện rồi ra lệnh cho nó.

Vị võ sư Thể Thuật đứng ngay giữa võ đường, đôi bàn tay nhỏ thó của ông nắm chặt trong tư thế chống nạnh. Với thân hình không to lớn hơn một đứa bé là bao, trông ông lại càng trở nên tí hon nếu đem so sánh với những chiếc cột gỗ khổng lồ dùng để đỡ trần nhà khổng lồ của Vũ Đức Điện. Bất chấp ngoại hình nhỏ bé, tất cả các võ sinh học trong trường đều biết rằng không nên xem thường khả năng chiến đấu tay không của người đàn ông này. Đây là còn chưa kể đến tính cách cáu bẳn nhỏ nhen nữa.

Thầy Kyuzo đưa cặp mắt màu đen của mình hướng theo bước chân của Jack đến khu tường vũ khí. Jack chỉ biết đứng sững sờ khi trước mặt nó là cả một bộ sưu tập các loại vũ khí khác nhau. Trong số đó có những loại quen thuộc như kiếm gỗ hay trường kiếm *katana*, cũng như bộ sưu tập đoản kiếm *tantō* các loại. Jack để ý thấy bên góc có vài thanh Đại Thái Dao *Nodachi* - loại đao này có lớp vỏ bên ngoài rất dài nhằm che đậy phần lưỡi kiếm cũng dài không kém bên trong. Jack nhớ lại lần thầy Masamoto đụng độ với thứ vũ khí này, ông đã phải dùng đến mái chèo mới khắc phục được tầm sát thương vô cùng lợi hại của nó.

Phía bên trái là một hàng dài cung và tên, cùng vô số bống dài ngắn các loại. Bên phải dựng sẵn một hàng thương dài sắc nhọn - một vài trong số đó còn có cả gai nữa; phần lưỡi được mài bén phục vụ cho các đòn thế chặt chém; ngoài ra còn có đinh ba, thứ vũ khí được tạo ra nhằm tăng cường tối đa mức sát thương đối thủ.

Đưa mắt lướt dọc theo khu vực trưng bày các loại vũ khí chuyên dụng hơn. Jack bắt gặp một chiếc quạt kiểu Nhật, tuy vậy nó không hề ngạc nhiên vì trước đây đã từng bị một ả *kunoichi*, ninja nữ truy sát bằng thứ này rồi. Ngoài ra ở đây cũng có cả côn nhị khúc, Thế Dao *naginata*, lưỡi hái, và một vài chiếc gậy sắt có gai trông rất dễ sợ.

“Nhanh lên! Chờ cậu chọn xong vũ khí chắc địch đuổi tới đấy rồi đấy,” thầy Kyuzo lên tiếng căn nhắc, một bên ria mép của ông cứ nhấp nhồm ra vẻ sốt ruột.

Jack cầm ngay một chiếc gậy. Ông ấy đã thích thì nó sẵn lòng chiều thôi.

Có điều Jack không ngờ món vũ khí này lại nặng đến mức gần như không thể nhấc lên nổi. Bất giác nó buông tay ra và bị phần cán gậy đập vào chân một phát. Cả lớp liền bật cười sặc sụa trong lúc nó nhăn nhó nhảy lò cò vì đau.

“Muốn cầm kim bồng thì chưa đủ trình đâu, ngoại quốc ạ!” thầy Kyuzo rít lên. “Lấy món nào vừa với sức hèn lực mọn của cậu ấy.”

Nóng máu, Jack với ngay món vũ khí gần nó nhất. Một thanh đoản kiếm *tantō*.

Như thường lệ, thầy Kyuzo lại chọn nó làm bị bông để ông thị phạm cho lớp quan sát các chiêu võ thuật của mình. Jack đã quá quen với việc bị hạ nhục, sỉ vả, quăng vật, đấm đá, lê lét khắp võ đường rồi. Khác chẳng chỉ là hôm nay đột nhiên lại có việc sử dụng vũ khí trong giờ Thể Thuật, và thật sự nó chẳng muốn nghĩ đến phần hậu quả chút nào cả.

“Cái này xứng tầm rồi đấy,” thầy Kyuzo nói, “đây là một món vũ khí hay để trình bày cách tước vũ khí đối phương. Đâm vào bụng ta nào.”

Jack chớp mắt lia lịa vì kinh ngạc.

“Làm đi!” thầy Kyuzo la lớn.

Jack bèn phóng dao đến thẳng vùng dạ dày ông ta. Vị võ sư dễ dàng tránh sang bên rồi tung nắm đấm vào cổ tay Jack, trước khi chặt một nhát vào cổ họng nó. Thanh *tantō* rơi xuống sàn chỉ vài giây trước khi Jack đổ gục ngay bên cạnh.

“Nguyên tắc đầu tiên chính là tránh đòn,” thầy Kyuzo bắt đầu giảng trong khi Jack bò dậy thở dốc. “Cho dù đối phương có ra đòn hiểm hóc đến đâu, các trò cũng tuyệt đối phải tránh ngay lập tức.”

Đến lúc này Jack mới lồm cồm đứng dậy xoa cổ mình được. Nó chưa bất tỉnh hẳn có nghĩa là thầy Kyuzo không tung ra hết sức. Nhưng rõ ràng ông ta đã cố tình đánh mạnh hơn mức cần thiết gấp nhiều lần.

Jack chợt nhận thấy Akiko đang ôm đầu, vẻ mặt như không thể tin được vào cách hành xử của vị võ sư đối với học trò của mình.

“Chọn một món vũ khí khác đi.” Ông tiếp tục ra lệnh, không để cho nó có thời gian hồi phục.

Jack quyết định cầm lấy một thanh kiếm gỗ. Đây là món vũ khí nó thấy quen thuộc và sử dụng thành thạo nhất, sẽ không đến nỗi ê chề như lúc này. Nghĩ bụng, Jack quay mặt về phía thầy Kyuzo.

“Một võ sĩ với thanh kiếm trong tay sẽ khó đối phó hơn nhiều,” vị võ sư Thể Thuật gật đầu lí giải. “Khoảng cách và thời điểm đều phải thật chuẩn xác.”

Nhanh như điện xẹt, Jack vung kiếm chém xuống đầu thầy Kyuzo.

Do đã biết trước nó sẽ làm gì nên ông dễ dàng né tránh bằng cách nhảy sang bên phải nó, đỡ lấy phần cổ và khuỷu tay rồi tung một đòn khóa chặt.

“Nguyên tắc thứ hai là gây ra đau đớn, qua đó khiến đối thủ phân tâm, thậm chí là tê liệt hoàn toàn,” vị võ sư tiếp tục giảng trong lúc đè mạnh hơn khiến Jack tái mặt đi vì đau. “Trong chiến đấu, các trò có thể nối tiếp bằng một vài động tác đơn giản để xả đối phương ra làm hai khúc bằng chính kiếm của hân.”

Dù đã buộc được Jack phải buông kiếm ra nhưng thầy Kyuzo vẫn đập cho thanh kiếm gỗ bật ngược trở lên háng nó. Cả lớp đều nhăn nhó mặt mày khi thấy phần lưỡi kiếm đập vào phần cơ thể từ hạ bộ ngược trở lên ngực Jack. Tuy va chạm này khá nhẹ nhưng vẫn rất đau, và Jack cảm thấy mừng vì lúc này đã không chọn trường kiếm để tấn công.

“Nếu biết cách chế ngự vũ khí đối phương thì lại càng tốt nữa. Và đây cũng chính là nguyên tắc thứ ba.” Thầy Kyuzo vẫn tiếp tục bài giảng của mình, mặc kệ Jack rên rỉ đau đớn. “Cầm một cây thương ra đây đi.”

Điên tiết, Jack cầm luôn thanh đinh ba xông thẳng tới vị thầy của mình. Vị võ sư chỉ bình tĩnh tránh phần mũi nhọn rồi đập luôn vào cổ chân nó. Nắm chặt đinh ba trong tay, ông giật phứt ra khỏi tay Jack rồi đập luôn vào hàm nó. Lần thứ hai trong ngày Jack nằm gục ra sàn.

“Đứng dậy!” thầy Kyuzo rít lên, không một chút thương xót. “Ta cho cậu thêm một cơ hội nữa đây. Hay là kiệt sức rồi?”

Lắc đầu lấy lại tỉnh táo, Jack run rẩy đứng thẳng trở dậy. Bên ngoài, Akiko đã dùng tay bịt kín mắt, không còn dám theo dõi diễn biến nữa. Yamato liên tục ra dấu bảo nó nên bỏ cuộc ngay đi thì hơn.

Dù biết mình đang bị gài bẫy, nhưng máu nó đã sôi đến óc và đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội báo thù này. Nhìn lướt qua hàng vũ khí, nó chợt nhận ra một thứ có thể khống chế được ông võ sư xấu tính của mình.

Nó nhanh chóng cầm thứ vũ khí có hai đầu nhọn được nối bởi một sợi xích dài. Chỉ có thể là vật này mà thôi.

Liên tục xoay vòng côn nhị khúc trên đầu, Jack phóng tới chỗ vị võ sư Thế Thuật. Nó không khỏi khấp khởi mừng thầm khi thấy ông này vội vàng lùi ra phía sau.

“Những món vũ khí kiểu này sẽ rất khó để khống chế.” ông vừa nói vừa tiếp tục lùi lại. “Các trò không thể đỡ, không thể nắm, và cũng rất khó tránh nó.”

Jack nhoen miệng cười. Lần đầu tiên trong đời, nó được ở trên cơ thầy Kyuzo. Nó có cơ hội đánh trúng ông ta, và đang định làm điều đó...

“Lựa chọn duy nhất sẽ là một đòn,” ông vừa hét vừa lao đến phía Jack. “Ném vai!”

Jack cố xoay côn nhị khúc nhanh hết mức có thể. Thầy Kyuzo vươn tay dài hết cỡ. Cánh tay trước ông nắm vào đầu Jack, vận dụng lực phóng tới từ đòn thế dễ dàng làm nó mất thăng bằng. Tay còn lại ông nắm chặt dây xích rồi vật luôn Jack xuống sàn. Người nó tung lên không trung rồi rơi xuống võ đường lần thứ ba, hai tay khóa vào nhau trong tư thế rất tệ hại.

“Đòn ném vai được thực hiện dựa trên nguyên tắc chuyển động tròn: một quả cầu sẽ không bao giờ rời khỏi trục xoay của nó cả,” thầy Kyuzo giải thích. Nói đoạn ông bước đến giật côn nhị khúc ra khỏi tay Jack, nhưng vẫn để mặc nó trong thế bị khóa tay bất chấp Jack đã xin hàng. “Trong trường hợp này, chúng ta không thể kháng cự lại sức mạnh của đối phương, mà ngược lại cần phải lợi dụng nó, ném ngược hấn ta lên không trung.”

Jack càng đập tay dữ dội hơn, nó đã đau đến độ không chịu nổi nữa. Ấy thế mà thầy Kyuzo vẫn bình tĩnh nói tiếp, mặc kệ nó ra sao thì ra.

“Vừa rồi ta đã trình bày ba nguyên tắc tước bỏ vũ khí của đối phương, một trong những kỹ năng có thể giúp các trò sống sót trên chiến trường. Giờ thì chọn cho mình vũ khí rồi bắt cặp tập với nhau đi.”

Đến giờ ông mới chịu mở khóa cho Jack rồi xua tay đuổi nó đi như một món đồ chơi bị ruồng bỏ.

Đau đớn xoa xoa phần khuỷu tay, Jack quay lại nhập bọn cùng Akiko và các võ sinh khác đang đứng chọn vũ khí.

“Sao cậu lại để thầy ấy hành hạ mình như thế?” Akiko lo lắng nói với nó trong lúc thử một ngọn kích.

“Tớ có *xung phong* làm bị bông trong giờ Thể Thuật hồi nào đâu,” Jack phản đối. “Chính ông ta luôn bắt tớ phải làm đấy chứ. Nói thật chẳng biết khi chiến tranh nổ ra ông ta sẽ đứng về bên nào nữa.”

“Jack à, đừng ăn nói như vậy,” cô bé mắng nó. “Cậu không nên nghi ngờ lòng trung thành của thầy ấy đối với thầy Masamoto. Nếu ông ấy nghe thấy, cậu sẽ gặp rắc rối hàng tháng trời đấy.”

Jack nhún vai. “Trước sau gì mà chẳng bị.”

“Ui cha, cái món này nặng thật nha,” Saburo rên rỉ trong lúc cố gắng nhấc cây kim bông *kanabō* lên. “Nó mà đập trúng thì nát sọ chứ chẳng chơi!”

Yamato xoay tròn côn nhị khúc trên tay. “Hồi này cậu chọn món này cũng có lí thật, nhưng nếu đã muốn tấn công từ xa, sao không lấy hãn cung tên mà dùng?”

“Ý hay đấy, thách ai đỡ được thứ đó luôn!” Saburo tiếp tục phòng mang trợn má với cây gậy trên tay.

“Ô, thế à?” vị võ sư Thể Thuật lên giọng thách thức sau khi bất ngờ xuất hiện sau lưng Saburo.

“Dạ... dĩ nhiên rồi ạ?” Saburo giật mình lấp bắp làm rơi luôn chiếc gậy đánh coong một tiếng xuống sàn.

“Chỉ cần chút phản xạ là được thôi.”

“Nhưng làm sao có thể dừng một mũi tên đang bay được ạ?” Saburo vẫn không tin dù thầy Kyuzo tỏ ra rất tự tin.

“Bằng tay không chứ sao.”

Saburo lại càng hoài nghi hơn trước.

Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn thẳng nhóc dám hỗn hào với mình, nhưng rồi ông nhận ra các võ sinh khác cũng đang tụ tập xung quanh, chờ đợi để được chiêm ngưỡng màn hành động này.

Thấy vậy thầy Kyuzo cầm luôn một bộ cung tên ra rồi nói. “Ta cần một đứa có khả năng cung thuật tốt. Akiko, trò nhắm thẳng vào tim mà bắn nhé.”

Nói đoạn ông bước ra phía bên kia Vũ Đức Điện, bất chấp Akiko nài nỉ xin thôi.

“Còn chờ gì mà không bắn đi?” ông ta vắn lại. “Đừng có làm mất thời gian của ta thêm nữa.”

Dẫu biết thầy Kyuzo là một người nóng tính, nhưng Jack ngờ rằng ông ta chủ yếu muốn thể hiện khả năng võ thuật của mình trước cả lớp mà thôi. Người đàn ông này rất tự ti về hình thể của mình nên luôn tìm cách chứng tỏ ta đây là người mạnh nhất, nhanh nhất, khéo léo nhất trên đời này.

Akiko bèn lấy một mũi tên tra vào dây cung. Cánh tay giương cung lên ngấm bắn của cô hơi run run.

Một bầu không khí hồi hộp lan tỏa khắp võ đường. Không ai dám nhúc nhích, mọi người đều muốn quan sát xem liệu thầy Kyuzo sẽ làm gì.

Akiko thả tay, mũi tên lao vút về phía vị thầy.

Sượt qua vai ông và cắm phập vào cây cột phía sau.

“Ta đã bảo là phải nhắm thẳng vào tim cơ mà!” thầy Kyuzo gầm lên giận dữ. “Bắn kiểu đấy thì chụp tên để làm cái gì?”

Akiko lo lắng liếm môi rồi quyết định bắn ra mũi tên thứ hai. Lần này cô bé nhắm thẳng vào tim thầy Kyuzo.

Jack biết mũi tên này sẽ không bao giờ đi trật mục tiêu. Rất có khả năng bọn chúng sẽ phải chứng kiến vị võ sư Thể Thuật của mình qua đời ngay trên lớp học.

Mũi tên xé gió bay đi, lao thẳng về phía mục tiêu.

Ngay trong khoảnh khắc cuối cùng, thầy Kyuzo đã tóm gọn nó trong bàn tay phải của mình.

Cả lớp há hốc mồm kinh ngạc.

Thầy Kyuzo đứng tại chỗ vài giây để tận hưởng cảm xúc thất thần trên khuôn mặt của bọn học trò rồi bệ vệ đi về phía chúng, trả lại mũi tên cho Akiko.

“Còn ai thắc mắc gì nữa không?”

THƠ TÌNH

“Mọi người biết tin gì chưa?” Saburo chạy như bay trên hành lang ngay hôm sau đó.

Jack, Yamato cùng những đứa khác đang trên đường đến Ứng Điều Đường cho giờ học làm thơ *haiku* tiếp theo. Tất cả đều đứng lại chờ Saburo hỗn hển lấy hơi.

“Có người phóng hỏa đốt một nhà thờ Cơ Đốc giáo ngay cạnh Hoàng Cung hôm qua đấy!”

“Chẳng lẽ cuộc chiến đã bắt đầu rồi sao,” Kiku nói, mặt cô bé tái nhợt hẳn đi.

“Không, chỉ mới là một cuộc tấn công nhỏ lẻ thôi. Các thầy cô cho rằng rất có thể một tên võ sĩ vô chủ nào đó đang trên đường đến Edo đã tiện tay châm lửa. Nghe nói Lãnh chúa Takatomi tức giận ghê lắm.”

“Thế có ai bị thương trong vụ hỏa hoạn không? Jack ngập ngừng hỏi.

Saburo nghiêm nghị gật đầu. “Một tu sĩ bị mắc kẹt bên trong...”

Mọi người đều im lặng. Dường như Lãnh chúa Kamakura đã nâng tầm các hoạt động của mình thêm một bước. Trước đây mỗi tuần đều có tin về các tu sĩ hay người nước ngoài bị hành quyết, nhưng đây là lần đầu tiên xảy ra một cuộc tấn công trực tiếp đến một nhà thờ tọa lạc ngay tại Kyoto này.

“Thế còn vụ võ sĩ vô chủ là sao vậy?” Yamato lên tiếng hỏi.

“Ai mà biết. Có điều nghe nói gần đây đường Tokaido dẫn đến Edo lúc nào cũng tập nập *ronin* và bọn *ashigaru* theo lời hiệu triệu đến quy hàng Lãnh chúa Kamakura.”

“Bọn họ đến từ đâu vậy nhỉ?” Kiku thắc mắc. “Cứ đà này thì ông ta sở hữu trong tay cả một đội quân bách chiến bách thắng rồi còn gì.”

“Nên nhớ bốn vị lãnh chúa còn lại trong Hội Đồng Chấp Chính cũng đều có quân đội riêng cả,” Akiko cố tìm cách trấn an bạn mình. “Nếu hợp quân với nhau, họ thừa sức đánh bại Lãnh chúa Kamakura mà.”

Jack đang định hỏi thêm một câu nữa thì bất chợt thấy bóng Yori bước ra từ Đại Phật Đường. Jack tự hỏi không biết cậu bé vừa đi đâu về.

Cả bọn bèn chạy đến khi thấy Yori nằm dài ra trên các bậc thang của Vũ Đức Điện, một cái tô đồng vẫn đặt ở trên đùi. Cậu bé nhìn lên, mỉm cười tuy kiệt sức nhưng thanh thản với những đứa bạn của mình.

Saburo ngồi phịch xuống ngay bên cạnh Yori.

“Hôm qua cậu đã bỏ lỡ mất buổi Thể Thuật thú vị nhất từ trước đến giờ đấy. Thầy Kyuzo còn biểu diễn bắt lấy mũi tên đang bay chỉ bằng một tay luôn!” vừa nói cậu chàng vừa làm điệu bộ như đang tóm lấy một vật gì đó trong không khí vậy.

Yori cũng cố nhướn mày lên để ghi nhận lòng nhiệt thành của thằng bạn.

“Cậu có sao không?” Akiko khuyu gối trước mặt Yori hỏi. “Từ lúc cậu chạy khỏi lớp của thầy Yamada đến giờ, bọn tớ lo lắng suốt đấy.”

“Hôm qua tớ đã đến xin lỗi thầy ấy,” Yori yếu ớt đáp.

“Suốt cả ngày ấy á?” Kiku hỏi, cô bé đưa ánh mắt đầy lo lắng nhìn Akiko.

“Thầy ấy đã dành thời gian nói chuyện với tớ. Thật ra là rất nhiều chuyện. Sau đó thầy ấy yêu cầu tớ lau dọn tượng Đức Phật để có thêm thời gian suy ngẫm về những lời mình đã nói.”

“Nhưng bức tượng đó to đến thế kia mà!” Jack xót xa nhìn đôi bàn tay nhỏ nhắn dính đầy bụi bẩn của bạn.

“Thật là không công bằng. Cậu chỉ bỏ ra ngoài thôi chứ có gì đâu mà phải làm như thế.”

“Không đâu, sự thật là tớ đã quá hỗn hào,” Yori nói. “Thầy ấy trừng phạt tớ như vậy là hoàn toàn xứng đáng rồi. Hơn nữa, sau khi được thầy ấy giải thích, tớ thấy thoải mái hơn nhiều rồi.”

“Thế thầy ấy đã nói gì với cậu?” Yamato lên tiếng.

“Thầy bảo rằng một người võ sĩ phải luôn cống hiến cả khi chiến đấu lẫn cho võ thuật. Chúng ta có nghĩa vụ phải làm ra thứ đáng để con người ra sức bảo vệ.”

Nói đoạn cậu bé cầm chiếc tô đồng và tấm đệm đang để trên đùi lên.

“Thầy ấy còn cho tớ cái tô này để tập luyện. Khí thuật không đơn giản chỉ là độ to hay nhỏ của tiếng hét; mà mấu chốt nằm ở việc tập trung tinh thần tốt đến đâu,” Yori lí giải, mắt cậu bừng lên ngọn lửa hi vọng. “Thầy ấy

còn nói chỉ cần một cơn gió dù là nhẹ nhất cũng có thể lay động cả đại dương rồi.”

Cô Nakamura trao lại Jack phần bài tập làm thơ *haiku* của nó. Vị nữ võ sư lắc đầu thất vọng làm mái tóc dài trắng như tuyết cũng rung động theo.

“Tại sao em cứ cố gắng đưa lập trường của mình vào bài thơ vậy,” cô nói bằng chất giọng lạnh như băng. “Biển *giận dữ*. Hoa *rực rỡ*. Cô đã nói mãi rồi, đừng dùng những từ biểu đạt cảm xúc cá nhân của mình vào bài thơ. Người đọc bài *haiku* của em mới là người đánh giá sự việc được diễn đạt, chứ không phải em.”

“Vâng, thưa cô,” Jack thở dài đáp. Nó thật sự không thể hiểu nổi. Trước giờ nó vẫn nghĩ rằng thi ca là phải viết về tình yêu, cảm xúc, say mê. Đây vốn là lí do tại sao nhà soạn kịch William Shakespeare lại nổi tiếng đến vậy ở Anh Quốc. Rất dễ bắt gặp những đoạn như “Ta muốn ví nàng với ngày hè rực lửa. Vẻ đẹp nàng còn vượt cả thi ca...” hay đại loại thế trong tác phẩm của ông. Thế nhưng người Nhật hoàn toàn ngược lại, họ sống khép kín với cảm xúc tới mức tuyệt đối không được đưa vào trong nghệ thuật luôn.

Cô Nakamura tiếp tục di chuyển về phía Yori. Bằng một cái nhìn đầy nghiêm khắc, cô đọc thật kĩ bài thơ của cậu.

“Rất cố gắng. Em có triển vọng tốt đấy,” cô nhận xét.

Yori mỉm cười hớn hở. Thế nhưng lời khen của vị võ sư chỉ dừng lại tại đây.

“Có điều, em nên tránh lặp lại một vấn đề hai lần trong cùng một bài thơ. Em đã sử dụng ở đây từ *lạnh* rồi mà xuống kia lại thêm một từ *rét* nữa. Như vậy là không được. Em lãng phí mất một từ mà chẳng diễn đạt thêm cho người đọc được bao nhiêu về vấn đề muốn thể hiện. Thử lại đi nhé.”

Yori bối rối cầm lại bài thơ của mình rồi bắt đầu chỉnh sửa.

Cứ thế cô Nakamura đi một lượt khắp lớp, liên tục chỉ ra các sai phạm, hiếm lắm mới nói được vài lời ngợi khen.

“Kazuki, đọc to bài thơ của em cho cả lớp cùng nghe đi. Cô thấy nó cần được mọi người lưu tâm.”

Kazuki liền đứng ngay dậy cầm tờ giấy ngay ngắn trong tay, tự hào cất to giọng đọc:

“*Rút cặp cánh*

*ra khỏi thân chuồn chuồn
là nó thành quả ớt.”*

Mọi người vui vẻ vỗ tay tán dương, nhưng cái nhìn lạnh lùng của cô Nakamura đã ngay lập tức khiến cả lớp im bật. “Cô nói muốn các em lưu tâm chứ không phải khen ngợi. Đây không phải là tinh thần của một bài *haiku*. Cậu ta đã giết chết con chuồn chuồn đó. Muốn làm một bài thơ *haiku* hay, các em phải thổi hồn vào nó mới đúng, lẽ ra nên viết như thế này:

*“Gắt cặp cánh
vào thân quả ớt
là ra con chuồn chuồn.”*

Một vài tiếng ồ hiếu ý vang lên khắp võ đường. Kazuki ngồi phịch xuống đất, thất vọng vì giây phút vinh quang của mình bị bóp nát nhanh chóng.

“Cô mong rằng khi mùa thu đến, chất lượng những bài thơ *haiku* của các em sẽ được nâng lên tầm cao mới,” vị võ sư thở dài. “Nhưng dù sao thì hầu hết cũng đã đạt đến mức chấp nhận được nên có lẽ vào đông cô sẽ cho mở một hội *kukai* nho nhỏ. Từ giờ đến đó cũng tương đối dư dả thời gian cho những ai đang cần phải cố gắng hơn.”

Lời tuyên bố này của cô Nakamura ngay lập tức khiến cả phòng tràn ngập ánh mắt tròn xoe ngơ ngác. Vị nữ võ sư trừng mắt lên rồi làm điệu bộ ngán ngẩm trước sự thiếu hiểu biết của đám học sinh này.

“*Kukai* là hội thi làm thơ *haiku*. Nói trước luôn là cô sẽ mời nhà thơ lừng danh Saigyo đến làm chủ trì nữa, nên các em liệu mà chuẩn bị cho đàng hoàng vào đấy!”

Nói đoạn cô phúi tay kết thúc giờ học. Sau khi thu dọn lại nghiên mực, giấy cũng như bút lông, cả lớp lũ lượt kéo nhau ra khỏi Ứng Điều Đường.

“Tuyệt quá đi mất!” Yori hào hứng trong lúc cả bọn xỏ chân vào đôi dép đặt trước sảnh. “Nghĩ mà xem, đích thân ngài Saigyo danh tiếng lẫy lừng sẽ đến trường chúng ta! Trước giờ tớ vốn luôn ngưỡng mộ những bài thơ của ông ấy.”

“Có thể tớ cũng sẽ tham gia cái hội thi đó,” Saburo lên tiếng làm cả đám hết hồn.

“Cậu ấy á?” Akiko ném về phía chuyên gia tếu táo này cái nhìn ngờ vực. “Người ta không có giải thưởng đặc biệt nào dành cho bài thơ mô tả hoạt

động cơ thể xuất sắc nhất đâu à nha.”

“Nếu vậy tớ sẽ viết một bài thơ tình!”

“Cậu thì biết gì về tình yêu mà đòi viết thơ tình?” Akiko cười lớn.

Câu nói của cô bé khiến Saburo khó chịu ra mặt. “Thế các cậu thì hơn tớ chắc.”

“Akiko ơi!” đúng lúc ấy, Takuan xuất hiện vẫy tay gọi Akiko.

“Mà cũng có khi không bằng ai đó thật,” Saburo lăm bắm rồi tách nhóm đi một mình về phía Đệ Trùng Đường ăn trưa.

Nghe lời bình phẩm này, Jack bất giác nhìn về phía Akiko đang trò chuyện cùng Takuan.

“Đi thôi Jack ơi,” Yamato vừa đuổi theo Saburo vừa quay đầu gọi nó. “Không nhanh lên là thi sĩ Saburo xơi hết phần tụi mình đó!”

Jack cúi xuống tìm dép và vô tình nghe thấy Takuan nói, “Tớ định sẽ dùng bài *haiku* này tham gia vào cuộc thi, cậu cứ thẳng thắn góp ý giúp tớ nhé.”

“Dễ thương lắm,” Akiko cúi xuống đọc tờ giấy trên tay anh chàng rồi nói. “Bài thơ mô tả cảnh ngọn núi thật đẹp, làm tớ cứ ngỡ như mình vừa ở đó vậy.”

“Thế tớ tặng cậu ha,” Takuan đề nghị.

Akiko đỏ mặt cúi đầu nhún nhường. “Nhưng cậu nói sẽ dự thi bằng bài thơ này mà.”

“Thì tớ viết lại bài khác là được chứ có sao đâu,” Takuan vừa nói vừa đặt tờ giấy vào tay cô bé. “Vinh hạnh lớn nhất của tớ là cậu cảm thấy thích mà.”

“Thế thì cảm ơn cậu vậy,” Akiko đáp rồi cúi đầu nhận bài thơ *haiku*.

“Nhanh lên chứ Jack!” Yamato nôn nóng gọi nó từ phía bên kia sân.

Jack bèn theo sau cậu bé vào Đệ Trùng Đường, dù thật sự nó chẳng còn bụng dạ nào mà ăn uống nữa.

“Chắc là cậu cũng tham gia vào hội thi *kukai* sắp tới nhỉ?” Jack lên tiếng hỏi trong lúc nhìn từ cửa sổ phòng Yori lên bầu trời lấp lánh ánh sao bên trên.

“Yah!” Yori khò khè.

“Theo cậu tớ có nên đăng ký không?”

“Yah!” Yori lại tiếp tục hô.

“Này, có *nghe* tớ nói gì không đấy?”

“Yah!”

Yori vẫn đứng trong góc phòng, liên tục hướng về phía cái tô đồng được đặt ở phía đối diện mà la to. Cậu bé đang nỗ lực tập cách làm cái tô kêu lên. Kể từ lần chuyện trò với thầy Yamada đến giờ, Yori luôn tâm niệm rằng khí thuật sẽ là chìa khóa mở ra tài năng chiến đấu ẩn giấu bên trong mình, cũng như giúp cậu có thể sống sót qua cuộc chiến tranh sắp tới. Bất chấp cố gắng ấy, cái tô vẫn đứng im bất động.

Chợt Jack thấy một bóng người lên đi trong sân. Nó đoán là Akiko đang đi cổng sau ra khỏi trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Hắn cô bé lại đến chỗ Long An Tự tìm gặp nhà sư kì quặc đó.

“Xin lỗi cậu nha Jack, lúc này cậu nói gì vậy?” Yori hỗn hển vừa thở vừa hỏi.

“Tớ hỏi là cậu có định tham dự hội thi *kukai* lần tới không?”

“Nếu tớ nghĩ mình làm được một thứ gì đó có thể gây ấn tượng cho ngài Saigyo thì được. Nhưng mà tiêu chí của ông ấy chắc là phải cao lắm. Thế cậu đăng kí không?”

“Để làm gì? Tớ hoàn toàn mù tịt cái môn *haiku* này, chả bù với Takuan.”

Yori lập tức liếc nhìn Jack.

“Không phải tớ đồ kị với cậu ấy đâu,” Jack vừa nhấn mạnh vừa quay lưng về phía Yori. “Chỉ là hồi này tớ thấy Takuan tặng một bài *haiku* cho Akiko.”

“Nếu cậu muốn người khác tặng thơ đến vậy thì để tớ viết một bài cho nhé,” cậu ta vừa cố nhịn cười vừa nói với nó.

“Cậu biết ý tớ không phải vậy rồi mà còn,” Jack bực mình nói. “Bộ chuyện đó không có ý nghĩa gì với người Nhật cả sao? Nam nữ mà trao nhau thơ ở Anh Quốc thì chỉ có thể là thơ tình thôi.”

“Với Takuan thì không,” Yori trấn an Jack. “Hôm nọ tớ còn thấy cậu ấy làm thơ tặng Emi. Dám cá mấy nữ sinh thường xuyên vây quanh cũng đều được cậu ấy làm *haiku* tặng cả rồi ấy chứ. Đây chỉ là một cử chỉ lịch thiệp. Cũng nhờ điều này mà cậu ấy luôn được người khác quý mến đấy. Còn nếu chuyện này khiến cậu phiền lòng đến vậy, sao cậu không tự làm một bài *haiku* tặng Akiko đi?”

“Cậu thừa biết tớ tệ hại cái khoản thơ thần này thế nào rồi mà. Nhất định cậu ấy sẽ cười sặc sụa mất thôi.”

“Đừng nói thế, cậu ấy không cười đâu mà. Tớ cũng sẽ giúp cậu nữa,” Yori vui vẻ đưa tờ giấy ra.

Jack miễn cưỡng đón lấy. “Nhưng mà chắc chắn cái này không phải là thơ tình đúng không?”

Nó mong sao Yori không nhận thấy khuôn mặt đang đỏ bừng bừng của mình.

“Đương nhiên là không phải rồi,” Yori nói bằng chất giọng và bộ mặt thánh thiện nhất có thể. “Cứ xem như là tập dượt cho hội thi *kukai* ấy.”

Mặc dù liên tục khẳng định mình không ghen, nhưng Jack dần nhận ra tình cảm mình dành cho Akiko không đơn giản chỉ là tình bạn. Nếu thành thật với lòng mình, có lẽ phải nói thẳng rằng nguyên nhân chủ yếu khiến nó dùng dằng không muốn rời Nhật Bản chính là cô bé.

THU DIỆP THỨC

“Sẵn sàng,” thầy Masamoto hô to ra hiệu bắt đầu bài thao diễn giữa Jack và Taro, anh trai của Saburo.

Cả hai thận trọng di chuyển từ góc Phượng Hoàng Đường tiếp cận đối phương cho đến lúc mũi trường kiếm của họ chạm vào nhau, còn đoản kiếm thì giữ thấp trong tư thế phòng ngự.

Taro bất ngờ xông thẳng lên phía trước. Thậm chí không cần phải nâng kiếm lên, anh ta vẫn đẩy được cây *katana* của Jack sang một bên mà chọc thẳng vào tim nó. Taro đã vận dụng một cách hoàn hảo lực ra đòn của mình nên Jack chỉ cảm thấy phần mũi kiếm chạm nhẹ vào ngực nó.

“Tốt lắm Taro. Một đòn gạt - đâm tuyệt vời,” thầy Masamoto khen ngợi. “Jack, đến lượt trò.”

Tương tự như cách Taro ra đòn, Jack lướt kiếm dọc theo chiều dài thanh *katana* hướng về tim anh ta. Nhưng nó còn chưa kịp đâm đến đích, nó đã bị phần cuối thanh kiếm trên tay Taro đâm vào bụng mất rồi. Rõ ràng đường gạt của Jack đã không đạt được độ rộng cần thiết.

“Nếu đây mà là một thanh kiếm thật, trò đã bị đâm lòi ruột rồi đấy,” thầy Masamoto cất giọng, nét nghiêm khắc lộ rõ trên khuôn mặt có vết sẹo dài chạy trên nửa bên phải của ông. “Chiêu này đòi hỏi người ra đòn phải có được sự chuẩn xác cao độ. Dồn thêm lực vào chân, cơ thể, cũng như tay của mình, và cố gắng phối hợp hài hòa cùng lúc với nhau.”

“Vâng, thưa thầy,” Jack đáp rồi buồn bã ngồi quỳ trở lại trong hàng các võ sinh phía trước. Nó là đứa duy nhất trong lớp chưa thành thực được kĩ năng gạt - đâm này.

“Bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục với chiêu Thu Diệp Thức,” thầy Masamoto tuyên bố, “một thế đánh trong bộ Nhị Thiên có thể nói là rất hợp với khí trời lúc này. Nguyên lí của Thu Diệp Thức là tác động một lực vào thanh kiếm chủ đạo của đối phương, buộc anh ta phải buông vũ khí ra, sau đó lợi dụng đoạt ngay lấy. Các trò quan sát một lượt cho kĩ nhé.”

Nói đoạn, thầy Masamoto và thầy Hosokawa cùng tuốt gươm ra khỏi vỏ. Thầy Hosokawa tấn công trước, nhưng thầy Masamoto vẫn thản nhiên tiến tới, dùng phần lưỡi của thanh trường kiếm trên tay chém mạnh vào thanh *katana* của thầy Hosokawa hai nhát liên tục. Kiếm của vị võ sư Kiếm Thuật liền rơi cách xuống sàn.

“Đòn thế này đòi hỏi chúng ta phải thật nhanh, không cho đối phương có cơ hội kịp ra đòn,” thầy Masamoto hướng dẫn rồi ra hiệu cho cả lớp đứng dậy tự tập lấy động tác vừa rồi.

“Luyện cho thật thành thục đi.”

Mừng thầm vì cuối cùng cũng thoát khỏi giờ học căng thẳng của thầy Masamoto, Jack đứng một mình ngoài hiên khu Nam Thiền Viên. Nó hồ hững đưa mắt nhìn về phía bãi cát trắng được sắp xếp cho ra dáng những gợn sóng nhỏ. Đây là một trong những đặc tính kiến trúc chủ yếu cho cả khu vườn được trang trí bởi đá hoa cương và các bụi cây được tỉa tót nắn nót này. Xa xa phía bên kia mới thấy xuất hiện thêm một cây thông lâu năm, cành lá buông thông nhìn không khác gì một cụ già đang chống gậy.

Jack hít một hơi thật sâu, những mong cảnh vật thanh bình nơi đây có thể giúp nó nguôi ngoai phần nào.

Cho đến tận cuối buổi học sáng nay, nó vẫn không thể lĩnh hội được tinh hoa của Thu Diệp Thức. Tại sao chỉ mình nó không làm được? Trước đây nó là một tay kiếm không tồi. Nhưng từ ngày học cách cùng lúc sử dụng cả đoản và trường kiếm, dường như nó cũng mất luôn sự chuẩn xác và nhanh nhạy vốn có. Điều khiến Jack thấy khổ sở nhất là sau ba tháng khổ luyện tuyệt kỹ Nhị Thiên, kỹ năng của nó còn trở nên tệ hại hơn trước kia rất nhiều.

Nó biết nhất định ẩn đằng sau vẻ đơn giản kia phải là một thứ bí mật gì ghê gớm lắm. Hoặc giả thầy Masamoto vẫn chưa tiết lộ, còn không chắc là nó đã vô tình bỏ sót mất rồi. Nó không thể bỏ cuộc được. Với tình hình chiến trận đang cận kề, còn hành tung của Độc Nhân Long vẫn nằm trong vòng bí mật, tuyệt kỹ Nhị Thiên chính là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của nó.

Jack đang mãi miết theo dòng suy nghĩ thì Taro bước ra từ Phụng Hoàng Đường. Taro trông thấy Jack và quyết định đến ngồi cạnh nó tại Nam Thiền Viên.

“Đừng vội nản chí chỉ vì đôi chút khó khăn, Jack à,” anh Taro nói. “Nhị Thiên được người đời xưng tụng là một trong những môn phái kiếm thuật

khó luyện nhất Nhật Bản. Người học nó cũng tựa như leo núi mà bị trói chặt cả hai tay vậy, không hề dễ dàng chút nào.”

“Nhưng anh vẫn luyện thành đấy thôi,” Jack đáp. “Rốt cục thì bí quyết ở đây là gì ạ?”

“Ngày trước anh cũng hỏi thầy Masamoto y như thế,” Taro vừa nói vừa cười lớn. “Lúc đó thầy ấy đã đáp rằng, “Bí quyết ở đây là chẳng có bí quyết nào cả.””

“Em không hiểu. Sao lại có thể như thế được.”

“Đấy, anh cũng nói câu này luôn. Thế là thầy Masamoto lại nói là: “Võ sư là cây kim, còn võ sinh là cuộn chỉ. Là một người đang theo học, trò luôn phải ý thức mình cần nỗ lực luyện tập tối đa.” Thật vậy, anh cũng cho rằng bí quyết không gì khác hơn là khổ luyện nữa, khổ luyện mãi.”

Đoạn anh Taro khoát tay qua một lượt Nam Thiền Viên.

“Tuyệt kĩ Nhị Thiên cũng giống khu vườn này. Chúng ta không thể biết người làm vườn đã tạo ra nó bằng cách nào. Nơi đây đẹp đến mức hoàn hảo, nhưng cũng lại đơn giản đến cảnh giới vô thường. Chắc chắn sẽ cần phải có một khoảng thời gian dài trải trải, cũng như dốc hết tâm huyết mới có thể hoàn thành nên khu vườn như ngày hôm nay.”

“Thế mất bao lâu anh mới thành thực được ạ?” Jack hỏi ngay.

Taro không khỏi phì cười trước câu hỏi ngây ngô của nó. “Anh chỉ mới ở giai đoạn bắt đầu thôi nhóc ạ. Muốn thành thực tuyệt kĩ Nhị Thiên có lẽ phải mất cả đời ấy chứ.”

Khuôn mặt Jack ngay lập tức chảy xệ xuống. “Nhưng em đâu có từng ấy thời gian mà luyện tập đâu. Chiến tranh sắp xảy ra đến nơi rồi còn gì.”

Taro chậm rãi gật đầu, đưa mắt quan sát Jack thêm một lúc rồi nói tiếp, “Xem ra em cũng quyết tâm trong chuyện này không kém gì anh cả. Hay là nếu em muốn luyện thêm ngoài giờ học thì anh sẽ làm bạn tập cùng em?”

“Vậy khi nào thì được ạ?” Jack háo hức cúi đầu trả lễ.

“Hăng hái như thế là tốt. Tối nay luôn được không?” Jack gật đầu cái rụp.

“Vậy hẹn gặp em sau giờ ăn ha,” anh Taro gật đầu nói rồi quay bước về hướng Sư Tử Đường.

Jack vẫn nán lại Nam Thiền Viên một lát. Nhờ có lời đề nghị của anh Taro mà nó cảm thấy phấn chấn hẳn lên. Đây sẽ là cơ hội nhờ anh ấy chỉ ra những sai lầm nó đã từng mắc phải, qua đó cải thiện khả năng của mình

một cách nhanh chóng. Đột ngột có tiếng cửa giấy kéo ra, Jack quay lại thì thấy Akiko cùng Sachiko và Mizuki bước ra từ Phòng Hoàng Đường.

“Akiko!” Jack vừa gọi vừa chạy đến chỗ cô bé.

Akiko cúi chào khi thấy nó đến gần. “Bài học hôm nay khó thật đấy. Thu Diệp Thức quả là không đơn giản để có thể lĩnh hội trong ngày một ngày hai được.”

“Ừ,” Jack đồng tình. “Vậy nên tớ đã nhờ anh Taro huấn luyện thêm sau giờ ăn tối nay. Cậu có muốn tham gia tập Nhị Thiên với bọn tớ không?”

“Cảm ơn cậu,” Akiko đáp. “Tớ cũng muốn lắm nhưng mà đã có hẹn nhờ Takuan kèm cặp làm *thơ haiku* cho hội thi cuối năm rồi. Để lần khác nha.”

“Tớ hiểu rồi,” Jack cố nén nổi thất vọng trong giọng nói của mình lại.

“Hẹn gặp cậu vào bữa trưa ha,” Akiko vui vẻ mỉm cười. “Tớ đi đây, chị Sachiko và Mizuki đang chờ rồi.”

Jack bèn lùi thủi quay lại mái hiên Nam Thiên Viên ngồi gục đầu xuống tay. Nó nhớ lại những lời Yori nói hôm đó, rằng Takuan luôn đối xử tử tế với mọi người, trong đó có cả nó. Vậy nên chẳng có gì để mà phải lo lắng, buồn rầu cả. Nhưng vậy thì tại sao nó lại có cảm giác như vừa bị người ta xô ngã vào lòng đại dương thế này?

“Trông mày thê thảm nhỉ, ngoại quốc,” Kazuki, kẻ đang thờ ơ tựa vào cây cột gần đó lên tiếng. “Ghen vì Akiko đã có hẹn ước với người khác hả?”

“Im đi!” Jack vắn lại. “Takuan chỉ giúp cậu ấy làm *thơ haiku* thôi.”

Kazuki mỉm cười ma mãnh khi biết mình đã nắm thóp Jack. “Lí do Akiko bỏ mày theo Takuan cũng dễ hiểu quá mà. Anh ta vừa đẹp trai lại vừa thông minh, tuy không giỏi võ nhưng cười ngửa rất cừ. Trên hết là một thanh niên Nhật Bản chính gốc. Bộ mày tưởng họ đơn giản chỉ hẹn nhau làm *thơ* thôi hả?”

“Mày nói vậy là có ý gì?” Jack đứng phắt dậy, tay để sẵn sàng trên chuôi kiếm.

“Sẵn sàng chiến đấu vì danh dự của con bé đó à. Thật đáng ngưỡng mộ!” Kazuki khiêu khích. “Nếu đã muốn đánh nhau sao không nhân cơ hội này tập vài đường Nhị Thiên song kiếm xem?”

Nói đoạn, Kazuki rút luôn cặp trường đoản kiếm ra khỏi chiếc vỏ ngoài sơn màu vàng đen. Đây là cặp song kiếm cha Kazuki tặng nó nhân thắng lợi ở kì thử thách Tam Tố Luân Hồi. Từ lưỡi kiếm ánh lên đầy sát khí.

Jack cũng đeo cặp song kiếm bên mình, đây là một đặc quyền chỉ dành riêng cho các võ sinh được chọn truyền tuyệt kỹ Nhị Thiên. Tuy vậy, những thanh gươm này chỉ được sử dụng trong các giờ luyện cá nhân, còn khi bắt cặp tập chung, chúng sẽ phải chuyển sang kiếm gỗ cho an toàn. Thật sự vào thời điểm này, Jack cũng không dám chắc nó có thể đấu lại Kazuki với kỹ năng sử dụng song kiếm còn vô cùng hạn chế của mình.

“Hay là mày sợ rồi?” Kazuki tiếp tục nhử khi thấy Jack tỏ vẻ chần chừ. “Đây, tao nói đâu có sai, mày cứ tự so sánh bản thân với thằng Yamato mà xem. Nó sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ lòng tự trọng của mình, còn mày thì nhát cáy, đến thử thôi mà cũng không dám nữa. Ngừ như mày sẽ *không bao giờ* xứng đáng được tự xưng mình là một võ sĩ đâu!”

Tay Jack siết chặt hơn vào cán kiếm, nhưng nó vẫn im lặng không nói gì.

“Đồ đàn bà. Hèn chi con bé Akiko sẵn sàng đá đít mày để đi với thằng khác *tốt hơn*.”

Jack không còn kiềm chế nổi nữa.

“Rút lại lời mày vừa nói ngay lập tức!” Jack tuốt tươm hét lớn.

“Tao chỉ nói lên sự thật thôi. Rõ ràng Akiko nó thích Takuan hơn mày.”

Giận dữ cùng cực, Jack xông đến nhắm thẳng đầu Kazuki vung kiếm.

Chỉ chờ có thế, Kazuki lập tức đưa đoản kiếm *wakizashi* gạt đòn tấn của Jack rồi cùng lúc đâm mũi kiếm *katana* vào cổ Jack. Một chiêu gạt - đâm, đòn thế cơ bản nhất trong tuyệt kỹ Nhị Thiên. Và đòn thế này đã tỏ ra là cực kì hiệu quả.

Jack chỉ vừa kịp né sang bên, nó biết lẽ ra mình đã mất mạng, nếu Kazuki không cố tình đâm chệch. Nó vội nhảy lùi lại trước khi Kazuki tiếp tục tấn công.

“Mày *chỉ* có thể thôi sao?” Kazuki khiêu khích.

Một lần nữa lí trí của Jack lại bị cảm xúc chế ngự, nó xông vào kẻ địch lần thứ hai. Thanh trường kiếm của hai đứa va mạnh vào nhau. Nhưng trước khi Jack kịp phản ứng, Kazuki đã lấn tới chém thêm hai nhát nữa vào lưng kiếm của nó. Thanh katana lập tức bị đánh bật khỏi tay Jack rơi xuống đất tạo nên một tiếng keeng. Kazuki dễ dàng hướng mũi kiếm về phía cổ Jack.

“Thật không tin được!” Kazuki khoái trá. “Bài này vừa mới học sáng nay mà mày cũng bị mắc bẫy nữa!”

Jack vẫn cầm thanh đoản kiếm *wakizashi* của mình trong tay, nhưng nó chẳng thể làm gì hơn. Chỉ cần Kazuki ấn nhẹ tới là cái mạng nó đi đời. Đến lúc này, kẻ thù không đội trời chung suốt hai năm qua đã sẵn sàng giành lấy phần thưởng cho thắng lợi trong trận đấu với Yamato hôm trước.

Kazuki ép Jack lùi dần khỏi mái hiên cho đến khi lưng nó dựa hẳn vào một tảng đá lớn trong khu vườn.

“Đừng mơ có thể đấu tay đôi tuyệt kỹ Nhị Thiên với tao,” Kazuki đắc ý khi thấy vẻ hoang mang trong mắt Jack.

“Tao thách mày đấy!” Jack vặn lại.

“Ồ, mày lại phạm phải sai lầm nữa rồi. Điểm khác biệt giữa một võ sĩ chân chính như tao, và một thằng ngoại quốc như mày, chính là ở chỗ này đây. Có thể mày không dám, nhưng tao thì dám đấy,” Kazuki vừa nói vừa dè mũi kiếm cho đến khi máu Jack bắt đầu chảy.

Jack nhăn nhó đau đớn, nó cảm nhận được lưỡi dao bén nhọn đang lách vào da thịt mình. Nó cố tìm cách lùi lại, nhưng sau lưng là tảng đá. Nó đã ở trong thế đường cùng. Kazuki toét miệng cười khoái trá, ánh mắt man dại và tàn ác.

“Nhưng thôi, hôm nay tạm tha cho mày đã,” hắn nói, đoạn thu lưỡi kiếm về.

Jack chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã thấy lưỡi gươm của Kazuki lóe lên trong mắt mình. Hắn xả một đường chéo qua mũi chạy đến hết má trái Jack.

“Còn cái này, xem như kỉ niệm nhắc nhở mày về cái viễn cảnh của một ngày không xa nữa!”

Kazuki quay người bỏ đi, để lại Jack một mình trong khu vườn với khuôn mặt đầy máu, từng giọt nhỏ xuống lổm đổm cả bãi cát trắng tinh bên dưới.

24

GIÁN DIỆP

“Vết thương của cậu lại hở ra rồi kìa,” Takuan nói khi thấy máu rỉ ra từ nhát chém trên khuôn mặt Jack trong lúc hai đứa cưỡi ngựa về lại trại ngựa của trường vào buổi tối hôm sau. “Chắc do chấn động lúc phi nước đại đã tác động đến nó đấy.”

Jack đưa tay lên sờ bên má trái giờ đây đã bị đánh dấu bằng một đường dài màu đỏ rực của mình.

“Tớ sợ sau khi lành vẫn sẽ để lại sẹo mất,” Takuan quan ngại. “Thế rốt cục thì tại sao cậu lại bị thương vậy?”

“Do tập tuyệt kĩ Nhị Thiên ấy mà,” Jack đáp, nó không muốn phải giải thích nhiều hơn.

“Giờ nghĩ lại, cũng may mà tớ không được học cùng các cậu đấy!”

“Ý cậu là sao?”

“Akiko cũng bị thương trong giờ học đó mà.”

Jack tròn mắt ngạc nhiên nhìn Takuan.

“Ừa, bộ cậu không để ý gần đây cô ấy phải quấn băng quanh tay à?”

Jack chỉ lẳng lặng lắc đầu. Nó biết rõ không có ai bị thương trong các giờ học đó cả. Nó muốn giấu cuộc đụng độ với Kazuki nên nói dối đã đành, nhưng sao Akiko cũng phải làm như thế? Và quan trọng nhất là, cô bé đã làm gì mà để bị thương?

“Thôi tớ phải đi đây,” Takuan vừa nói vừa giao dây dắt ngựa cho Jack. “Nếu không phiền thì cậu dẫn cả hai con về giúp tớ nhé. Tớ còn cái hẹn giúp Akiko tập làm thơ *haiku* nữa.”

“Ừm, cậu cứ đi đi,” Jack cố rặn ra một nụ cười.

“Cảm ơn nha. Lần tới tớ sẽ giúp cậu chỉnh lại tư thế ngồi một chút.”

Takuan cúi đầu chào nó rồi cất bước quay về trường.

Lúc Jack tháo yên nhốt hai chú ngựa vào chuồng, trời cũng đã xẩm tối. Nó cần phải nhanh chân về trường để còn cùng anh Taro đến Vũ Đức Điện

cho giờ tập thêm tuyệt kỹ Nhị Thiên nữa. Nếu đem ra so với học cưỡi ngựa, Jack thấy luyện kiếm thú vị hơn rất nhiều. Buổi tập đầu tiên cùng anh Taro đã mang lại kết quả rõ rệt, đến cuối buổi tập nó còn tự hoàn thiện được kỹ năng gạt - đâm đã gây cho nó không biết bao nhiêu rắc rối trong thời gian qua. Ngoài việc là một kiếm sĩ tài ba, anh Taro đúng là một thầy giáo đại tài. Nhân đà thắng lợi vượt bậc ngay buổi tập đầu tiên này, hai người đã quyết định từ giờ sẽ cùng nhau tập luyện mỗi tối. Jack nhớ lại sáng nay nó đã hào hứng kể lại cho Akiko và khắp khởi mong chờ cô bé sẽ đến tập cùng như thế nào. Nó đã phải thất vọng thêm lần nữa, và nguyên nhân đã quá rõ ràng - Takuan.

Jack lấy thêm một ít rơm bỏ vào chuồng cho hai con ngựa, chợt nó nghe thấy tiếng cánh cửa hậu mở ra từ phía sau.

“Thế bên đây có thông tin gì mới không anh?” một giọng nữ khàn khàn vang lên.

“Cha anh nói Lãnh chúa Kamakura đã tập hợp được hơn năm mươi ngàn binh sĩ dưới trướng mình rồi.”

Jack lập tức nhận ra giọng nói quen thuộc này. Không ai khác hơn là Kazuki, kẻ thù không đội trời chung của nó.

“Năm mươi ngàn quân cơ á!” giọng nữ rít lên đầy hưng phấn.

Jack chậm rãi trườn sang chuồng ngựa trống bên cạnh rồi lén nhìn qua khe hở. Kazuki đang ngồi cạnh Moriko, khuôn mặt tái nhợt của cô ả càng trở nên đáng sợ hơn giữa đêm tối. Nền sàn rất sạch sẽ, một đặc điểm chung của các chuồng ngựa tại Nhật.

“Vây nghĩa là ngài ấy cũng sắp tiến quân rồi,” Moriko hăm hở. “Chúng ta còn chờ gì nữa mà không giết thẳng ngoại quốc, bằm nó ra như một con chuột cho hả giận!?”

“Chưa được.”

Mặt cô ả lập tức xịu xuống.

“Đừng lo, rồi sẽ đến lúc đó thôi. Anh đã tặng cho nó một vết sẹo để nó dễ dàng hình dung ra tương lai bi thảm của mình rồi.” Kazuki đưa tay chỉ dọc theo má trái đặc ý nói.

Mắt Moriko liền lóe lên một ánh nhìn man dại. “Thế thì chắc giờ nó còn xấu xí hơn trước nữa ấy anh nhỉ!”

Jack bất giác thấy vết sẹo trên má của nó như nhói lên trước màn trao đổi khoái trá của bọn chúng. *Cô ta nghĩ mình xinh đẹp lắm sao mà dám bảo nó*

xấu xí, Jack nghĩ thầm. Một đứa nhuộm răng đen cơ đấy!

“Vậy chừng nào Lãnh chúa Kamakura mới khởi binh? Chừng nào băng Bọ Cạp chúng ta mới bắt đầu hành động?”

“Cứ bình tĩnh, Moriko,” Kazuki đặt một tay lên đùi cô ả. “Ngài ấy vẫn đang tích cực chiêu dụ thêm viện binh. Cha anh nói Lãnh chúa Satake của vùng Dewa đã chính thức theo về phe ta rồi. Nhưng mục tiêu của ngài Kamakura là chinh phục toàn bộ các lãnh chúa phương bắc tham gia quân đội của mình.”

“Sao lại thế? Chẳng phải chúng ta đã có đủ binh lực để quét sạch bọn ngoại quốc ra khỏi đất nước rồi sao?”

“Nhưng chưa đủ để chiếm toàn quyền kiểm soát nó.”

“Hóa ra những lời đồn đại bấy lâu đều là thật à?” cô ả nín thở.

Kazuki gật đầu.

“Làm sao anh biết những việc này?”

“Cha anh là chân tay thân tín nhất của Lãnh chúa Kamakura mà.” Nói đoạn Kazuki cúi sát tai Moriko thì thầm bằng giọng nhỏ nhất có thể. “Thật ra anh cũng đang thừa lệnh ngài ấy thực hiện một nhiệm vụ tuyệt mật.”

Moriko thở dốc. “Nhiệm vụ đó là gì?”

“Một con diều hâu sẽ không bao giờ khoe vuốt của mình,” hắn đáp.

“Em không hiểu,” cô ả trông đến thộn ra vì bối rối.

“Ý anh là một người võ sĩ giỏi sẽ luôn giấu kín sức mạnh của mình, cho đến khi thật cần thiết. Nhưng, đến lúc đó, anh sẽ nhận được một phần thưởng vô cùng hậu hĩnh từ Lãnh chúa Kamakura.”

“Là cái gì vậy?”

“Một tòa thành của riêng anh!”

Moriko hưng phấn đến không kìm được nữa.

“Ôi, lãnh chúa tương lai của em!” cô nàng cất tiếng nịnh hót.

Jack đã nghe quá đủ. Giai thoại Akiko vẫn kể về việc gia tộc Oda từng là bạn chiến đấu của Lãnh chúa Takatomi giờ đây chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nó phải kể ngay chuyện này với thầy Masamoto.

Cẩn thận lui ra khỏi chuồng ngựa, Jack chạy như bay về lại trường.

Lúc đang vội vàng băng qua sân, nó thấy cha đỡ đầu của mình đang tiến vào Vũ Đức Điện cùng thầy Yamada. Nó tăng tốc nhảy lên hai bậc thang một lúc, hình ảnh hai người đang chuyện trò dưới bức tượng Phật khổng lồ

bằng đồng dần hiện ra rõ hơn. Mở toang cánh cửa, nó xông thẳng vào chỗ hai người bọn họ.

“Con nghe thấy Kazuki... nói chuyện trong chuồng ngựa...” Jack vừa nói vừa thở hồng hộc. “Cha của hắn đã theo hàng Lãnh chúa Kamakura...”

Ta biết,” thầy Masamoto nắm tay nó ngắt lời.

Jack sững người im bật.

Hai vị võ sư đưa mắt nhìn nhau trong giây lát. Thầy Yamada quyết định lên tiếng, “Đến nước này thì không giấu được nữa đâu, anh Masamoto ạ.”

Thầy Masamoto bèn quay về phía Jack. “Điều chúng ta sắp nói với con là một vấn đề nhạy cảm được liệt vào hàng tuyệt mật. Con hiểu chứ?”

Jack gật đầu xác nhận tính chất nghiêm trọng của việc nó sắp nghe.

“Thật ra Oda vẫn đứng về phía chúng ta. Anh ấy giữ vai trò thu thập tin tức liên quan đến kế hoạch Lãnh chúa Kamakura đang bày ra,” ông giải thích.

“Vậy ra cha của Kazuki là gián điệp?”

Thầy Masamoto gật đầu. “Để phục vụ cho kế hoạch này, cả nhà Oda đều phải ra hàng Lãnh chúa Kamakura, dĩ nhiên Kazuki cũng tham gia. Anh Oda cũng giữ kín bí mật với cả họ.”

Jack chợt nhận ra Kazuki đã lún quá sâu vào kế hoạch mà cha hắn đề ra, theo cách vô cùng tệ hại.

“Con đừng quá lo lắng về chuyện Kazuki,” thầy Masamoto nói khi thấy cái nhìn lo lắng trên khuôn mặt nó. “Khi thời cơ chín muồi, anh Oda sẽ đích thân nói chuyện với con trai của mình thôi. Từ giờ cho đến lúc đó, con phải tuyệt đối giữ kín chuyện này. Nếu Lãnh chúa Kamakura mà biết được, anh Oda và toàn bộ gia tộc của mình sẽ ngay lập tức bị giết chết đấy.”

“Vâng, con xin đảm bảo sẽ giữ bí mật này,” Jack đáp, nó hiểu rất rõ việc này hệ trọng ra sao. “Nhưng nếu mọi người đều đã biết kế hoạch thật sự của Lãnh chúa Kamakura là gì thì tại sao Hội Đồng Chấp Chính còn chưa bắt ông ta phải dừng lại?”

“Chuyện không đơn giản như vậy đâu,” vị võ sư tiếp tục. “Dù chúng ta biết tôn giáo chỉ là vỏ bọc cho mưu đồ của Lãnh chúa Kamakura, nhưng ngoài mặt ông ta luôn nhấn mạnh rằng mình chỉ muốn quét sạch người nước ngoài và người theo đạo Thiên chúa ra khỏi đất nước này. Là một nhân vật chủ chốt của Hội Đồng, ông ta tuyên bố mình đang hành động dựa

trên lợi ích của ngài Satoshi. Rằng ông ta đang bảo vệ Nhật Bản khỏi mối hiểm họa ngoại xâm, cũng như chiến đấu vì danh dự Nhật Hoàng.”

“Nhưng ông ta vẫn đang ngày đêm tàn sát những người vô tội còn gì. Vậy mà vẫn chưa đủ chứng cứ nữa hay sao?” Jack tiếp tục chất vấn.

Thầy Masamoto buồn bã lắc đầu.

“Ta rất tiếc nhưng câu trả lời là không,” ông thở dài. “Lãnh chúa Kamakura bản tính quỷ quyệt như một con cáo vậy. Chừng nào ông ta còn chưa đem quân tấn công một lãnh chúa nào đó thì không ai có thể hành động chống lại ông ta được. Bằng không Hội Đồng sẽ rơi vào thế đuối lý. Nếu chúng ta là những người đẩy lên chiến tranh, chúng ta mới chính là kẻ thù của Nhật Hoàng.”

“Như vậy là chiến tranh nhất định sẽ xảy ra,” Jack tiếp tục.

“Cũng chưa chắc. Điều này phụ thuộc vào việc Lãnh chúa Kamakura có tập trung đủ lực lượng ủng hộ mình hay không. Dù bây giờ quân đội của ông ta đã tương đối lớn mạnh, nhưng so với liên quân thì vẫn còn thua sút lắm.”

Bất chấp thầy Masamoto ra sức trấn an, Jack vẫn thấy khó mà an tâm được.

Chỉ có một điều nó dám chắc, cuộc chiến này sẽ không có lợi gì cho công cuộc tìm kiếm *hải đồ* cả. Trong khi lúc này đó không phải là vấn đề thầy Masamoto có thể ưu tiên giải quyết, đây là còn chưa kể nỗ lực tìm kiếm bấy lâu đều chỉ thu về được con số không. Dù vậy, nó chẳng thể làm gì hơn ngoài cầu mong *hải đồ* vẫn chưa bị giải mã. Còn bây giờ, tất cả mọi sức lực đều phải dồn cho việc luyện tập tuyệt kỹ Nhị Thiên. Nó cần phải chuẩn bị cho tương lai - cho dù viễn cảnh ấy có vô định đến thế nào đi chăng nữa.

VÕ SĨ CUỐI CÙNG

Jack ngậy người ngồi trên con ngựa gỗ quen thuộc của mình, giữa một rừng lá vàng rơi trên đất.

Thu đã qua, hầu hết những hàng cây dọc theo đường chạy Lưu đích mã tại đền Kamigamo đều đã trơ trụi lá. Mỗi đe dọa về một cuộc chiến sắp nổ ra, mới vài tháng trước còn ghê gớm là thế, vậy mà giờ đây đã chìm vào quên lãng như một cơn bão đã qua. Dù thi thoảng vẫn có thông tin về việc người nước ngoài bị hành quyết hay các võ sĩ vô chủ đang di chuyển về phương bắc, Lãnh chúa Kamakura vẫn chưa ra tay tấn công bất kì vùng đất nào, thế nên một cuộc chiến tổng lực là chưa thể nổ ra. Nhiều học viên còn cho rằng nguy hiểm đã qua đi. Jack cảm thấy những kiểu suy nghĩ chủ quan như thế này thật vô cùng đáng ngại, nhất là khi lực lượng bên kia được cầm đầu bởi Lãnh chúa Kamakura, người đàn ông có tâm địa hệt như một con rắn độc. Dầu vậy, trong đầu nó cũng đang hình thành tư tưởng mong sao cơ hội của ông ta đã qua đi do không triệu tập được đủ lượng ủng hộ cần thiết.

“Âm-dương, Âm-dương,” Jack uể oải hô rồi bắt đầu thủ tục rút cung tra vào dây nhắm bắn tầm gỗ mục tiêu.

Giờ thì có nhắm mắt lại nó cũng bắn trúng hồng tâm. Nó biết chính xác độ cao của tầm gỗ và có thể bắn chuẩn xác từ bất kì cự li, góc độ nào. Nó còn biết tường tận khoảng thời gian từ khi lấy tên cho đến lúc thả tay bắn là bao lâu, cũng như loại tên này có xu hướng hơi chúi đầu trên đường bay nữa. Có điều, liệu có thể vừa phi nước đại vừa làm những việc này hay không, nó hoàn toàn không biết.

Nó thềm thường nhìn cả lớp phóng ngựa ầm ầm trên đường chạy Lưu đích mã được dựng sẵn. Emi lao vụt qua, bắn trúng hai mục tiêu đầu tiên nhưng để trượt mất mũi tên cuối cùng. Dù đã trải qua nhiều tháng trời luyện tập, vẫn chưa có ai - ngoại trừ Takuan - có thể hạ cả ba mục tiêu trong cùng một lượt chạy cả. Thậm chí đôi lúc còn có vài võ sinh ngã ngựa văng vào

đồng đất cát, nhưng chưa có ai bị cô Yosa giáng cấp xuống cho cười ngựa giả - như vị nữ võ sư này đã làm với Jack.

“Takuan nói với cô rằng khả năng cười ngựa của em đã có những bước tiến rất đáng khen ngợi,” giọng cô Yosa vang lên từ phía sau khiến Jack giật bản mình.

“Thật vậy ạ?” nó đáp vội, bám víu ngay vào tia hi vọng vừa lóe lên này. Dầu vậy Jack vẫn thấy hơi ngạc nhiên vì thường ngày Takuan dành nhiều thời gian quan sát Akiko hơn là nhìn nó cười ngựa.

“Trò ấy nói rằng em đã sẵn sàng cười ngựa mà không cần đai lưng rồi,” cô tiếp tục nói trong lúc trù mến đưa tay xoa xoa đầu con ngựa gỗ của Jack. “Nếu tiếp tục tiến triển tốt như hiện nay thì đầu xuân sang năm có lẽ cô sẽ để em thử với ngựa thật đấy. Còn giờ lại đây một chút, cô có việc cần thông báo trước cả lớp.”

Jack thở dài ngao ngán trước viễn cảnh phải ngồi trên con ngựa gỗ thêm ba tháng trời ròng rã nữa. Nó nhảy xuống đạp một cái vào be sườn của thứ đồ vô tri vô giác này rồi thất thểu lết theo cô Yosa.

“Con ngựa thần thánh của cậu sao rồi?” Saburo lập tức lợi dụng cơ hội trên Jack ngay khi ngồi quỳ xuống vào hàng giữa nó và Yamato. “Vẫn ăn mìn cửa như mọi khi hả?”

“Ờ, vui quá ha, Saburo,”

“Bao giờ cậu mới được cười ngựa thật cùng với cả lớp thế?” Yamato lên tiếng.

“Sớm nhất cũng phải mùa xuân sang năm!”

“Ôi trời, gì mà dừ vậy!” cậu thốt lên.

Jack gật đầu buồn bã. Ít ra cũng còn có người thương cho cái số phận khốn khổ của nó.

“Phải chờ đến năm sau thì có khi cậu mọc cả rễ luôn trên lưng con ngựa gỗ đó rồi không chừng ấy chứ!” Yamato vừa nói vừa bụm miệng cười.

Thấy câu nói đùa vừa rồi của thằng bạn cũng có chút hài hước, Jack đành nhập bọn cười ha hả cùng hai đứa. Cô Yosa đưa tay ra hiệu giữ im lặng làm bọn chúng lập tức im bật.

“Cô rất hài lòng với sự tiến bộ nhanh chóng của các em. Thế nên cô đã kêu gọi hai trường Liễu Sinh Lưu và Cát Cương Lưu cùng tổ chức một hội thi Kị Xạ. Trận tỉ thí sẽ diễn ra khi bông hoa anh đào đầu tiên nở. Từ giờ

đến lúc đó, cô sẽ tiếp tục theo dõi đánh giá khả năng của các em để chọn ra ba võ sinh ưu tú nhất đại diện cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu chúng ta.”

Tuyên bố của cô Yosa lập tức thu hút được sự quan tâm của bọn học sinh. Chúng không ngớt bàn tán xôn xao trên đường di chuyển từ đền Kamigamo về trường.

“Không biết cô ấy sẽ chọn ai nhỉ?” Kiku lên tiếng.

“Nhất định có Takuan rồi,” Akiko đáp. “Cậu ấy là tay kị xạ cừ nhất ở đây mà.”

“Rất vui vì được cậu đánh giá cao như vậy Akiko à, nhưng trường chúng ta vẫn còn rất nhiều võ sinh xuất sắc khác mà,” Takuan mỉm cười ấm áp với cô bé. “Như cậu chẳng hạn này.”

Saburo đưa mắt nhìn Jack. Jack đã cố tình tránh xa hai nhân vật đang nói chuyện nhưng vẫn không thể gạt đi được hình ảnh Akiko đỏ mặt lên khi nghe lời nhận xét của Takuan. Bất giác nó nhớ lại lời tên Kazuki nói ngày trước. Quả đúng là Akiko có tình cảm với Takuan.

“Tớ nghĩ cậu cũng có cơ hội đấy Jack, cậu là người đã tập bắn nhiều nhất trong số chúng ta mà,” Takuan quay sang phía nó nói.

“À, nếu có hạng mục cưỡi ngựa gỗ bắn tên thì tớ sẵn lòng tham gia thôi,” Jack đáp, nó cố sức che giấu nỗi đau trong lòng. “Cô Yosa bảo đầu xuân sang năm mới cho tớ được phép cưỡi ngựa thật cơ.”

“Thế là cùng còn may đấy,” Takuan tiếp tục. “Ngày trước trường tớ có một võ sinh bị bắt tập với ngựa gỗ suốt ba năm ròng rã cơ!”

Jack cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên cho lắm. Cứ nhìn vào thầy Kyuzo của trường đây cũng dễ hình dung ra những nhân vật xấu tính tương tự thôi.

“Thôi đừng buồn nữa Jack ạ,” Yori sánh bước bên cạnh trấn an nó. “Biết đâu đến lúc được cưỡi ngựa thật, kĩ năng Lưu đích mã nhuần nhuyễn của cậu lại lọt vào mắt cô Yosa, và cô ấy sẽ chọn cậu đại diện trường chúng ta thì sao.”

“Nếu là tao thì tao sẽ không quá bận tâm đến cái cuộc thi vớ vẩn đó đâu,” Kazuki bất ngờ chen ngang.

“Cậu nói vậy là sao?” Yori hỏi ngay.

“Vì đến lúc đó chiến tranh đã nổ ra rồi.”

Yori liền xây xẩm mặt mày. “Nhưng... đã gần sang đông rồi mà có chuyện gì xảy ra đâu. Có khi mối hiểm họa đã qua đi rồi không chừng.”

Kazuki lắc đầu nham hiểm. “Tập hợp quân đội là việc rất mất thời gian. Cha tao nói đây chỉ là khoảng lặng trước cơn phong ba bão táp thôi.”

“Nếu thế thì tại sao cô Yosa lại quyết định tổ chức một hội thi liên trường vào mùa xuân, còn cô Nakamura thì mời danh sĩ đến tham gia cuộc thi *kukai*?” Yori nói, giọng cậu dần lộ rõ sự tuyệt vọng.

“Chỉ là chiêu bài nhằm trấn an tinh thần và tăng cường sĩ khí cho trận sinh tử sắp tới thôi.”

Nói đoạn Kazuki ném sang Jack cái nhìn thù hằn.

“Vết sẹo đẹp đấy,” hắc bĩnh phẩm rồi tăng tốc vượt lên phía trước.

Mũi dao của Kazuki lao nhanh về phía bao tử Jack, nó dễ dàng tránh sang một bên và đập vào cổ tay hắc ta để tước bỏ vũ khí. Nhưng còn chưa mừng được bao lâu, nó đã thấy ngay một thanh kiếm gỗ đang chuẩn bị đập xuống đầu mình.

Jack vội vàng tránh đòn rồi tiếp cận Goro, kẻ tấn công thứ hai. Tóm lấy tay cậu ta, nó nhanh chóng thực hiện chiêu thức khóa tay, buộc đối phương phải hạ kiếm rồi đập vào cho thanh kiếm bật ngược lại người hắc.

Đúng lúc đó, nó nghe thấy tiếng hét vang lên từ đằng sau, Jack quay lại thì thấy ngọn thương lao đến, sẵn sàng đâm thủng lồng ngực nó. Vừa xoay người tránh phần mũi nhọn của thứ vũ khí lợi hại, nó vừa tiếp nối bằng một cú đá vào bắp chân Nobu, kẻ tấn công thứ ba. Nằm được đầu thương trong tay, Jack vận mạnh cho phần cán đập thẳng vào mặt Nobu.

Jack quay lại phía sau đối mặt với đối thủ cuối cùng. Nhưng còn chưa có cơ hội thực hiện một cú ném vai, nó đã bị cây côn nhị khúc của Hiroto trói chặt. Chỉ một giây sau, Jack bị ghim xuống đất.

“Tiếc quá, phần đầu tốt thế mà,” thầy Kyuzo nói giọng mỉa mai. “Trượt!”

Jack cười bỏ lớp dây xích quấn quanh người rồi đứng dậy cúi đầu thi lễ cùng bốn người vừa tấn công mình. Tuy không có cái xương nào bị gãy, nhưng nó vẫn cảm thấy đau nhói chỗ côn nhị khúc siết vào ban nãy. Là người cuối cùng tham gia bài tập tước vũ khí hôm nay, nó thu dọn chỗ tàn dư còn lại rồi trở lại ngồi quỳ cùng hàng võ sinh bên dưới. Suốt buổi sáng nay chúng đã phải liên tục trải qua các bài kiểm tra thể lực, kỹ thuật đánh đâm, quăng vật, siết khóa, và tước vũ khí, những bước chuẩn bị cho nguy cơ chiến tranh có thể xảy ra.

“Vài người trong số các trò đã thể hiện được kỹ năng Thể Thuật xuất sắc của mình,” thầy Kyuzo vừa nói vừa nhìn về phía Kazuki. “Nhưng cá biệt cũng có những đứa quá tệ hại.”

Jack cảm nhận rất rõ cặp mắt to tròn của ông lia về phía nó.

“Nhưng dù sao ta cũng tạm chấp nhận mặt bằng chung của cả lớp đã đủ sức tham dự bài kiểm tra kỹ năng chiến đấu tay không - Võ sĩ cuối cùng.”

Nói đến đây, một nụ cười ma mãnh hiện ra trên khuôn mặt khó dăm dăm thường thấy của ông.

“Tất cả đứng dậy.”

Nhiều người trong số hàng võ sinh bên dưới bắt đầu lấm bầm ngán ngẫm. Thầy Kyuzo đã mỉm cười. Và đó không phải là một điềm hay.

26

TÀN TÂM

Hỗn loạn điên cuồng.

Cả võ đường Vũ Đức Điện biến thành một bãi chiến trường. Các võ sinh tấn công bất kì ai đứng gần mình. Mọi người đều trở thành kẻ địch của nhau.

Bài kiểm tra của thầy Kyuzo tuy đơn giản nhưng vô cùng tàn khốc. Đó là một trận hỗn chiến giữa tất cả các võ sĩ trong võ đường này. Ai bị đánh ngã xuống sàn xem như người đó thua. Luật lệ duy nhất chỉ là: không được dùng vũ khí.

Jack hụp đầu xuống tránh một cú đâm móc chẳng biết từ đâu bay tới, nó đáp trả bằng một đòn thúc cùi chỏ vào bụng kẻ tấn công, liền ngay sau năm luôn tay bên kia tung một đòn quăng vai khiến nhân vật này bay lên không trung rồi ngã phịch xuống đất.

Cô bé thốt lên đau đớn.

“Xin lỗi nha,” Jack lên tiếng khi nhận ra người nó vừa quăng xuống sàn là Cho, một trong hai cô bạn thân nhất của Emi. Mà chính Cho mới là người định đâm vào mặt nó trước cơ mà.

Jack nhìn quanh và thấy Akiko đang đứng ở phía bên kia đạo đường, dễ dàng hạ gục mọi đối thủ dám cả gan tấn công. Cô bé lướt đi trong không khí, thực hiện một đòn xoay người tung cước khiến Renzo, một trong những võ sinh triển vọng của lớp bay thẳng vào cột nhà. Đúng lúc này Jack chợt cảm thấy như có ai đó đang đứng sau lưng. Nó vội quay lại thì nhận ra Yori đang chờ sẵn ở đó, khuôn mặt kinh hãi thấy rõ.

“Đừng sợ,” Jack lập tức ngừng thủ thế. “Tớ không đánh cậu đâu mà.”

“Làm ơn quăng tớ đi,” Yori van nài, ánh mắt cậu vẫn không rời khỏi hướng Kazuki và ba tên đồng đảng của hắn. “Ít ra tớ còn biết chắc được mình sẽ không bị làm đau.”

Bốn đứa trong băng Bọ Cạp đánh thành nhóm, và chúng chẳng hề tỏ ra thương tiếc bất kì ai. Vận dụng cơ thể nặng nề của mình làm lợi thế, Nobu

túm chặt một nam sinh cho Kazuki và Hiroto bay vào đánh túi bụi, Goro lãnh nhiệm vụ phòng thủ cho cả đám.

Jack hiểu ý bạn mình nên bèn ra tay nhắc cậu bé lên ngang tầm hông rồi thực hiện một đòn quăng *o-goshi* nhẹ nhàng về phía trước.

“Cảm ơn cậu,” Yori thì thầm trong lúc giả vờ lăn lộn rên rỉ vài vòng để thầy Kyuro không nghi ngờ cậu bé tìm cách trốn bài kiểm tra.

Jack nháy mắt với Yori rồi sẵn sàng cho trận đánh tiếp theo. Ngay phía sau, Yamato đang đấu với Kai, cô bạn thân còn lại của Emi. Nhưng khi cô nàng này vừa thấy Jack đã lập tức bỏ Yamato mà xông lên tấn công nó.

Kai tung ra một đòn liên hoàn cước rất nhanh. Cú đá đầu tiên được nối tiếp ngay sau đó bằng một cú thể đá ngang hông, rồi móc hậu, cuối cùng kết thúc bằng chiêu đạp sườn đối phương. Jack liên tục tránh né để thoát thân. Nhưng ngay khi Kai xoay người định tung cước vào đầu Jack, nó liền thụp ngay xuống, tận dụng cơ hội dễ dàng quét chân khiến Kai ngã lăn ra đất.

“Sao Kai lại hung tợn với cậu vậy!” Yamato há hốc mồm kinh ngạc trước chuỗi Liên hoàn các chiêu thức của cô nàng. “Bộ cậu đã làm gì khiến người ta giận hả?”

“Tớ chẳng biết nữa,” Jack thở dốc, “nhưng bọn mình phải chiến đấu cùng nhau mới được. Bằng không Kazuki và Băng Bọ Cạp của hắn sẽ thắng mất.”

Phía bên kia võ đường, Kazuki, Hiroto và Goro đang I đánh mở đường đến chỗ Akiko. Bọn chúng vừa hạ gục Saburo và Kiku. Nhanh chóng vượt qua các võ sinh khác, Jack và Yamato cũng chạy đến tham gia màn hỗn chiến. Lúc hai đứa gần đến nơi, Jack thấy Nobu đang nhắm đánh Takuan lúc hắn nhận thấy anh chàng đang có vẻ đuối sức. Nó cần phải làm gì đó để đáp lại công Takuan đã bỏ ra kèm cặp mình học cưỡi ngựa.

“Coi chừng!” Jack hét lên rồi băng qua chỗ Takuan tung một cú đạp thẳng vào dạ dày Nobu.

“Cảm ơn cậu,” Takuan lên tiếng, lúng túng vì không biết giờ có nên đánh nhau với người vừa mới cứu mình hay không.

Nhưng họ cũng chẳng suy nghĩ được lâu bởi Jack vẫn còn chưa hết tập trung sau màn hành động vừa rồi nên đã trở thành mục tiêu cho một đòn đánh lén.

Cú đâm ngay vào thận này suýt chút nữa đã khiến Jack đổ gục xuống sàn, phải cố gắng lắm nó mới trụ lại được. Quay ngay lại, Jack cố gắng thủ thế,

nhưng một loạt những cú đá liên hoàn đã phá vỡ lớp phòng vệ mà lao thẳng vào mặt của nó. Trúng phải đòn đau, Jack ngã ngửa ra phía sau. Người vừa tấn công nó rõ ràng đã chẳng nương tay một chút nào cả.

“Cho đáng đời cái tội lợi dụng tôi để lọt vào nhà tôi!” Emi tuyên bố.

“Tớ... Xin lỗi mà,” Jack ấp úng.

Nó ngồi im bất động, nổi hổ thẹn về cái lần vì cuốn *hải đồ* mà lừa gạt Emi lại dâng trào trong lồng ngực. Giờ thì nó biết vì sao Cho và Kai lại hung hăng đánh mình đến vậy. Dù đã hơn một năm trôi qua, cô con gái rượu của ngài lãnh chúa vẫn chưa chịu tha thứ cho nó.

“Vậy mà tôi cứ tưởng là cậu thích tôi,” cô bé gay gắt.

Chợt nhận ra Takuan cũng đang ở ngay cạnh, Emi chỉ biết cười bẽn lẽn. Takuan cũng vì quá tập trung vào Emi nên đến lúc nhận ra Hiroto đang tấn công mình thì đã quá muộn. Tên này tung ra một cú đá vào thẳng bụng Takuan khiến anh chàng gập cả người lại. Một cú đâm vào lưng nữa là quá đủ để tiễn Takuan ngã luôn vào đùi Jack.

Emi giận sôi máu.

“Để cậu ấy yên!” cô bé vừa hét vừa đâm đá túi bụi vào ngực Hiroto.

Bị bất ngờ với hàng loạt đòn thế uy lực của Emi, Hiroto không kịp phòng bị trước đòn quăng bụng *tomoe nage* của cô bé. Emi túm chặt vạt áo võ phục của Hiroto đồng thời ngửa người ra phía sau nền sàn võ đường dùng chân đạp mạnh khiến cậu ta bị tung cao lên không trung. Trong lúc đó, Jack và Takuan chỉ còn biết thộn mặt ra mà nhìn Hiroto ngã phịch xuống sàn võ đường lộn lộn.

Đến Jack cũng phải cau mày thương cảm cho Hiroto. Chân Emi không hề nhắm vào bụng hắn mà thấp hơn chỗ đó rất nhiều. Hiroto không ngừng lộn lộn trên sàn nhà, tay bụm chặt khu vực giữa hai chân, miệng rên rỉ bằng chất giọng cao eo éo đặc trưng.

Jack chợt nhận ra rằng nó chỉ bị ăn một cú đá vào mặt là đã may mắn hơn hẳn rất nhiều rồi.

Emi bật đứng dậy cười e lệ với Takuan. Nhưng chỉ vài giây sau, cô bé đã bị Nobu xông tới húc bay người.

Do đã bị Emi đánh bại nên Jack chỉ còn biết nhìn quanh Vũ Đức Điện quan sát những nhân vật còn sót lại. Akiko mới vừa hạ gục Goro bằng một cú đâm cực mạnh vào bụng sau khi quét chân khiến tên này ngã lăn ra sàn. Cũng lúc này, Nobu đảo mắt tìm kiếm mục tiêu tiếp theo của mình. Ngoài

hai nhân vật trên chỉ còn Yamato và Kazuki là chưa bị đánh ngã. Lúc này hai đứa đang giao tranh kịch liệt ở trung tâm đạo đường.

Yamato phòng thủ rất kiên cường, nhưng sau hai năm dài luôn được thầy Kyuzo ưu ái kèm cặp riêng nên có thể nói trong lớp không ai xứng tầm làm đối thủ của Kazaki trong môn Thể Thuật. Jack cũng chỉ biết giương mắt nhìn kẻ thù của mình dần dần phá vỡ lớp phòng ngự của Yamato. Một cú đá móc cực mạnh vào đùi khiến cậu bé khuỵu một chân xuống, nối theo sau là đòn thúc khuỷu tay vào đầu. May nhờ đỡ vừa kịp lúc, Yamato mới thoát cảnh vỡ xương hàm, nhưng uy lực quá mạnh của đòn này vẫn khiến cơ thể cậu bật tung lên rồi rơi xuống sàn nhà.

Nobu, mặc dù đã thở hồng hộc vì kiệt sức, vẫn tìm cách vây hãm Akiko. Hắn cẩn thận lùi ra thật xa, chốc chốc còn giả vờ tung đòn gió nhằm làm phân tán tập trung của cô bé trong lúc Kazuki lùi đến từ phía sau.

Jack, cũng như toàn thể các võ sinh khác trong lớp, chỉ biết nín thở chờ đợi kết quả của màn hai đấu một này. Nó biết Nobu không phải là đứa có kỹ năng chiến đấu tốt, chính cơ thể quá khổ của hắn mới là nguyên nhân chính giúp hắn trụ lại đến tận giờ này. Có lẽ trong vài tháng qua, tên này đã cũng cố thêm cho điểm mạnh duy nhất đó của mình, nên giờ đây hắn có khả năng hấp thu đòn tấn công rất lợi hại.

Bất chấp việc vừa phải trải qua vô số trận đánh, cũng như mỗi hiểm họa đến từ phía Nobu, Akiko vẫn tỏ ra cực kì bình tĩnh. Mỗi hiểm họa thật sự chỉ đến từ phía Kazuki.

Dẫu cho Jack ghét cay ghét đắng tên này vì hành động quấy quá suốt hơn hai năm qua, nhưng nó cũng không thể phủ nhận địch thủ không đội trời chung của mình là một đứa có kỹ năng chiến đấu rất lợi hại, lại vô cùng khôn ngoan, ma mãnh. Khả năng tiếp thu tuyệt kỹ Nhị Thiên của Kazuki tốt đến độ làm Jack cảm thấy khó chịu. Khả năng bắn tên cũng như cưỡi ngựa của hắn không phải hạng xoàng. Kazuki còn rất giỏi Bổng Thuật, đặc biệt lợi hại trong chiến đấu tay không, và là người chinh phục Tam Tổ Luân Hồi thuyết phục nhất. Có thể nói, hắn là đứa có triển vọng phát triển thành một võ sĩ toàn tài nhất trong lứa bọn chúng.

Kazuki gật đầu báo hiệu cho Nobu cùng mình tấn công Akiko. Hắn sẽ lo phần đầu, còn Nobu phần bụng.

Không chút nao núng, Akiko vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ. Thế rồi cô bé bất ngờ phóng đến phía trước, nhảy bật lên khéo léo tránh cả cú đá của Kazuki lẫn cú đâm móc của Nobu. Từ vị trí cao hơn này, cô bé dùng cả hai

chân đồng thời đập thẳng vào mặt cả hai đứa trong lúc chúng còn chưa hết hãi hùng với diễn biến trước đó. Hoàn toàn bị bất ngờ bởi thân thủ cao cường của Akiko, Kazuki và Nobu choáng váng đổ gục xuống sàn Vũ Đức Điện.

Cô bé tiếp đất một cách nhẹ nhàng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, cẩn thận quan sát võ đường một lần nữa. Lúc bấy giờ chỉ còn một mình Akiko đứng giữa rừng người lăn lộn rên rỉ bên dưới. Những đứa còn đủ sức theo dõi diễn biến trận chiến cuối cùng chỉ biết im lặng nhìn cô bé vì vẫn chưa hết kinh ngạc.

“Ai đã dạy Akiko chiêu thức đó vậy nhỉ?” Takuan thì thầm nói với Jack, mặt anh chàng lộ rõ nét hoài nghi.

“Chịu thôi,” Jack nhún vai đáp. Có điều chắc chắn người này không phải là một nhân vật của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, nó thầm nghĩ.

Thầy Kyuzo tiến về phía Akiko. Thấy ông, cô bé vội cúi đầu chào. Nhưng vị võ sư Thể Thuật vẫn không dừng lại, ông ta nắm mạnh lấy bộ võ phục của Akiko, vật cô bé ngã lăn ra choáng váng ngay bên cạnh Jack. Cả lớp đều sững sờ nhìn thầy Kyuzo, không thể hiểu nổi tại sao ông ấy lại ra tay tấn công học trò mà không báo trước như vậy.

“Đây không đơn giản chỉ là một bài tập nhằm kiểm tra kỹ năng Thể Thuật,” thầy Kyuzo đánh chính, mặt ông vẫn lạnh lùng, nghiêm khắc như mọi khi. “Mà còn là dịp để ta kiểm định xem các trò sẽ chiến đấu ra sao trước áp lực của một cuộc chiến, cũng như Tàn Tâm, khả năng cảm nhận môi trường và kẻ địch xung quanh. Nếu muốn có cơ hội sống sót khi có chiến tranh xảy ra, thì phải luôn để Tàn Tâm của mình ở trong trạng thái cảnh giác cao độ nhất.”

“Nhưng rõ ràng Akiko đã thắng rồi mà!” Jack phản đối, nóng máu trước kiểu hành xử cứng nhắc của thầy Kyuzo. “Vừa nãy...”

“Không,” vị võ sư Thể Thuật lập tức ngắt lời Jack với ánh nhìn khinh khỉnh. “Trò ấy không phải là võ sĩ cuối cùng còn đứng trên võ đài này. Ta mới chính là người đó.”

KUKAI

Tuyết đã phủ trắng sân trường Nhị Thiên Nhất Lưu, in đầy những dấu chân từ Sư Tử Đường ra Điệp Trùng Đường đến Ứng Điều Đường. Đến cả mái vòm của những tòa kiến trúc này cũng bị tuyết rơi dày đến trĩu nặng, lấp lánh thạch nhũ phía trên cao. Cây thông già ở Nam Thiên Viên cũng không còn giữ được dáng vẻ ngày thường mà rũ hết cả xuống như thể vô vàn những thác nước nhỏ nhỏ nối lại với nhau.

Trong Điệp Trùng Đường, đám võ sinh không ngớt run rẩy dù đã chọn cho mình bộ kimono dày nhất, hơi thở của chúng phả ra cả khói trắng trong bầu không khí giá lạnh. Cô Nakamura cùng vị khách mời của mình, thi sĩ lừng danh Saigyo, ngồi trên bục gỗ bóng loáng ở phía cuối sảnh đường. Saigyo là người đàn ông khiêm tốn có dáng người nhỏ thó, cặp mắt lúc nào trông cũng như đang buồn ngủ cùng đôi tai tròn vành vạnh. Hôm nay ông đội một chiếc mũ trông như cái bát úp ngược, tay chống gậy tre đã cũ. Nhà thơ dành thời gian bình phẩm về tác phẩm điêu khắc hình điều hâu trên trần, liên tục xoa tay sưởi ấm trước chiếc bát bằng đất sét *hibachi* của mình làm bọn võ sinh bên dưới cứ nhìn chăm chăm một cách ghen tị vào dụng cụ sưởi ấm chứa than hồng mà cô Nakamura đã chuẩn bị sẵn cho vị khách quý.

*“Than cháy bập bùng
xua tan giá lạnh -
thì ra mình có tay.”*

Một nụ cười thoáng hiện trên môi thi sĩ khi ông ngâm bài *haiku* của mình bằng chất giọng nhẹ nhàng bay bổng như thể tan biến vào không khí.

Cô Nakamura lịch thiệp vỗ tay tán dương và ngay lập tức được mọi người nhiệt liệt hưởng ứng. Bọn võ sinh vỗ tay rất tích cực, phần nhiều là vì chúng không muốn bỏ qua cơ hội ủ ấm đôi bàn tay tê cóng dưới cái lạnh cắt da cắt thịt này.

“Hội thi *kukai* năm nay xin được chính thức bắt đầu,” cô Nakamura trình trọng tuyên bố. “Những ai cho rằng tác phẩm của mình đủ tiêu chuẩn dự thi xin hãy bước lên phía trước. Từng người trong số này sẽ lần lượt đọc cho ngài Saigyo nghe. Sau khi thu nhận bài *haiku* cuối cùng, vị khách quý của chúng ta sẽ xem xét, và tuyên bố danh tính người thắng cuộc.”

Một vài võ sinh đứng dậy xếp thành hàng dọc theo một bên sảnh đường.

“Cậu có lên không Jack?” Saburo hỏi, thẳng nhóc đã thử sẵn một tờ giấy nhàu nát trong tay.

“Thôi đừng có giỡn nữa đi,” Jack đáp. “Cậu biết cô Nakamura thường bình luận về các bài *haiku* của tớ như thế nào rồi đấy.”

Saburo cười. “Thế thì chúc may mắn cho tớ đi. Có khi lần này tớ thắng thật chứ không đùa đâu!”

Trong lúc Saburo hăm hở đứng vào hàng, Yori cũng lẳng lặng đứng dậy.

“Cố lên nhé!” Jack thì thầm.

“Cảm ơn cậu,” Yori đáp, giọng cậu pha cả tâm trạng hồi hộp lẫn hân hoan.

“Xin mời bạn trẻ đầu tiên đọc,” ngài Saigyo xoa tay vào đùi vui vẻ tuyên bố. “Mong rằng đây sẽ là giọt sương sớm trên mặt hồ mùa thu.”

Cô Nakamura ra hiệu bảo Akiko tiến lên phía trước. Cúi sát đầu thể hiện lòng tôn kính, cô bé lấy bài thơ được cất kỹ trong tay áo kimono ra đọc. Jack có cảm tưởng lúc này Akiko còn hồi hộp hơn cả lần bị bắt phải nhắm bắn vào thầy Kyuzo nữa.

“Cảm hứng của bài thơ này đến từ mùa đông,” cô bé bắt đầu.

“*Nụ hoa tím
giữa màn băng giá lạnh
mang khát vọng vươn lên!*”

Đọc xong bài *haiku* của mình, Akiko cúi đầu thi lễ lần nữa rồi chờ đợi đánh giá của vị thi sĩ. Ông hít một hơi thật sâu rồi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ nơi tuyết vẫn rơi dày đặc. Akiko nhìn về phía Jack, cô bé hơi nhú mày lo lắng vì không thấy ngài Saigyo nói gì. Jack mỉm cười định trấn an cô bé, nó chợt nhận ra người Akiko muốn tìm thật ra là nhân vật đang đứng ở cuối hàng người dự thi. Takuan gật đầu với Akiko, trông cô bé đã có vẻ an tâm hơn. Jack bất giác thấy tim mình nhói đau.

“Bài thơ này mang âm hưởng tươi mới, trong sáng tựa như khí trời mùa xuân vậy rất có triển vọng,” cuối cùng thi sĩ cũng lên tiếng, Akiko thấy nhẹ nhõm hẳn. “Nhưng liệu đây có phải là đóa hoa đẹp nhất của ngày hôm nay không thì vẫn còn phải chờ xem đã.”

Nói đoạn ông vỗ tay khen ngợi Akiko rồi mời người tiếp theo lên. Akiko vừa quay xuống, Emi cũng bước đến vị trí ngay trước mặt nhà thơ. Ông chăm chú lắng nghe rồi cũng suy ngẫm hồi lâu mới nhận xét bài *haiku* của cô bé. Thêm hai lần nữa như vậy. Rồi đến lượt Saburo.

“Đây là một bài tình thi,” cậu chàng tuyên bố.

*“Bà làm mỗi bảo rằng
“Cô ấy chỉ có một con mắt
nhưng con mắt này rất đẹp”.”*

Cả sảnh đường phá lên cười. Đến cả Jack cũng không thể nhịn cười nổi trước bài *haiku* hài hước của thằng bạn thân, nhưng Akiko thì khác, cô bé tròn xoe mắt lộ rõ vẻ chán chường. Không khí phấn khởi cũng lập tức bị ánh mắt nghiêm khắc của cô Nakamura dập tắt nhanh chóng.

“Đây không phải là một bài thơ hợp lệ,” cô dùng dùng nổi giận khiến nụ cười trên môi Saburo trở nên méo xệch.

“Khoan đã, cô Nakamura,” ngài Saigyo nhẹ nhàng lên tiếng, “Tuy bài thơ này có phần tục tĩu, nhưng rõ ràng cậu bé đã thể hiện được tinh thần lãng mạn của mình. Tôi thấy nó rất thú vị. Cũng như cỏ cây phải có cả nắng lẫn mưa, thi sĩ cũng cần niềm vui không thua gì nước mắt.”

Vị nữ võ sư bèn gật đầu chấp thuận nhận định của nhà thơ. Saburo nhanh chóng trở về vị trí của mình ngay sau lưng Jack.

“Lần này cô ấy bắt cậu chép phạt phải đến hai nghìn lần là ít đấy!” Akiko giận dữ nói.

Saburo vẫn toe toét cười như thể nó chẳng hề quan tâm.

Jack nháy mắt với thằng bạn một cái. “Tớ thấy nó rất hay đấy chứ.”

Những thí sinh tiếp theo không gây được ấn tượng mạnh mẽ như thế. Có lúc Jack tưởng như vị thi sĩ già kia đã ngủ gật luôn rồi không chừa. Rồi cũng đến lượt Yori, cậu bé rụt rè bước lên hồi hộp mở tờ giấy của mình ra cầm trong tay, bắt đầu cất giọng đọc nhỏ đến mức ngài Saigyo phải cúi sát lại mới có thể nghe thấy được.

“Ngồi xõm dưới gốc cây
con cóc già tìm kiếm
gương mặt sau tầng mây.”

Khuôn mặt của nhà thơ lập tức sáng bừng như bình minh tỏa nắng, cặp mắt buồn ngủ suốt từ đầu giờ cũng sáng quắc lên. “Đây rồi, bài *haiku* về chủ đề cóc yêu thích nhất của tôi!”

Yori cúi đầu thì thầm như người có tội, “Con rất ngưỡng mộ những bài *haiku* viết về cóc dưới ao của ngài. Và mong rằng mình có thể viết được một bài thơ như thế...”

“Con đã làm được rồi đấy, con trai,” vị thi sĩ hào hứng. “Nhà thơ trẻ, con rất có tố chất, và cả bài thơ của con cũng vậy nữa.”

Yori đến lúc này mới thật sự hết căng thẳng, cậu bé nhanh chóng trở về chỗ ngồi bên cạnh Jack.

“Chúc mừng cậu nha,” Jack vui vẻ vỗ vai bạn. “Cậu cầm chắc phần thắng rồi.”

Nghe vậy Emi liền rít lên, “Đừng có mơ, Takuan hãy còn chưa đọc bài thơ của mình đấy!”

Lúc này ở phía trên, Takuan cũng đang cúi chào nhà thơ rồi cất cao chất giọng trong trẻo của mình tự tin đọc:

“Tiếng chuông chùa
xuyên giữa rừng hoa
nơi hạ giới? hay chốn thiên đường?”

Emi mở đầu bằng một tràng pháo tay ầm ĩ, những người khác cũng nhanh chóng thể hiện sự hưởng ứng của mình.

Ngài Saigyo gật gù hài lòng, một nụ cười mãn nguyện hiển hiện rõ trên khuôn mặt của ông. “Phong cách của con tinh khiết tựa như ngọc thạch. Không cầu kì, không trau chuốt, mà đi thẳng vào vấn đề. Đây chính là một bài thơ *haiku* ở cảnh giới cao nhất,”

Takuan cúi đầu cảm ơn lời khen tặng của nhà thơ rồi lui xuống vị trí của mình bên cạnh Emi. Về ử rữ thường thấy của cô Nakamura dường như đã được niềm tự hào về đứa con trai của mình làm cho tươi tắn lên trong giây lát.

Đám võ sinh bên dưới bắt đầu bàn tán xôn xao khi thấy ngài Saigyo cùng cô Nakamura hội ý với nhau. Vài phút sau, vị nữ võ sư quay ra phía cả lớp tuyên bố.

“Kết luận của ngài Saigyo là...”

KẺ THẤT BẠI VĨ ĐẠI

“... chưa thể đưa ra quyết định,” cô Nakamura tuyên bố.

“Chúng ta có hai bài thơ cùng xứng đáng, tựa như hai hạt đậu đặt trong cùng một cái bát vậy,” ngài Saigyo giải thích.

Cả sảnh đường liền trở nên sôi động với những tiếng bàn tán xem ai là hai nhân vật sáng giá vừa được nhắc đến. Jack mong sao Yori cũng được chọn. Đây sẽ là một liều thuốc tăng cường tự tin mà cậu bé đang rất cần lúc này.

Khi những âm thanh xôn xao đã bắt đầu lắng xuống, ngài Saigyo mới tiếp tục “Vì vậy, tôi đề nghị chúng ta tiến hành một cuộc so tài tay đôi giữa hai thí sinh ưu tú nhất.”

Cả lớp lập tức im phăng phắc, lần này do hồi hộp chứ không phải vì lạnh nữa.

Cô Nakamura bước lên phía trước phổ biến thể lệ tỉ thí.

“Khách mời của chúng ta, ngài Saigyo sẽ đưa ra hai câu vè ngắn, dựa vào đó các thí sinh sẽ làm thơ *haiku* gắn thêm vào tạo thành một bài đoản ca. Bài *haiku* nổi thêm phải có tính sáng tạo, liên tưởng tới hai câu đề từ, và được sáng tác ngay tại sảnh đường này,”

Độ khó của thử thách này ngay lập tức khiến bọn võ sinh bên dưới choáng ngợp.

“Yori, Takuan, mời hai em bước lên phía trước.”

Yori sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc như một chú thỏ giữa chốn đông người.

Jack thì thầm, “Đừng lo lắng quá. Tớ tin vào khả năng ứng biến của cậu mà.”

Takuan đứng ngay dậy tự tin tiến lên phía trước. Cả lớp cũng bình tĩnh chờ đợi, mãi một lúc sau Yori mới hoàn hồn, cậu bé miễn cưỡng bước lên tham gia tỉ thí.

Ngài Saigyo nở một nụ cười nồng hậu với cậu bé.

“Lời đề từ của tôi cũng rất đơn giản thôi:

*“Vừa muốn giết,
Lại vừa không muốn giết...”*

Yori hoàn toàn bất ngờ trước chủ đề có phần bạo lực này, trong khi đó, Takuan đã thầm sáng tác bài *haiku* để đối đáp.

“Người bạn thích cóc của ta,” ngài Saigyo tuyên bố, “mời con cho đáp án trước.”

Yori nhìn một lượt những khuôn mặt đầy vẻ chờ đợi xung quanh. Jack có cảm tưởng Yori chỉ chực lao ngay khỏi sảnh ửng Đường này, dường như sức ép đã hoàn toàn lấn lướt cậu bé. Đột nhiên khuôn mặt Yori sáng bừng lên như đã tìm thấy cảm hứng dào dạt. Cậu bé đọc bài *haiku* của mình nhanh đến độ suýt chút nữa lú cả lưỡi:

*“Nếu có thể chọn:
thì so với trả thù
tha thứ vẫn tuyệt hơn.”*

Yori thở dài nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng ứng đối được lời đề từ của ngài Saigyo.

Vị thi sĩ cau mày nghiền ngẫm một lúc, rồi quay về phía Takuan nói. “Thế còn con, con trai của ta?”

Takuan đáp ngay không chút lưỡng lự:

*“Dưới ánh sáng
khuôn mặt tên ăn cắp,
chính là anh trai ta!”*

Ngài Saigyo gật đầu xác nhận rồi hờ hững nhìn về phía chiếc bát bằng đất sét chứa than dùng để sưởi ấm của mình chậm rãi suy nghĩ.

“Việc tôi đang làm lúc này cũng gần giống như phải chọn lựa giữa hai loại rượu hoàn toàn khác nhau. Dù mỗi bài đều mang âm hưởng riêng, vẫn có thể tìm được điểm chung ở sự mới mẻ và thuyết phục của chúng,” ông vừa nói vừa vuốt vuốt cằm mình. “Yori, bài thơ của con tuy toát lên được tinh thần của một người võ sĩ, nhưng nó vẫn còn thiếu một chút tính lãng

tử. Trong khi đó, tác phẩm của Takuan vừa ấn tượng, mà lại vừa bất ngờ, tựa như đóa hồng nở rộ giữa mùa đông lạnh giá. Hội thi lần này, Takuan là người thắng cuộc!”

Cả võ đường ngập tràn trong những tiếng xuýt xoa hào hứng của các võ sinh, cũng như tiếng vỗ tay tán thưởng rầm rộ từ phía những võ sinh còn lại. Takuan tiến lên nhận phần thưởng của mình, một cuộn giấy có chứa bài thơ do chính tay ngài Saigyo sáng tác và đề tặng.

Vậy là hội thi *kukai* năm nay đã kết thúc, cô Nakamura tuyên bố hết giờ học rồi nhanh chóng mời ngài Saigyo đến Phụng Hoàng Đường cho buổi hội đàm cùng thầy Masamoto. Bên ngoài, các võ sinh tụ tập rất đông xung quanh Takuan để chúc mừng bài thơ ấn tượng cũng như chiến thắng rất xứng đáng của anh chàng. Emi cùng Akiko đứng ngay cạnh nhân vật chính, cùng nhau đọc bài *haiku* ngài Saigyo viết tặng.

Jack thấy Yori lặng lẽ bước đi nên liền vội vàng chạy ra giữa sân trường đầy tuyết để đuổi theo cậu bé.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Jack nhẹ nhàng cất tiếng hỏi, trong đầu chỉ mong sao đứa bạn của mình đừng thất vọng quá.

Nghe nó hỏi, Yori bèn quay lại, một nụ cười mãn nguyện hiển hiện trên môi cậu bé.

“Tất nhiên rồi. Tôi đoạt được giải nhì cơ mà. Tuyệt vời quá còn gì nữa.”

“Nhưng mà... dù gì thì vẫn là cậu đã thua cuộc. Chẳng lẽ cậu không thấy buồn khi bị Takuan đánh bại sao?”

“Sao phải thế? Tôi còn không nghĩ mình sẽ được để mắt đến chứ đừng nói lọt vào top hai người xuất sắc như thế này. Tôi đã được tiếp chuyện với thi sĩ Saigyo, và ông ấy còn thích bài *haiku* về cóc của tôi nữa!”

“Tôi vẫn chẳng thể nào hiểu nổi tại sao cậu lại có thể vui vẻ đến vậy đây,” Jack tiếp tục, lúc này đã cùng với Yori về phòng của cậu ở Sư Tử Đường. “Nếu đổi lại là tôi thì chắc đã thấy thất vọng ghê gớm rồi.”

“Tôi không phải là cậu,” Yori đáp và dọn chiếc tô đồng của mình ra tập khí thuật. “Nếu đem so sánh kết quả với Takuan thì hẳn nhiên tôi là người thua cuộc. Nhưng nếu thay vào vị trí đó bằng ham muốn sáng tác được một bài thơ tốt hết sức có thể, thì tôi lại là người chiến thắng.”

Jack biết chẳng thể nào đấu khẩu nổi với cậu bạn thông thái của mình nên đành chui vào góc phòng nhặt vài tờ giấy có những bài thơ do chính

mình sáng tác lên. Sau khi nghe qua những tác phẩm dự thi hôm nay, nó biết chẳng có bài nào trong số này xứng đáng đem ra tặng Akiko cả.

“Dở không thể tưởng tượng được,” Jack rên rỉ. “Chẳng đáng rửa chân cho Takuan nữa. Có lẽ nhờ cậu ấy viết tặng hộ tở luôn cho rồi.”

“Đừng tự so sánh với Takuan như thế nữa,” Yori trách Jack, lúc này cậu bé đã chuẩn bị xong mọi thứ để bắt đầu bài tập khí công của mình. “Nhất định những bài thơ của cậu sẽ được Akiko đánh giá cao hơn, vì nội dung còn chứa đựng tình cảm cũng như quyết tâm không ngại khó khăn của cậu mà.”

“Cậu nghĩ thế thật à?”

Yori gật đầu rồi hét về phía cái tô. Một âm thanh nhỏ phát ra và chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Cậu bé nhăn nhó thất vọng một lúc rồi lại tiếp tục tập.

Được cậu bạn động viên, Jack quyết định tăng cường gấp đôi nỗ lực quyết viết cho bằng được một bài *haiku* ra trò. Những lời khuyên của Yori đã giúp nó nhận ra đâu mới là việc nên làm. Jack muốn viết về một việc vừa có ý nghĩa với nó, mà cũng vừa có ý nghĩa với Akiko nữa. Cô bé đã tặng cho nó viên ngọc quý. Bài thơ này sẽ là vật đáp lễ.

“Các cậu biết tin gì chưa?” Saburo xông thẳng vào phòng la lớn.

Jack và Yori lắc đầu không hiểu.

“Akiko, Emi và Takuan đã được chọn đại diện trường chúng ta tham gia hội thi Lưu đích mã sắp tới đây.”

“Tuyệt,” Jack lẩm bẩm, hạ luôn cây bút lông trên tay xuống. “Thế là hai người họ lại có thêm thời gian vui vẻ với nhau rồi.”

“Tớ chả hiểu cậu thì có cái gì để mà than phiền,” Saburo đột nhiên vặn lại. “Chẳng phải cậu suốt ngày cũng hú hí với ông anh của tớ hay sao!”

“Cậu nói vậy là sao?”

“Giá mà cậu nhìn thấy được mình trong giờ ăn trưa nhỉ. Lúc nào cũng anh Taro thế này, anh Taro thế nọ. Tớ ngán đến tận cổ mấy bài diễn văn ca ngợi ông ấy của cậu rồi đấy!”

“Xin lỗi nha,” Jack đáp, không khỏi bất ngờ trước màn nổi nóng bất ngờ của Saburo. “Tớ không biết cậu lại... thấy ghen đến thế.”

Saburo lắc đầu vẻ mệt mỏi. “Không, tớ mới là đứa cần phải xin lỗi. Cũng tại bố mẹ tớ cả. *Sao con không học theo Taro và hành xử như một võ sĩ đi hả, Saburo?* Tớ ngán việc suốt ngày bị đem ra so sánh với ông ấy lắm rồi.”

“Cậu không nên nghĩ ngợi quá nhiều về chuyện đó. Quên anh ấy và tập trung vào những tham vọng của riêng mình đi,” Jack nói, nhận thấy Yori tủm tỉm cười khi nghe những lời khuyên của cậu được chính nó lặp lại. “Có thể anh Taro lợi hại trong việc sử dụng kiếm hơn, nhưng thật lòng mà nói, anh ấy ăn nói khá là đơn điệu chứ không được hài hước như cậu đâu.”

“Cảm ơn nha” Saburo đáp, cậu chàng cười hớn hở khi vớ được mẫu giấy nhàu nát dưới chân Jack. “Cái gì thế này? Tớ cứ tưởng cậu ghét cay ghét đắng môn *haiku* cơ mà?”

“Trả lại đây!” Jack hoảng hồn vì sợ Saburo sẽ nhận ra bài thơ này nó viết tặng Akiko.

Nó giật phắt luôn mảnh giấy khỏi tay Saburo rồi đẩy thẳng nhóc ra, nhanh chóng thu dọn những bài thơ vương vãi bên dưới. Saburo loạng choạng dẫm luôn phải chân Yori đang đứng phía sau làm cậu ta la lên một tiếng chói tai.

Cái tô cuối cùng cũng chịu rung lên.

Jack cùng Saburo tròn mắt nhìn hết Yori rồi đến cái tô đồng.

“Tớ làm được rồi,” Yori cũng không khỏi ấn tượng với thành quả của mình. “Tớ thật sự làm được rồi.”

“Chỗ này ấn tượng thiệt đó bây ơi,” Kazuki thò đầu qua cửa bình luận. “Hình như mình lạc sang dãy phòng tụi con gái rồi thì phải? Giận hờn, thơ thần, rồi có cả màn la hét đến con muỗi cũng chả sợ nữa. Không khéo nay mai tụi nó chuyển qua chơi luôn cắm hoa nghệ thuật nữa không chừng!”

Bọn Hiroto, Goro và Nobu cùng phá lên cười sặc sụa một lúc rồi mới chịu trở về phòng của mình. Bị công kích, Jack và Saburo đuổi theo ngay phía sau. Nhưng chúng chẳng thể nghĩ ra câu nào để đối đáp lại bọn Kazuki nên chỉ biết trừng mắt nhìn theo chúng mà thôi.

Yori vẫn đứng yên tại chỗ, phẫn khởi nhìn cái tô đồng lung lay trước mắt.

29

THẦY DÒNG

Các thế phòng ngự của Akiko dễ dàng bị phá vỡ trước thế tấn công như vũ bão của thầy Masamoto.

Dù đã bị đánh văng mất đoản kiếm *wakizashi* sau đòn Thu Diệp Thức, cô bé vẫn cố gắng lấy lại thăng bằng. Tuy nhiên thầy Masamoto quá lợi hại, ông nhanh chóng phóng đến, tước luôn thanh trường kiếm *katana* còn lại trên tay Akiko rồi chém mạnh xuống đầu cô bé. Trong giây phút lâm nguy, Akiko bất ngờ bắt chéo hai tay chặn ngay nhất kiếm của vị võ sư lại.

Một loạt những tiếng xuýt xoa kinh ngạc vang lên từ phía những người đang quan sát trận đánh phía bên kia Phụng Hoàng Đường.

Akiko vừa chặn đường kiếm của vị kiếm sư Masamoto vĩ đại, bằng tay không!

“Đây không phải là cách phòng thủ một võ sĩ nên làm, Akiko ạ,” thầy Masamoto nói, lạ thay, ông không có vẻ gì là ngạc nhiên trước điều kì diệu cô bé vừa thực hiện cả. “Trò có thể bị ta cắt đứt vài ngón tay đấy.”

Đến giờ Akiko mới nhận ra việc mình vừa làm, cô bé ngay lập tức buông tay rồi nhặt kiếm trở về vị trí ngay bên cạnh Jack. Jack thật không thể tin nổi việc mình vừa chứng kiến nữa. Dùng tay không chặn nhất chém đang phóng tới như vậy đã vượt quá xa các bài học chúng được dạy trong trường. Nhưng nó còn chưa kịp hỏi Akiko thì đã bị thầy Masamoto gọi đứng dậy tiếp tục màn đấu tập đối kháng.

Jack gặp không ít khó khăn trước kĩ năng tấn công bằng song kiếm của thầy Masamoto. Vừa giơ đoản kiếm đỡ cú chém cực mạnh. Jack vừa tìm cách phản đòn bằng cách vung một đường *katana* nhằm thẳng vào cổ họng cha đỡ đầu của nó. Thế nhưng ông dễ dàng nghiêng người tránh sang bên rồi dùng trường kiếm xả một nhất vào ngực Jack.

Kiếm của họ va mạnh vào nhau.

Không chút đắn đo, Jack dùng đầu kiếm chém mạnh xuống thanh *katana* của thầy Masamoto. Hai lần.

Và thanh gươm rơi đánh cách xuống sàn.

Mọi người tròn xoe mắt ngạc nhiên trước màn trình diễn ấn tượng của Jack, riêng chỉ có anh Taro là thản nhiên nở nụ cười tự hào.

Phải mất đến mấy giây Jack mới nhận ra việc nó vừa làm.

Nó đã tước được thanh trường kiếm trong tay kiếm sĩ huyền thoại Masamoto Takeshi.

Nó đã thực hiện một chiêu Thu Diệp Thức hoàn hảo.

“Mình làm được rồi!” Jack mừng rỡ thì thầm. “Mình biết cách dùng tuyệt kỹ Nhị Thiên rồi!”

Nhưng cuộc chiến nào đâu đã kết thúc. Thầy Masamoto vẫn còn thanh đoản kiếm *wakizashi* tên tay.

Jack còn chưa kịp tận dụng lợi thế của mình, ông đã xoay ngược thanh kiếm trên tay ném mạnh về phía nó. Chuôi đoản kiếm đập vào lồng ngực Jack một cú cực mạnh. Loạng choạng lùi ra sau mấy bước, Jack vấp phải tấm bụi cao phía sau ngã nhào luôn xuống sàn.

“Trò đã chết,” thầy Masamoto lên tiếng kết thúc màn tỉ thí.

Tuy đang phải thở dốc vì kiệt sức nhưng Jack vẫn lên tiếng phản đối: “Nhưng mà... vừa rồi đâu phải đòn thể Kiếm Thuật... thầy đã dùng sức ném vào em.”

“Tòng sơn đao hải,” thầy Masamoto không một chút thương cảm. “Muốn phá vỡ lợi thế của trò, ta buộc phải thay đổi chiến thuật, ra đòn theo cách mà trò không thể nào ngờ được. Hay nói cách khác, hạ thẳng từ trên núi xuống dưới biển. Nhớ cho kĩ nhé, chàng trai trẻ.”

Jack bèn đứng dậy cầm thanh đoản kiếm trả lại cho thầy Masamoto.

“Ta rất vui khi cuối cùng trò cũng lĩnh hội được đòn Thu Diệp Thức, nhưng đừng nhầm lẫn một kĩ năng cơ bản với toàn bộ pho kiếm pháp Nhị Thiên,” vị võ sư lên tiếng trách móc, khuôn mặt của ông vẫn lộ rõ vẻ nghiêm khắc như mọi khi.

Jack cúi đầu hiểu ý. Vừa rồi nó đã quá vui mừng với thành quả vừa đạt được mà tự làm mình trở nên ngu xuẩn khi ngộ nhận toàn bộ vấn đề.

“Điều cốt lõi nhất của tuyệt kỹ Nhị Thiên không phải là chiến đấu bằng song kiếm,” thầy Masamoto quay sang tuyên bố trước cả lớp. “Mà quan trọng nhất là tinh thần ham muốn chiến thắng cao độ - bất chấp mọi phương pháp, hay vũ khí trong tay. Hiểu được điều này là các trò đã tiến thêm một bước trên con đường dài này rồi đó.”

Khi ấy, tuyết đã tan, trời đã vào xuân, không khí nhộn nhịp tràn ngập mọi ngõ đường Kyoto. Jack và Yamato vội vàng tìm cách thoát ra khỏi dòng người, bởi chúng sắp trễ mất giờ học Kì xạ của cô Yosa đến nơi. Jack nhận thấy một bầu không khí khác lạ xung quanh việc các lái thương đang tích trữ gạo rất nhiều. Sau hàng tháng trời không động tĩnh gì, mới đây bỗng nhiên có tin đồn rằng đại quân của Lãnh chúa Kamakura đã chuẩn bị xuất chinh đến nơi. Mọi người lo lắng với tình hình chiến sự có thể xảy ra bất kì lúc nào nên ai ai cũng lo mua gạo về nhà cất trữ cho an toàn.

“Công cuộc luyện tập tuyệt kĩ Nhị Thiên của cậu đến đâu rồi?” Yamato lên tiếng.

Jack không khỏi bất ngờ trước câu hỏi của bạn. Thông thường Yamato luôn tìm cách tránh né tối đa chủ đề này. Bất chấp khả năng nổi trội trong tất cả các môn học ở trường, cậu vẫn không khỏi tự ti mỗi khi nhớ đến thất bại ngày đó của mình.

“Tốt cũng có mà xấu cũng có,” Jack đáp. “Tớ vừa mới phát hiện ra rằng tuyệt kĩ Nhị Thiên đòi hỏi bên cạnh việc thành thực chiêu thức, người sử dụng cũng phải biết cách vận dụng chiến thuật...”

Đột nhiên một cánh tay xuất hiện từ trong hẻm năm chặt lấy Jack. Nó lập tức nhớ đến lần bị mấy tay binh sĩ vô chủ bắt cóc nên vội la lớn cầu cứu, đồng thời theo phản xạ vịn ngược kẻ tấn công khóa chặt lại. Người đàn ông lập tức khụy ngay xuống rên rỉ xin tha. Rất nhanh chóng, Yamato đã có mặt ngay bên cạnh Jack, trên tay là thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ.

“Xin tha mạng!” người đàn ông cúi rạp mặt van lơn. “Tôi không có ý đồ gì xấu đâu.”

“Thế ông muốn gì?” Yamato chất vấn.

Người ngợm bắn thiu, tóc tai rối bù, người đàn ông lạ vận một bộ áo choàng rách nát, trông bộ dạng rất phờ phạc, mắt trũng xuống, đục ngầu. Và điều đáng ngạc nhiên nhất, là ông ta da trắng.

“Tôi... Tôi là Juan de Madrid,” ông ta bắt đầu lắp bắp thứ tiếng Nhật đặc sệt khẩu ngữ Tây Ban Nha của mình. “Tu sĩ dòng Franciscan của nhà thờ thánh Francis tại Edo. Tôi đến đây thì nhìn thấy chàng trai này và nghĩ cậu ấy có thể giúp đỡ mình nên...”

“Con có thể làm gì cho cha?” Jack lên tiếng hỏi, tò mò không hiểu vì sao vị thầy dòng này lại rơi vào tình trạng tệ hại đến thế.

“Cậu là một người da trắng. Vậy nên tôi nghĩ rất có thể cậu đến từ một tàu Tây Ban Nha hay Bồ Đào Nha nào đó.”

“Không. Thuyền của con bị chìm nên mới dạt vào đây thôi. Con là một người Anh.”

“Người Anh sao!” vị thầy dòng thất kinh. Jack gật đầu. “Mà cũng không quan trọng. Trong những lúc nguy nan như thế này, mọi người đều là đồng minh của nhau, không phải kẻ thù. Như vừa trình bày, tôi đến từ vùng Edo phương bắc, nơi đã từng gây dựng được một giáo đoàn vững mạnh suốt nhiều năm, nhưng giờ thì tất cả đã hết... hết thật rồi...”

Nói đoạn hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt hốc hác của ông.

“Theo con về trường Nhị Thiên Nhất Lưu đi,” Jack gợi ý rồi quỳ xuống an ủi vị tu sĩ. “Ở đó cha sẽ được an toàn.”

“Không đâu. Làm gì còn nơi nào an toàn nữa,” ông lập tức phản bác. “Lãnh chúa Kamakura đã ra lệnh cho quân đội của ông ta tàn phá tất cả các nhà thờ Ki-tô giáo, đốt sạch nhà cửa của chúng ta, không cần biết trong đó có người hay không! Thậm chí nếu có người kịp trốn khỏi đám cháy thì cũng không thể thoát nổi lưỡi kiếm của bọn họ...”

Vị thầy dòng càng sụt sịt lớn hơn khi hồi tưởng đến cảnh tượng khủng khiếp đã chứng kiến.

“Thế bằng cách nào mà ông chạy được đến đây?” Yamato hỏi ngay, thanh gươm vẫn giữ trong tư thế sẵn sàng.

“Tôi cũng không biết tại sao mình còn sống sót được nữa. Tôi đã mất hết tất cả, một tấm áo lạnh lặn cũng không còn. Bây giờ tôi chỉ muốn nhanh nhanh đến hải cảng Nagasaki, rời bỏ mảnh đất dã man này mà thôi.” Nói đoạn ông thất thần cầm chặt tay Jack, “Chúng ta không còn thời gian nữa đâu, quân đội của Lãnh chúa Kamakura đã bắt đầu khởi binh đến đây rồi. Cậu cũng chạy với tôi đi, nếu không sẽ bị họ lấy mạng đấy!”

Ông hoảng loạn đảo mắt nhìn quanh rồi cố đứng dậy, nhưng chân đã không còn đủ sức nữa.

“Cha cần phải nghỉ ngơi,” Jack nói rồi vòng tay đỡ vị thầy dòng. “Hãy theo con đến chỗ thầy Yamada, ông ấy sẽ chăm sóc cho cha.”

Hôm sau, chỉ mới tờ mờ sáng Jack đã cùng thầy Yamada đưa tiền tu sĩ Juan de Madrid lên đường.

“Cha có thể ở lại đây lâu hơn cũng được mà,” thầy Yamada lên tiếng.

“Cảm ơn thầy, thầy đối xử với tôi như vậy đã là tử tế lắm rồi,” vị thầy dõng dục cúi đầu tỏ lòng biết ơn. “Tôi rất cảm kích tấm áo và chỗ thức ăn, nhưng còn nấn ná nữa sẽ rất nguy hiểm.”

Nói đoạn ông đưa mắt nhìn Jack hỏi lại lần nữa, “Cậu có chắc là không muốn đi cùng tôi không?”

“Jack sẽ an toàn hơn nếu ở lại đây,” thầy Yamada khẳng định.

Ngay sau đó, vị tu sĩ lên đường. Jack nhìn theo bước chân nặng nhọc của ông chui nhủi trong những khoảng tối. Cùng với việc đã có thể khẳng định rằng một cuộc chiến với Lãnh chúa Kamakura là không thể tránh khỏi, hi vọng tìm lại cuốn *hải đồ* của người cha quá cố cũng hoàn toàn tan vỡ. Dù tàn độc đến mấy thì Độc Nhân Long cũng chỉ là một người, việc đối đầu với hắn hoàn toàn khác hẳn với cả một đoàn quân. Vấn đề quan trọng nhất đối với Jack lúc này làm sao để giữ được mạng sống. Mỗi ngày qua đi, mối hiểm họa lại càng lớn dần lên.

Bóng vị tu sĩ khuất hẳn vào trong con hẻm mà không ngoái lại nhìn lần nào.

“Có khi con cũng nên theo ông ấy thì hơn,” Jack buột miệng.

Thầy Yamada chậm rãi lắc đầu.

“Ở trong hang cộp vắn an toàn hơn ngoài đồng rậm, con trai à,” vị thiền sư đáp. “Đường đi đến Nagasaki vừa gian khổ lại chứa đựng vô vàn mối hiểm nguy. Ta ngờ rằng vị tu sĩ nọ khó mà đến được tỉnh Kobe cách đây ba ngày đi đường nữa là. Trong những lúc khó khăn như thế này, tìm ra người muốn giúp đỡ thì khó, chứ những kẻ muốn lấy đầu lại rất nhiều. Ở lại đây, thầy Masamoto sẽ bảo vệ cho con. Trong khoảng thời gian này, không nơi nào trên đất Nhật Bản an toàn bằng trường Nhị Thiên Nhất Lưu đâu.”

KỊ XẠ

Tiếng trống và tiếng vó ngựa phi nước đại vang vọng khắp nơi. Rất đông võ sinh tụ tập bên ngoài đường chạy Lưu đích mã được căng ngang hai bên bởi dây thừng mà reo hò động viên, cổ vũ cho trường của mình. Jack thấy ngựa của Akiko, Emi và Takuan bước ngang qua, kéo theo một tràng âm thanh hào hứng từ góc khán giả trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Cuối cùng mùa xuân cũng đến, theo đó là hội thi cưỡi ngựa bắn cung giao lưu giữa các trường mà cô Yosa đã đề cập. Trong một tháng kể từ cuộc gặp gỡ bất ngờ với vị tu sĩ Tây Ban Nha, những câu chuyện về các cuộc hành quyết, chém giết công khai liên tục truyền đến Kyoto. Tính tới thời điểm này, màn thanh trừng của quân đội Lãnh chúa Kamakura chỉ mới dừng lại tại địa hạt Edo, nhưng càng lúc dân chúng Kyoto càng cảm nhận rõ rệt mối hiểm họa đã đến sát gần. Mặc dù Lãnh chúa Kamakura vẫn chưa hạ lệnh tấn công, và quân của ông ta vẫn cách biên giới thành phố đến hơn bảy ngày đường nhưng không khí căng thẳng đã bao trùm khắp nơi. Một cuộc chiến có thể sẵn sàng diễn ra bất kì lúc nào.

Từ vị trí trên lễ đài bằng gỗ của mình, ngài Masamoto, hiệu trưởng trường Nhị Thiên Nhất Lưu, và ngài Yoshioka, hiệu trưởng trường Cát Cương Lưu có thể dễ dàng phóng tầm mắt quan sát toàn bộ diễn biến bên dưới. Chiếc đệm thứ ba, vốn là của Lãnh chúa Kamakura, người đứng đầu trường Liễu Sinh Lưu lại để trống như một điềm báo chẳng lành.

“Ăn không Jack?” Saburo nói, chìa cho nó một miếng thịt gà rán.

Jack từ chối. Cả bọn vừa mới từ phòng ăn ra.

“Sao cái miệng em lúc nào cũng cứ ăn nhồm nhoàm vậy?” anh Taro chán nản lắc đầu ngao ngán. “Đến lúc không còn ních nổi vào bộ áo giáp nữa thì làm sao nhìn mặt cha đây?”

Saburo khinh khỉnh đáp. “Anh cứ lấy hai thanh gươm của mình ra múa vài đường là ông ấy sẽ ...”

“Hai người làm ơn thôi tranh cãi đi được không?” Kiku cắt ngang. “Emi bắt đầu phần thi của trường mình rồi kìa.”

Lúc này, cô con gái của ngài Takatomi đã tiến ra trong tư thế sẵn sàng. Cô bé đang hồi hộp chuẩn bị lại cung tên chờ hiệu lệnh xuất phát. Đám đông cũng háo hức nín thở.

Thứ tự dự thi của ba trường được xác định bằng cách bốc thăm. Hội thi lần này sẽ có hai giải thưởng ở hai hạng mục, giải cá nhân cho cung thủ xuất sắc nhất, và giải tập thể cho trường bắn hạ nhiều mục tiêu nhất.

Vị giám khảo vẫy chiếc quạt hiệu màu trắng có hình mặt trời ở giữa, Emi lập tức xuất phát. Ngựa cô bé phóng băng băng trên đường chạy. Gần đến nơi, cô bé buông dây cương rồi vòng tay ra sau lấy mũi tên gỗ của mình, vừa hô “Âm-Dương!” vừa giương cung nhắm bắn vào mục tiêu đầu tiên.

Ngựa cô bé bỗng dừng chao đảo khiến Emi phải ngay lập tức nắm cương ghì lại. Một tràng rên rỉ thất vọng vang lên khi phát bắn đầu tiên đã thất bại. Tuy vậy, Jack cũng phải thán phục kĩ năng cưỡi ngựa rất khá của Emi. Cô bé nhanh chóng hồi phục, lấy lại thăng bằng chuẩn bị cho mục tiêu tiếp theo. Mũi tên của Emi phóng ra khỏi dây cung cắm thẳng vào hồng tâm, các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu nhất loạt ồ lên vui sướng.

Thuận đà thắng lợi, Emi nhanh chóng lắp mũi tên gỗ vào dây nhằm bắt mục tiêu cuối cùng. Nhưng ngựa của cô bé phi nước đại quá nhanh đến mức chưa kịp định thần thì mục tiêu đã ở ngay trước mắt. Cô bé vội vàng tập trung rồi thả dây cung, mũi tên gỗ đập trúng ngay mép tấm mục tiêu làm bằng gỗ khiến nó sút luôn một mảng lớn.

Đám đông khán giả nhiệt liệt vỗ tay tuyên dương Emi, cô Yosa nhanh chóng tiến đến giữ dây ngựa rồi chúc mừng cô bé. Trúng hai trên ba mục tiêu là một kết quả không tồi chút nào. Thầy Masamoto trông có vẻ hài lòng, ông phất khởi gậy đầu về phía của Emi.

Tiếp theo là phần thi của một nam sinh trường Cát Cương Lưu. Trông anh chàng tự tin hơn hẳn Emi ban nãy.

Khi chiếc quạt hiệu lệnh vừa được xòe ra, anh ta ngay lập tức thúc ngựa lao đi, dễ dàng bắn hạ mục tiêu đầu tiên một cách nhẹ nhàng.

Nhưng chính sự tự phụ thái quá lại phản tác dụng. Khi đang đứng cao trên yên ngựa, anh ta bất ngờ bị mất thăng bằng ngay khi vừa phóng đến trước mục tiêu thứ hai. Chú ngựa vấp chân khiến anh chàng ngã mạnh xuống đất, bị văng lên vài lần rồi lăn quay xuống đồng đất cát.

Một bầu không khí im lặng bao trùm khi đám đông bắt đầu lo sợ cho an nguy của anh chàng trường Cát Cường Lưu. Mãi một lúc sau, nhờ có sự giúp đỡ của ban giám khảo, anh ta mới đứng dậy được và đành phải tập tễnh bước sang bên. Các võ sinh có mặt vỗ tay thông cảm cho tai nạn đáng tiếc vừa rồi, nhưng ngài Yoshioka rõ ràng chẳng hài lòng chút nào với màn trình diễn của học sinh trường mình cả. Ông đóng chiếc quạt đang phe phẩy trên tay mạnh đến nỗi làm khung sườn của nó nứt gãy. Jack nhận thấy thầy Masamoto nghiêng người sang bên chia buồn, nhưng vị võ sĩ này dường như cứ cố tình làm ngơ cha đỡ đầu của nó.

“Em có biết ngày xưa giữa hai người này từng xảy ra một trận ác chiến không?” anh Taro lén thì thầm vào tai Jack.

“Không ạ,” Jack thật thà đáp.

Saburo thúc mạnh cùi chỏ vào hông Jack rồi nhăn nhó trước viễn cảnh sắp phải nghe một giai thoại kiểm thuật nữa từ ông anh của mình. Sau đó cậu chàng tiếp tục đưa miếng gà rán lên miệng, cùng lúc đó, nhân vật đại diện cho trường Liễu Sinh Lưu cũng đã cười ngửa đến vị trí sẵn sàng xuất phát.

“Khi thầy Masamoto lần đầu chân ướt chân ráo đến vùng Kyoto này, ông mới chỉ là một tay kiếm vô danh mà thôi,” anh Taro bắt đầu câu chuyện. “Thế nên, để mở mang sự nghiệp của mình tại nơi đây, ông đã quyết định gửi thư thách đấu đến ngôi trường võ thuật nổi tiếng nhất địa phương, Cát Cường Lưu.”

Một loạt những tiếng hô vang nổi lên khi anh chàng của trường Liễu Sinh Lưu hạ gục mục tiêu đầu tiên.

“Trái ngược với mọi suy đoán của dân chúng lúc bấy giờ, thầy Masamoto đã dễ dàng hạ gục ngài Yoshioka, kiếm sĩ số một Cát Cường Lưu, chỉ với một thanh kiếm gỗ!” Taro vừa kể vừa liên tục lắc đầu thán phục trước kì công ngoài sức tưởng tượng của vị võ sư.

Lần này, không khí lại ngập tràn những tiếng xuýt xoa nuối tiếc, mũi tên thứ hai của cậu ta đã đi trượt mục tiêu.

“Thất bại đó đã khiến toàn bộ trường Cát Cường Lưu nhục nhã đến mức em trai ngài Yoshioka lập tức thách thầy Masamoto tỉ kiếm với mình. Lần này người thắng cuộc vẫn là thầy Masamoto, ông còn đánh cho đối thủ bị thương rất nặng.”

Đám đông khán giả vỗ tay hoan nghênh khi anh chàng của Liễu Sinh Lưu kết thúc phần chạy của mình. Anh ta đã xuất sắc hạ được hai trên ba mục

tiêu.

“Không thể chịu nổi thất bại mà cả gia tộc phải gánh chịu nên ngài Yoshioka càng điên tiết ra lệnh cho con trai đi đòi lại danh dự,” anh Taro vẫn say sưa kể, chẳng còn quan tâm gì đến cuộc tỉ thí Lưu đích mã đang diễn ra sôi động bên dưới nữa. “Dù còn rất trẻ nhưng anh này vẫn đồng ý nhận lời, và gửi chiến thư thách đấu tại đền Kodaiji. Với bản tính láu cá, anh ta dự định sẽ chuẩn bị một cái bẫy nên đến giờ hẹn bèn vận một bộ áo giáp cực tốt, dắt theo cả bày quân sĩ đến, mưu đồ vây giết thầy Masamoto.”

Jack vừa nghe vừa quan sát thí sinh tiếp theo, một cô gái đến từ trường Cát Cường Lưu cười ngửa tiến lên phía trước.

“Tuy vậy, hiệu trưởng của chúng ta cũng không phải tay vừa. Hai lần tỉ thí trước ông ấy cố tình đến muộn, nhưng lần này lại đến từ rất sớm. Phát hiện âm mưu của đối phương nên thầy bình tĩnh ẩn mình rồi bất ngờ xông ra phá vỡ lớp vệ sĩ, chém gãy luôn xương vai của chàng trai trẻ. Từ đó về sau, con trai ngài Yoshioka không bao giờ còn cầm kiếm được nữa.”

Cô nàng đến từ trường Cát Cường Lưu phóng băng băng trên đường, trong lượt chạy này đã có hai mục tiêu bị bắn hạ, mũi tên cuối cùng tuy đi trúng đích nhưng không làm vỡ được tấm gỗ, nhưng kết quả này cũng đủ mang về cục diện sáng sủa hơn cho trường của ngài Yoshioka. Ông này hoan hỉ vỗ tay rất to, tuy vẫn nhìn ngài Masamoto bằng ánh mắt cay cú.

“Cho đến tận bây giờ, dù đã trải qua nhiều năm nhưng ngài Yoshioka vẫn chưa quên nỗi nhục năm xưa, và đã thề sẽ không bao giờ nói chuyện với thầy Masamoto nữa.”

“Suyt, mọi người im lặng nào!” Kiku nói giọng cáu gắt. “Đến lượt của Akiko rồi kia kìa.”

Lúc này cô bé đang xoa đầu chú ngựa trắng của mình để giúp nó thư giãn trước khi xuất kích. Jack vỗ tay cầu nguyện, nó biết Akiko đã nỗ lực tập luyện rất nhiều cho khoảnh khắc này.

Chiếc quạt báo hiệu đã phát lên.

Akiko phóng ngựa xuất kích.

Jack nín thở quan sát cô bé rút tên, tra vào cung rồi nhắm bắt mục tiêu đầu tiên. Mũi tên đi trúng ngay hồng tâm khiến tấm gỗ vỡ nát thành từng mảnh. Toàn trường Nhị Thiên Nhất Lưu hò reo cổ vũ.

Tiếp cận tấm gỗ tiếp theo, Akiko siết chặt đùi quanh yên để lấy thăng bằng nhắm bắn. Mũi tên xé gió bay đi rồi xé mục tiêu thành hai mảnh. Một

lần nữa, âm thanh hò reo hào hứng lại ồ lên, Jack cũng phấn khởi dấn tay ăn mừng vào không khí.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Akiko và mục tiêu cuối cùng.

Lúc cô bé lấy tên và giương cung lên thì chú ngựa đã phóng đi quá xa. Một loạt âm thanh xì xào nuối tiếc vang lên từ phía đám đông, nhưng Akiko vẫn không hề bỏ cuộc. Cô bé xoay người bắn ngược ra sau, hạ nốt tấm gỗ thứ ba này.

Đám võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu tưởng chừng như phát điên đến nơi.

Không kìm được hưng phấn, Jack chạy ngay xuống chúc mừng Akiko. Lúc nó đến nơi, cô bé đã nhảy xuống ngựa và đang chuẩn bị lui ra ngoài.

“Một màn trình diễn quá tuyệt vời,” Jack lên tiếng. “Nhất là phát bắn cuối cùng, thật không thể tưởng tượng nổi.”

“Cảm ơn cậu,” Akiko đáp rồi nở một nụ cười e thẹn. “Nhưng đừng nói quá về tớ như vậy. Tất cả là nhờ có Takuan kèm cặp đấy chứ.”

Jack biết ngay thế nào cô bé cũng nhắc đến cái tên Takuan mà.

“Ừm, chúng ta nên đến chỗ Takuan chúc may mắn thì hơn,” Jack cố gắng tỏ ra lịch thiệp hết mức có thể. “Dám cá là phần thi vừa rồi sẽ khiến cậu ấy chịu khối sức ép đấy.”

Lúc hai đứa đi ngang qua chỗ vạch xuất phát thì võ sinh thứ hai của trường Liễu Sinh Lưu cũng bắt đầu phần thi của mình. Chỉ vài tiếng vỗ tay lác đác cho có lệ khi cậu này về đến đích mà chẳng có mục tiêu nào bị hạ cả.

“Kiểu này chúng ta thắng chắc!” Jack hào hứng. “Trường Liễu Sinh Lưu mới được hai điểm, Cát Cường Lưu ba điểm; mà chúng ta đã có những năm điểm rồi.”

“Vẫn còn đến ba lượt bắn nữa cơ,” Akiko nhắc nhở rồi gật đầu ra hiệu về hướng nữ thí sinh có dáng người nhỏ nhắn đang leo lên ngựa của mình.

“Tớ nghĩ cô bé này khó mà trụ nổi đến chỗ mục tiêu nữa ấy chứ đừng nói đến chuyện bắn vỡ nó!” Jack đáp. “Hơn nữa, dù có chuyện gì xảy ra, cậu cũng cầm chắc giải thưởng cá nhân rồi còn gì?”

Thí sinh đến từ trường Cát Cường Lưu này tuy còn nhỏ hơn cả cái yên ngựa của mình, nhưng ánh mắt lại hiện lên sự quyết tâm cao độ. Khi hiệu lệnh vừa mới cất lên, cô bé đã phóng ngựa phi nước đại. Với vóc người của mình, nhân vật này đứng vững trên yên ngựa còn khó, thế mà lạ lùng thay,

cô bé vẫn lắp được tên vào dây cung và hạ mục tiêu đầu tiên một cách dễ dàng. Tiếp ngay sau đó, tấm gỗ thứ hai cũng vỡ tan nát.

Akiko mỉm cười nhìn Jack.

Cô gái của trường Cát Cường Lưu tiếp tục nhắm bắn mục tiêu cuối cùng, nhưng chẳng may lại trượt tay khiến mũi tên rơi cách xuống đất.

“Đấy thấy chưa,” Jack nói giọng đắc thắng. “Tớ đã bảo cậu ẩm giải là cái chắc rồi mà.”

“Thế cậu quên mất Takuan, và thí sinh cuối cùng của trường Liễu Sinh Lưu rồi à? Có khi cô ta mới là cung thủ giỏi nhất ở đây đấy,” Akiko nói bằng chất giọng mỉa mai khác hẳn cá tính ngày thường.

Nhân vật vừa được nhắc đến này không ai khác chính là Moriko. Cô nàng đã từng ra tay tàn độc với Akiko trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí hai năm về trước, lẽ dĩ nhiên Akiko vẫn chưa quên được vụ này. Moriko trao đổi gì đó với Kazuki, người lúc này cũng đang đứng ngay bên cạnh. Bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của Jack và Akiko, trông hai đứa có vẻ gì đó rất lén lút và then thùng.

“Chúc em may mắn,” Kazuki cúi đầu lẩm bẩm.

“Cả anh cũng vậy nhé,” cô ả nhoén hàm răng đen ra cười với hắn. Kazuki bước luôn qua Jack mà chẳng thèm nói lấy một câu. Jack thầm nghĩ rất có thể tên này vừa nhận được thêm tin tức gì đó từ cha của mình mà còn không biết rằng sự thật thì ông ấy vẫn trung thành với Lãnh chúa Takatomi.

Moriko leo lên con ngựa đen của mình rồi tiến về vạch xuất phát.

“Trò mèo của mày cũng thú vị đấy,” Moriko rít lên, ném về phía Akiko cái nhìn khinh khỉnh. “Nhưng tiếc thật, phạm quy mất rồi.”

“Nói thế là có ý gì?” Akiko lập tức vật lại.

“Lúc bắn tên, ngựa của mày đã vượt quá vạch đích rồi,” Moriko hả hê. Nói đoạn cô ả phóng ngựa đi mất, bỏ lại Akiko sững sờ không biết làm sao để phản kháng.

“Kệ cô ta đi,” Jack lên tiếng trấn an khi thấy vẻ hoang mang trong mắt Akiko. “Lúc này ban giám khảo đã phát cờ, nghĩa là cú bắn đó được công nhận. Hơn nữa, chấp cô ta bắn trúng cả ba mục tiêu luôn đấy, chúng ta còn có Takuan cơ mà. Làm gì có chuyện cậu ấy hỏng ăn được.”

DIỄN BIẾN BẤT NGỜ

Ngựa của Moriko phóng như bay trên đường chạy, thở phì phò trong lúc phi nước đại. Moriko tỏ ra rất bình tĩnh, ánh mắt cô nhìn thẳng về phía mục tiêu. Chuyển từ tư thế ngồi sang đứng trên lưng ngựa, mọi động tác của Morioko đều tỏ ra hoàn hảo, giữ vững thăng bằng tuyệt đối. Không hề vội vàng, Moriko từ tốn lấy tên, kéo dây cung, bắn ra, và hạ tấm gỗ một cách dễ dàng.

Mục tiêu tiếp theo cũng cùng chung số phận.

Đến chặng cuối cùng, Moriko cố tình chờ ngựa của mình băng cắt mặt mục tiêu rồi mới chịu thả dây cung. Mũi tên gỗ cắm phập vào giữa hồng tâm khiến tấm gỗ vỡ nát thành từng mảnh văng ra khắp nơi. Ngay lập tức bên phía các võ sinh trường Liễu Sinh Lưu reo hò nhảy múa vang trời.

Akiko lắc đầu ngán ngẩm. “Phải nói cô ta *quá* xuất sắc,” cô bé thừa nhận.

“Động tác xoay người bắn tên của cậu còn tuyệt vời hơn nhiều,” Jack nói.

Akiko dịu dàng mỉm cười trước niềm tin vững chắc của Jack dành cho cô. “Thôi bọn mình đến chỗ Takuan đi. Xem ra cậu ấy sẽ cần đến một chút may mắn để vượt qua màn trình diễn vừa rồi đấy.”

Thế là hai đứa đi theo trên con đường dẫn đến chỗ buộc ngựa.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Akiko vội vàng đến chỗ Takuan đang nằm trên đất vừa rên rỉ vừa ôm chặt một bên ngực của mình.

“Tớ đang kiểm tra yên cương thì...” anh chàng hỗn hển nói không ra hơi, liên tục nhăn mặt vì đau sau mỗi lần thở, “vô tình va phải một con ngựa lúc lùi về phía sau. Nó đã đập vào ngực tớ. Có lẽ phải gãy mất vài cái xương sườn rồi.”

“Xin mời thí sinh cuối cùng của trường Nhị Thiên Nhất Lưu tiến lên phía trước.” Vị giám khảo tuyên bố.

“Liệu cậu còn tiếp tục nổi không?” Jack lo lắng hỏi.

Takuan cố gắng ngồi dậy, nhưng việc này dường như cũng là quá khó khăn rồi. Anh ta yết ớt lắc đầu. “Thật tình là đau quá. Tớ còn không thở nổi nữa.”

“Xin mời thí sinh tiếp theo ra trình diện ngay lập tức!” Vị giám khảo hét to.

“Nhưng trường chúng ta đã hòa với bên Liễu Sinh Lưu,” Jack nói tiếp. “Cậu chỉ cần bắn trúng một mục tiêu thôi cũng được.”

“Cậu ra thế tớ đi,” Takuan cố lấy hơi.

“Nhưng tớ đã bao giờ tập bắn với ngựa thật đâu!” Jack hoảng hồn.

“Từ tuần rồi chúng ta đã tháo dây buộc cho ngựa của cậu rồi mà,” Takuan gượng cười với nó.

“Và sau đó tớ ngã chổng gọng!”

“Thôi đừng lo chuyện đấy nữa Jack ạ,” Akiko lo lắng quỳ xuống bên cạnh Takuan. “Dù sao đây cũng chỉ là một cuộc thi thôi mà, điều quan trọng nhất vẫn là sức khỏe của Takuan chứ.”

Jack chợt nhận ra đây chính là cơ hội để nó tạo được ấn tượng tốt trước mặt Akiko. Kazuki nói đúng, điều cô bé cần ở một người đàn ông chính là tinh thần võ sĩ đạo, sẵn sàng chấp nhận liều lĩnh vì thành công.

“Được rồi, tớ sẽ ra đó,” Jack vừa nói vừa cởi dây buộc ngựa của Takuan.

Rồi cứ thế đi thẳng ra vạch xuất phát không dám nhìn lại dù chỉ một lần, sợ Akiko sẽ nhận ra nỗi sợ trên khuôn mặt của nó.

Jack đảo mắt nhìn một lượt đường chạy Lưu đích mã rồi hồi hộp nuốt nước bọt. Nó có cảm giác đường chạy này dài khủng khiếp, còn mục tiêu lại bé tí teo. Jack dịch chuyển vị trí ngồi trên yên ngựa, cố gắng khếp chặt đùi hơn. Con tuần mã của Takuan có kích cỡ quá to so với con ngựa gỗ mà mấy tháng qua nó tập cùng. Đó là còn chưa kể đến việc con này là hàng thật nên có chân nữa! Lần này coi như nó tiêu đời rồi.

Hàng trăm cặp mắt từ phía các võ sinh đổ dồn về vị trí của nó. Jack thấy Saburo kinh ngạc há to mồm đến độ rơi cả miếng gà rán đang cắn dở ra ngoài. Thấy nó, cô Yosa cũng tiến lại kiểm tra dây cương.

“Takuan đâu rồi?” Cô trừng mắt nhìn thẳng vào nó.

“Cậu ấy bị ngựa đạp gãy xương sườn ạ,” Jack lầm bầm.

Vị giám khảo giơ cao chiếc quạt có hình mặt trời, ra hiệu cho Jack bắt đầu phần thi của mình.

Cô Yosa hít một hơi thật sâu rồi thở dài. “Thôi dù sao cũng lỡ rồi. Nhưng em phải thật cẩn thận đấy nhé!”

Jack cố rặn ra một nụ cười gượng gạo đáp lại lời dặn dò của nữ võ sư cung thuật của mình rồi phóng ngựa tiến lên. Con tuấn mã nhanh chóng tăng tốc phi nước đại trên đường chạy. Jack sợ hãi nắm dây cương và chiếc cung chặt đến độ bàn tay nó chẳng còn giọt máu.

Nó còn chưa kịp định thần thì mục tiêu đầu tiên đã lọt vào tầm mắt. Tự thuyết phục mình buông dây cương, Jack với tay ra sau lấy một mũi tên của Takuan ra, run rẩy lắp vào dây cung trước chấn động từ bước chạy của chú ngựa. Đúng vào giây cuối cùng, nó đành bắn đại mũi tên rồi ra sao thì ra.

Cú bắn này trật mục tiêu xa đến nỗi suýt nữa đã xuyên vào người một vị giám khảo đứng gần đó. Nó lập tức nghe thấy tiếng cười nhạo từ những võ sinh đang đứng hai bên đường chạy. Muốn có đủ cân bằng để nhắm bắn, xem ra chỉ còn cách đứng trên bàn đạp như mọi người vẫn làm mà thôi.

Chú ngựa vẫn tiếp tục tăng tốc. Khi Jack lấy được mũi tên ra khỏi vỏ, mục tiêu thứ hai đã ở ngay trước mắt. Thu hết can đảm, nó quyết định đứng luôn trên yên ngựa. Lần này đã bắt được nhịp tốt hơn với vật cưỡi của mình nên Jack có đủ thời gian giương cung nhắm bắn. Nhưng rồi một cơn chấn động khiến nó mất cân bằng chúi nhủi về phía trước. Trong cơn hoảng loạn, Jack nằm rạp xuống ôm luôn cổ chú ngựa.

Một chuỗi cười còn to hơn lúc nãy vang lên từ khắp nơi khi thắng ngoạn quốc là nó phóng qua trong tư thế khư khư ôm đầu ngựa vì sợ hãi. Với Jack, tình cảnh lúc này thật chẳng khác gì thời nó còn ở trên tàu *Alexandria* và phải cố gắng chống chọi để đứng vững trên đuôi thuyền giữa con giông bão.

Thôi đúng rồi. Cuối cùng Jack cũng nhận ra được. Việc nó cần làm thật ra chỉ là nhớ lại kinh nghiệm đi biển của mình thôi.

Tưởng tượng chú ngựa là đuôi tàu và cố gắng quên đi nỗi sợ, một lần nữa Jack lại đứng lên trên bàn đạp. Nó để mặc cho cơ thể cuốn theo nhịp lên xuống của từng bước chạy, hấp thu mọi chuyển động tựa như đó là những ngọn sóng vậy.

Phía trước chỉ còn một mục tiêu duy nhất, Jack không có nhiều thời gian để chuẩn bị. Đúng lúc này, quãng thời gian nhàm chán tập bắn trên lưng con ngựa gỗ đã phát huy tác dụng. Nó nhớ lại lời cô Yosa vẫn dạy - “*Phải quên đi mục tiêu thì mới phát huy được sức mạnh cung đạo*” - và thực hiện y như thế. Lúc ở trên lưng con ngựa đồ chơi, nó biết chắc mình đã bắn tên là sẽ

trúng đích, cho dù mở hay nhắm mắt đi chẳng nữa. Và bây giờ cũng vậy, nó không còn cách nào khác ngoài đặt lòng tin vào trực giác của mình.

Mũi tên xé gió bay đi.

Con tuấn mã vẫn tiếp tục tăng tốc phi nước đại qua cả vạch đích, bất chấp nỗ lực tìm cách kéo dây cương của Jack. Lúc nó lơ mờ nghe được những tiếng reo hò, dấu hiệu chứng tỏ mũi tên vừa rồi đã đi trúng đích, thì con ngựa đã phóng thẳng vào cánh rừng gần đó rồi.

“Hồi nãy phải nói là hài quá xá cỡ,” Saburo lại mở đầu màn tếu táo vui vẻ thường ngày trong lúc cùng các học sinh trong trường ăn mừng tại Điệp Trùng Đường tối hôm đó. “Cậu suýt nữa thì giết chết một giám khảo, bẻ cổ con ngựa của mình, rồi phóng một mạch sang làng kế bên luôn!”

“Nhưng dù gì cậu ấy cũng đã hoàn thành được mục tiêu rồi mà,” Takuan nói đỡ cho Jack. Lúc này anh chàng ngồi ngay đối diện nó, phần ngực đã được băng kín vết thương, vẫn như mọi khi, vây quanh chàng thư sinh luôn là các nữ sinh tụ tập, có khác chẳng là lần này ai cũng đều tỏ ra lo lắng.

“Thành quả đó là nhờ nỗ lực tập thể thôi,” Jack vừa nói vừa cung cốc trà Akiko vừa rót đầy với Takuan. “Không có cậu thì chẳng bao giờ tớ làm được như vậy cả.”

“Ái chà, khiêm tốn ghê ta,” Yamato làm bộ nghiêm túc. “Thế mà trước giờ tớ toàn thấy cậu giành công đầu không đấy chứ!”

Nói đoạn cậu bé thúc một cái vào be sườn nó để đính chính rằng đó chỉ là một câu nói đùa mà thôi.

“Cậu thấy đỡ hơn chưa, Takuan?” Emi lên tiếng hỏi.

“Cũng tạm ổn rồi,” anh chàng đáp rồi cúi đầu chào khi thấy cô bé bước đến bàn của mình. “Thầy Yamada bảo chắc chỉ bị rạn vài cái xương thôi chứ chưa đến nỗi gãy. Thứ thuốc cậu đưa tớ cũng làm mấy chỗ thâm tím mờ hằn đi rồi này.”

Emi cười bẽn lễn. “Chỉ là vài thứ tớ nhờ bà vú mang đến ấy mà.”

Saburo ném cho Jack cái nhìn đầy ẩn ý rồi ghé tai nó thì thầm, “Chả hiểu Takuan làm cách nào mà đến cô con gái rượu của lãnh chúa cũng đối tính hiền lành hẵn ra thế kia không biết!”

Jack phải đưa ngay tách trà đang cầm trên tay lên nhấp một ngụm mới kịp chặn lại cơn buồn cười của mình.

“Hỡi các võ sinh của ta!” thầy Masamoto cất cao giọng từ phía bên kia Điện Trùng Đường.

“Một lần nữa, các trò đã khiến ta rất đỗi tự hào. Chiến thắng trước trường Liễu Sinh Lưu và Cát Cường Lưu lần này đã góp phần củng cố thêm cho địa vị số một Kyoto của trường Nhị Thiên Nhất Lưu!”

Các võ sinh nhất loạt hô hào phấn khởi.

“Nhà trường lại càng vinh dự hơn khi sở hữu cung thủ Lưu đích mã tài ba nhất vùng,” ông nhìn về phía Akiko tiếp tục nói.

Akiko lễ phép cúi đầu thi lễ, Jack trù mẩn nhìn cô bé đầy tự hào. Ban giám khảo đã quyết định trao phần thưởng cá nhân cho Akiko vì chiêu xoay người bắn ngược đầy ấn tượng. Đây là lần đầu tiên một võ sinh thực hiện được kĩ thuật điêu luyện này trong khuôn khổ thi đấu kị xạ liên trường. Lễ dĩ nhiên Moriko không mấy hài lòng với quyết định đó, Jack còn thấy cô ả bực tức bẻ gãy cả mũi tên lúc Kazuki ra sức an ủi.

“Truyền thống đã chỉ ra rằng,” thầy Masamoto giơ cao cốc trà trên tay hào hứng tuyên bố, “giành thắng lợi trong cuộc thi Lưu đích mã sẽ đem đến may mắn cho trường chúng ta suốt cả năm. Hi vọng lần này cũng thế. Cạn ly!”

“Cạn ly!” các võ sinh bên dưới đồng thanh hô vang.

Bỗng cánh cửa chính của Điện Trùng Đường mở tung ra. Một cô gái hốt hải chạy vào, miệng la lớn, “Ứng Điều Đường... Ứng Điều Đường cháy rồi!”

LỬA CHÁY ỨNG ĐIỀU ĐƯỜNG

Toàn bộ khuôn viên toà kiến trúc ứng Điều Đường sáng rực giữa bầu trời đêm. Các học viên đứng nối đuôi nhau thành hàng dài để chuyển nước đến chữa lửa. Ở ngay hàng đầu, Jack liên tục tìm cách dập tắt đám cháy trên mái hiên. Nhiệt quá cao cộng thêm việc phải liên tục che mắt tránh bóng nên lông tay của nó cháy xém cả lại. Khói bốc ra mù mịt khiến Jack bắt đầu ho sặc sụa.

“Jack, ra nghỉ đi!” cô Yosa ra lệnh cho nó.

Jack vội bước ra khỏi hàng, vừa ho thở hồng hộc. Nó gập luôn người giữa sân trường mà ra sức lấy hơi, các võ sinh khác vẫn tiếp tục chuyển nước dập cháy.

Mặc dù mắt đã kèm nhèm vì bị ám khói nhưng Jack vẫn bắt được một chuyển động từ phía các cánh cổng dẫn vào trường. Một bóng người mờ ảo trượt xuống bức tường rồi biến mất. Ngay sau đó lại xuất hiện thêm một kẻ khác lén lút đu dây thừng vào trong. Jack dụi mạnh mắt mình, nó tiếp tục thấy thêm rất nhiều những cái bóng đang đột nhập vào trường theo cùng một cách như thế.

Bọn ninja! Độc Nhân Long cuối cùng cũng đến rồi.

Nhưng rồi nó thấy những người này cầm trường kiếm của samurai chứ không phải đoản kiếm của ninja. Jack tự thấy mình thật ngu xuẩn khi nghĩ kẻ thù số một của mình lại có thể hành động khinh xuất đến thế. Đây chỉ có thể là đám binh sĩ của Lãnh chúa Kamakura mà thôi. Nhưng bằng cách nào mà ông ta có thể điều động quân đội của mình nhanh đến thế? Lẽ ra theo tin tức thì họ mới chỉ đóng quân ở ven biên giới Edo, nghĩa là còn cách đây đến vài ngày đường cơ mà. Bây giờ mọi việc cũng đã quá rõ ràng, đám cháy chỉ là kế điệu hổ li sơn mà thôi, sự thật thì trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã bị kẻ địch bao vây mất rồi.

“QUÂN ĐỊCH!” Jack hét to đến khản cả cổ.

Nhưng ngọn lửa cháy quá lớn khiến chẳng có mấy người nghe thấy.

Nó bèn chạy vội đến chỗ cô Yosa, kéo tay vị nữ võ sư rồi chỉ về phía kẻ địch đang đột nhập. Cặp mắt tinh anh của cô lập tức nhận thấy tình hình nguy cấp đang đến gần.

“Mau đi lấy vũ khí đi!” cô ra lệnh rồi nhanh chóng chạy đi cấp báo cho thầy Masamoto cùng các võ sư khác. Vì đang dự buổi ăn mừng chiến thắng nên toàn trường chẳng có ai mang theo kiếm cả.

Jack nắm chặt tay Saburo và Yori.

“Chúng ta bị tấn công rồi! Các cậu mau bảo mọi người tìm vũ khí đi.”

Nói đoạn nó phóng ngay về Sư Tử Đường lấy cặp song kiếm của mình. Khi đến cổng khu phòng ngủ này, nó mới phát hiện ra cánh cửa đã bị mắc kẹt và không tài nào mở ra được. Mặc dù nó đã đá rất mạnh nhưng vẫn không làm sao lay chuyển nổi. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Trước đây có bao giờ nó gặp phải trường hợp như vậy đâu.

Đột nhiên Jack thấy lạnh cả sống lưng, đây là một cuộc tấn công được hoạch định từ trước. Chúng đã sắp xếp cho toàn bộ trường Nhị Thiên Nhất Lưu không còn một tắc sắt trong tay, nhất định nơi đây sẽ diễn ra một cuộc thảm sát.

Nhìn quanh tìm cách để vào trong, Jack chợt thấy một cánh cửa sổ không đóng, nhưng chỗ này quá cao và quá nhỏ, nó chẳng thể chui lọt vào. Đảo mắt thêm một lượt quanh sân, nó thấy Yori đang cùng Saburo hét hải cảnh báo những người khác. Rất nhiều trong số họ vẫn chuyên tâm chữa cháy, chẳng hay biết gì về mối hiểm họa đang xảy ra.

“Yori ơi!” Jack hét lên gọi bạn của mình.

Cậu bé nhỏ nhắn lập tức chạy ngay lại, khuôn mặt ám đầy khói, mắt mở to ra vì sợ.

Jack bèn nhanh chóng giải thích tình hình. “Bây giờ tớ sẽ nhắc cậu lên. Cậu trèo qua đó và mở khóa từ bên trong nhé.”

Yori gật đầu hiểu ý, Jack giúp cậu leo lên lưng mình để nhảy vào bên trong qua cánh cửa sổ hẹp.

Jack chạy ngay trở về chỗ cổng, chỉ trong khoảnh khắc mà tưởng như đã hàng thế kỉ trôi qua. Lúc này, thầy Masamoto cùng các võ sư của trường đang giao tranh kịch liệt với những kẻ tấn công, cố tìm cách mở đường máu cho toàn trường chạy đến khu tường vũ khí ở Vũ Đức Điện. Rất nhiều các học viên vẫn đang phải chiến đấu bằng tay không, vận dụng mọi bài học thể thuật đã được dạy để cố giữ mạng của mình.

Cuối cùng cánh cổng cũng mở ra và Yori xuất hiện ngay sau đó. Jack xông thẳng vào trong định đi lấy hai thanh gươm của mình. Nhưng vừa mới nhìn về phía dãy phòng nữ nó đã thấy một bóng người bí ẩn bước vào trong. Thế rồi lửa bắt đầu lập lòe trong bóng tối.

“Yori,” Jack thì thầm. “Mau đi tìm Yamato, rồi cùng cậu ấy gom được bao nhiêu vũ khí thì gom nhé!”

Yori đã quá hoảng sợ với diễn biến bất ngờ này nên đến gập đầu cũng không nổi.

“Mau đi đi!” Jack vội vàng đẩy cậu bé ra ngoài.

Xong xuôi nó mới lén vào dãy phòng nữ, nhẹ nhàng tiếp cận căn phòng rồi chậm rãi nhòm qua khe cửa. Bên trong, một bóng người đang cúi xuống, tay cầm sẵn đèn dầu, sẵn sàng châm lửa vào bức tường làm bằng giấy. Jack đã tìm được hung thủ, nó vội tiến lại gần tìm cách tấn công. Nhưng chưa kịp ra tay thì bóng người đã quay lại.

“Mày chậm mất một bước rồi, ngoại quốc ạ!” Kazuki rít lên. “Đuôi Bọ Cạp đã phóng đi.”

Jack sửng người, há hốc mồm ra kinh ngạc.

“Kazuki? Tại sao...? Tại sao mày lại muốn đốt trường của mình?” Jack lắp bắp hỏi.

“Chẳng phải thằng cha Takatomi muốn cho Ưng Điều Đường trở thành ngọn lửa trong đêm tối sao,” Kazuki mỉa mai chính lãnh chúa của mình. “Giờ thì tao đã thay mặt Lãnh chúa Kamakura biến ước nguyện đó của lão thành sự thật!”

“Nhưng cha mày vẫn trung thành với Lãnh chúa Takatomi mà!” Jack vội nói ngay.

Kazuki cười sặc sụa. “Đó chỉ là vở kịch do cha tao dựng lên trước mặt bọn mày thôi, chứ từ đầu ông ấy đã quy phục Lãnh chúa Kamakura rồi.”

Jack bắt đầu điên tiết với hành động phản bội bỉ ổi của cha con họ. “Thế còn lời thề trung thành với thầy Masamoto thì sao?”

“Tao đã chẳng còn xem lão ấy ra gì từ cái ngày mày được nhận nuôi rồi,” Kazuki vặn lại, đoạn đứng thẳng dậy mặt đối mặt với Jack. “Chẳng qua lão vẫn còn có tài đánh kiếm nên cha tao mới cho tao vào đây vừa làm tay trong vừa tìm cách luyện pho tuyệt kỹ Nhị Thiên mà thôi.”

Nói đoạn hắn giơ cao ngọn đèn dầu. “Giờ tao đã biết hết mọi bí mật rồi. Còn cần gì đến cái trường này nữa!”

“KHÔNG!” Jack gầm lên, cố tìm cách ngăn Kazuki.

Nó lao về phía hắn, nhưng ngọn đèn đã được ném đi, vương vãi dầu và lửa ra khắp phòng. Jack húc vai vào ngực Kazuki khiến hai đứa cùng ngã lăn ra sàn.

Jack giữ được lợi thế ở trên nên nhanh chóng tung ra một cú đấm móc vào cằm Kazuki. Tên này dù phun cả máu tươi ra nhưng vẫn lì lợm phản kích bằng một loạt các thế đấm đá. Jack nhăn nhó chịu đau cố giữ vững lợi thế của mình, nhưng kĩ năng thể thuật của Kazuki rõ ràng lợi hại hơn rất nhiều nên cuối cùng nó cũng bị đánh bật ra.

Cả hai nhanh chóng đứng bật dậy. Lúc này căn phòng đã bốc cháy dữ dội, khói che mờ cả mắt khiến lúc Jack nhận ra cú đá móc đang được phóng tới phía mình thì đã quá trễ. Nó lãnh trọn một cước vào bụng sườn, loạng choạng ngã sang bên. Ngay sau đó, Kazuki tung thêm một đòn đập cực mạnh vào ngực khiến Jack bay cả vào bức tường đang cháy mà văng hẳn sang phòng bên.

Vẫn chưa chịu buông tha, Kazuki nhảy ngay đến định dẫm vào đầu nó. Jack chỉ lăn đi vừa kịp lúc để tránh đòn. Nó bò dậy túm lấy chân Kazuki bẻ mạnh vật kẻ thù không đội trời chung của mình xuống sàn. Jack là đứa đứng dậy trước, nó tung một cú đá vào lưng Kazuki khi tên này đang lồm cồm bò dậy. Nhưng lúc này Jack mới chợt nhận ra tấm áo kimono của mình đã bị bắt lửa tự bao giờ.

Hốt hoảng, nó vội vã tìm cách dập lửa. Nhưng khoảnh khắc phân tâm này là quá đủ để Kazuki kịp phục hồi. Hắn tung một cú giạt mu bàn tay vào mũi Jack rồi tóm áo thực hiện đòn quăng vai ném nó đập mạnh vào bức tường tiếp theo.

Jack nằm đó choáng váng, mắt nhìn lên trần nhà đang bốc cháy dữ dội. Toàn bộ tòa kiến trúc đang bị nứt ra, oằn cả xuống vì sức ép của ngọn lửa. Kazuki đứng ngay cạnh đó, tay lăm lăm nắm đấm, ánh mắt bùng lên ngọn lửa căm thù. Hắn nhìn xuống Jack đang nằm bên dưới.

“Tao đã chờ ngày này lâu lắm rồi,” Hắn vừa nói vừa liên tục đá mạnh vào người Jack.

Jack gắng gồng mình chống đỡ, nhưng một cú đá cực mạnh vào đầu đã cướp đi toàn bộ sức lực của nó. Đau đớn đến tê dại, Jack chỉ còn biết bất lực nhìn ngọn lửa xâm chiếm khắp nơi.

Kazuki nhướn miệng cười tàn độc rồi tung hết sức đá vào cánh cửa đang bốc cháy khiến nó gãy làm đôi. Căn phòng bắt đầu đổ sụp xung quanh Jack,

một mảng trần nhà rơi xuống ép chặt xuống lưng nó. La lớn trong đau đớn, Jack cố đứng dậy nhưng mảng xà này quá sức nặng.

“Cháy đi, cháy nữa đi, thẳng ngoại quốc,” Kazuki rít lên rồi quay lưng bỏ đi, để lại Jack chìm trong đám cháy.

MORIKO

Jack nằm bất động dưới sức nặng của tấm xà.

Lửa càng lúc càng cháy dữ dội hơn, tòa nhà dường như đã gần đến giới hạn và có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

Chợt nó cảm thấy một nỗi buồn ghê gớm khi sắp chết mà không được nói lời từ biệt với Akiko hay bất kì đứa bạn nào cả. Nó sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy mặt Jess, không bao giờ được đặt chân trở về mảnh đất quê hương của mình nữa. Sau tất cả những khó khăn dày vò, cay đắng khổ luyện, thử thách gian nan, giờ đây nó vẫn phải chết trong cô đơn. Bị người ta thiêu sống.

Nghĩ đến đây nó lại rửa thầm tên Kazuki và Băng Bọ Cạp chết dẫm. Từ đầu nó đã đoán đúng tâm địa của con người này. Lửa hận cháy lên nghi ngút làm át cả nỗi bi ai. Jack tập trung hết sức lực còn lại đẩy mạnh tấm xà, nó không thể để Kazuki giành lấy thắng lợi như thế này được.

Tấm xà không hề nhúc nhích. Nó cố gắng thử lại một lần nữa.

“Jack ơi!” một giọng nói quen thuộc vang lên và nó có cảm giác như ai đó đang cùng mình nhắc thanh xà ra khỏi người.

Yamato đang tựa lưng vào tường gỗ mà đẩy mạnh ra cho nó.

Nhanh lên!” cậu bé hối thúc. “Tớ không giữ được lâu nữa đâu.”

Ngay khi Jack vừa nhắc chân ra khỏi, Yamato cũng kiệt sức thả tay khiến thanh xà rơi xuống đánh rầm. Nó vội đứng dậy rồi cùng Yamato lao ra khỏi khu hành lang đầy khói.

“Thằng Kazuki đâu rồi?” Jack vừa nói vừa thở.

“Lúc vào đây tớ bị hấn va phải, hỏi thì chỉ bảo là không thấy cậu đâu cả!”

“Kazuki làm phản rồi!” Jack tiết lộ trong lúc hai đứa nhảy khỏi cánh cửa Sư Tử Đường trở ra sân chính.

Bên ngoài, toàn bộ khuôn viên Nhị Thiên Nhất Lưu đã trở thành một bãi chiến trường. Kiếm va vào nhau xoèn xoẹt dưới ánh lửa bập bùng, tiếng la

hét vang dậy trời đất. Một nhóm nhỏ các học sinh của trường đang cùng cô Yosa và thầy Hosokawa tụ lại thành vòng tròn chống đỡ quân địch - cảnh vật xung quanh càng trở nên tàn khốc hơn dưới ảnh hưởng của những tòa kiến trúc đang cháy ngùn ngụt.

Yamato sững sờ nhìn thẳng vào mặt Jack. “Cậu nói sao cơ? Kazuki làm phản?”

Jack gật đầu. “Đúng thế, hửn, và bè lũ Bộ Cạp của hửn.”

Nhìn ra xung quanh, Jack nhận thấy hầu hết những kẻ tấn công này đều rất trẻ. Nó còn nhận ra hai tên có thân hình to lớn ngoài kia chính là Raiden và Toru, cặp anh em bà con không lồ đến từ Hokkaido của Kazuki. Jack đã ngộ ra được vấn đề. Trường Nhị Thiên Nhất Lưu không phải bị Lãnh chúa Kamakura và đội quân của ông ta tập kích, mà chính là thầy trò trường Liễu Sinh Lưu, những người đến đây hôm nay với danh nghĩa tham dự hội thi hữu nghị truyền thống. Đó cũng là lí do tại sao bọn họ có thể thực hiện một cuộc tiến công nhanh chóng và bài bản đến như vậy.

Lúc này, Akiko, Saburo cùng Kiku cũng chạy đến chỗ Jack.

“Ừa, Yori đâu rồi?” Jack hỏi ngay.

“Nãy giờ bọn tớ chẳng thấy cậu ấy đâu cả,” Akiko lên tiếng đáp.

Mặt Jack tối sầm lại khi nó chợt nhớ ra một điều thật khủng khiếp. “Cậu ấy vẫn còn ở lại tìm vũ khí.”

Nói đoạn nó quay lưng định chạy trở vào khuôn viên Sư Tử Đường.

“KHÔNG ĐƯỢC!” Yamato vừa giữ chặt nó lại vừa la lớn. “Đừng liều lĩnh như thế.”

Như thế để khẳng định thêm cho nhận định này, khoảng trần nhà dãy phòng nữ cũng đổ sập xuống tạo thành một tiếng ầm long trời lở đất, lửa bắn ra tung tóe như đom đóm giữa trời đêm.

“Yori ới!” Jack hét lên, cố vẫy vùng tìm cách thoát khỏi tay Yamato.

Cả bọn tuyệt vọng nhìn thêm một khoảng trần nữa cũng từ từ đổ sập xuống. Toàn thân Jack trở nên mềm nhũn, nó biết đứa bạn của mình đã chẳng còn chút cơ hội sống sót nào nữa.

Thế nhưng chỉ ngay sau đó vài giây, Yori đã phóng trở ra, người đen đúa những khói và bụi. Cậu bé cầm theo cả một đồng vũ khí được bọc lại bằng tấm lễ phục của Jack. Miệng thở dốc, mắt cay xè, cậu bé vứt bao đồ xuống trước mặt bọn bạn.

“Tớ đã cố gom hết tất cả những gì có thể,” cậu bé vừa nói vừa thở hồng hộc.

Thở phào trong nhẹ nhõm, Jack lập tức siết chặt cậu bé trong tay. Yori rõ ràng là không quen với kiểu thể hiện tình cảm mạnh mẽ này nên cứng cả người lại vì bất ngờ.

“Cậu làm tốt lắm, Yori!” Yamato cúi xuống cầm lấy cây gậy của mình rồi nói.

Akiko cũng cầm bộ cung tên lên. Trong mớ này còn có cả cặp song kiếm có gia huy phượng hoàng của Jack nữa.

“Coi chừng!” Saburo hét lên rồi đẩy mạnh Jack sang một bên.

Một mũi tên, lẽ ra đã cắm sâu vào ngực nó, vụt bay qua. Vì cứu Jack, Saburo trúng tên đổ gục xuống đất, phần vai trái bị xuyên thủng hoàn toàn.

Kiku vội vàng chạy đến bên Saburo. “Cậu ấy chết mất!,” cô bé nức nở.

“Không đâu, cậu ấy chỉ bị mất máu thôi,” Yamato vừa nói vừa xé tấm kimono buộc chặt vào vết thương để cầm máu lại.

Jack nhìn lên và thấy Moriko, ả nữ sinh trường Liễu Sinh Lưu đang đứng ngay cạnh tòa nhà đổ nát Ứng Điều Đường, tay cầm sẵn dây cung. Hệt như lúc thực hiện bài thi Lưu đích mã của mình, cô ta bình tĩnh vòng tay lấy mũi tên thứ hai.

Akiko vội vàng lắp tên vào dây cung và kéo, nhưng cô bé không khỏi kinh hãi thốt lên. “Sao lại là tên gỗ!”

“Phần thưởng đó lẽ ra phải thuộc về tao,” Moriko rít lên còn to hơn cả âm thanh hỗn độn xung quanh. Cô ả nhanh chóng nhắm về phía Akiko rồi thả dây cung.

Rất nhanh chóng, Akiko khụy gối xuống rồi cũng kéo cung phóng mũi tên gỗ bay đi. Tên của Moriko bay sượt qua tai Akiko, gần đến nỗi làm bay cả tóc cô bé. Còn mũi tên của Akiko đi trúng đích, đâm thẳng vào ngực Moriko khiến cô ả phải lùi hẳn mấy bước lại.

Akiko tiếp tục rút mũi tên thứ hai. Moriko tuy có hơi khó thở nhưng vẫn hoàn toàn lạnh lặn, đoạn lập tức tra mũi tên bịt thép của mình chuẩn bị bắn. Jack chỉ biết bất lực đứng nhìn hai cô gái trong màn so kè tốc độ. Lần này Akiko đã nhanh hơn Moriko một giây. Mũi tên gỗ của cô xé gió bay đi, cắm thẳng vào trán Moriko khiến cô nàng loạn choạng ngã ra về phía tòa nhà Ứng Điều Đường đang bốc cháy ngùn ngụt phía sau, bất tỉnh nhân sự.

“Phần thưởng này thuộc về tôi,” Akiko khẳng định, cô bé nở một nụ cười hoan hỉ trước cú bắn của mình.

Không dám chần chừ vì sợ lại có kẻ tấn công, Jack vội vàng vớ lấy cặp song kiếm của mình rồi cầm ba thanh *katana* còn lại đưa cho Yori, Kiku cùng Akiko.

“Đến lúc bọn mình tham chiến rồi.”

Lúc này, ở phía góc sân, Takuan và Emi đang bị bao vây bởi một nhóm kẻ địch. Takuan vẫn đang rất yếu vì bị thương nên thậm chí còn không cầm nổi thanh gươm của mình trên tay. Rất may Akiko đã kịp bắn tên cứu anh chàng thoát chết dưới đòn đánh của một trong số những kẻ tấn công.

Yamato lập tức múa gậy lao ngay đến giúp đỡ họ, Akiko giương sẵn dây cung chạy sát theo phía sau. Jack định chạy theo hai người thì bất chợt nhìn thấy Moriko đã gượng dậy được. Cô ả run rẩy lắp tên vào dây cung chuẩn bị bắn.

Jack vội phóng đến ngăn cản, dù nó biết chắc chắn mình sẽ không kịp.

“Chết đi!” Moriko nhắm thẳng lưng Akiko la lớn.

34

TREO CỒ

Cả Ưng Diệu Đường đã phải đầu hàng trước đám cháy quá dữ dội. Phần mái của nó đổ sụp xuống, toàn bộ khối kiến trúc khổng lồ bằng gỗ kêu lên rầm rắc.

Moriko chẳng còn chút hi vọng nào thoát thân.

Khu nhà nghiêng hẳn sang một bên, bao vây cô ở trong biển lửa và khói bụi nghi ngút. Jack nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt thường ngày của Moriko cồng cả lại vì sợ khi mái tóc của mình bị bắt lửa, cô ả há to cái miệng nổi bật với hàm răng đen ra la hét nhưng không thành tiếng rồi chìm dần trong biển lửa và khói, bộ cung tên vẫn giữ chặt trong tay.

Đằng sau đồng đồ nát, Kazuki đau đớn sững sờ nhìn chăm chăm vào vị trí Moriko vừa ngã xuống. Qua lớp màn mờ ảo của nhiệt do lửa và khói tạo ra, ánh mắt hắn trừng trừng nhìn Jack. Gương mặt biến dạng vì căm phẫn, Kazuki lao thẳng về hướng Vũ Đức Điện.

Lần này Jack quyết không để kẻ thù của nó trốn thoát nữa. Nó quyết định để Yori và Kiku ở lại phía sau chăm sóc Saburo rồi một mình phóng qua đồng tro tàn của Ưng Diệu Đường. Bỏ qua vài trận chiến khốc liệt trên đường chạy, cuối cùng nó cũng đến được cổng sau của tòa nhà.

Lén nhìn vào trong, Jack nhận thấy nơi này vắng vẻ đến kì lạ. Đây đó chỉ có những chiếc bóng nghiêng ngửa dưới ánh sáng bập bùng cùng âm thanh vọng về từ chiến trường ngoài kia, nghe xa xăm như tiếng của âm hồn người đã khuất.

Kazuki vận bộ lễ phục đứng trong góc. Tay cầm dầu tưới ra khắp nơi, rõ ràng hắn ta có mưu đồ thiêu rụi cho kì sạch cả ngôi trường này.

Rút cả hai thanh kiếm của mình ra, Jack nhẹ nhàng lén vào trong. Nó cẩn thận tránh những món vũ khí vương vãi trên sàn do những võ sinh trong lúc vội vàng lấy vũ khí đã bỏ sót lại. Đoạn, nó từ từ băng qua sảnh đường tiếp cận Kazuki từ phía sau.

Lúc này chính là cơ hội tốt nhất để nó bắt Kazuki phải đền tội sau những trò khùng bố và hành hạ mà hắn đã làm với nó suốt ba năm qua. Chỉ vài bước nữa thôi, nó đã có thể tự tay đâm xuyên ruột kẻ thù không đội trời chung của mình.

Đột nhiên nó không thể xuống tay. Hồi ức về những lời thầy Masamoto đã nói khi lần đầu đến trường Nhị Thiên Nhất Lưu chợt hiện ra rõ mồn một trong đầu nó.

Trong mọi trường hợp, một samurai nhất định phải giữ vững lời thề võ sĩ đạo, nỗ lực, can đảm, quang minh chính đại.

Jack chợt nhận ra việc nó cần làm không phải là xuống tay giết người để trả thù, mà là đưa tội lỗi xấu xa của hắn ra ánh sáng. Nhất định thầy Masamoto cũng muốn tự tay phân xử vụ này.

“Đầu hàng đi, Kazuki,” Jack ấn mũi thanh trường kiếm lên lưng Kazuki rồi nói.

Hắn ta chậm rãi quay lại, hai tay giơ cao qua đầu.

Jack không ngờ Kazuki lại có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Nhưng nhìn kĩ lại thì thật ra tên này đang mỉm cười rất man rợ.

Đột nhiên, một sợi dây thép lóe lên trong không khí quấn chặt lấy cổ Jack. Nó bị kéo giật trở ra sau, hai thanh gươm rơi ngay xuống đất. Chủ nhân của cặp côn nhị khúc này không ai khác chính là Hiroto, người đang kéo lê nó khắp cả võ đường.

“Ngoan nào, thằng chó ngoại quốc!” hắn rút lên the thé.

Ngộ thờ, Jack cố tìm cách len ngón tay vào giữa cổ mình và sợi xích. Nó giảm được tốc độ lại một chút, thậm chí còn kịp khuyê gối quỳ dậy. Nhưng Hiroto ngay lập tức vặn chặt dây xích rồi động luôn mặt Jack xuống sàn.

Hắn tiếp tục lôi nó đến một chỗ có trần khá thấp, Jack nhận ra tên này có ý muốn treo cổ mình. Nó càng vùng vẫy dữ dội, cố bám vào nước gỗ trơn bóng bên dưới nhưng không được.

Tay Jack vô tình nhặt được một thanh đoản kiếm vứt trên sàn. Nó cầm chặt thanh đoản kiếm trong tay, ít ra cũng được chết trong tư thế chiến đấu.

Vài giây sau. Jack nghe thấy tiếng Hiroto mắc côn nhị khúc lên xà nhà cổ nó dậy. Ngộ thờ. Jack buộc phải đứng bằng ngón chân cho thoải mái hơn. Nhưng một lần nữa Hiroto lại ép mạnh nó vào cây cột, mượn thế kéo lên cao.

Chân Jack không còn chạm được vào sàn nữa. Hiroto cười khoái trá khi thấy chân nó liên tục co giật trên không trung, sắp ngất đến nơi. Trong nỗ lực cuối cùng, Jack nhắm thẳng Hiroto mà phóng thanh đoản kiếm của mình ra, trúng ngay bụng tên này.

La lên thất thanh, Hiroto buộc phải buông ngay cây côn nhị khúc của mình. Dây xích lỏng dần, Jack rơi xuống cùng lúc với Hiroto, nó hít lấy hít để không khí để lấy lại hơi. Tên thành viên bảng Bộ Cạp vẫn la hét không ngừng, mặt thất kinh khi thấy máu cứ xối xả chảy ra từ chỗ vết thương.

Jack bò ngay dậy, nó phải đến được chỗ vũ khí trước khi Kazuki nhận ra sự việc vừa rồi và ra tay tấn công. Jack nghe rất rõ tiếng bước chân nặng nề của ai đó đang đến gần, nhưng chỉ vừa kịp nhận ra bóng chiếc gậy gai bằng sắt khi nó đang bổ xuống đầu mình mà thôi. Nó lăn người tránh đòn, sàn nhà bằng gỗ lãnh trọn một gậy vỡ văng tung tóe cả ra.

Nobu giơ cao cây kim bông chuẩn bị tấn công một lần nữa.

“Thằng ngoại quốc kia, tao sẽ nghiền nát mày!” hắn gầm lên.

Jack bò đi vừa kịp lúc cây gậy đập xuống ngay phía sau lưng. Nó cần phải kiếm ngay một món vũ khí, nhưng thứ gần nhất lại chỉ là một chiếc *tessen*. Miễn cưỡng cầm cây quạt sắt này lên, Jack đứng dậy chuẩn bị đối đầu với kẻ thù hung tợn.

Nobu nhìn vào món vũ khí tí hon trên tay nó rồi nhìn cây kim bông khổng lồ của mình.

“Mày định làm gì với món đồ chơi đó? Quạt tao đến chết à?” hắn ta khoái trá cười hể hả.

Rồi ngay lập tức vung gậy tiếp tục ra đòn. Jack đóng quạt lại, dùng phần sườn sắt chọc mạnh vào ruột Nobu khiến hắn loạng choạng làm rơi cả cây kim bông xuống đất. Rất nhanh, Jack đánh mạnh thêm một đòn nữa, lần này trúng ngay thái dương, thẳng nhóc khổng lồ ngã huych xuống sàn lăn lộn đau đớn, không tài nào đứng dậy được nữa.

Jack bước sang một bên thở dốc. Cổ nó bầm tím, đầu nhức bưng, còn cơ thể đầy những vết trầy trụa, gần như đã rã rời.

Nhưng trận chiến còn lâu mới kết thúc.

CÁT CƯƠNG LƯU

May nhờ có thuật Tàn Tâm, Jack mới bảo toàn được tính mạng.

Cảm nhận được đòn tấn công đang hướng tới từ phía sau, Jack vội vàng hụp ngay người xuống. Lưỡi kiếm *katana* vụt lóe lên trong không trung, suýt chút nữa đã lấy được đầu Jack. Kazuki bực tức chửi rủa rồi tiếp tục dùng đoản kiếm đâm tới. Không còn thời gian né tránh đòn này, Jack vội xoay người dùng cán quạt *tessen* chống đỡ, vừa kịp ngăn thanh *wakizashi* của Kazuki chọc xuyên bụng. Tuy cản được chiêu này nhưng lực tác động quá mạnh đã khiến chiếc quạt bị văng xa ra sàn.

Kazuki vẫn điên cuồng tấn công, Jack liên tục lăn lộn khắp võ đường tìm cách thoát thân. Không một tấc sắt trong tay, nó chẳng có cơ hội nào chống đỡ lại cặp song kiếm của kẻ thù cả. Jack đã xác định được vị trí hai món vũ khí của mình đang nằm như muốn trêu ngươi phía bên kia Kazuki, nhưng lần nào nó tìm cách tiếp cận cũng đều bị hấn chặn ngay lại.

Jack giả vờ mở đường máu chạy đến chỗ hai thanh kiếm. Kazuki liền nhảy xổ đến chặn ngay trước mặt, đúng lúc đó, Jack đổi hướng, lao đến chỗ tường vũ khí của Vũ Đức Điện. Nó vớ ngay lấy ngay thanh *katana* cuối cùng còn sót lại. Nhưng nó còn chưa kịp rút kiếm ra khỏi vỏ thì Kazuki đã đâm kiếm đến nơi rồi.

Jack vội giơ cả vỏ kiếm lên đỡ đòn chặt cổ của Kazuki, chấn động ngay lập tức khiến phần vỏ của thanh kiếm đứt lìa. Lợi dụng tình thế, nó rũ nốt phần còn sót lại của lớp bao kiếm ra rồi nhanh chóng lùi lại thủ thế. Thanh gươm này nếu đem ra so sánh với kiếm thầy Masamoto tặng nó thì thật là khập khiễng. Vừa nặng lại vừa thiếu cân bằng, lưỡi kiếm sứt lỗ chỗ, chuôi kiếm đã bị quá trình luyện tập lâu ngày làm cho trơn trượt hẳn.

Nhận thấy sơ hở trong tư thế của Jack, Kazuki lập tức tấn công. Hấn liên tục múa kiếm xả điên cuồng. Jack ra sức chống đỡ nhưng thứ vũ khí cũ mềm trên tay liên tục khiến nó rơi vào thế bất lợi. Nó đưa kiếm đỡ một cú đâm vào bụng rồi phản công lại bằng đòn chém cổ. Kazuki dễ dàng tránh

được, hắn liền bước sang bên chém mạnh xuống thanh *katana* sắt mẻ của Jack. Jack bàng hoàng nhìn thanh kiếm trên tay giờ đây bị đứt lìa làm hai đoạn.

Được thế, Kazuki lại càng lấn tới. Hắn dùng vai thúc bay Jack vào cái cột nhà gần đó. Ngay lúc lưng Jack vừa bị đập vào tường, Kazuki đã vung kiếm tung ra một nhát chém bán nguyệt định xả nó làm đôi. Trong cơn hoảng loạn, Jack vội giơ thanh kiếm gãy của mình ra chống đỡ. Hai thanh kiếm va mạnh rồi dính chặt vào nhau. Jack vừa định nhảy ra thu kiếm lùi lại thì Kazuki đã thực hiện một chiêu Thu Diệp Thức hoàn hảo tước luôn món vũ khí cuối cùng trên tay nó.

“Mày lại bại dưới tay tao rồi nhé!” Kazuki gầm lên trong lúc đặt lưỡi kiếm ngay trên cổ Jack uy hiếp. “Quỳ xuống, thằng ngoại quốc!”

Không còn cách nào khác, Jack buộc phải nghe theo lời hăn. Có vẻ như Kazuki đang định bắt nó mổ bụng tự sát. Luồng suy nghĩ này lập tức khiến Jack thấy ớn lạnh, nó thật không thể tưởng tượng ra bằng cách nào mà người ta có thể thực hiện được một hành động khủng khiếp như thế.

Kazuki nhìn về phía Hiroto, tên này vẫn đang ôm bụng la lối trên sàn.

“Câm mồm cho tao! Chỉ mất có chút máu thôi, không chết được đâu mà sợ.” Kazuki bực tức lắc đầu. “Nobu, mày lại đây.”

Nghe lệnh, Nobu liền ngồi dậy, tay vẫn còn xoa xoa đầu. Lúc nhận ra Jack đã bị buộc phải quỳ gối dưới kiếm của đại ca mình, hăn ta hân hoan ra mặt.

Kazuki im lặng quan sát Jack trong vài giây, có vẻ vẫn chưa quyết định được có nên giết nó luôn ở đây hay không.

“Mày không phải là một võ sĩ Nhật Bản. Bọn ngoại quốc không xứng đáng có được cái chết danh dự như vậy,” hăn rút lên, lật mũi kiếm rạch một đường dọc theo má phải của Jack. Jack nhăn nhó đau đớn, một hàng máu tươi rỉ ra. “Khởi động như thế này cho nó đối xứng đã.”

Nobu hùng hục bước đến. Trên tay hăn đã cầm sẵn kim bông, chỉ còn chờ hiệu lệnh của Kazuki nữa mà thôi.

Kazuki tra kiếm vào vỏ rồi bóp chặt cổ họng Jack.

“Chính mày đã giết Moriko!” hăn nói bằng chất giọng run run. “Tao sẽ bắt mày phải trả giá đắt cho điều đó.”

“Không phải tại tao...” Jack phản kháng, nhưng Kazuki không để cho nó nói.

“Nobu, đập gãy chân nó cho tao. Lần này đừng hòng chạy thoát được nữa. Tao sẽ thiêu sống mày, giống như mày đã làm với cô ấy vậy.”

Nobu lập tức giơ cao cây kim bông nhằm hướng chân Jack chuẩn bị đập xuống.

“Ngừng tay!” một giọng nói rụt rè vang lên từ phía cửa.

Yori chạy bổ vào trong, kiếm đã cầm sẵn trên tay.

“Nếu cậu dám làm đau Jack thì tôi sẽ giết Kazuki đó,” Yori đặt mũi kiếm ngay tim Kazuki đe dọa. Dù đã cố tỏ ra can đảm nhưng tay cầm kiếm của cậu bé vẫn cứ run lẩy bẩy.

“Mày làm theo lời nó đi, Nobu,” Kazuki cúi đầu chịu thua.

Nobu gục mặt xuống vẻ khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn hạ gậy theo lời đại ca. Đúng lúc này, Kazuki bất ngờ rút kiếm đánh văng thanh *katana* trên tay Yori xuống sàn, tất cả diễn ra nhanh như một tia chớp.

“Cũng như lần trước, thằng cận vệ quên của mày lại thất bại rồi Jack ạ,” Kazuki rút lên rồi dùng ngón tay búng vào ngực Yori. “Mày còn chờ gì nữa mà chưa cong đít chạy đi hả?”

Yori vẫn đứng yên tại chỗ, môi mấp máy gì đó. Cậu bé hít một hơi lấy đà, thoạt nhìn trông giống như sắp bật khóc đến nơi.

Kazuki quay đầu bước đi cười man rợ. “Ê Nobu, mày đập gãy giò thằng ngoại quốc xong thì xử con chuột nhắt này cho tao luôn nhé.”

Nobu khoái trá giơ kim bông lên cao.

Bỗng nhiên, một tiếng thét uy mãnh vang vọng khắp Vũ Đức Điện.

“YAH!”

Nobu loạng choạng lùi lại, mặt ngơ ngác sợ hãi. Đột nhiên chẳng còn hột sức nào, cây kim bông đang cầm trên tay cũng rơi luôn xuống đầu khiến hấn lại đổ gục như một con búp bê *Daruma* xuống sàn, có điều lần này thì bất tỉnh hấn.

Kazuki tròn xoe mắt thất kinh. Hấn vội tuốt kiếm rồi lao về phía Yori.

“YAH!”

Kazuki đứng sững lại, run rẩy cố nhắc thanh *katana* lên.

“YAH!”

Kazuki khuyu gối xuống sàn, mặt xám ngoét, không ngớt rên rỉ như thể bị ai dùng giáo xuyên thủng khắp người.

“Thôi được rồi! Cậu giết chết hấn mất,” Jack vội la lên.

Yori vốn đã sẵn sàng cho một đợt tấn công nữa, nhưng nghe thấy nó nói vậy liền từ từ thả lỏng cơ thể ra. Jack gượng đứng dậy bước đến lấy lại cặp song kiếm của mình.

“Cậu có sao không đấy?” Nó vội hỏi khi thấy Yori cứ rùng mình.

Yori chớp mắt, trông như vừa mới hoàn hồn sau một cơn mê man. Cậu bé khẽ gật đầu rồi nói bằng giọng yếu ớt, “Tớ sẽ không bao giờ làm cậu phải thất vọng nữa đâu.”

“Cậu đâu có như thế bao giờ,” Jack khoác tay lên vai bạn, vui vẻ nói. “Công nhận thầy Yamada nói không sai chút nào, một cơn gió thoảng cũng có thể lay động cả đại dương.”

Jack chỉ về phía tên khổng lồ Nobu đang nằm bất tỉnh nhân sự. Hai đứa liền bật cười, phần vì đã có thể thở phào nhẹ nhõm, phần vì cũng sắp kiệt sức đến nơi. Thế nhưng hai đứa liền im bật khi chợt nhận ra Kazuki đã bò được ra tới cửa.

Bỏ lại Hiroto rên rỉ trong góc phòng và Nobu nằm ngất xỉu, Jack và Yori vội vã đuổi theo Kazuki. Nhưng lúc hai đứa đuổi ra tới cổng, tên phản bội đã lẫn vào trong bãi chiến trường tự khi nào rồi.

Lúc này, từ bên ngoài chợt vang lên hàng loạt những âm thanh xung trận, một đợt võ sĩ trẻ khác liên tục ủa qua các cánh cổng của trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Người dẫn đầu không ai khác chính là ngài Yoshioka.

Thầy Masamoto vội vàng chấn chỉnh đội hình ngay trước Nam Thiên Viên, mỗi nhóm học sinh được chỉ đạo bởi một vị võ sư. Jack và Yori vội vàng chạy vào hàng ngũ chuẩn bị đối phó với những kẻ địch mới đến từ trường Cát Cương Lưu. Đã quá mệt mỏi, tả tơi lại còn bị áp đảo về quân số, Jack biết phe mình chẳng còn chút hi vọng nào.

“Chúng ta sẽ chiến đấu đến giọt máu cuối cùng!” thầy Kyuzo giơ cao kiếm tuyên bố.

Toàn bộ các võ sinh cũng đồng thanh hô vang lấy lại tinh thần cho trận chiến cuối cùng.

Những kẻ tấn công đến từ trường Liễu Sinh Lưu xác định phần thắng đã cầm chắc trong tay nên cũng la hét thị uy. Nhưng các võ sinh đến từ Cát Cương Lưu lại không nhập bọn cùng họ, ngược lại còn tuốt kiếm tấn công trường Liễu Sinh.

Thế là chỉ trong phút chốc, kẻ tấn công lại bị rơi vào thế phải phòng ngự và dễ dàng bị đánh bật trở ra. Cục diện trận chiến hoàn toàn thay đổi.

Không còn lợi thế như trước, đám võ sinh Liễu Sinh Lưu nhanh chóng thoái lui.

Các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu hò reo hoan hô trước những đồng minh bất ngờ của mình rồi cũng tham gia cùng họ truy bắt quân thù. Chỉ trong thoáng chốc, sân trường sạch bóng những kẻ tấn công, các cánh cổng cũng được đóng lại đề phòng có viện binh.

Jack, cũng như những người khác, cuối cùng cũng được buông kiếm thở phào nhẹ nhõm, họ đã sống sót qua màn thảm sát trong đêm.

Nhưng cái giá phải trả là quá đắt. Khắp nơi ngổn ngang những nạn nhân bị thương nặng nhẹ đủ loại, xác chết la liệt khắp nơi, trường Nhị Thiên vẫn tiếp tục cháy rụi.

36

KẾT CỤC

Bình minh đến mang theo ánh mặt trời xuyên qua bầu trời đầy khói, ánh nắng nhuộm mây thành một màu đỏ nhạt. Một bầu không khí tang thương bao trùm trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Những người sống sót lảng lạng chăm sóc vết thương của mình, cũng như cố cứu vớt những gì còn sót lại trong đồng đồ nát của các khu võ đường.

Jack mở đường vào trong đồng đồ nát mà mới một ngày trước còn là chốn nghỉ ngơi của các võ sinh. Cũng như toàn bộ khu Sư Tử Đường, phòng của nó đã hoàn toàn bị thiêu rụi, cả thanh kiếm gỗ, chậu cây kiểng và quần áo dự phòng đều đã làm mồi cho lửa. Lần đầu tiên trong đời nó cảm thấy may mà Độc Nhân Long đã cướp cuốn *hải đồ* đi rồi, chứ nếu không bây giờ món kỉ vật cha để lại cũng chỉ còn là tro bụi mà thôi. Jack chính thức chỉ còn lại hai thứ tài sản, bộ kimono đang mặc trên người, và cặp song kiếm thầy Masamoto tặng.

Ngồi xổm xuống quan sát, Jack tìm thấy chiếc hộp tư trang của nó đã cháy đen, bên trong có chứa thứ mà trước đây đã từng là một bức tranh vẽ tay của em gái nó.

Hình ảnh về gia đình nó thời còn ở Anh Quốc. Tất cả đã hết. Jack buồn bã thả mẫu giấy đen thui xuống đồng tro tàn bên dưới.

Nó chẳng còn dù chỉ là một tia cơ hội được trở về bên Jess nữa. Ít nhất là trong thời buổi một cuộc nội chiến đang đe dọa toàn bộ Nhật Bản như thế này. Thật ra, giờ đây việc bị ngăn trở về với quê hương chỉ là một phần nhỏ lí do mà thôi. Sự thật là trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã bị kẻ địch tấn công, và với tư cách là một võ sĩ, nó có trách nhiệm phải bảo vệ danh dự cho nơi này. Với một người đã thề sẽ theo con đường Võ Sĩ Đạo như nó, lòng trung thành với thầy Masamoto và với bạn bè còn quan trọng hơn giấc mơ trở về nhà gấp nhiều lần.

Cái tráp đựng bức tranh cũng đã bị lửa thiêu làm cho hỏng hắc. Jack vừa vứt nó xuống đất thì nghe có tiếng loảng xoảng bên trong. Nó lại cầm trở

lên và tìm được viên ngọc Akiko tặng ngày trước. Kì lạ thay, món quà này vẫn không hề hấn gì sau trận hỏa hoạn. Jack nở nụ cười mệt nhọc rồi cất báu vật trong làn đai lưng của mình. Viên ngọc này đại diện cho tất cả những điều tốt đẹp ở nơi đây, và sẽ nhắc nhở nó vì sao mình phải bảo vệ mảnh đất này.

Nó vừa định bước ra thì chợt thấy một tia sáng kim loại. Bối tung đồng đồ nát lên, Jack tìm được thanh đoản kiếm ngày trước lấy từ xác tên ninja trong rừng tre. Lớp vỏ bên ngoài đã bị ngọn lửa làm cho nứt gãy, nhưng lưỡi dao lại chẳng hề hấn gì, nếu không muốn nói là càng được tôi luyện sắc bén hơn trước. Jack nhìn ngón tay rỉ máu của mình, ắt hẳn là trong lúc bối mớ, nó đã vô tình chạm phải thanh quý kiếm đó rồi. Nghĩ vậy, Jack thật cẩn thận giắt nó trở vào trong đai lưng.

“Jack ơi!” Yori hối hả chạy đến.

Jack từ từ đứng dậy đón cậu bạn của mình. Toàn thân nó ê ẩm, cơ bắp đau nhức rã rời, cái cổ vẫn còn đau sau màn bị treo lên hồi tối. Nhưng nó cũng là một trong những đứa gặp may, vì ít ra vẫn còn đi lại được.

Yori, vẫn còn nguyên khuôn mặt bị ám khói và vết nước mắt đã khô, đang cầm trên tay một vật tròn được gói bằng vải.

“Trả cho cậu này,” cậu bé nói giọng đầy tự hào.

Jack mở ra thì thấy đó chính là con búp bê *Daruma* của mình. “Lúc đó nó nằm ngay trên tấm kimono đã dùng để gói vũ khí ấy,” Yori bắt đầu giải thích. “Tớ biết nó chứa đựng điều ước rất có ý nghĩa với cậu nên quyết định gói vào cùng với những thứ khác luôn.”

“Cảm ơn cậu,” Jack vui vẻ vỗ vai Yori. “Nhưng tớ không tin con búp bê này có thể ban được điều ước đâu. Cũng đã ba năm rồi còn gì.”

“Điều ước đó nhất định sẽ trở thành sự thật. Cậu đừng bỏ cuộc như thế, Jack à.”

Nói đoạn cậu bé ngược mắt nhìn nó vẻ nài nỉ. Đến lúc này Jack mới nhận ra cậu bạn của mình thật ra cũng đang ở trong trạng thái rất tệ hại. Cuộc tập kích bất ngờ cùng với những trận chiến tàn khốc đã khiến Yori thật sự bị sốc nặng, gần như sắp kiệt quệ đến nơi. Hơn lúc nào hết, cậu đang cần Jack trấn an.

“Dù sao bọn mình cũng đã sống sót vượt qua còn gì?” Jack mỉm cười với Yori. “Chính cậu là người đã cứu mạng tớ. Lúc còn sống mẹ tớ vẫn thường

bảo, *Nơi nào có bạn bè nơi đó còn hi vọng.* Và cậu là một người bạn đáng quý của tớ, Yori ạ.”

Cảm động bởi những lời lẽ thật lòng của Jack, Yori bèn cúi đầu thi lễ. “Cảm ơn cậu. Tớ rất tự hào vì điều đó.”

Bước ra sân trường, hai đứa bắt gặp một nhóm các võ sinh trường Liễu Sinh Lưu đang bị võ sư đến từ trường Cát Cường Lưu canh giữ. Một vài đứa vẫn tỏ ra hung hãn, nhưng hầu hết đều đã tâm phục khẩu phục. Nobu và Hiroto cũng bị giam chung với số tù binh, trông mặt hai đứa lộ rõ vẻ nhục nhã. Jack tìm mãi chẳng thấy bóng dáng Kazuki đâu, vậy là hẳn đã lợi dụng lúc tình hình lộn xộn mà trốn thoát. Lúc này thông tin về việc thủ lĩnh băng Bộ Cạp phản bội nhà trường đã lan rộng khắp các võ sinh. Thầy Masamoto cũng vô cùng điên tiết khi biết sự thật về trò dối trá của cha con nhà Kazuki, và thề sẽ bắt ông Oda trả giá đắt vì việc này. Thầy cũng đã cử người đi truy bắt Kazuki nhưng xem ra hẳn đã cao chạy xa bay rồi.

Bên cạnh chỗ cổng chính, người ta đã gom xác những người tử trận của cả hai phe ra ngoài, chuẩn bị đem đi hỏa thiêu ở các đền thờ địa phương. Akiko cũng đang đứng ở đó.

“Cậu cứ đi trước đi, lát tớ đuổi theo ngay,” Jack nói với Yori.

Cậu bạn nhỏ nhắn của nó gật đầu hiểu ý rồi bước về phía Điện Trùng Đường.

Lúc Jack đến nơi, Akiko mới ngẩng đầu dậy, mắt cô bé đỏ ngầu vì thương cảm.

“Tuy tớ không ưa Moriko, nhưng cô ta không đáng để phải chết như thế này.”

Nói đoạn cô bé lại nhìn cái xác vô hồn của Moriko bên dưới.

“Là do lỗi của tớ cả,” Akiko nức nở, giọng cô bé đã hơi lạc đi.

“Không đúng,” Jack nhấn mạnh, cố không đưa mắt nhìn cái xác đã cháy xém kia. “Làm sao cậu biết tòa nhà đó sẽ đổ sập xuống được. Hơn nữa, nếu cậu không bắn mũi tên gỗ đó trước thì Moriko đã giết sạch cả bọn chúng ta rồi.”

“Vậy ra đây là chiến tranh sao?” Akiko buồn rầu chỉ tay dọc theo hàng dài các thi thể. “Chẳng có bài học nào chuẩn bị cho chúng ta về những thứ này cả.”

Jack hiểu ý cô bé. Bọn chúng đã quá tập trung vào việc luyện tập mà chẳng bao giờ nghĩ đến những cái tất yếu sẽ kéo theo - như chính tay lấy đi

một mạng người chẳng hạn. Thế rồi chiến tranh đến đã cuốn tất cả vào vòng xoáy của nó. Kể từ ngày hôm nay, bọn chúng sẽ buộc phải đối mặt với mọi việc, và chịu trách nhiệm như một võ sĩ thực thụ.

“Tớ còn nhớ cậu từng nói từ samurai còn có nghĩa là “phục vụ”,” Jack lên tiếng. “Chúng ta có trách nhiệm phục vụ cho Thiên Hoàng, lãnh chúa, và gia tộc của mình. Đúng là đã có lúc tớ không thể hiểu được điều này. Nhưng giờ tớ đã rõ. Với tư cách là một võ sĩ, chúng ta phải chấp nhận giết, hoặc bị giết, tất cả nhằm bảo vệ cho những người chúng ta trân trọng và yêu thương.”

“Cậu nói đúng,” Akiko thở dài. “Nhưng nó vẫn chẳng làm tớ thấy khá hơn chút nào cả.”

“Đúng là vậy, nhưng nó đáng để chúng ta chiến đấu bảo vệ.”

Cùng với những lời này, Jack nhận ra rằng nó đã sẵn sàng hi sinh tính mạng cho Nhật Bản, cho những người mà nó yêu thương.

Bên trong Sư Tử Đường, các võ sinh bị thương được ngồi trên những chiếc bàn sạch sẽ để thầy Yamada và thầy Kano kiểm tra cứu chữa. Các võ sư khác cùng thầy Masamoto và ngài Yoshioka hội đàm ở Phụng Hoàng Đường.

“Cứ chờ đến lúc bố mẹ nghe thấy chuyện này mà xem!” Taro cao giọng lúc Jack và Akiko đến nhập bọn cùng bạn bè của mình.

Lúc này, anh ấy đang đứng ngay cạnh em trai của mình. Saburo gục người xuống bàn, vai bịt bông băng kín mít nhưng vẫn có những vết máu loang.

“Đừng vậy mà, anh Taro,” Jack vội nói đỡ cho bạn mình. “Cậu ấy đã cố gắng hết sức rồi còn gì.”

“Ấy, em hiểu lầm anh rồi. Ý anh là lần này thế nào nó cũng trở thành anh hùng trong mắt cả nhà. Saburo của chúng ta đã hi sinh thân mình bảo vệ cho một võ sĩ khác cơ đấy!”

Nghe vậy Saburo cũng toét miệng cười tự hào: “Và tớ còn được tặng cho một cái sẹo chiến trận quá oách nữa chứ!”

“Yên lặng nghỉ ngơi đi nào,” Kiku khuyên nhủ trong lúc lau sơ mặt rồi đưa nước cho nó uống.

“Thế mọi người đã điều tra được chuyện gì đang xảy ra chưa?” Yori cất tiếng hỏi.

Yamato gật đầu. “Một học sinh của trường Cát Cường Lưu đã kể với tớ rằng trong đêm qua đã diễn ra hàng loạt cuộc tấn công bất ngờ tương tự ở khắp nơi trong thành phố. Lãnh chúa Kamakura chính thức làm phản rồi.”

“Thế sao trường Cát Cường Lưu lại quyết định giúp đỡ chúng ta?” Jack hỏi ngay.

“Ngài Yoshioka rất trung thành với Lãnh chúa Takatomi,” Taro am tường giải thích. “Ông ấy đã quyết định đặt quyền lợi của chủ mình lên trước mọi khúc mắc với thầy Masamoto. Rất có thể lần viện trợ này cũng là do Lãnh chúa Takatomi ra lệnh. Hơn nữa, với hành động lần này, ông ấy cũng khôi phục được danh tiếng đánh mất trong các trận đụng độ năm nào rồi.”

Cánh cửa giấy cạnh bàn lớn bất ngờ mở ra, thầy Masamoto dẫn đầu đoàn người tiến vào, hai bên là các vị võ sư của mình. Toàn thể võ sinh lập tức dừng mọi việc riêng, khụy gối thi lễ. Thầy Masamoto cũng ngồi vào vị trí của mình ở chính giữa bục, ông đặt kiếm sang bên rồi nghiêm nghị nhìn các học sinh bên dưới. Đường sọ dài trên khuôn mặt đỏ rực lên vì giận dữ, mắt phải của ông cũng có thêm một vết cắt hấy còn mới. Thầy Hosokawa đứng ngay phía sau cũng đang phải nẹp bắp tay để trị thương. Một bầu không khí căng thẳng bao trùm cả sảnh đường.

“CHIẾN TRANH đã chính thức bắt đầu,” thầy Masamoto công bố.

Vẫn chưa hoàn hồn sau trận chiến ác liệt, các võ sinh chỉ còn biết mở to mắt sững sờ trước những lời vừa tuyên bố. Yori lo lắng nhìn Jack, cơn ác mộng tồi tệ nhất của cậu bé đã trở thành sự thật.

“Lãnh chúa Kamakura không còn đơn thuần tấn công những người nước ngoài và người theo đạo Ki-tô nữa. ông ta điên cuồng uy hiếp bất kì lãnh chúa nào dám tỏ ý kháng cự, bất chấp họ có cho người nước ngoài nương nhờ hay không. Trong đêm qua, ông ta đã tổ chức các cuộc tấn công hàng loạt khắp nước Nhật. Thành phố Nagaya đã thất thủ, toàn bộ khu vực từ đường Tokaido trở về mạn bắc đều đã nằm trong sự kiểm soát của Lãnh chúa Kamakura. Hiện nay quân đội miền bắc đã bắt đầu công cuộc nam tiến.”

“Chúng ta cũng nhận được tin báo rằng các võ sĩ trung thành với Hội Đồng và ngài Hasegawa Satoshi, Đại Tướng Quân tương lai của Nhật Bản, sẽ cùng nhau hội quân tại tòa thành Osaka. Chúng ta sẽ dùng nơi này làm bàn đạp tiêu diệt những kẻ phản loạn. Trường Nhị Thiên Nhất Lưu cũng được lệnh từ lãnh chúa Takatomi phải xuất phát ngay trong hôm nay.”

Phải đến giữa trưa, công tác chuẩn bị mới được thực hiện xong. Ngựa được lắp yên cương, quân lương đầy đủ, trang phục chỉnh tề. Không phải tất cả võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu đều lên đường. Các em nhỏ mới vào năm đầu được gửi trả về cho gia đình, còn những người bị thương trong trận chiến đêm qua cũng tạm thời ở lại chờ đến khi bình phục. Số lành lặn có thể ra trận đều đã vào đội hình hàng ngũ chỉnh tề ngoài sân chính, chờ lệnh của thầy Masamoto để xuất phát.

“Mọi người cố lên nhé,” Saburo gượng đau cúi người chúc bạn mình lên đường may mắn. Dù Kiku kịch liệt phản đối, thằng nhóc vẫn kiên quyết ra tiền cho bằng được.

Kiku, người tình nguyện ở lại hậu phương chăm sóc cho những võ sinh bị thương, cũng gạt nước mắt cúi đầu chào. Akiko, Yamato và Yori gập người đáp lễ. Saburo liếc nhìn Jack rồi kéo nó lại ôm một cái khá gượng gạo. Tuy vẫn nhăn nhó vì vết thương ở vai nhưng miệng mồm thì cứ liên thoảng, “Nhớ đừng có cao ngạo. Không được liều lĩnh. Phải cẩn thận bọn ninja. Ăn uống cho đủ chất vào...”

“Tớ cũng sẽ nhớ cậu nhiều lắm, Saburo à,” Jack bày tỏ chân thành. Xong lại nhanh chóng toét miệng cười, “Giờ làm gì còn ai đỡ tên cho tớ nữa đâu!”

Saburo bật cười vui vẻ. Xong xuôi nó lui lại, nụ cười chột tắt ngấm nhường chỗ cho nỗi buồn miên man. “Nhớ bảo trọng đó, bạn hữu.”

“QUYẾT CHIẾN VÀ QUYẾT THẮNG!” thầy Hosokawa hô to báo hiệu đã đến giờ hành quân đi Osaka.

Hành lí sẵn sàng trên vai. Jack tự hỏi không biết liệu nó còn cơ hội quay về nơi này nữa không. Nó đưa mắt nhìn lại một lượt tòa kiến trúc to lớn Vũ Đức Điện, nơi nó đã phải nhận thất bại đầu tiên, cũng như thường xuyên phải làm bị bông cho thầy Kyuzo biểu diễn; Điệp Trùng Đường, nơi nó được thử món gan lươn nướng, ăn tiệc mừng năm mới; Nam Thiên Viên, khu vực yêu thích mỗi lần nó cần thư giãn hay suy nghĩ một mình, cũng như nơi nó được hướng dẫn những bài học Cung Thuật võ lòng của cô Yosa; Đại Phật Đường, nơi có những giờ học với các câu đố không thể giải đáp của thầy Yamada, đồng thời cũng là nơi vị võ tăng hướng dẫn nó chiêu thức bướm bướm Điệp Trùng Cước lợi hại; và cuối cùng là đồng tro tàn của Sư Tử Đường, nơi có thể xem như là nhà của nó trong suốt ba năm qua.

Jack nhớ lại cảm giác phấn khởi của ngày đầu tiên nó đặt chân đến đây. Choáng ngợp trước khả năng của các võ sinh khác. Nó còn nhớ đã từng

nằm dài trên tấm đệm trong căn phòng ngủ bé tí của mình, cảm tưởng như lạc vào xứ sở ngoài hành tinh, trở thành con mồi của tên ninja một mắt, tưởng tượng mình chẳng khác gì một con cừu non đang chờ ngày bị người ta hành quyết.

Cảm giác của lần xung trận này cũng tựa tựa như vậy. Có khác chẳng là lần này nó đã biết cách chiến đấu mà thôi. Lúc bước chân vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack là một thằng nhóc người Anh bị chìm tàu nên dạt vào, giờ đến khi rời khỏi nơi đây, nó đã trưởng thành như một võ sĩ được đào tạo bài bản.

THÀNH OSAKA

Sau ba ngày hành quân ròng rã, cuối cùng hôm nay đoàn người cũng đã đến được Osaka, trung tâm kinh tế - chính trị của Nhật Bản. Jack không biết được mình nên chờ đợi điều gì ở nơi này. Nhưng nó biết chắc một điều, rằng cũng hết như Kyoto, cuộc sống tại thành phố này khác xa cái kiểu lúc nào cũng nồng nặc mùi xú uế, đường đầy ổ gà, đầu trộm đuôi cướp, giang hồ lưu manh nhan nhản khắp nơi ở quê nhà Luân Đôn xa xôi của nó.

Osaka đông đúc nhộn nhịp, người dân ai cũng lễ phép cúi chào khi đoàn quân đi qua. Các cửa hàng cũng như nhà cửa đều sạch sẽ đến kinh ngạc. Đường phố rộng rãi, không một dấu vết rác rưởi. Đến không khí cũng rất trong lành.

Nhưng phải nói là dù có giàu trí tưởng tượng đến đâu, Jack cũng không thể ngờ nổi khi tận mắt thấy được thành Osaka.

Lừng lững giữa trời là một tòa tháp to lớn ngoài sức tưởng tượng. Nếu lấy Pháo đài Luân Đôn ra so sánh thì thật đáng hổ thẹn, có nhét vài cái Cung điện Hampton vào chỗ này cũng vừa được ấy chứ. Nổi bật giữa tòa thành là một cái tháp cao chọc trời, toàn bộ tường sơn màu trắng ngà, mái cong vút xếp thành nhiều tầng chồng lên nhau, phần ngói màu xanh, còn được phủ vàng trang trí.

Ra khỏi ngoại ô thành phố, đoàn trưởng Nhị Thiên cũng gia nhập cùng với các đội quân khác đang trên đường đến thành, đông đến mức lấp đầy cả những con đường lớn. Họ tiến sát khu cổng rào bằng tường đá có xây các pháo đài con và lỗ châu mai ở khắp nơi. Sau đó khung sắt được kéo lên, cánh cửa vĩ đại từ từ mở ra chào đón mọi người vào trong.

Lúc băng qua chiếc cầu gỗ dài bắc ngang khu vực hào đào rất sâu, tai Jack liên tục bị tấn công bởi những tiếng giậm chân của hàng trăm hàng nghìn binh sĩ đang hành quân. Ngoảnh đầu sang bên phải, Jack nhận thấy chu vi lớp phòng thủ bên ngoài phải lên đến hàng dặm đường. Những bức tường kiên cố được đào móng trực tiếp từ dưới hào, tạo cảm giác không gì

công phá nổi. Mỗi tầng đá trong kết cấu kiến trúc này đều cao hơn, to hơn cả cơ thể Jack, trọng lượng chắc phải mười khẩu đại bác chập lại mới có thể tạm bằng. Đỉnh lâu đài được xây như xương vẩy rồng, lắp hàng loạt ụ súng nhắm thẳng vào bình nguyên Tennoji ở phía nam. Đoàn tiếp tục đi qua thêm một lớp tường phòng ngự cũng kiên cố không kém, những lớp tường dày hàng vài mét ở đây khiến Jack cực kì ấn tượng.

Qua thêm một lớp cổng nữa, con đường dần mở về phía bên phải, dẫn xuống một khu vực rộng lớn có nhiều tòa nhà được xây dựng kiên cố. Đoàn quân tiếp tục di chuyển thêm một quãng dài như thế nữa, qua một cái cửa kéo và cầu bắc qua hào sâu.

Taro ra hiệu bảo Jack nhìn lên trên. Lúc này từ các lỗ châu mai và lan can phòng hộ phải có đến hàng trăm binh sĩ đang quan sát động tĩnh. Đó là còn chưa kể đến tầng tầng lớp lớp binh sĩ tuần tra, gác cổng, diễn tập, chăm ngựa nữa. Và cũng không thể bỏ qua lực lượng võ sĩ đang tụ họp khắp nơi trong tòa thành, con số ước phải hơn nghìn người.

“Ai nắm giữ được thành Osaka thì cũng đồng nghĩa với khống chế trái tim đất nước này,” anh Taro thì thầm.

Jack chẳng còn gì phải nghi ngờ về điều này, nó còn thấy phần khởi là đáng khác. Tòa thành dường như bất khả xâm phạm, công khó thủ dễ. Không chừng đoàn quân vẫn còn hi vọng cũng nên.

Khi leo lên những bậc thang và con đường dài loằng ngoằng như mê cung, Jack cũng gần đến giới hạn chịu đựng. May thay cuối cùng mọi người cũng dừng lại tại một khuôn viên có tòa kiến trúc gần giống với Vũ Đức Điện. Thầy Masamoto ra lệnh cho các võ sinh của mình xếp thành hàng chờ trong lúc ông và thầy Hosakawa tiến về phía tòa tháp trung tâm.

Lúc này trông cái tháp đã khá gần, nhưng nếu hành quân theo đoàn, có lẽ vẫn cần thêm mười phút đi bộ. Jack nghĩ nơi nó đang đứng là lớp phòng ngự bên trong tòa thành, chỗ này đủ rộng để chứa được cả một cái thị trấn nho nhỏ. Khung cảnh xung quanh có một khu vườn được chăm chút cẩn thận cùng những chiếc cầu, dòng suối chảy vào hồ nước be bé. Hoa anh đào nở rộ mang đến bóng râm, gần chỗ bọn nó xếp hàng còn có cả một cái giếng nước nữa. Còn có vài lùm mận, nhiều nhà dự trữ gạo, muối, đậu tương và cá khô. Dường như tòa thành này được thiết kế không chỉ nhằm mục đích phòng thủ đơn thuần mà còn có khả năng tự cung cấp lương thực nhằm chống chọi trước mọi chiến dịch tấn công.

Một lát sau, thầy Hosakawa quay lại hô vang hiệu lệnh tập trung. Tiếp ngay sau đó, một đoàn võ sĩ vận áo giáp chỉnh tề hộ tống Lãnh chúa Takatomi cùng ngài Masamoto, vài người tùy tùng, và một cậu bé đi đến.

“Quý xuống!” thầy Hosokawa hô vang khẩu hiệu, toàn bộ đoàn trường Nhị Thiên Nhất Lưu nhất loạt khụy gối cúi đầu thi lễ.

Lãnh chúa Takatomi bước lên cất giọng nói.

“Xin trân trọng giới thiệu với toàn thể mọi người, đây là ngài Hasegawa Satoshi, người sẽ thừa kế tước vị Đại tướng quân, lãnh đạo tối cao toàn Nhật Bản.”

Cậu bé được vây quanh bởi các cận thần gật đầu xác nhận. Jack đánh liêu liếc lên nhìn. Xem ra cái cậu Satoshi này chẳng lớn hơn nó là bao. Nhiều lắm cũng chỉ mười sáu tuổi. Satoshi có làn da nõn nà không chút tì vết, khuôn mặt thon gọn, ria mép chỉ vừa mới lún phún nhú ra. Tóc cậu ta buộc cao và được búi lại theo kiểu truyền thống, trang phục trên người theo kiểu các lãnh chúa có quyền lực. Nhưng điều khiến Jack thấy bất ngờ nhất lại là sợi dây chuyền có mặt Thánh giá trên cổ cậu bé.

“Ta rất vui được chào mừng các võ sinh của ông đến đây, Masamoto,” Satoshi lên tiếng. “Mỗi ngày qua lại càng có thêm nhiều binh sĩ trung thành đổ về đây. Chẳng mấy chốc quân đội của chúng ta sẽ vượt ngưỡng trăm nghìn. Với lực lượng đông đảo như thế này, quân đội của Lãnh chúa Kamakura sẽ dễ dàng bị đập tan cùng với mưu đồ bất chính của ông ta thôi,”

Nói đoạn cậu đưa cặp mắt khoan dung của một người thuộc dòng dõi quý tộc lướt quanh hàng dài các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Và dừng lại khi nhìn thấy Jack.

“Võ sĩ này là ai?” Satoshi lên tiếng chất vấn, có vẻ bị bất ngờ vì mái đầu vàng hoe của Jack nổi bật giữa rừng tóc đen.

Nó vội cúi đầu thi lễ. “Jack Fletcher xin đợi lệnh.”

Satoshi cười sảng khoái. “Ái chà, kiểu này thì bọn địch có mà sợ vỡ mật. Một võ sĩ người nước ngoài cơ đấy!”

Đoàn tùy tùng của cậu bé cũng tham gia vào tràng cười. Trừ một người. Nhân vật này là một người đàn ông Châu Âu, dáng người cao, gầy gò, có làn da ngăm ngăm cùng mái tóc đen bóng mượt. Lúc này Jack không nhận ra được vì ông ta cũng vận bộ trang phục y như các cận thần khác của Satoshi. Ánh mắt ông ta dường như lóe sáng lên khi nhìn thấy nó, nhưng rồi

rất nhanh chóng, lại trở về trạng thái điềm tĩnh như trước. Một nụ cười thoáng hiện trên đôi môi mỏng của người này. Ông ta ghé sát thì thầm gì đó vào tai Satoshi và cuộc tuần hành lại được tiếp tục.

Giá mà Jack biết ông ta vừa nói gì. Người đàn ông Châu Âu này rõ ràng có sức ảnh hưởng rất lớn đến Satoshi nên mới được tham gia vào đoàn tùy tùng như thế. Có điều thay vì cảm thấy thoải mái hơn với sự có mặt của một người da trắng khác, bất giác nó lại thấy ruột gan nôn nao khó chịu.

Satoshi gật đầu với thầy Masamoto tỏ vẻ chấp thuận rồi quay bước rời đi, đoàn tùy tùng cùng các võ sĩ mặc giáp hộ vệ cũng nhanh chóng nối đuôi theo. Lãnh chúa Takatomi và thầy Masamoto cùng nhau bước ra vườn bàn bạc công việc, để lại thầy Hosokawa điều hành đám võ sinh.

“Từ giờ chúng ta sẽ đóng trại tại đây,” thầy Hosokawa chỉ tay vào tòa kiến trúc phía sau tuyên bố. “Mọi người vào cất đồ đạc rồi theo thầy đến khu quân trang.”

Bên trong không hề có giường, mà chỉ là một cái sảnh đường rộng lớn trống rỗng được ngăn làm đôi bởi tấm màn giấy lớn. Jack nhập bọn với Yamato và Yori, Akiko thì sang khu bên kia cùng các nữ sinh còn lại. Chọn được một chỗ ở phía góc xa, Jack đặt túi của mình xuống. Nó không mang theo gì nhiều nhận, chỉ có con búp bê *Daruma*, thanh đoản kiếm *tantō* của ninja, chăn dự phòng, và bộ kimono được cho thêm lúc còn ở trường. Riêng cặp song kiếm *katana - wakizashi* không lúc nào rời khỏi hông nó nữa.

Phải mất một lúc mọi người mới ổn định được vị trí. Sau trận tập kích đẫm máu ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu đêm nọ, sĩ khí các võ sinh vẫn còn rất thấp. Sức công phá từ Kazuki và bè lũ của hắn gây ra còn lớn hơn việc phá hỏng các tòa võ đường nhiều. Tin băng Bọ Cạp làm phản đã len lỏi vào tận cùng tâm can của mọi người. Toàn trường không còn giữ được tinh thần đoàn kết mà chia thành các nhóm nhỏ, các võ sinh nghi kỵ lẫn nhau, đó là còn chưa kể đến nỗi nhục ghê gớm vẫn còn đè nặng trên cổ họ, một vết nhơ trong lịch sử của Nhị Thiên Nhất Lưu.

“Tớ ngồi đây được chứ?” Takuan lên tiếng hỏi, trông anh chàng có vẻ đã kiệt sức vì chuyến hành quân dài ngày.

“Dĩ nhiên là được,” Jack liền tránh sang cho Takuan ngồi. Trong thời điểm loạn lạc như thế này, nó chẳng còn quan tâm đến vấn đề tranh giành sự chú ý của Akiko nữa. “Cậu thấy sao rồi?”

“Tệ lắm,” Takuan nhăn nhó đáp rồi hạ túi đồ của mình xuống. “Lúc đi đường cái túi này cứ va vào sườn của tớ liên tục...”

“Tất cả tập trung!” giọng thầy Kyuzo hét vang chỗ cửa chính.

Sau khi ra ngoài, cả bọn được dẫn đến một căn phòng rộng lớn có đủ loại áo giáp. Một binh sĩ cục cằn trao cho nó bộ giáp kiểu vẩy bằng da thuộc, hai miếng cầu vai hình chữ nhật, một cái nón sắt có lớp che cổ, một đôi găng tay vừa to vừa nặng, và cuối cùng là một cái mặt nạ bằng sắt xấu xí. Khi đeo vào nó che gần hết nửa khuôn mặt Jack, thiết kế cũng rất kì cục với chiếc mũi to nhọn và một bộ ria đen.

“Đây là cái gì vậy?” Jack hỏi lại.

“*Menpo* chứ cái gì,” ông ta nóng nảy gầm lên. “Nó giúp che cổ họng cũng như dọa kẻ thù. Mà với cái mặt của mày thì chắc cũng không cần đâu nhỉ!”

Nói đoạn ông ta phá lên cười sảng sặc. “Tiếp!”

Jack nhập bọn cùng mọi người ra sân thử kích cỡ bộ giáp mới của mình. Nhìn qua nhìn lại, nó vẫn chẳng hiểu mình nên bắt đầu từ đâu nữa.

“Cậu có cần tớ giúp gì không?” Akiko hỏi, lúc này cô bé đã trang bị xong cho mình bộ giáp toàn một màu xanh rất ấn tượng.

“Làm sao mà cậu mặc được vào nhanh dữ vậy?”

“Lúc bé tớ vẫn thường giúp bố mặc giáp; cả cái ngày hành quân ra trận Nakasendo nữa. Lần cuối cùng tớ còn được nhìn thấy mặt ông.”

Một nỗi buồn thoáng hiện trên khuôn mặt Akiko. Jack biết cô bé vẫn còn chưa vượt qua được nỗi đau mất cha dù đã rất nhiều năm rồi trôi qua. Có lẽ chính mất mát quá lớn từ thuở nhỏ đã góp phần khiến Akiko hạ quyết tâm trở thành một võ sĩ như vậy. Là chị cả trong gia đình, cô bé tự đặt cho mình trách nhiệm phải gánh vác và giữ gìn danh dự của cả nhà. Jack cũng phần nào hiểu được tâm sự của cô bé. Ba năm rồi, chưa ngày nào nó quên được nỗi thù giết cha. Nhưng lí do nó chọn con đường Võ Sĩ Đạo lại hoàn toàn khác hẳn - nỗi sợ hãi bị Độc Nhãn Long truy sát.

Akiko vòng bộ giáp qua đầu Jack rồi siết chặt lại. Cùng lúc đó, một tràng cười khúc khích vang lên từ phía bên kia sân. Hai đứa quay lại thì thấy Yori đang lột thỏm trong bộ giáp của mình. Tay cậu không dài quá phần cầu vai là mấy, tấm giáp che ngực thì muốn chạm cả vào đầu gối. Nhưng buồn cười nhất phải kể đến cái mũ bảo vệ. Yori chỉ vừa đặt mũ lên thì toàn bộ phần đầu đều bị che khuất, đến mức cậu bé cứ liên tục sờ soạng như người mù. Thấy vậy, Yamato vội vàng chạy đến giúp bạn.

Yori liền vào xin đổi một cái mũ khác bé hơn, nhưng thật ra cũng vẫn còn rất rộng so với đầu của mình. Mọi người cất giáp vào khu vực tư trang rồi cùng nhau ra khu bếp chờ để được phục vụ bữa ăn. Sau chuyến hành quân dài ngày từ Kyoto đến Osaka, bụng của Jack cũng đang đói cồn cào, nó rất mong sẽ được dùng một bữa ra trò. Nhưng thực đơn hôm nay lại chỉ có vài mẫu cơm nắm và một bát súp cá lỏng bông.

Bọn võ sinh căn nhà chia thành nhiều nhóm nhỏ ăn chung với nhau. Yori ngồi ngay cạnh Jack ở sân trường, vẻ mặt tỏ ra rất thất vọng. Cậu nhặt cục cơm của mình lên rồi lại đặt xuống, không ăn một tí gì.

“Đành rằng đồ ăn ở đây không so được với Điện Trùng Đường, nhưng phong cảnh cũng rất ấn tượng mà,” Jack cố động viên bạn.

“Lần này là bọn mình ra trận thật, đúng không?” Yori nhìn chăm chăm vào bát súp thì thào.

“Đừng lo quá như thế, Yori à,” Akiko an ủi. “Bọn mình không phải ra tiền tuyến đâu.”

“Nếu vậy thì họ đưa áo giáp làm gì?”

“Chắc để dự phòng thôi. Cậu thấy đấy, bọn mình đóng quân ở tận lớp phòng thủ bên trong, rõ ràng là khu vực an toàn bậc nhất rồi còn gì.”

“Thế nếu kẻ địch lọt vào đây thì sao?”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Cậu thấy lớp phòng tuyến bên ngoài rồi đấy. Làm gì có quân đoàn nào có thể lọt qua hai con hào rồi trèo lên lớp tường dày đặc kia được. Thành Osaka là bất khả xâm phạm.”

Đột nhiên, có bốn người lính đến chỗ Jack ra lệnh triệu tập.

“Jack Flecher, chúng tôi được lệnh mời cậu vào trong tháp.”

CHA BOBADILLO

Jack được dẫn theo lối đi hẹp tới cánh cửa gỗ viền thép rất to có lính canh cầm giáo đứng gác. Cánh cửa mở ra cho phép hai người lính cùng Jack tiến vào khu vườn có hàng mận và anh đào rất đẹp hai bên. Lúc này tháp trung tâm đã ở rất gần, Jack phải nghiêng người mới có thể nhìn lên được tầng trên cùng của nó.

Tiếp tục bước qua vườn trà có hồ nước nhỏ hình bầu dục và một giếng nước, cuối cùng họ cũng đến được cổng tháp. Vừa đến trước cánh cửa kiên cố dẫn vào khu chính điện bằng đá khổng lồ, mấy người dẫn Jack lập tức bị lính canh chặn lại dò xét, tay lăm lăm vũ khí trong trạng thái sẵn sàng. Rõ ràng Hội Đồng Chấp Chính đã hạ lệnh phải bảo vệ tối đa cho an nguy của ngài Satoshi. Jack cũng nhận thấy khu vực bên ngoài luôn có người đi vòng quanh tuần tra. Người chỉ huy trong số ba võ sĩ đưa đường nói ám hiệu gì đấy, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra.

Vừa vào trong, bọn họ lập tức tháo dép ra để một bên, Jack cũng bắt chước làm theo. Khu nội điện bằng gỗ này khá tối, phải mất vài giây mắt Jack mới có thể quen dần. Jack nhận thấy ở một bên là khu vực nhà kho chứa đủ thứ súng đạn, hỏa mai và cả giáo mác nữa. Vốn tưởng rằng sẽ nhanh chóng được đưa lên một cái cầu thang dẫn vào chính điện, Jack thật không ngờ khu tầng hầm này lại có đến những ba lớp. Sau khi vượt qua vài cái cầu thang gỗ, họ gặp thêm rất nhiều lính canh và các phòng ốc khác, phải đến tầng thứ tư mới có cái cửa sổ đầu tiên.

Chỗ này cao đến mức tường như mặt trời cũng bị hạ thấp xuống, Jack có thể phóng tầm mắt nhìn xa ra hàng dặm đường đến bình nguyên Tennoji. Phía dưới là ba lớp tường hào phòng hộ của tòa thành, cũng như thị trấn xa xa kéo dài đến tận khu hải cảng dẫn ra biển. Jack cảm thấy đại dương đang ở thật gần mà lại cũng thật xa, như thể đang muốn trêu người lòng người vậy. Có khi sau ngày cuộc chiến này kết thúc, nó lại có thể tìm được ở đây một chiếc tàu dẫn ra Nagasaki, từ đó khởi hành về Anh Quốc cũng nên.

Ba người dẫn đường đột nhiên đứng ngay lại trước cánh cửa gỗ trên tầng năm. Khu vực này không thấy có lính canh nên Jack chẳng biết bên trong có chứa gì nữa. Từ đầu đến giờ, những võ sĩ này chẳng hề nói với Jack nửa lời. Nó còn chẳng biết là mình đang bị dẫn độ hay là được dẫn đến gặp ngài đại tướng quân tương lai nữa. Chợt nó thấy cảm giác ruột gan nôn nao khi cánh cửa dần kéo ra.

“Chào mừng cậu đến với thư phòng của tôi,” một giọng nói nhơn nhớt tựa hắc ín vang lên.

Trước mặt nó là người đàn ông châu Âu trong đoàn tùy tùng của ngài Satoshi ban nãy, mái tóc bóng bẩy của ông ta lại càng sáng bóng hơn dưới ánh đèn dầu. Lúc này ông ta đã thay bộ trang phục Nhật Bản ra, thay vào đó là tấm áo thầy tu đặc trưng của các giáo sĩ dòng Tên Bồ Đào Nha. Jack không khỏi sợ hãi khi biết một trong những người quyền lực nhất nơi này lại thuộc về quốc gia thù địch của quê nhà.

Nó bước vào trong và ngay lập tức cảm thấy như bị mất phương hướng, kiểu như vừa bước trở về phía bên kia thế giới vậy. Căn phòng được bài trí hoàn toàn theo phong cách châu Âu. Những bức tường và cả trần nhà đều được làm từ gỗ. Nội thất nổi bật nhất chính là một cái bàn rất to bằng gỗ sồi được trạm trổ rất khéo. Trên mặt bàn có hai ngọn nến và một cái bình đựng nước. Vị tu sĩ đang ngồi trên chiếc ghế có đệm trang trí hoa văn phổ biến ở châu Âu. Jack nhận thấy trong góc phòng còn có một cái rương gỗ sơn đen có khóa an toàn. Bức tường phía trên được trang trí bằng một bức tranh sơn dầu chân dung Thánh Ignatius, người sáng lập Hội Thánh Dòng Tên; và cuối cùng là rất nhiều những cuốn sách dày cộp gáy bọc da. Mọi thứ đều phi Nhật Bản đến mức bất giác Jack thấy nhớ nhà kinh khủng.

“Mời cậu ngồi,” vị tu sĩ lên tiếng sau khi cánh cửa đã đóng lại.

Jack liền khụy gối quỳ xuống theo thói quen.

“Trên ghế cơ mà,” ông ta nói rồi bực tức vẩy tay vào chiếc ghế dựa bằng gỗ đặt ngay sau lưng Jack. “Xem ra cậu chẳng còn nhớ mình là ai nữa rồi. Mà thôi cũng chẳng trách được, ở với mấy người Nhật này không sớm thì muộn cũng sẽ phát điên thôi. Đó cũng là một phần lí do tôi nằng nặc thiết kế căn phòng này theo đúng lối kiến trúc Bồ Đào Nha cho bằng được. Một chốn trú ẩn an toàn khỏi những lễ thói, lễ nghi, cũng như phong tục ngột ngạt của cái đất nước này.”

Jack bèn ngồi lên ghế, vẫn chưa hết sửng sốt về cách bài trí nội thất trong căn phòng này.

“Cậu có hiểu tôi đang nói gì không đấy?” vị tu sĩ chậm rãi nhấn mạnh từng từ như thể Jack là một thằng ngu không bằng. “Hay là thích nói chuyện bằng tiếng... Anh hơn?”

Jack giật mình phòng bị ngay lập tức. Mặc dù bề ngoài tỏ ra thân thiện, nhưng vẫn có một điều gì đó rất nham hiểm và quỷ quyệt trong cách hành xử của người đàn ông này. Jack chưa hề kể cho vị tu sĩ mình đến từ đâu, vậy mà ông ta đã tường tận thân thế của nó rồi. Dù đã bao năm trời xa quê hương, và cực kì nhớ âm thanh của tiếng Anh, nhưng nó không thể để ông ta xem mình như một thằng đàn thế này được.

“Ông cứ dùng tiếng Nhật đi. Mà nếu muốn, thì tiếng Bồ Đào Nha cũng được,” Jack đáp, trước đây mẹ nó - một giáo viên - đã từng dạy nó biết thứ ngôn ngữ này rồi.

Vị tu sĩ cười nhạt. “Mừng rằng cậu cũng là người có ăn học tử tế. Tôi lại cứ sợ mình gặp phải một thằng thủy thủ ngu dốt bình thường chứ. Nhưng thôi, cứ dùng Anh ngữ đi. Chắc cậu cũng nhớ tiếng mẹ đẻ của mình lắm nhỉ.”

“Tôi là Cha Diego Bobadillo, tu sĩ Hội Thánh Dòng Tên, người bảo hộ Giáo hội cũng như lãnh đạo công cuộc truyền giáo tại Nhật Bản., Ngoài ra, tôi còn giữ chức cố vấn cho ngài Hasegawa Satoshi.”

Jack nhận ra đây chính là người mà lúc còn ở Toba, Cha Lucius, vị tu sĩ dòng Tên lúc trước từng nhờ nó chuyển cuốn từ điển Nhật - Bồ tận tay.

“Xin lỗi, nhưng tôi cũng rất muốn gặp ông,” Jack cắt ngang. “Tôi là người quen của Cha Lucius.”

Vị tu sĩ khẽ nhú mày, ngoài ra không có biểu hiện gì tỏ vẻ ngạc nhiên với thông tin nó vừa đưa ra cả. Có lẽ Cha Lucius đã báo cáo về cuộc gặp gỡ này từ trước rồi.

“Trước lúc qua đời, ông ấy đã nhờ tôi trao đến tay ông một cuốn từ điển. Nhưng rất tiếc là nó đã bị đánh cắp mất rồi.”

“Đáng tiếc thật, nhưng cậu đừng quá bận tâm về việc đó nữa,” vị tu sĩ xua tay nói.

Jack vừa thấy nhẹ nhõm mà cũng vừa bất ngờ với thái độ của ông ta. “Nhưng cuốn từ điển đó là công trình cả cuộc đời của Cha Lucius. Ông ấy đã mất hơn mười năm mới hoàn thành, bản duy nhất tồn tại trên thế giới...”

“Mất rồi thì cũng vậy thôi.”

“Tên ninja Độc Nhãn Long chính là thủ phạm đã đánh cắp.”

“Tôi chưa nghe thấy cái tên này bao giờ cả,” vị tu sĩ nhú mào đáp. “Mà một tên ninja thì ăn trộm từ điển nước ngoài về để làm gì?”

“Thứ hăn muốn không phải quyền từ điển, mà thật ra là...”

Jack ngậm ngay miệng lại. Vị tu sĩ này thật gian manh, ông ta đã cố tình gài bẫy nó. Chính vì trao đổi bằng thứ tiếng mẹ đẻ quen thuộc mà Jack đã trở nên lơ đãng không phòng bị. Suýt chút nữa nó đã tiết lộ nhiều hơn những gì nên nói rồi.

“Sao cậu không nói tiếp đi,” cha Bobadillo chắt vấn.

Jack chợt nghĩ có khi người đàn ông quyền lực này lại có thể mở một cuộc điều tra chính thống truy tìm Độc Nhân Long và tạo ra cơ hội cho nó đoạt *hải đồ* về thì sao.

“Hăn muốn... lấy mạng tôi,” Jack tùy cơ ứng biến. “Nhưng Cha Lucius đã từng nói quyền từ điển của ông ấy rất quan trọng cho công cuộc truyền giáo của các vị. Chẳng lẽ ông thật sự không muốn lấy nó về từ tay tên ninja đó sao?”

“Bộ cậu quên việc chúng ta đang phải đối mặt với một cuộc chiến tranh à,” Cha Bobadillo nói giọng mỉa mai. “Một quyền từ điển lúc này phỏng có ích gì. Chính *cậu* mới là điều đáng lo.”

“Ý ông là sao?”

“Nếu tôi không nhầm thì Cha Lucius đã thất bại trong việc thuyết phục cậu về lại con đường đúng đắn rồi, đúng không?”

Jack đáp ngay: “Nhưng tôi đã đi trên con đường đó từ lâu rồi.”

Cha Bobadillo thở dài nói: “Thôi được rồi, chúng ta ở đây không phải để bàn chuyện từ ngữ hay niềm tin. Tôi cũng đã nói với ngài Satoshi về bản tính phản trắc của bọn Anh Quốc các cậu rồi.”

Nói đoạn ông ta giơ tay ý bảo Jack đừng liếc mành chen ngang vào.

“Nghe đây, chẳng qua nhờ có danh phận con đỡ đầu của Masamoto nên sự hiện diện của cậu trong tòa thành này mới được chấp thuận thôi. Sau khi quân đội của ngài Satoshi dành thắng lợi trong trận chiến này, Hội Thánh Dòng Tên sẽ chính thức trở thành Quốc giáo của Nhật Bản, lúc đó những kẻ dị giáo như cậu sẽ không bao giờ được phép đặt chân đến nơi này nữa. Nhớ đấy.”

Jack tự hỏi tại sao vị tu sĩ này lại có thể dám chắc về một vấn đề lớn đến như vậy, nhưng rồi nó chợt nhớ đến chiếc dây chuyền có mặt Thánh giá trên

cổ Satoshi. Nhất định Cha Bobadillo đã thuyết phục được vị đại tướng quân tương lai kia cải đạo và trở thành cổ vấn tôn giáo của cậu ta rồi.

“Sống sót một mình được ở Nhật Bản đến tận giờ này thì hẳn nhiên cậu cũng không phải là một tay tầm thường, Jack Fletcher nhỉ.”

Nói đoạn vị tu sĩ chấp tay trên mặt bàn tiếp tục vấn đề. “Là một người Anh theo đạo Tin Lành, cậu là kẻ thù số một của Bồ Đào Nha cũng như Hội Thánh chúng tôi. Nhưng tuổi đời của cậu cũng còn quá trẻ, lại sẵn sàng chiến đấu phục vụ cho ngài Satoshi nên tôi mới đưa ra lời đề nghị này. Nếu chịu ngoan ngoãn hợp tác thì sau khi trận chiến này kết thúc tôi sẽ đích thân sắp đặt cho cậu một con đường trở về quê hương. Hẳn là cậu cũng rất khao khát điều này, đúng không?”

Jack ngay lập tức bị cuốn vào dòng suy nghĩ. Nó vừa được người ta mở ra cánh cửa dẫn đến điều mình luôn khao khát suốt ba năm qua. Nhưng người này lại là một giáo sĩ dòng Tên người Bồ Đào Nha, kẻ thù số một của Anh Quốc khiến nó không khỏi chột dạ. “Làm sao tôi biết mình có thể tin tưởng ông?”

“Nhân danh Chúa, tôi xin thề sẽ chuẩn bị thuyền và viết thư tay có đóng dấu để đảm bảo cậu sẽ an toàn tuyệt đối xuyên suốt chuyến hành trình.”

Jack đành tạm chấp thuận lời đề nghị của vị tu sĩ.

“Rất tốt. Cứ vậy mà làm nhé. Cậu phải giữ kín chuyện chúng ta gặp riêng này, cũng như tuyệt đối không đề cập đến vấn đề xung đột tôn giáo hay chính trị trước mặt ngài Satoshi và các tùy tùng, rõ chứ? Được rồi, cậu đi đi.”

Vẫn chưa hết thần thờ, Jack chậm chạp đứng dậy cúi đầu chào rồi quay mình trở ra. Trong khoảng khắc chào vị tu sĩ, ánh mắt nó liếc ngang qua chỗ kệ sách và chợt nhận thấy một điều rất không bình thường.

Nó mở to mắt nhìn kỹ lại. Trong chồng sách dày bọc da, có một quyển Kinh Thánh, vài bài thuyết pháp, và nằm giữa hai thứ này chính là quyển từ điển của cha Lucius.

KẺ ĐỊCH

“Tớ thề nó chính là cuốn từ điển đó đấy,” Jack nói trong lúc cùng Akiko và Yamato thảo luận giữa bầu trời đầy sao ngay tại khu vườn trước chỗ chúng đóng quân.

Sau khi Jack quay về, ba đứa đã lên ra khỏi khu nhà và chọn một chỗ vắng vẻ để nói chuyện. Đêm nay trời không trăng, âm thanh duy nhất cũng chỉ là tiếng dòng chảy nho nhỏ dưới chân chúng mà thôi. Từ đây nhìn ra vẫn có thể thấy được những chiếc lồng đèn chỗ tháp trung tâm và bóng binh sĩ tuần tra vòng quanh các bức tường.

“Cậu chỉ nhìn thoáng qua thôi mà,” Akiko nói. “Tại sao lại dám chắc như vậy chứ?”

“Gì chứ cái bìa đó thì tớ không bao giờ có thể nhầm lẫn được. Nó giống y hệt cuốn *hải đồ* của cha tớ mà.”

“Thế nếu đây chỉ là một quyển từ điển khác do các tu sĩ dưới quyền của Cha Bobadillo soạn ra thì sao?”

“Không đâu, Cha Lucius khẳng định thứ này trên đời chỉ có một mà thôi.”

“Vậy cũng có thể Độc Nhân Long đã vớt nó đi sau khi biết mình ăn cắp nhầm, rồi ông ấy chỉ tình cờ lấy được thì sao,” cô bé tiếp tục gợi ý.

“Nếu thế thì tại sao Cha Bobadillo không nói thẳng ra?” Jack phản bác. “Rõ ràng ông ta không hề bận tâm đến việc cuốn từ điển bị đánh cắp chính là vì bản thân đã cầm nó trong tay rồi! Có khi bản *hải đồ* của tớ cũng đang ở chỗ nhân vật này luôn ấy chứ.”

“Đừng có hồ đồ!” Yamato la lên. “Đừng bảo ý cậu là người đã thuê tên Độc Nhân Long đến ăn cắp *hải đồ* và ám sát cậu chính là cố vấn tôn giáo và cận thần chủ chốt của ngài Hasegawa Satoshi đấy nhé?”

“Đúng thế thật mà,” Jack dứt khoát khẳng định.

“Nhưng ông ấy là một tu sĩ cơ mà. Chẳng phải ăn cắp và giết người là chống lại các nguyên tắc cơ bản nhất của tôn giáo hay sao? Tôi biết Hội Thánh Dòng Tên là kẻ thù của Anh Quốc, nhưng bây giờ ông ấy vẫn đang thuộc về phe mình. Đó là còn chưa kể đến việc đã rộng lượng đảm bảo một con đường về lại quê hương cho cậu nữa. Tôi thấy Cha Bobadillo này cũng từ bi hỉ xả đấy chứ có gian tà như cậu mô tả đâu?”

Jack mệt mỏi thở dài. Với nó chuyện này đã quá rõ ràng rồi. “Cậu còn nhớ trước lúc lâm chung, Cha Lucius đã xin tôi tha lỗi, rằng ông ấy có nghĩa vụ phải kể chuyện đó ra, nhưng thật sự không biết việc làm của mình có gây hại cho tôi không? Nhất định việc ông ấy đề cập ở đây chính là cuốn *hải đồ* và cha bề trên Bobadillo đấy.”

Akiko lặng lẽ quan sát bầu trời đêm, ánh sáng từ các vì sao dường như cũng đang lấp lánh trong đôi mắt cô bé. “Nhưng cậu không thể khép một cận thần của ngài Satoshi vào tội ăn cắp và thuê sát thủ chỉ bằng những lời nói suông được. Chúng ta cần phải có bằng chứng. Bây giờ việc nên làm trước tiên là xác định xem quyển sách đó có thật là từ điển Nhật - Bồ của cha Lucius hay không...”

“Này này, chị đang nghĩ cái gì vậy?” Yamato cắt ngang, giọng đầy lo lắng với diễn tiến của câu chuyện. “Bộ định công khai xông đến cái tòa tháp đầy lính canh đó rồi bình tĩnh bước vào phòng ông ta mượn sách chắc?”

Akiko mỉm cười. “*Chính xác là vậy đó.*”

Cũng phải hơn một tuần sau, ba đứa mới có cơ hội lên vào trong. Tối hôm đó là một buổi luyện kiếm tự do. Tính cho đến thời điểm này, các võ sư của trường Nhị Thiên Nhất Lưu vẫn liên tục huấn luyện đám võ sinh của mình về đội hình tác chiến, cũng như làm quen với việc đánh nhau khi mặc giáp trên người. Các buổi tập đều vô cùng gian khổ bởi việc chúng có giữ được mạng hay không sẽ phụ thuộc rất lớn vào quá trình tập luyện này.

Mỗi ngày trôi qua lại càng có thêm nhiều binh sĩ trung thành với ngài Satoshi vào thành. Họ mang theo tin về các trận chiến diễn ra rải rác khắp Nhật Bản, cũng như Lãnh chúa Kamakura đang thống lĩnh quân đội khổng lồ của ông ta tràn về Osaka. Điều làm Jack kinh ngạc nhất chính là số lượng người nước ngoài và người Nhật cải đạo đang tị nạn trong khu tường thành. Cuộc thánh chiến do Lãnh chúa Kamakura phát động đã đẩy họ vào chỗ phải tìm đến nương nhờ ngài Satoshi. Lẽ ra sự hiện diện của người châu Âu phải khiến Jack thấy an tâm hơn mới đúng, nhưng vấn đề lại nằm ở chỗ không có một ai trong số họ là người Anh hay Hà Lan cả. Trừ một vài

người lái buôn thuộc các quốc gia khác ra, hầu hết đều là các tu sĩ dòng Tên người Bồ Đào Nha, hay thầy dòng Tây Ban Nha.

“Thật là điên khùng mà,” Yamato rút lên trên đường bước tới chỗ những cánh cổng đầu tiên. “Cha tớ mà biết chắc ông ấy từ luôn thẳng con này quá.”

Lúc này cả cậu lẫn Akiko đều vận bộ giáp với đầy đủ bộ phận, kể cả mặt nạ che mặt, đóng giả làm lính dẫn Jack đi trên con đường hẹp hướng vào sân sau.

“Cứ bước như thế chúng ta thật sự có nhiệm vụ phải vào trong và đừng có đứng lại đấy nhé,” Akiko nhắc nhở.

Một người lính cầm giáo bước ra chặn đường.

Nhưng trước khi anh ta kịp lên tiếng, Akiko đã ra lệnh, “Mau mở cổng ra!”

Người đàn ông có vẻ hơi chần chừ khi nghe thấy giọng nữ bên trong tấm mặt nạ.

“Nhanh lên! Có biết cậu bé này là khách quý của Cha Bobadillo không!”

Giọng cô bé uy quyền đến mức người lính ngay lập tức quay về thông báo rồi cùng với những binh sĩ khác kéo cửa lên, đứng thành hàng cúi gục mặt khi ba đứa bước qua.

“Đấy, tớ đã bảo là không sao mà,” Akiko hoan hỉ. “*Ashigaru* luôn phải tuân lệnh của samurai. Họ không có quyền chất vấn chúng ta.”

Cả bọn băng qua sân hướng đến khu vực cổng chính dẫn vào tháp trung tâm. Hai người võ sĩ bước ra chặn ngay chúng lại. Jack nhận ra tình hình lần này nguy cấp hơn nhiều, lính canh ở đây không phải chỉ là những tay quân sĩ cấp thấp như lúc này.

“Mặt hiệu là gì,” người bên phải lên tiếng hỏi.

Yamato nói với họ câu trả lời Jack đã nghe những người lính hôm nọ nói.

“Mặt hiệu này cũ rồi,” vị võ sĩ đáp.

Yamato đứng sững sờ, ấp úng chẳng biết phải làm sao. Người võ sĩ còn lại lấy tay cầm vào kiếm chuẩn bị thủ thế. Jack đổ mồ hôi ròng ròng. Đánh rằng nếu bị phát hiện, cũng không đến nỗi gây ra xung đột, nhưng chúng cũng khó lòng thoát khỏi bị xử phạt rất nặng.

“Rõ là bực mình mà!” Akiko la lối than phiền rồi kéo mặt nạ của mình ra. “Chắc Saburo muốn chơi khăm bọn mình nên cố tình đưa mặt hiệu cũ

rồi.”

Hai người lính canh lập tức tròn mắt sững sờ khi nhận ra võ sĩ trong bộ giáp lại là một cô gái còn rất trẻ. Jack và Yamato đưa mắt nhìn nhau lo lắng, hai đứa cũng hoang mang không kém gì bọn họ.

“Thế nào chúng ta cũng thành trò hề trước mặt toàn trường cho xem!” Cô bé hướng về phía Yamato bực tức nói. “Nhiệm vụ đầu tiên dưới chỉ thị của Lãnh chúa Takatomi đơn giản chỉ là dẫn người đến gặp Cha Bobadillo thôi mà cũng làm không xong nữa thì có chết không cơ chứ!”

Một người trong số lính canh mỉm cười thông cảm với nỗi khổ của cô bé. Thấy vậy Akiko liền quay về phía anh ta nhìn với ánh mắt long lanh năn nỉ. “Làm ơn cho bọn em qua đi mà. Tuần rồi cậu ta cũng được dẫn vào tháp một lần rồi đấy thôi. Đừng nói là mấy anh quên khuôn mặt này rồi nha?”

Nói đoạn cô bé làm bộ nhăn nhó khịt mũi rồi chỉ vào mặt Jack khiến hai người lính cũng phải bật cười. Bản thân Jack chẳng mấy hứng thú với trò này, nó tự hỏi không biết cô bé có nghĩ về mình như vậy thật hay không nữa.

Nói đoạn cô bé rũ cặp lông mi ngây thơ nhìn vị võ sĩ. “Nếu làm hỏng một việc như thế này thì bọn em xấu hổ chết mất.”

Có vẻ anh ta cũng không kháng cự lại được cặp mắt này nên bèn quay sang nhìn mặt Jack gật gù xác nhận.

“Thôi được rồi, lên tầng năm đi. Nhưng nhớ trên nữa là khu vực do cận vệ của ngài Satoshi gác và họ không có biết thông cảm là gì đâu đấy nhé.”

“Cảm ơn các anh,” cô bé nói rồi đeo mặt nạ vào cúi đầu thi lễ.

Ba đứa bước vào trong tòa tháp, tháo dép rồi bắt đầu leo thang lên phía trên, Yamato dẫn đường đi trước.

“Này, tớ có làm cậu buồn gì không đấy?” Akiko ghé sát tai Jack thì thầm nói.

“Không, làm gì có,” Jack nhanh chóng đáp, cố giấu bộ mặt đang ửng hồng của mình.

“Giờ thì đi đâu nữa?” Yamato lên tiếng hỏi khi cả bọn đã đặt chân đến tầng năm.

“Ừm... rẽ trái,” Jack ấp úng vì ngại thẳng bạn nhìn thấy khuôn mặt của nó lúc này.

Lúc cả bọn cùng đi theo hành lang chính dẫn đến thư phòng của Cha Bobadillo thì một vài lính canh băng qua chúng. Jack cứ tưởng lần này bị

bắt là cái chắc rồi nhưng không hiểu sao họ chẳng nói năng gì mà cứ thế xuống cầu thang luôn. Ngoài một vài lính canh mà bọn nó gặp ra thì hôm nay tháp trung tâm hoàn toàn vắng vẻ.

“Thế nếu ông ấy đang ở trong phòng thì sao đây?” Yamato lo lắng.

“Chỉ có một cách để biết thôi,” Akiko ra hiệu bảo hai đứa chờ ngoài hành lang.

Cô bé gõ cửa. Không có ai trả lời.

Akiko bèn vẫy tay cho Jack và Yamato quay trở lại.

“Bọn tớ sẽ đứng đây gác,” cô bé nói với Jack. “Nếu có chuyện gì sẽ báo động cho cậu biết ngay.”

Jack gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng lên vào thư phòng của Cha Bobadillo. Cái cảm giác giống như vừa bị lọt vào một thế giới khác lại ám ảnh Jack. Như thể chỉ trong một bước chân, nó đã vượt từ Á sang Âu vậy.

Vài tia nắng chiều lọt qua cánh cửa sổ khép kín càng làm cho căn phòng này trở nên bí ẩn lạ kì. Jack nhanh chóng tiến đến chỗ chông sách tìm quyển từ điển. Nó dễ dàng nhận ra lớp bìa da đã sờn do mở ra ghi chép nhiều lần, cũng như vết sứt dưới mép lúc bị rơi xuống ngày trước. Jack mở trang đầu ra, mọi nghi ngờ của nó đều đã được sáng tỏ. Rõ ràng tên của Cha Lucius đã được viết bằng mực đen nổi bật trên trang giấy.

Jack đã có bằng chứng mà nó cần. Vị tu sĩ Bobadillo này chính là nhân vật đứng đằng sau lưng Độc Nhân Long. Nếu không thì làm sao ông ta có quyển từ điển trong tay, cũng như hoàn toàn không quan tâm gì đến nó? Bất giác Jack thấy lạnh cả sống lưng, rất có thể thầy tu dòng Tên này cũng đang nắm giữ cuốn *hải đồ* của nó trong tay nữa. Ngọn lửa căm hờn dần xâm chiếm cơ thể Jack. Nếu Cha Bobadillo là người đã thuê Độc Nhân Long giết cha nó, thì tội lỗi của ông ta càng đáng giết hơn tên sát thủ gấp nhiều lần.

Tay Jack vô tình chạm phải cây đoản kiếm giắt trong đai lưng. Nó nắm chặt thanh quý kiếm tới mức tay không còn hột máu. Khát khao báo thù rửa hận chảy tràn trong huyết quản.

“Các người đang làm gì ở đây?” một giọng nói vang lên từ bên ngoài.

Jack giật bắn cả mình, vội vàng cất cuốn từ điển trở vào kệ. Bọn chúng đã bị phát hiện.

“Dạ, đứng gác thưa ngài,” Yamato hồi hộp đáp.

“Nhầm tầng rồi. Ta bảo xuống tầng bốn gác cửa cho khách mời của Cha Bobadillo cơ mà.”

“Dạ...” Akiko lên tiếng.

“Thôi đừng lằng nhằng nữa. Mau theo ta!”

“Vâng!” Akiko và Yamato đồng thanh hô lớn rồi bước theo người kia đi mất.

Jack vội buông cây đoản kiếm trên tay ra. Nó cần phải suy nghĩ thật sáng suốt. Trả thù lúc này không phải là chọn lựa tốt. Cha Bobadillo đã tạo dựng được mối quan hệ với những người quá quyền uy, và cũng không thể loại trừ nó chỉ hiểu lầm ông ta nữa. Ưu tiên cao nhất vẫn phải là tìm cuốn *hải đồ*. Jack nghĩ rất có thể vật mình cần tìm lại đang nằm ngay trong căn phòng nhỏ này. Nó lục lọi những cuốn sách khác trong kệ nhưng chẳng được gì. Liếc nhìn về phía bàn, nó nhận ra cái rương gỗ dựng ở góc tường.

Nó nhanh chóng tiến đến rút đoản kiếm ra cẩn thận đặt phần đầu nhọn vào trong chiếc khóa và vặn. Ngày trước lúc Jess đánh mất chìa mở cái rương đựng đồ ở nhà, chính cha Jack đã chỉ cho nó cách mở những loại khóa như thế. Nhưng cái ở trong phòng Cha Lucius khó hơn thế nhiều nên mãi mà nó vẫn chưa được. Jack tuột tay làm rớt kiếm. Trong lúc thử lại, nó bất giác cảm thấy như đang bị ai theo dõi. Nhìn xung quanh, Jack phát hiện một cặp mắt đen đang nhìn thẳng vào phía nó, nhưng rất may đó chỉ là bức chân dung của Thánh Ignatius mà thôi.

Đột nhiên cái khóa mở ra, Jack nhanh chóng giật luôn nó ra khỏi rương rồi kéo phần nắp khá nặng nề lên, đưa mắt nhìn vào trong. Nó thấy khá nhiều giấy tờ, tiền bạc, đá quý, một tấm áo khoác và ba quyển sách. Jack vội vàng kiểm tra, chúng không phải vật nó cần tìm. Jack lại tiếp tục xới cái rương lên. Liệu Cha Bobadillo còn có thể cất giữ cuốn *hải đồ* ở đâu nữa? Ông ta có giao nó cho người khác giải mã không? Mà biết đâu tên Độc Nhãn Long sau khi biết được giá trị của món hàng đã quyết định giữ lại làm của riêng rồi cũng nên. May mắn là dù tâm trí nó đang rối bời như mớ bòng bong trong những câu hỏi như vậy, Jack vẫn kịp nhận ra có tiếng chân người bước ở hành lang. Họ dừng lại ngay cửa thư phòng.

“Gửi lời cảm ơn đến Lãnh chúa Yukimura hộ tôi nhé,” một giọng như nhót vang lên.

Giọng của Cha Bobadillo.

Jack hoàn toàn bị mắc kẹt. Nó vội vàng cất những vật dụng bên trong vào rương rồi đóng khóa trở lại hốt hải nhìn xung quanh. Chẳng có chỗ nào để

mà nắp nữa.

Thế rồi nó thấy một tia sáng phát ra từ bức tường đối diện. Hóa ra đây chỉ là một cánh cửa giấy được ngụy trang thành tường gỗ mà thôi. Nó vừa kịp chui vào thì vị tu sĩ cũng mở cửa phòng ra.

Bên trong là một dạng phòng thờ được trang trí theo lối Nhật Bản với sàn nhà lót chiếu *tatami* và tường trang trí bằng giấy dán. May thay, ngoại trừ một cái bục và thánh giá làm bằng gỗ ra thì căn phòng này hoàn toàn trống rỗng, ngay sau lưng Jack là cánh cổng ngụy trang khéo léo thông ra thư phòng Cha Bobadillo, còn phía bên phải là một cái cửa kéo dẫn ra hành lang chính.

Jack nghe tiếng vị tu sĩ mở cửa bước vào nên bèn đánh liều nín thở kéo nhẹ tấm cửa giấy ghé mắt nhìn sang. Cùng đi với Cha Bobadillo còn có một người nữa.

“Mọi chuyện vẫn suôn sẻ chứ, thưa cha bề trên?” người đàn ông nhỏ con gốc Bồ Đào Nha oang oang nói.

Ông ta vận bộ áo chùng của các tu sĩ dòng Tên, sở hữu một cái đầu hói, cặp mắt màu nâu đậm và cái mũi rõ là to.

Cha Bobadillo gật đầu. “Nguy cơ từ cuộc chiến tranh đã khiến mọi người lung lạc. Ta nghĩ sẽ thuyết phục được toàn bộ các lãnh chúa cải đạo trước cả khi mọi việc kết thúc ấy chứ.”

“Nếu được vậy thì khi đến thiên đường, Thượng Đế sẽ thưởng rất hậu cho công lao của cha.”

“Sớm hơn được thế thì tốt,” Cha Bobadillo nở một nụ cười gượng gạo. “Nên nhớ, rất có thể ta sẽ mang được cả một đất nước về cho Ngài đấy.”

Nói đoạn ông ta trở về chiếc ghế của mình rồi mời vị tu sĩ nhỏ con ngồi vào cái còn lại.

“Nhưng vẫn còn một cái gai trong mắt không nhổ không được.”

“Ừa, tôi tưởng cha đã nói chuyện với thằng nhóc đó rồi cơ mà.”

“Cha Rodriguez à, ngày nào cái thằng dị giáo Anh Quốc đó còn ở đây thì vẫn sẽ gây nguy hiểm đến nhiệm vụ của chúng ta. Nhất định phải tìm cách loại bỏ nó ngay thôi.”

“Ý cha là *giết* thằng bé sao?” Cha Rodriguez tròn xoe mắt nói. “Lạy Chúa lòng lành!”

“Tất nhiên là không rồi, tôi đâu muốn bị đày xuống địa ngục,” Cha Bobadillo nói giọng tàn nhẫn. “Nhưng nó chết đi thì càng tốt.”

“Một thằng nhóc thì có thể gây hại được gì đến chúng ta?”

“Có chứ, cái hại lớn lắm. Nên nhớ tôi luôn nói về Nhà Thờ như một thể thống nhất cả về quan niệm lẫn niềm tin. Chúng ta tuyệt đối không được để ngài Satoshi phát hiện ra vẫn có những rạn nứt bên trong lòng Ki-tô giáo. Đặt trường hợp thằng nhóc nói huých toẹt cả ra, rất có thể đại tướng quân tương lai sẽ không còn tin tưởng chúng ta, không còn tin tưởng vào Chúa nữa. Nói cách khác, Jack Fletcher có thể hủy hoại *toàn bộ* công trình Hội Thánh đã gây dựng trên đất Nhật Bản này.”

“Vậy cha định làm thế nào?” Cha Rodriguez hỏi giọng bất an. “Nếu nó mà đột ngột biến mất, ngài Masamoto sẽ không chịu để yên đâu.”

“Dĩ nhiên chúng ta cần phải tìm một lí do hợp lí cho việc đó,” Cha Bobadillo vừa đáp vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. “Một việc đủ nghiêm trọng để nó ngay lập tức bị đuổi khỏi đây. Mà thật ra, rất có thể chính cuộc chiến này sẽ giải quyết được vấn đề cho chúng ta thôi. Nên nhớ, đây là thời điểm nguy hiểm nhất đối với một võ sĩ...”

Bỗng nhiên, ông ta nhìn chằm chằm vào chồng sách. Jack cũng quan sát và ngay lập tức rửa thầm vì sự ngu xuẩn của mình. Trong lúc vội vàng nó đã đặt quyển từ điển vào nhầm vị trí. Cha Bobadillo liên tục đảo mắt quan sát khắp phòng. Một lúc sau ông rời khỏi ghế bước đến chỗ cái rương kiểm tra ổ khóa. Từ chỗ ẩn nấp của mình, Jack cũng dễ dàng nhận ra vết cắt rất sâu mà cây đoản kiếm đã để lại lúc nó vô tình trượt tay nữa.

“Có chuyện gì vậy, thưa cha bề trên?” Cha Rodriguez hỏi.

Im lặng không đáp, Cha Bobadillo chậm rãi đứng dậy bước về phía bức chân dung trên tường. Ông ta quan sát hồi lâu, có vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì, rồi bất thành linh, quay ngoắt vào căn phòng thờ bí mật.

Jack quay người định chạy. Nhưng nó biết mình khó lòng đến chỗ cái cửa giấy kịp lúc.

“Thưa cha!” bất chợt có người kéo mạnh cửa phòng Cha Bobadillo la lớn.

“Sao, có chuyện gì?” vị tu sĩ hỏi ngay, ông ta đã đến gần đến độ Jack tưởng như ông đang đứng ngay cạnh nó vậy.

“Kẻ địch đã đến rồi! Vừa có tin quân đội của Lãnh chúa Kamakura đã lọt vào tầm ngắm. Ngài Satoshi ra lệnh mời cha lên đài quan sát ngay ạ.”

“Nếu thế thì chúng ta không nên để ngài ấy phải đợi lâu,” Cha Rodriguez nói xen vào.

Jack nghe tiếng cánh cửa thư phòng mở ra rồi đóng chặt lại, kéo theo tiếng bước chân xa dần vào dãy hành lang. Jack vẫn đứng yên tại chỗ, tim đập thình thịch như muốn rớt ra đến nơi.

Kẻ địch không chỉ có ở ngoài kia mà cả ngay bên trong tòa thành này nữa.

HÃM THÀNH

Liên tục là những phát đại bác bắn vào tường thành Osaka. Màn pháo kích đã kéo dài những ba ngày trời. Âm thanh đì đùng như sấm chớp cùng mùi cay xè của thuốc súng tràn ngập trong không khí. Một màn khói lơ lửng phía trên bình nguyên Tennoji như sương mù buổi sớm che mờ khu vực đóng quân khổng lồ của Lãnh chúa Kamakura. Những trại lính nối đuôi nhau dài phải đến hàng dặm trông cứ như một thành phố nhỏ vậy. Theo ước tính của thầy Masamoto, có lẽ phải đến hơn hai trăm nghìn quân mã đang bao vây phía bên ngoài tòa thành.

Jack cùng các võ sinh khác đứng trên đài quan sát. Nó thật sự sửng sốt trước hỏa lực mạnh mẽ của kẻ địch. Lãnh chúa Kamakura đã tập hợp những khẩu đại bác đó từ đâu? Thành Osaka thực chất không chứa vũ khí hạng nặng nên cho đến thời điểm này quân đội của ngài Satoshi vẫn chịu trận chưa phản kích. Jack nghĩ nếu đây mà là một con thuyền thì chắc đã bị đánh sập hàng nghìn lần rồi cũng nên. Thế mà lớp tường dày cộp kiên cố bao quanh dường như vẫn chẳng hề hấn gì dù đang phải hứng hết phát bắn này đến phát bắn khác.

Mỗi đợt dừng súng để lên đạn, Lãnh chúa Kamakura lại hạ lệnh cho quân lính tấn công vào cửa thành. Nhưng lần nào họ cũng bị đánh bật ra. Xe bắn đá bên trong vẫn liên tục thả đạn lửa chặn đường tiến quân của kị binh, những trận mưa tên khiến bộ binh chết như rạ. Những ai vượt qua được lại phải đối mặt với tường hào rất sâu, hầu hết đều bỏ mạng khi tìm cách bơi qua hoặc xây đường mở lối. Những người đến được chỗ tường cũng chẳng leo lên nổi khi lính canh liên tục đón họ bằng cung tên và hỏa mai, có kẻ còn vỡ đầu vì trúng đá thả xuống từ bên trên.

Cho đến lúc này, thành Osaka vẫn đứng vững với danh hiệu bất khả xâm phạm của mình.

Lãnh chúa Kamakura chỉ còn duy nhất lựa chọn hãm thành mà thôi.

“Liệu chúng ta sẽ cầm cự được trong bao lâu?” Yori run rẩy nhìn qua tường thành hỏi.

“Vài tháng, thậm chí là một năm,” anh Taro, người cũng chinh tề trong bộ áo giáp bảo vệ như toàn bộ võ sinh khác của trường lên tiếng đáp.

“Nhưng làm sao có đủ lương thực đến tận lúc đó được?” Jack hỏi. Mặc dù trong thành có rất nhiều kho lương, nhưng một trăm ngàn cái miệng vây vào ăn, e là chẳng chịu được mấy nổi.

“Em lo gì. Mấy tấm *tatami* trong thành cũng đều làm bằng rế thực vật đấy thôi. Nếu tình hình xấu đi chúng ta hoàn toàn có thể ăn chúng mà.”

Taro nhoẻn miệng cười với Jack, nhưng nhìn vào cặp mắt đầy nghiêm túc của anh lúc này, nó biết đây không phải chỉ là một lời nói đùa.

“Cũng mong là không đến nỗi như thế,” Takuan lên tiếng. Anh chàng đang đứng ngay giữa Emi và Akiko, có vẻ vẫn gặp rắc rối với cái be sườn bị rạn của mình. “Biết đâu Lãnh chúa Kamakura sẽ nản chí vì công mãi không được và bỏ cuộc thì sao.”

“Nhưng quân đội của ông ấy đông gấp đôi chúng ta đấy!” Yori rít lên rồi thụp ngay đầu xuống khi một phát đại bác rơi trúng tòa tháp gần đó.

“Lợi thế này chỉ có thể phát huy tác dụng khi chiến đấu trực tiếp với nhau thôi,” anh Taro đáp, vẫn giữ bình tĩnh bất chấp tiếng nổ lớn vừa rồi. “Mà một khi tường thành còn trụ vững, việc gì chúng ta phải tự chui đầu vào chỗ chết.”

“Nghe nói Lãnh chúa Kamakura cũng bắt đầu nôn nóng rồi đấy,” Emi nói. “Hôm qua cha tớ bảo ông ta đã cho người gửi thư chiêu dụ Lãnh chúa Yukimura và hứa sẽ trao thưởng cả tỉnh Shinano cơ! Dĩ nhiên lời đề nghị này đã bị từ chối thẳng thừng.”

“Ừa, Shinano vốn là địa hạt của cha Kazuki cơ mà?” Takuan hỏi ngay.

“Đúng rồi,” Emi hớn hở cười. “Vậy mới nói là ông ta nôn nóng lắm rồi.”

“Nói thật thì mất đất cũng còn quá hời cho cái gia đình phản trắc đó rồi đấy. Cứ để tớ gặp lại thằng Kazuki đó mà xem,” Yamato nheo mắt căm phẫn.

Jack cũng tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với tên địch thủ không đội trời chung của mình. Dù ngày đó thầy Masamoto đã cử người đi truy bắt, nhưng cho đến giờ tung tích của tên phản bội vẫn còn là một bí ẩn. Tuy hành động đáng xấu hổ của hắn đã không còn gây xôn xao như trước nữa

nhưng nó vẫn cứ lớn vồn trong đầu các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu như một cái dằm đâm sâu vào da thịt.

“Tất cả tập trung!” thầy Hosokawa leo lên đài quan sát hô to. “Có lệnh triệu tập các trò về ngay doanh trại của mình.”

Toàn bộ các võ sinh đứng thành đội ngũ chờ trong sân, mỗi hàng đều được dẫn đầu bởi một vị võ sư.

Thầy Masamoto đứng ngay trước mặt chúng, nghiêm nghị bắt đầu nói.

“Ta cho gọi các trò để bàn bạc một vấn đề vô cùng hệ trọng.”

Jack lo lắng đưa mắt nhìn Akiko và Yamato. Hay là vụ đột nhập hôm nọ bị bại lộ rồi? Lần đó may nhờ có sự xuất hiện đột ngột của quân đội Lãnh chúa Kamakura mà ba đứa mới trốn được về doanh trại mà không ai hay biết. Nhưng Cha Bobadillo vẫn là một mối hiểm họa khôn lường. Vị tu sĩ biết đã có kẻ đột nhập vào thư phòng của mình, và Jack biết chắc người ông ta nghi ngờ nhất không ai khác chính là nó. Rất có thể ông ta sẽ sử dụng chuyện này làm cái cớ đuổi nó đi như để khử cái gai trong mắt luôn. Cha Bobadillo đã nói chuyện với thầy Masamoto về vấn đề này chưa nhỉ?

“Với việc quân địch đã ở ngay bên cạnh, nguy cơ phải xông pha chiến trận là vô cùng to lớn.”

Đứng bên cạnh, Jack thấy Yori đang run lên bần bật.

“Chúng ta phải chiến đấu như một khối thống nhất,” vị võ sư tuyên bố, ông di chuyển xung quanh hàng ngũ các võ sinh, tay nắm chặt thanh *katana* của mình.

“Hết mình vì tập thể, tin tưởng lẫn nhau - bằng cả mạng sống của mình.”

Ông dừng lại ngay trước hàng của Jack, hít một hơi thật sâu như thể đang cố gắng kiểm soát cảm xúc. Jack bắt đầu toát mồ hôi hột, lần này nó gặp rắc rối lớn rồi.

“Hành động phản bội của một trong chúng ta đã khiến sĩ khí toàn trường Nhị Thiên Nhất Lưu lung lay dữ dội.”

Jack thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra cuộc tập trung hôm nay chỉ xoay quanh vấn đề của Kazuki mà thôi.

“Đây là tình trạng rất nguy hiểm, đặc biệt là với những chiến binh đang chuẩn bị xung trận. Thầy Yamada, xin thầy hãy dùng tri thức thông tuệ của mình để thông tư tưởng cho bọn trẻ.”

Vị thiền sư bèn chống gậy tiến lên phía trước bắt đầu buổi trò chuyện.

“Cây táo nào cũng có một vài quả táo thối, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc toàn bộ cái cây đó đều xấu.” Ông vừa nói vừa lần sờ phần đầu bộ ria mép màu muối tiêu của mình, không hiểu sao thầy nói bằng chất giọng rất êm tai mà lại vẫn nghe được rõ ràng giữa bãi chiến trường. “Chính những thử thách như thế này sẽ càng củng cố thêm cho sức mạnh tập thể của chúng ta.”

“Cho thầy mượn bao tên của con một lát nhé?” thầy Yamada bước đến chỗ Akiko nói.

Dù khuôn mặt lộ rõ vẻ hoang mang nhưng Akiko cũng nhanh chóng cởi ra trao cho vị thiền sư. Thầy Yamada lấy ra một mũi tên đưa cho Yamato.

“Bẻ gãy nó cho thầy.”

Yamato chớp mắt không hiểu, nhưng thầy Yamada chỉ gật đầu ý bảo nó cứ làm theo lệnh. Mọi người nhìn Yamato nhận mũi tên từ tay vị thiền sư, và dễ dàng bẻ gãy nó làm hai đoạn.

Thầy Yamada lại lấy thêm ba mũi tên nữa đặt vào tay cậu bé.

“Giờ con hãy bẻ cùng lúc cả ba mũi tên này cho thầy.”

Cầm cán tên trong tay, Yamato đưa mắt nhìn Akiko như muốn tạ tội sắp phải hủy hoại thêm những mũi tên đuôi điều hâu mà cô bé rất quý. Cậu bé dồn lực bẻ nhưng ba mũi tên vẫn không gãy - kể cả khi dùng cả đầu gối đè vào cũng vậy. Yamato tiếp tục dùng đủ mọi cách mà vẫn không sao thành công. Thầy Yamada bèn ra hiệu bảo cậu ngừng tay.

“Mỗi người chúng ta cũng như một mũi tên vậy. Tuy nguy hiểm nhưng lại rất mỏng manh,” thầy vừa giải thích vừa trả bao tên cho Akiko.

Nói đoạn cầm ba mũi tên lúc nãy giơ lên cao.

“Nhưng nếu biết cách đoàn kết giúp đỡ nhau thì không gì có thể chế ngự được. Hãy nhớ lời thầy, hỡi các võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Giữ vững niềm tin vào con đường võ sĩ đạo, mỗi người trong số các con đều thuộc về một thể thống nhất.”

“VÀNG, THỬA THẦY!” các võ sinh gầm lên, ngọn lửa trung thành bùng cháy trong tim họ. “NHỊ THIÊN NHẤT LƯU VẠN TUẾ, VẠN VẠN TUẾ!”

Tiếng hét của họ vang vọng khắp các bức tường thành, trận hỏa kích của quân địch liền đột nhiên im bật.

41

TIỆC TRĂNG

“*Kachi guri?*” mặt Yori như sáng bừng lên dưới ánh sáng của đêm trăng rằm.

Cậu bé cầm đĩa đậu nhỏ màu nâu của mình ra khoe Jack, lúc này đang ngồi trên cây cầu gỗ giữa vườn trà quan sát đám cá chép vàng bơi lội tung tăng bên dưới.

“*Kachi guri* là một loại hạt dẻ phơi khô,” Yori vừa giải thích vừa bốc một hạt cho vào miệng. “Nhưng *Kachi* cũng có nghĩa là chiến thắng nữa. Ngài Satoshi cho dùng món này trong buổi tiệc đêm nay thì có nghĩa là chúng ta đã thắng rồi Jack ơ! Thắng mà chưa phải chiến đấu trận nào!”

Jack nở nụ cười ấm áp với cậu bạn đang vô cùng hào hứng của mình. Nó cũng bốc một hạt *kachi guri* dùng thử, món này đúng là có vị ngọt ngào như chiến thắng vậy.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi hai phe đình chiến. Lãnh chúa Kamakura phái người mang đến bức thư thừa nhận rằng mình đã hoàn toàn thất bại trong nỗ lực vây hãm thành Osaka, đồng thời tỏ ra ăn năn, hứa sẽ đảm bảo an toàn cho mọi người trong thành, chấm dứt cuộc bạo loạn, và ngừng mọi hoạt động chống phá người nước ngoài lại. Ông ta còn dùng đến *kappan*, dấu vân tay bằng máu để kí dưới bức thư, điều này đồng nghĩa với một lời hứa thiêng liêng và được đảm bảo bằng danh dự.

Có thể nói diễn biến bất ngờ này đã khiến mọi người trong thành sững sốt. Nhất là thầy Masamoto, người đến giờ vẫn không tin kẻ địch lại có thể dễ dàng đầu hàng đến như vậy trong khi giao tranh chỉ mới diễn ra có vài tuần. Với bản tính cẩn trọng, ông đã hạ lệnh yêu cầu các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu vẫn phải luyện tập như bình thường.

Thế nhưng dường như lần này Lãnh chúa Kamakura đã nói thật. Ngay hôm sau khi cho người gửi thư đến, ông ta hạ lệnh cho quân đội của mình nhổ trại rút dần về hướng Edo. Hiển nhiên người vui nhất chính là lực

lượng phòng thủ trong thành, họ còn chưa giao tranh trực tiếp mà quân địch đã tự động rút lui rồi.

Để tưởng thưởng cho lòng trung thành của những binh sĩ đã tập trung bảo vệ mình, ngài Satoshi đã hạ lệnh cung cấp thêm rượu thịt cho họ. Riêng các lãnh chúa và võ sĩ đã về đây sau lời hiệu triệu thì được mời dự một buổi dạ tiệc ngắm trăng trong vườn trà. Lời mời này cũng có giá trị với cả những võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, những người mà ngài Satoshi thấy rất có cảm tình, vì cũng có tuổi đời gần bằng với mình.

Ngài đích thân ra đón các lãnh chúa rồi cùng họ đi thuyền ra phòng trà tọa lạc giữa khu vườn. Những vị khách còn lại được tự do thưởng ngoạn khắp khu vực xung quanh, ai ai cũng phấn khởi chuyện trò, tận hưởng bầu trời quang mây lấp lánh ánh sao như những viên kim cương.

Lẽ dĩ nhiên Cha Bobadillo cũng có mặt để tận dụng cơ hội truyền bá tôn giáo cho các nhân vật chủ chốt của Hội Đồng Chấp Chính. Thịnh thoảng ông ta lại nheo mắt nhìn về phía Jack, nhưng nó luôn tìm cách né tránh và giữ khoảng cách với nhân vật này.

Từ chỗ Jack và Yori nhìn ra mặt hồ bầu dục xa xa là nơi Takuan cùng nhóm võ sinh hâm mộ cậu ngồi thưởng nguyệt, vẫn như thường lệ, hai bên cậu ta là Akiko và Emi, bọn họ có vẻ đặc biệt thích thú với bóng trăng phản chiếu trên lòng hồ. Vẻ đẹp thiên nhiên tuyệt mỹ khiến Takuan cao hứng, anh chàng lập tức xuất khẩu thành một bài *haiku* phục vụ những người xung quanh.

“Cậu có biết trên mặt trăng còn có một chú thỏ ngọc sinh sống không?” Yori ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao nói. “Nếu nhìn kĩ bề mặt của mặt trăng, cậu sẽ thấy nó đang làm bánh dẻo đấy.”

Một tràng pháo tay vang lên từ chỗ hồ nước. Jack nghe thấy tiếng Akiko cười dịu dàng, và thay vì ngắm trăng, nó cứ chăm chăm nhìn về hướng cô bé.

“Đấy, cậu thấy chưa!” Yori hào hứng chỉ tay khoe hình ảnh mờ ảo của một chú thỏ nào đó trên mặt trăng.

“Bây giờ tớ xin phép được làm một bài thơ tặng toàn thể mọi người,” Takuan tuyên bố, chất giọng trong trẻo của anh chàng vang vọng trong đêm tối. “Akiko, cho tớ vinh dự được lấy cậu làm cảm hứng nhé.”

Mọi người hào hứng cổ vũ còn Akiko cúi đầu thi lễ với Takuan.

Yori kéo tay áo Jack. “Cậu nhìn kia, kia là cán chày của thỏ ngọc đấy.”

“Tớ thấy cậu cuồng quá rồi đấy nhé,” Jack bực tức giật mạnh tay đi. “Ai chả biết trên đó có hình chú cuội, thỏ ngọc ở đâu ra!”

Bất ngờ trước thái độ cộc cằn của Jack, Yori liền lùi ra phía sau, ánh mắt tổn thương thấy rõ. Jack lập tức nhận ra mình vừa xử sự quá đáng nên vội vàng cúi đầu xin lỗi rồi một mình đi ra chỗ giếng nước.

Trong lúc mọi người vui vẻ ăn mừng thì nó ngồi trên miệng giếng buồn bã nhìn về phía cánh cửa mở rộng. Tại sao nó lại nổi nóng với Yori như thế chứ? Đến giờ phút này, Jack cũng không thể phủ nhận được chính khoảng cách ngày một rút ngắn giữa Takuan và Akiko đã khiến nó vô cùng khó chịu. Càng nhìn Akiko dành thời gian bên cạnh người thứ ba, Jack lại càng thêm thối tha cô bé quan trọng với nó nhường nào. Nó không muốn đánh mất người bạn thân thương nhất vào tay kẻ khác.

Sự có mặt của Cha Bobadillo cũng là một phần nguyên nhân. Nó thấy đặc biệt bất an khi phải ở chung một địa điểm với nhân vật này. Đã xác định trăm phần trăm mỗi nghi ngờ xoay quanh quyền tước đế, Jack đồng thời cho rằng vị tu sĩ này là đồng lõa của Độc Nhân Long, cũng như chính là kẻ chủ mưu giấu mặt đằng sau vụ thảm sát cha nó.

Chiến tranh đã kết thúc, nhất định Cha Bobadillo sẽ hối thúc nó thực hiện kế hoạch lên đường về Anh Quốc dưới sự sắp đặt của ông ta. Nhưng làm sao Jack có thể tin tưởng con người này được. Chắc chắn ông ta sẽ tìm cách hãm hại nó - hoặc nhốt vào nhà lao nào đó ở Bồ Đào Nha; hoặc cho nó lên một con tàu chìm; mà cũng có thể sẽ liên hệ Độc Nhân Long đến tra tấn rồi hạ sát không chừa.

Dù trong lòng Jack vẫn luôn căm phẫn cái thái độ định kiến cũng như những trò xấu xa của Kazuki, nhưng nó cũng phải đồng ý với nhận định rằng có nhiều người nước ngoài đến đây với dã tâm thôn tính Nhật Bản. Chẳng hạn như ngay lúc này đây, Cha Bobadillo đang tìm cách dụ dỗ các lãnh chúa dự tiệc, luồn cúi, nịnh nọt bằng những lời có cánh để tạo dựng lòng tin. Sự kết hợp của một tu sĩ dòng Tên cuồng đạo với cá tính gian xảo độc ác, nhân vật này thật sự không tầm thường chút nào.

Những vấn đề chính trị này nằm ngoài tầm kiểm soát của Jack. Một thằng nhóc người nước ngoài như nó mà nói, chắc chắn chẳng ai thèm nghe. Xem ra bây giờ đòn tấn công mạnh mẽ nhất có thể thực hiện đối với Cha Bobadillo chỉ có thể là tìm cách đoạt lại cuốn *hải đồ* mà thôi. Vì người cha đã khuất, nó không thể để công trình cả cuộc đời của ông lọt vào tay con người xấu xa như vậy được.

Nhưng liệu ông ta đã giấu *hải đồ* đi đâu? Màn đột nhập vào thư phòng của vị tu sĩ hôm nọ chỉ thu về được thành quả ít ỏi xoay quanh cuốn từ điển mà thôi. Jack dám chắc cuốn *hải đồ* của nó hiện đang nằm trong tay Cha Bobadillo. Nhân vật đứng đầu Hội Thánh Dòng Tên tại Nhật này vẫn luôn âm thầm theo dõi Jack, và nó cũng không dại gì quay lại phòng ông ta lần nữa.

Yori thò đầu qua cửa rụt rè hỏi. “Tớ vào trong được chứ?”

Jack gật đầu mời cậu bé đến ngồi bên cạnh. Nhìn chằm chằm xuống sàn, nó cố gắng soạn ra một câu xin lỗi đàng hoàng để nói với cậu bạn của mình.

“Nhà giếng này được gọi là Kim Thủy Tĩnh,” Yori lên tiếng xua tan bầu không khí ngột ngạt. Nói đoạn cậu bé nhìn vào miệng giếng rồi tiếp tục, “Nước ở đây được lấy từ đường ống thông ra con hào nội thành, sau này, nhằm mục đích tăng cường độ ngọt, cha ngài Satoshi đã cho người đổ vàng xuống giếng.”

Jack nhìn xuống dưới. Thứ duy nhất nó thấy được chỉ là ánh trắng phản chiếu trên mặt nước trong vắt mà thôi.

“Làm gì có thời vàng nào đâu,” Jack đáp, không khỏi cảm kích vì Yori đã chủ động mở lời. “Nhưng con thổ ngọc của cậu quả là có thật. Tớ xin lỗi vì tự nhiên lại nổi khùng như thế nhé.”

“Đừng lo,” Yori mỉm cười với nó. “Tớ biết đó là con cộp trong cậu nói chứ không phải là cậu.”

“Ý cậu là sao?” Jack không hiểu ý.

“Thì ánh mắt cậu lúc Takuan dùng Akiko làm nàng thơ đã quá rõ ràng rồi còn gì.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì cả,” Jack lăm bắm rồi lại nhìn về phía Takuan và đội quân người hâm mộ của anh chàng. Lúc này cả hội đang đi diễu hành quanh vườn, Emi còn khoác cả vào tay Takuan.

Yori mỉm cười láu lỉnh. “Sao cậu không đưa bài *haiku* của mình cho Akiko đi? Tớ đảm bảo cậu ấy nhất định sẽ thích mà.”

“Bài *haiku* của tớ?” Jack nhú mày vẻ khó hiểu. “Nhưng nó đã cháy rụi cùng Sư Tử Đường rồi còn đâu?”

“Cậu nhầm rồi,” Yori vừa nói vừa lấy từ tay áo kimono ra một mảnh giấy nhàu nát. “Tớ thấy nó nằm cùng con búp bê *Daruma* của cậu nên đã giắt luôn vào đai lưng.”

“Thật tình tớ chẳng hiểu nổi cậu nữa rồi,” Jack mở to mắt kinh ngạc nhìn Yori. “Lúc đó trường đang bị kẻ địch tấn công, Sư Tử Đường bốc cháy, thế mà cậu còn lo cứu bài thơ của tớ là sao!”

“Cậu nhớ thầy Yamada đã từng nói gì không? Chúng ta có nghĩa vụ tìm cho mình lí tưởng chiến đấu. Bài *haiku* của cậu chính là lí tưởng đó. Vậy nên, nghe tớ, cậu có trách nhiệm trao bài thơ này cho Akiko.”

Jack lặng người trước câu nói của Yori.

Cậu bé thở dài rồi nhảy khỏi miệng giếng kéo tay Jack ra vườn.

“Đi nào,” Yori giục khi thấy Akiko tách nhóm một mình bước đến hàng anh đào cạnh đó.

Jack thấy Yori dúm vào tay nó mảnh giấy rồi đẩy về phía Akiko. Nó lững thững bước qua cây cầu theo cô bé đến chỗ hàng cây, tay cầm bài *haiku*. Quay lại phía sau, Jack còn thấy Yori đang mỉm cười gật đầu động viên nó.

Akiko chọn một góc yên tĩnh bên mạn tường thành rồi ngồi xuống ghế đá. Khu vực này không có ai, lại khá tối, nhưng cũng nhờ vậy mà từ đây nhìn lên lại có thể dễ dàng quan sát bầu trời đêm hơn. Cô bé lặng lẽ ngước mắt nhìn lên vầng trăng. Jack vẫn đứng từ xa. Nấp mình trong bóng tối, nó cố thu hết can đảm tiếp cận Akiko.

“Tôi đã bảo là không tin thằng cha Kamakura này được mà,” một giọng nói bất ngờ vang lên.

Giật mình, Jack lùi luôn vào lùm cây phía sau trốn, đúng lúc đó, ba vị lãnh chúa cũng bước qua. Nó nhận ra người vừa lên tiếng không ai khác là Lãnh chúa Takatomi, cha của Emi.

“Tất cả chỉ là một cái bẫy, chúng ta tự chui đầu vào rọ cả lũ rồi.”

“Vâng,” một giọng khác có vẻ nghiêm trọng. “Tình báo của tôi cũng vừa báo về là quân của ông ta chỉ cắm trại cách đây một ngày đường mà thôi. Rõ ràng chẳng có ý gì muốn rút lui cả.”

“Nhưng Lãnh chúa Kamakura đã cắn máu in vào thư hàng, ông ta không thể lật lọng,” vị lãnh chúa thứ ba góp lời.

“Đúng,” Lãnh chúa Takatomi đáp, “nhưng anh cũng biết chuyện ông ta vẫn để lại đây một tiểu đoàn ngày đêm ra sức phá hoại tường phòng hộ và lấp hào phòng thủ chứ. Họ lập luận rằng đã có hòa ước rồi nên việc gì mà phải phòng thủ nữa!”

“Ồ, nhưng chẳng phải cuối cùng họ cũng rút đi rồi sao? Tôi thấy bên ngoài người ta đang gấp rút tu sửa mọi thứ đấy thôi?”

“Đó mới chính là vấn đề đấy,” cha Emi thở dài ngao ngán. “Hành động ra lệnh cho binh sĩ tu sửa tường thành của ngài Satoshi chính là điều lãnh chúa Kamakura mong muốn...”

Lúc này họ đã đi khá xa nên Jack phải nhồm người lên mới nghe thấy được.

“... bọn chúng sẽ lấy cớ rằng phe mình không tuân thủ tinh thần hiệp định... Nhất định ông ta sẽ tuyên bố tái chiến, lần này có lợi hơn hẳn vì tường thành Osaka đã bị suy yếu rất nhiều rồi...”

Jack không thể tưởng tượng nổi điều nó vừa nghe thấy nữa. Nếu cha Emi đoán đúng thì rất có thể những ngày an bình vừa qua chỉ là khoảng lặng trước cơn bão lớn mà thôi.

“Ồ, cậu Jack, cậu đang do thám đấy à?” một giọng nói rít lên bên tai Jack.

Jack giật bắn mình rơi cả tờ giấy viết thư xuống đất. Nó xoay người lại thì đập ngay vào mắt chính là khuôn mặt đều giả của Cha Bobadillo.

“Đ... đâu có,” Jack cố tìm cách chống chế.

“Tôi thấy giống quá đi chứ còn gì nữa,” vị tu sĩ vừa nói vừa nắm chặt cổ áo kimono của Jack. “Trốn trong lùm cây, nghe lén người khác nói chuyện. Hình như cậu có thói quen xía mũi vào việc của người ta thì phải?”

Nói đoạn ông ta nhìn trừng trừng vào mắt Jack hòng tìm kiếm một tia nhìn tội lỗi bên trong. Jack chỉ biết lắc đầu quầy quậy.

“Ở đất nước này, do thám là tội *chết* đấy, cậu biết chứ?” Cha Bobadillo tiếp tục uy hiếp, cổ tình nhấn mạnh vào từ chết hòng làm lung lạc Jack. Một nụ cười nhạt hiện ra trên khuôn mặt ông ta. “Có lẽ tôi sẽ phải báo lại chuyện này thôi.”

Jack biết nó khó mà thoát tội. Ông ta sẽ dùng việc này làm lí do để trừ khử, hoặc chí ít cũng tống cổ nó ra khỏi đây. Một thằng nhóc đối chất với cận thần của đại tướng quân tương lai, không quá khó để nhận ra ai sẽ là người thắng cuộc.

“Jack!” một giọng nói vui vẻ vang lên.

Sự việc này lập tức khiến nụ cười trên mặt Cha Bobadillo tắt ngấm. Nhìn qua vai ông ta, Jack mơ hồ nhận thấy Takuan đang rẽ cây tiến đến chỗ họ, bỏ lại những người hâm mộ của mình vẫn đang ngắm cá ở cây cầu.

“Thì ra cậu ở đây!” anh chàng reo lên. “Làm này giờ bọn tớ tìm mãi chẳng thấy đâu. Cảm ơn cha đã giúp bọn con tìm cậu ấy nhé. Jack chơi trốn

tìm giỏi quá đi mất!”

Cha Bobadillo đưa mắt nhìn Takuan về nghi hoặc, rồi lại trừng trừng nhìn đến Jack.

“Không có gì,” ông ta lầm bầm rồi thả cổ áo của Jack ra.

Nói đoạn đi thẳng về hướng phòng trà.

“Cảm ơn cậu,” Jack thở phào nhẹ nhõm.

“Vị tu sĩ ấy định làm gì vậy? Lúc này tớ thấy ông ta theo dõi tới đây, rồi trông cậu lúng túng ra mặt”

“Không có gì đâu,” Jack đáp chiếu lệ để tránh kéo Takuan vào vòng rắc rối. “Chỉ là một chút xung đột tôn giáo ấy mà.”

Takuan gạt đầu ra vẻ cảm thông. “Thế ra chơi cùng bọn tớ đi. Nãy giờ chẳng thấy cậu tham gia gì cả à.”

Jack liếc nhìn ra góc khuất ban nãy, Akiko vẫn ngồi một mình trong bóng tối. Nhưng có lẽ nó sẽ phải để dành bài thơ lại một dịp khác rồi.

“Ừa, gì thế này?” Takuan cúi xuống nhặt mẫu giấy dưới chân Jack. “Một bài *haiku*!”

Jack vội đưa tay giật lại.

Nhưng Takuan quá nhanh. Anh chàng dễ dàng cầm tờ giấy giơ cao tránh ra khỏi tầm với của nó rồi cao giọng đọc:

*“Trong khu vườn của tớ,
Anh đào và hồng hoa,
vẫn đang cùng nở rộ.”*

“Bài thơ này là của cậu phải không?” Takuan hỏi Jack. “Trả nó cho tớ đi,” Jack nói giọng xấu hổ.

“Bài *haiku* tuyệt thật đấy! Thế mà trước giờ tớ lại chẳng nhận ra tài làm thơ của cậu.”

“Cậu lại nói quá rồi... nó có đáng gì so với các tác phẩm của cậu đâu.”

“Không đâu, khẳng định đấy. Hẳn là cậu đã phải rất...”

Bỗng nhiên Takuan dừng lại không nói tiếp nữa. Anh chàng vô tình nhìn thấy Akiko đang ngồi trên ghế đá. Đưa mắt nhìn cô bé, rồi bài *haiku*, và cuối cùng là Jack, một nụ cười thấu hiểu nở trên khuôn mặt tuần tú của Takuan.

“Anh đào? Hồng hoa? Là cậu và Akiko đúng không?”

“Cái đó...” Jack yếu ớt phản kháng. Nó thấy xấu hổ tới cùng cực. Nhất định Takuan sẽ đem chuyện này ra châm chọc trước mặt mọi người. Việc này sẽ còn kinh khủng hơn cả khi bị Cha Bobadillo tóm cổ lúc này nữa.

“Tớ thật có lỗi với cậu,” Takuan cúi người, đoạn gửi trả lại bài *haiku* cho Jack. “Mong cậu tha thứ cho sự ngu muội của tớ. Tớ không biết cậu lại dành tình cảm mạnh mẽ như vậy cho Akiko. Nếu biết thì tớ đã không tỏ ra mê mẩn cô ấy đến thế rồi. Quả là một việc làm đáng hổ thẹn. Chắc cậu phải ghét bỏ tớ lắm.”

“Không, không đâu, cậu hiểu lầm rồi...” Jack nhấn mạnh, bây giờ nó đã hiểu Takuan không chỉ là một người lịch thiệp mà còn rất ngay thẳng nữa. “Bọn tớ chỉ là bạn bè thôi mà.”

“Chỉ là bạn bè?” Takuan nhú mày ngạc nhiên. “Trước giờ cô ấy cũng toàn nói về cậu trước mặt tớ thôi.”

“Thật không?” Jack bất giác thấy tim đập rộn ràng.

“Tớ nghĩ cậu nên trao ngay cho Akiko bài *haik-k-k...*”

Takuan đổ gục vào tay Jack, vẻ mặt tím tái như đang bị ngạt thở.

Trên cổ anh ta, một chiếc độc châm của ninja đã cắm sâu tự lúc nào.

CUỘC TẤN CÔNG TRONG ĐÊM

“Akiko!” Jack vừa gào lên vừa ra sức lôi Takuan ra sau một cái cây để tránh đợt tấn công mới.

Nó đảo mắt qua khắp các góc tối tìm tên sát thủ, nhưng cho dù hắn có ở đây đi nữa thì bộ *shinobi shozoku* đen tuyền cũng sẽ giúp hắn dễ dàng giấu mình trong màn đêm.

Vài giây sau, Akiko đã ở ngay bên cạnh nó.

“Chuyện gì vậy?” cô bé hốt hoảng giúp Jack đặt Takuan nằm xuống.

“Độc châm,” Jack vừa đáp vừa kéo cây kim nhọn hoắt tẩm độc ra khỏi cổ Takuan.

Akiko nhìn một lượt rồi hô lớn. “Trên kia kìa!”

Tên ninja liên tục bay nhảy như một bóng ma trên nóc tường thành.

Nghe phía sau có động, Jack và Akiko ngay lập tức quay người lại.

“Takuan à, cậu làm gì mà lâu quá vậy... TAKUAN!?” Emi thất thần khi thấy người mình cần tìm đang nằm gục trên tay Jack

Cô bé vội vàng chạy ngay đến. “Cậu có sao không?”

Takuan cố hướng tập trung vào khuôn mặt Emi. Lúc này hơi thở của cậu đã rất yếu, môi tái nhợt, ngả xanh. Takuan định nói điều gì đó, nhưng giọng phát ra chỉ như những tiếng thều thào. Emi cúi sát người về phía Takuan, cậu hôn nhẹ vào má cô bé một cái.

Rồi nhắm mắt gục đầu sang bên.

Emi vẫn nắm chặt tay Takuan. “Làm ơn đừng bỏ tớ mà...” cô bé nước n mắt.

Nhưng Takuan đã tắt thở.

“Akiko, cậu báo động cho mọi người biết đi” Jack vừa nói vừa nhẹ nhàng hạ đầu Takuan xuống đất. Từ phía xa, bất ngờ có tiếng súng hỏa mai vang lên, chứng tỏ những suy luận vừa rồi của Lãnh chúa Takatomi đều đã trở thành sự thật. “Quân đội của Lãnh chúa Kamakura đã quay lại, lần này còn có cả bọn ninja nữa!”

Akiko gật đầu rồi nhanh chóng chạy ra sân.

Jack nghe tiếng thầy Masamoto hô vang, “Chúng ta đang bị tấn công! Hỡi các võ sĩ của trường Nhị Thiên Nhất Lưu, mau ra chặn cổng thành lại!”

Ngay sau đó là những tiếng hô vang đồng thanh “Bảo vệ chúa công! Xin mời các lãnh chúa trở về tháp trung tâm!”

Liên tục là những tiếng bước chân dồn dập băng qua cây cầu gỗ, tất cả samurai có mặt đều được triệu tập chiến đấu. Jack nghe tiếng Lãnh chúa Takatomi văng vẳng. “Emi ơi, con đang ở đâu đó?”

“Giờ chúng ta không làm được gì cho cậu ấy nữa đâu,” Jack vừa nói vừa kéo Emi ra khỏi cơ thể đã lạnh dần của Takuan. “Hãy trở về chỗ Lãnh chúa Takatomi đi.”

Nói đoạn nó giục cô bé trở về vườn, trong khi bản thân lại chạy theo hướng ngược lại.

“Cậu đi đâu đấy?” Emi sục sục hỏi.

“Tìm tên hung thủ đã sát hại cậu ấy!” Jack đáp rồi nhanh chóng chạy lên những bậc thang đá dẫn lên lớp tường phòng hộ nội thành.

Nó nhảy hai bậc một cho đến khi lên được chỗ bờ dốc và tuốt kiếm sẵn sàng.

Khu tường thành vắng vẻ đến dị thường. Lính canh đi đâu hết cả rồi?

Đột nhiên, có tiếng nổ lớn phía đông thành, nối ngay sau bằng một loạt pháo kích như thế hàng trăm khẩu đại bác châu đầu bắn cùng một lúc vậy. Ánh sáng chết chóc bao trùm toàn bộ lâu đài Osaka.

Đang chạy về hướng tường phòng hộ, Jack vô tình vấp phải vật gì đó trong bóng tối. Thì ra đó là xác của một võ sĩ bị cắt cổ chết tại chỗ. Chí ít nó cũng biết tại sao không thấy bóng dáng binh sĩ nào ở đây rồi.

Từ vị trí cao nhất khu tường nội thành, Jack dễ dàng nhận thấy vô số ngọn đuốc đang di chuyển về phía cổng chính khu ngoại thành dưới kia.

Lãnh chúa Kamakura đã mang toàn bộ đại quân của mình quay trở lại.

Cuộc tấn công trong đêm chính thức bắt đầu.

Hàng nghìn binh sĩ tập trung tại cổng thành cố giữ vững rào phòng hộ. Nhưng họ hoàn toàn không hay biết kẻ địch đã vào được bên trong từ lâu.

Một chiếc móc câu ba khía *kaginawa* lao vút lên trong không trung rồi bám vào góc tường ngay chỗ Jack đang đứng. Ngay lập tức, nó dùng thanh

katana chặt đứt dây thừng. Phần móc câu rơi cách xuống sàn, phần còn lại bị kéo trượt vào bóng đêm.

Jack nghiêng người nhìn xuống dưới, nhưng hầu như chẳng nhìn thấy gì cả. Nó chợt nhận ra đây chính là mưu kế của kẻ địch. Màn pháo kích vừa rồi chỉ là cái bẫy dụ lực lượng bảo vệ tập trung phía cửa đông, cũng như khiến mọi người tắt hết đèn trong thành phòng ngừa trường hợp tháp trung tâm trở thành mục tiêu hỏa công. Giờ đây bọn ninja mặc áo đen có thể dễ dàng tung hoành mà không cách nào phát hiện được.

Jack nhìn chăm chăm vào khoảng không bên dưới và phát hiện một điều thật khủng khiếp. Ánh trăng rằm chiếu rọi xuống đường hào bên dưới làm lộ những bóng người đang di chuyển trên mặt nước. Ngay phía bức tường chỗ nó đang đứng cũng không ít tên bám vào đu lên như nhện nhện.

Bất thành lĩnh, một cặp mắt lóe lên trong bóng tối. Tiếng vũ khí phóng ra réo lên trong không khí. Jack ngả ngay người về phía sau, chỉ vừa kịp tránh không bị chiếc phi tiêu đâm vào cổ họng. Bọn ninja đã lên đến khu tường phòng hộ rồi.

Không chút chần chừ, Jack dùng luôn thanh trường kiếm đang cầm trên tay, nhắm thẳng chân kẻ tấn công chém tới. Nhưng tên sát thủ dễ dàng nhảy lên cuộn người vượt qua đầu Jack. Hắn đáp xuống ngay sau lưng tung ra một cú đá vào lưng. Jack đổ gục xuống tường vì không chịu nổi cơn đau đớn. Nó nghe thấy tiếng gió rít lên nên ngay lập tức lăn sang bên né tránh theo phản xạ. Một tiếng đập mạnh vang lên ngay chỗ mới đây còn là đầu của nó khiến đá văng tứ tung lên không trung.

Jack liền bật dậy thủ thế. Tên sát thủ này dùng một cái lưỡi hái và một sợi dây xích. Hắn liên tục xoay vù vù sợi xích trên đầu rồi bất chợt thả ra phóng đến phía Jack. Khu tường thành nhỏ hẹp không có không gian tránh né nên Jack chỉ còn sự lựa chọn duy nhất là vùng kiếm đỡ đòn mà thôi. Kiếm của Jack bị đoạn xích quấn quanh và tên ninja dễ dàng tước món vũ khí này ra khỏi tay nó.

Tên sát thủ rít lên, vớt kiếm sang bên rồi tiếp tục xoay xích trên đầu như ban nãy, tay siết chặt lưỡi hái dự định sẽ khử Jack ngay khi không chế được nó.

Jack lập tức lùi lại. Vẫn còn thanh đoản kiếm *tantō* của ninja và cây *wakizashi* trong bộ song kiếm trong người, nhưng Jack biết nếu chờ đến lúc rút được chúng ra có lẽ nó đã bỏ mạng từ lâu rồi. Tên sát thủ tăng tốc chuẩn

bị phóng chiêu, nhưng Jack đã kịp tính toán chuyển động lao vào giữa vòng xích, tung một đòn quăng người *kuki-nage*.

Tên ninja hoàn toàn bất ngờ trước hành động của nó nên dễ dàng bị Jack nhắc bổng lên không trung. Cũng như vô số lần thầy Kyuzo đã lấy nó làm bị bông để thị phạm trước lớp, Jack lấy đà tung luôn người tên sát thủ lên không. Tên sát thủ rơi ra ngoài tường thành biến vào trong bóng đêm sâu thẳm, tiếng la hét thảm khốc nhỏ dần, rồi chỉ còn là tiếng va đập vào mặt nước khi hắn ta rơi xuống lòng hào bên dưới.

Jack vội vàng cầm thanh *katana* lên, nó còn không kịp ăn mừng đòn thể hoàn hảo mà mình vừa thực hiện. Trong lúc Jack quần thảo với tên ninja ban nãy thì đã có khá nhiều chiếc móc *kanigawa* khác xuất hiện trên gờ tường. Jack dùng kiếm cắt dây, nhưng ba tên ninja khác đã kịp leo lên ở khu tường cách đó một đoạn. Dĩ nhiên chúng chẳng bị ai ngăn lại cả vì tất cả lính canh đều đã chết dưới tay những tên đi trước mở đường. Lợi dụng bóng đêm để ẩn mình, những tên sát thủ nhanh chóng phóng về hướng tháp trung tâm.

Jack nhận ra rất có thể mục tiêu của chúng chính là ngài Satoshi và các lãnh chúa trong Hội Đồng Hiệp Chính. Khi mà toàn bộ quân chủ lực đã dồn xuống chống cự đại quân Kamakura bên dưới, sẽ chẳng còn bao nhiêu người ở lại bảo vệ cơ quan đầu não bên trong cả. Mà theo như những diễn biến vừa rồi, rõ ràng bọn ninja đã mai phục sẵn trong nội điện chờ mọi người rút vào ẩn náu.

Nó phải báo ngay cho thầy Masamoto mới được.

THÍCH KHÁCH

Jack phóng xuống cầu thang chạy ra khu vườn trà hoang vắng đến chỗ cổng chính nội thành, nơi Yamato và những học sinh khác của trường Nhị Thiên Nhất Lưu đang đứng gác.

“Cha cậu đâu? Thầy Masamoto đâu rồi?” Jack thở hồng hộc nói.

“Ông ấy đang hộ tống Lãnh chúa Takatomi vào tháp trung tâm ấy.”

“Bọn mình phải ngăn họ ngay!” Jack vừa nói vừa kéo tay Yamato đi cùng.

“Nhưng chúng ta được giao nhiệm vụ bảo vệ cổng thành rồi cơ mà,” Yamato phản ứng.

“Bọn ninja đã đu tường vào khu vực nội thành và rất có thể đã mai phục sẵn ở tháp trung tâm rồi,” Jack vội vàng giải thích. “Ngoài nhiệm vụ thì chúng ta còn có trách nhiệm phải bảo vệ cho Lãnh chúa Takatomi, cũng như thầy Masamoto nữa. Cậu là một samurai hay *ashigaru* đấy? Thôi mau lên nào!”

Nghe vậy Yamato bèn nắm chặt bồng trong tay rồi lao đi theo sau Jack.

Trong lúc chạy, Yamato đưa mắt nhìn quanh khu vườn trà được chiếu sáng bởi ánh trăng rằm rồi nói. “Tớ có thấy tên ninja nào đâu. Mà làm sao bọn chúng vượt qua mấy người lính canh trên tường thành được?”

“Họ chết hết cả rồi.”

Bọn chúng vừa đến chỗ cổng tháp thì ngay lập tức bị chặn lại bởi các võ sĩ tay lăm lăm gươm giáo.

“Các người là ai?” người sĩ quan chỉ huy lên tiếng.

“Võ sĩ của trường Nhị Thiên Nhất Lưu,” Yamato đáp.

“Chúng tôi có chuyện cần báo với ngài Masamoto.”

“Không ai được phép vào trong cả.”

“Nhưng cậu ấy chính là con trai ruột của ngài Masamoto mà,” Jack nài nỉ.

“Tôi nhắc lại là không ai được vào trong cả.” ông ta bắt đầu đặt tay lên chuôi kiếm.

“Nhưng bọn ninja đang đột nhập vào trong đó đấy!”

“Đừng có xảo ngôn. Quân địch còn chưa phá được cổng thành phía ngoài cơ mà.”

“Chuyện gì ồn ào ở đây vậy?” một giọng nói vang lên. Chính là thầy Hosokawa.

“Thưa thầy!” Jack điên cuồng vẫy tay với vị võ sư Kiếm Thuật.

“Cho họ qua đi,” ông ra lệnh và những người lính canh buộc phải miễn cưỡng lùi lại.

Jack và Yamato liền hối hả chạy qua cổng đến chỗ thầy Hosokawa.

“Thầy ơi, xin hãy báo lại ngay với thầy Masamoto là...”

Cha của Yamato cũng vừa bước xuống tới chân cầu thang.

“Hai đứa đang làm gì ở đây?” ông cao giọng hỏi. “Tại sao không đứng ở vị trí của mình?”

“Màn hãm thành bên ngoài chỉ là kế điệu hổ ly sơn thôi,” Jack liền thoảng. “Lãnh chúa Kamakura đã thuê ninja đến hành thích ngài Satoshi rồi.”

“Ai chứ thằng cha Kamakura đó thì cũng dám lắm,” thầy Masamoto gầm lên. “Thầy Hosokawa, phiền anh báo với lính canh đi tuần tra kĩ càng mỗi cửa sổ, tăng gấp đôi nhân lực bảo vệ Hội Đồng trên tầng sáu, và...”

“Không kịp nữa đâu,” Jack cắt ngang. “Bọn chúng đã lọt vào trong mất rồi.”

“Con có chắc không?” thầy Masamoto nhíu mày hỏi ngay.

Jack lập tức gật đầu. “Chính mắt con đã thấy chúng trèo tường vào trong, lính canh khu phòng hộ còn chưa kịp kéo chuông báo động thì đã bị giết hết cả rồi.”

Thầy Masamoto không hỏi gì thêm nữa. “Mau theo ta!”

Nói đoạn ông quay người phóng mình lên các bậc thang. Jack cùng Yamato cũng vội vàng đuổi theo sau, thầy Hosokawa ở lại điều động binh sĩ. Ba người chạy qua nhiều khu hành lang và cầu thang có lính phòng hộ khác để lên tới tầng sáu. Hai người trong số họ đuổi theo sau, nhưng lúc đó thầy Masamoto đã gặp được viên sĩ quan chỉ huy rồi.

“Không đâu thưa ngài, mọi việc vẫn hoàn toàn bình thường,” vị võ sĩ đáp. “Các lãnh chúa cũng như ngài Satoshi đã về phòng. Tôi còn cho điều động lính gác trước mỗi cánh cửa nữa.”

“Ngay lập tức cho người đi rà soát lại, bắt đầu từ tầng của ngài Satoshi cho tôi.”

Viên sĩ quan bèn cúi đầu rồi nhanh chóng thực hiện mệnh lệnh.

“Chúng ta sẽ phụ trách tầng này,” thầy Masamoto nói với Jack và Yamato. “Dù gì vẫn phải ưu tiên Lãnh chúa Takatomi lên hàng đầu.”

Cả ba người chạy theo hành lang rồi rẽ phải. Toàn bộ tháp trung tâm lúc này đều tối tăm mờ ảo. Toàn bộ đuốc đều đã được dập tắt, chỉ còn lại tia sáng yếu ớt của các ngọn nến được thả rải rác quanh tường và ánh trăng lọt qua những chiếc cửa sổ vốn đã ít ỏi mà thôi. Hiểm họa có thể xảy đến ở bất kì góc ngách nào. Thầy Masamoto dẫn đường đi trước.

“Nhớ cảnh giác đấy,” ông thì thầm. “Phòng Lãnh chúa Takatomi ở ngay hành lang phía trước thôi.”

Nói đoạn họ tiếp tục di chuyển, Jack bất giác thấy rùng mình. *Chẳng phải vừa nãy viên sĩ quan chỉ huy nói đã sai người đứng gác trước mỗi cánh cửa rồi sao?*

Đang trong dòng suy nghĩ, nó trượt trên sàn nhà bằng gỗ trơn bóng ngã chổng gọng. Thầy Masamoto lập tức quay lại, hai tay cầm cặp song kiếm trong tư thế sẵn sàng.

“Đã bảo là phải thật cảnh giác rồi mà!” ông trừng mắt nhìn Jack mắng.

Rồi không một chút chậm trễ, ông cứ thế đi luôn, Yamato cũng cố gắng bám sát cha mình. Jack lồm cồm bò dậy, tay nó chạm phải thứ gì đó ướt và nhầy nhầy. Jack đưa lên nhìn, hóa ra cả bàn tay nó dính đầy những máu. Nó bèn lần theo dấu vết mờ mờ dưới ánh trăng dẫn đến một cánh cửa gỗ. Jack mở then nhìn vào và thấy ngay xác một binh sĩ, cổ họng bị cắt đứt hệt như những lính canh trên trường phòng hộ ban nãy vậy.

“Mọi người ơi!” nó cố lấy lại bình tĩnh hô to.

Thầy Masamoto và Yamato lập tức quay lại chỗ nhà kho có xác chết mà Jack vừa phát hiện. Jack đã kéo tiếp cánh cửa không còn ai canh giữ để tiến vào bên trong. Một người đàn ông nằm bất động trên sàn nhà, vũng máu tươi thấm đỏ rực cả tấm chiếu *tatami* bên dưới.

“Lãnh chúa Yukimura!” thầy Masamoto đẩy Jack ra xem xét.

Cánh cửa nối sang phòng bên cũng chỉ khép hờ. Thầy Masamoto giật mạnh nó ra, và lại phát hiện thêm một nhân vật nữa của Hội Đồng Chấp Chính bị thắt cổ chết nằm sòng xoài trên sàn.

Bên ngoài chợt có tiếng kêu cứu, cả ba thầy trò lại quay ngược trở ra phóng đến phòng Lãnh chúa Takatomi. Hai người lính đứng cánh trước cửa đã chết tự bao giờ. Thầy Masamoto lập tức xông vào.

Bên trong là có ba tên ninja đang bao vây tấn công, Lãnh chúa Takatomi nằm trên sàn, máu tuôn ra xối xả trên cánh tay bị thương. Emi cũng ở cùng cha, tay lăm lăm thanh đoản kiếm *tantō* của ninja, quyết bảo vệ cha đến hơi thở cuối cùng.

Thầy Masamoto vung kiếm chém chết tươi một tên ninja trước cả khi chúng kịp nhận ra tình hình. Tên thứ hai chém kiếm xuống Lãnh chúa Takatomi, nhưng thầy Masamoto đã kịp dùng đoản kiếm *wakizashi* cản lại, gạt đòn tấn công, bảo vệ chúa công của mình. Điên tiết vì hồng ăn, tên ninja chuyển sang tấn công vị võ sư, buộc ông phải lùi sang phòng kế bên.

Lợi dụng thời cơ, tên sát thủ thứ ba phóng ngay đoản kiếm đâm tới tim Lãnh chúa Takatomi. Jack còn cách đó một đoạn nên không kịp ra tay. May mà Yamato đã kịp dùng đầu bồng đập mạnh vào cổ tay tên ninja trước khi hấn hoàn thành được ý đồ. Có vẻ như cú đập đã khiến tay hấn bị gãy, lưỡi dao truy thủ của hấn rơi xuống đất sát bên cạnh người Lãnh chúa Takatomi.

Dù vậy tên sát thủ vẫn phản đòn rất nhanh. Hấn tung ngay một cú đá vào thẳng ngực Yamato khiến cậu bay người ra phía sau. Được thể, tên ninja rút luôn cây *tantō* sau lưng ra định xiên ruột Yamato.

Jack vội vàng xông đến đỡ đòn. Cùng lúc đó, Emi cũng đâm phập con dao đang cầm trên tay vào chân tên ninja khiến hấn gầm lên đau đớn. Đã bị thương lại bất lợi về quân số, tay sát thủ bèn phóng người qua cửa thoát thân.

“Mau đuổi theo!” thầy Masamoto ra lệnh sau khi dùng thanh *katana* kết liễu đối thủ của mình.

Jack lập tức chạy theo tên sát thủ ra hành lang. Hấn rẽ vào một góc tường, nhưng ngay khi Jack đuổi đến nơi thì chẳng còn thấy bóng dáng hấn đâu cả.

“Hấn chạy đâu rồi?” Yamato cũng vừa đuổi kịp Jack.

Jack đảo mắt cố tìm xem liệu tên ninja có thể ẩn nấp ở đâu. Vài giây sau Yamato bất ngờ phát hiện có vệt máu dính trên cửa sổ. Một trong những

thanh chắn đã bị cắt đứt tự bao giờ. Jack nghiêng người nhìn ra thì thấy máu vương vãi khắp trên các viên ngói xung quanh.

“Này, cậu có biết tại mình đang ở tầng mấy không đó?” mặt Yamato tái nhợt đi khi nghĩ đến cảnh phải ra ngoài đó đuổi theo tên sát thủ.

Jack biết bản mình mắc chứng sợ độ cao. “Cậu cứ ở đây trông chừng, biết đâu lại có tên khác tẩu thoát qua đây.”

Nói đoạn nó trèo ra cửa sổ rồi bước xuống tấm mái cong bên ngoài. Trong đêm tối, có cảm tưởng vị trí này cách mặt đất một khoảng dài bằng cả đại dương. Dù không sợ độ cao như Yamato, nhưng Jack biết chỉ cần mắc phải dù chỉ một sai lầm nhỏ nhất, nó sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Cách đó một đoạn, tên ninja đang rón rén bước đến chỗ tiếp giáp giữa mái tầng sáu và tầng năm. Jack cũng nín thở trườn theo hắn. Ra đến chóp, tên ninja nhận thấy có người đuổi theo. Hắn không chạy nữa, mà quyết định lấy chiếc ống tre ra khỏi đai lưng ngấm bần.

Jack biết mình chỉ có vài giây để thoát thân. Không còn sự lựa chọn nào khác, Jack đứng luôn dậy chạy như bay về phía tên sát thủ. Nó húc mạnh khiến cái ống rơi khỏi tay tên ninja. Va chạm này làm cả hai lăn ra gần sát mép của chiếc mái, mỗi lúc một nhanh dần lên. Jack cố bám lấy tất cả những gì có thể. May thay, đúng vào thời khắc quyết định, nó tóm được chỗ chạm vàng trang trí nên dừng lại kịp.

Tên sát thủ không may mắn như vậy, cổ tay hắn đã bị gãy sau cú đập của Yamato nên không thể bám vào bất cứ vật gì. Hắn rơi ra khỏi mái nhà rồi biến mất hẵn. Sau một hồi im lặng, cuối cùng cũng có tiếng cơ thể người đập mạnh xuống đất vọng lên như thể đến từ một nơi xa xăm.

Jack trèo trở ra khu vực an toàn, thở phào nhẹ nhõm. Nó cũng mong rằng tên vừa rồi chính là kẻ đã sát hại Takuan.

“Thích khách!”

“Bảo vệ chúa công!”

Một tiếng nổ lớn kéo theo khói bay mù mịt ra khỏi cửa sổ tầng trên cùng.

Vài giây sau, bóng người đội mũ trùm đầu màu đen xuất hiện, hắn ta di chuyển êm ái và khéo léo dọc theo các tấm ngói, nhảy theo kiểu chữ chi xuống các tầng lầu bên dưới.

Jack đứng ngay dậy, cầm chặt thanh trường kiếm trong tay. Lần đầu tiên trong đời nó có được lợi thế bất ngờ trước một tên ninja. Hắn sẽ không bao giờ ngờ đến việc ở đây còn có một võ sĩ chờ sẵn được.

ĐỪNG BAO GIỜ CHẦN CHỪ

Tên sát thủ tiến đến gần chỗ Jack. Qua khe hở trên chiếc mạng che mặt màu đen, con mắt duy nhất màu xanh lá bống lóe sáng, cái nhìn pha trộn giữa kinh ngạc và căm tức.

“Một thằng võ sĩ mà cũng học đòi làm ninja cơ à!” Độc Nhân Long rút lên rồi bắt đầu cười man dại.

Jack bỗng thấy run tay. Nó không lường trước việc sẽ gặp lại tên tử thù này ở đây hôm nay.

Độc Nhân Long bình tĩnh bước về phía Jack.

“Đứng yên đó!” nó nắm chắc kiếm trong tay la lớn.

“Phải nói là tao thấy rất bất ngờ,” Độc Nhân Long thừa nhận, vẫn lầm lũi tiến tới. “Tao kinh ngạc cả vì sự có mặt của mày tại đây, lẫn việc mày cứ dai dẳng sống mãi đến tận bây giờ. Những thằng khác không có mạng lớn được như thế đâu.”

“Chính mi đã giết Takuan!?”

“Võ sĩ chết dưới tay ta phải đến hàng vạn,” hắn đáp lại. “Và ta chẳng cần biết tên của chúng làm cái gì cả.”

Thái độ của tên sát nhân khiến lửa giận trong Jack càng thêm sôi sục. “Tại sao mi lại ra tay với Takuan? Cậu ấy đã phạm phải tội gì?”

“Chẳng gì hết. Đúng ra mày mới là mục tiêu của tao, thằng nhóc đó chỉ xui xẻo cản đường thôi. Nếu cần một cái lí do thì nó chết chính là vì mày đấy.”

Jack vật lộn với dòng suy nghĩ. Chẳng lẽ chính nó là nguyên nhân đặt mọi người vào vòng hiểm nguy? Không đúng, cuộc tập kích này đâu liên quan gì đến nó. Bọn chúng đến đây để hành thích Satoshi và Hội Đồng Chấp Chính cơ mà.

“Ta tưởng mi là đồng lõa với Cha Bobadillo chứ? Tại sao lại đi tấn công phe của người thuê mình?”

“Tao chẳng làm việc cho ai cả,” Độc Nhân Long vặn lại. “Cứ có tiền thì tao sẵn sàng phục vụ thôi.”

Một tia sáng lóe lên từ bên hông tên sát thủ. Chỉ nhờ có phản xạ tự nhiên mà Jack mới kịp thời vung kiếm lên chặn chiếc phi tiêu lại. Vừa lúc thứ vũ khí hình sao này bị văng đi thì Độc Nhân Long cũng phóng tới, nhưng Jack đã chuẩn bị sẵn nên dễ dàng chặn đứng tên ninja, lưỡi kiếm ấn ngay trước cổ của hắn.

“Lại một lần nữa mày khiến tao thấy bất ngờ đấy, ngoại quốc,” Độc Nhân Long thản nhiên bình luận như thể chẳng có chuyện gì đáng ngại cả. “Một thanh kiếm dài không phải là thứ vũ khí để dùng trên mái nhà, vậy mà mày vẫn làm rất tốt. Tiếc, tiếc quá. Nếu học nhẫn thuật, mày sẽ còn lợi hại hơn thế nhiều.”

“Nói đi, mi giấu *hải đồ* ở đâu?”

“Tao không giữ thứ đấy. Hơn nữa mày cũng biết nó đang nằm trong tay ai rồi. Đi mà hỏi hắn ấy.”

“Vậy ra Cha Bobadillo đúng là chủ mưu đằng sau vụ này?”

Độc Nhân Long nhanh chóng xác nhận. “Ông ta không chỉ trả tiền thuê tao lấy vật đó, mà còn muốn lấy mạng mày nữa cơ.”

Jack lạnh cả sống lưng khi cuối cùng cũng biết được sự thật.

“Quả là một tay tu sĩ lợi hại,” Độc Nhân Long cười lớn. “Có điều còn phải xem mày có đủ khả năng giết tao không đã.”

Nhìn vào mắt tên sát thủ, Jack không thấy một chút dấu hiệu nào của sự sợ hãi, dường như linh hồn con người này chỉ đen kịt một màu tàn độc. Độc Nhân Long là kẻ thù đã siết chết cha Jack ngay trước mặt nó. Hắn cũng là người đã lấy đi mạng sống của Tenno, anh trai Yamato, và cô hầu gái vô tội Chiro. Độc Nhân Long không chỉ phá nát cuộc đời Jack, mà còn rất nhiều người thân thiết xung quanh nó nữa. Tất cả những đau đớn, mất mát, đày đọa mà nó phải gánh chịu suốt ba năm qua như sục sôi trong huyết quản, sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nó khổ luyện võ thuật chính là vì khoảnh khắc này.

“Có, có đấy,” Jack nín thở ấn lưỡi kiếm vào cổ tên ninja.

“Tao không tin,” Độc Nhân Long thách thức. “Nếu mày dám thì đã ra tay từ lâu rồi. Còn nhớ trước đây tao đã nói gì chứ, đừng bao giờ chần chừ!”

Bất chợt, một ninja khác xuất hiện từ phía sau lưng, túm lấy Jack kéo ra sau rồi quăng luôn nó lăn sang bên. Jack không còn giữ được thanh *katana*

trên tay nữa, nó chỉ biết nhìn trường kiếm của mình rơi ra ngoài mái ngói mà biến mất vào trong khoảng không đen kịt.

Jack cố ghì chặt gót chân vào các viên ngói, may mắn cản được đà rơi xuống của mình. Chỉ vài giây sau, tên ninja thứ hai cũng phóng xuống vị trí ngay gần chỗ Jack. Nó đứng dậy định tấn công. Nhưng nó đang đứng ở chỗ dốc, rõ ràng bất lợi hơn hẳn kẻ địch.

Độc Nhân Long xuất hiện ngay phía trên nó. Đứng dưới ánh trăng, tên sát thủ càng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Một bóng ma trong đêm tối.

“Nộp mạng đi, ngoại quốc,” hắn rít lên, thanh đoản kiếm *tantō* lăm lăm trong tay. “Mày hết đường thoát rồi.”

Jack liếc qua rìa mái xuống khoảng sân bên dưới. Khoảng cách phải nói là rất, rất xa.

“Trên kia!” một giọng nói lạ vang lên.

Một trận mưa tên phóng tới chỗ bọn họ. Jack lăn mình tìm chỗ ẩn náu, những mũi tên thép liên tục va vào tường và mái ngói càn cạch. Lúc mọi việc đã êm, Jack nhìn lên thì chẳng còn thấy Độc Nhân Long đâu nữa.

Tên ninja còn lại cũng đang men theo sườn mái mà trốn.

Jack nhanh chóng đuổi theo trong lúc các mũi tên vẫn liên tục được bắn ra. Tên ninja nhảy xuống tầng dưới, lướt đi trong không khí nhẹ nhàng như dơi bay. Lúc đuổi đến nơi, Jack mới nhận ra thực chất vị trí được gọi là gần nhất giữa hai tầng này vẫn có một khoảng cách phải nói là rất xa. Nhưng đối ý bây giờ đã quá muộn rồi.

Jack phóng xuống, tiếp đất rất nặng nề. Các viên ngói chỗ nó hạ xuống vỡ tung tóe trước sức ép khiến Jack cũng mất luôn thăng bằng, trượt qua cả tên ninja, có lẽ khó thoát cảnh tan xương.

Nhưng tên ninja kia lại lao tới nắm tay nó kéo lại vừa kịp lúc.

Jack lơ lửng giữa hai tầng mái cao chót vót trên không. Bên dưới, nó nhận thấy bóng tên Độc Nhân Long phóng từ tầng thấp hơn sang tòa kiến trúc gần đó. Khoảng cách nhảy này quả thật khó mà tưởng tượng nổi, ấy vậy mà tên sát thủ vẫn nhẹ nhàng hạ cánh rồi biến mất trong bóng đêm. Nếu rơi xuống dưới đó, Jack không nghĩ nó sẽ may mắn được như vậy.

Tim đập thình thịch trong lồng ngực, Jack nhìn lên và thấy một bàn tay đeo găng đang nắm chặt cổ tay nó. Người này vừa liếc mắt nhìn Jack qua chiếc mạng che mặt, vừa vung nó sang một bên. Jack chợt nhận ra điều gì sắp xảy đến với nó.

Tên ninja đã buông tay.

THÂN PHẬN THỨ HAI

Jack rơi thẳng xuống phía dưới, la hét trong sợ hãi trong lúc tốc độ mỗi lúc một tăng nhanh. Vài giây sau, nó va mạnh, nhưng không phải xuống đất, mà là mái của tầng thấp thấp hơn.

Nó nằm yên bất động, sốc đến độ không thể nhúc nhích nổi.

Sau khi dần hồi tỉnh, nó chợt nhận ra ánh sáng của một vật bằng kim loại ngay bên cạnh. Thì ra chính là thanh *katana* của nó đang bị mắc kẹt giữa hai lớp ngói. Jack chậm rãi tiếp cận rồi nắm chặt chuôi kiếm. Đã có vũ khí trong tay, nó có cảm giác như được tăng thêm sức mạnh.

Jack đứng thẳng dậy giắt kiếm vào vỏ đeo ở đai lưng. Nó phải tìm cách leo trở lên tầng sáu. Jack chậm rãi men theo gờ tường tháp trung tâm. Đảo mắt nhìn quanh, nó nhìn thấy tên ninja ban nãy đang tiến về phía mình, vẫn chưa bị phát hiện nên Jack bèn ngồi thụp xuống, lợi dụng bóng mái tầng trên để ẩn nấp. Nó rút thanh đoản kiếm *tantō* mai phục sẵn. Đúng lúc người kia đến góc tháp, nó nhảy ngay ra ép chặt vào tường, ấn kiếm chặn ngay cổ họng. Thanh quý kiếm loé sáng trong ánh trăng như đang thèm khát được uống máu.

“Đừng!” một giọng nữ vang lên.

Jack sửng sờ nhìn vào cặp mắt đen láy của kẻ thù.

“*Akiko?*” nó thì thầm như thể không dám tin vào sự thật.

Cô gái gật đầu rồi kéo mặt nạ che mặt ra, mái tóc dài đen mượt buông xuống đôi bờ vai.

“Ch... Cho tớ giải thích,” cô bé ấp úng, sợ hãi nhìn xuống con dao vẫn kề sát cổ mình.

“Cậu cũng làm phản... như thằng Kazuki sao!?” tay Jack run bần bật bởi chấn động quá lớn.

“Không, tớ không có! Chúng ta vẫn ở cùng chiến tuyến với nhau.”

“Nếu vậy thì tại sao cậu lại mặc trang phục ninja? Tại sao lại cứu mạng Độc Nhân Long?”

“Không, người tớ cứu lúc đó thật ra là cậu,” Akiko nhấn mạnh. “Tên Độc Nhân Long vốn thủ sẵn đoản kiếm trong tay áo, nếu chậm một bước hắn đã đâm cậu rồi.”

“Lúc đó tớ đã chuẩn bị ẩn kiếm giết hắn rồi, nhưng cậu vẫn ra tay tấn công! Dựa vào cái gì để tin lời cậu nói là thật đấy? Vừa nãy thôi cậu còn thả tay cho tớ rơi xuống nữa!”

Akiko lắc đầu lia lịa. “Nếu muốn lấy mạng cậu thì tớ cứ thế thả luôn cho rồi, tại sao lại phải đưa vào bên trong tháp chứ,” cô bé giải thích, ánh mắt như muốn van xin Jack hãy tin lời mình. “Còn nhớ lần cậu bị tập kích trong rừng tre không? Chính tớ là ninja áo đen đã giúp đỡ cậu đấy.”

Jack thấy tim mình như chia làm hai nửa. Nó khao khát muốn tin lời cô bé, nhưng sự thật rõ ràng này làm sao có thể phủ nhận đây.

Akiko là một ninja. Cô ấy là kẻ thù.

“Cậu hoàn toàn có thể báo cho tớ biết Độc Nhân Long có thủ kiếm trong áo mà?”

Akiko quay sang bên, không dám nhìn vào ánh mắt nó nữa. “Tớ không thể để cậu giết người này.”

Jack thấy như cả thế giới quay cuồng. Akiko không chỉ là một ninja, mà còn trực tiếp bảo vệ Độc Nhân Long, kẻ thù giết cha của nó nữa. Bất giác lửa hận trong tim bùng lên dữ dội, thanh đoản kiếm trong tay rung lên như thôi thúc nó nhanh chóng cắt cổ kẻ đã dối lừa mình.

“Xin cậu làm ơn cất thanh quý kiếm đó đi mà,” cô bé thì thầm sợ sệt khi nhìn thấy ánh mắt Jack. “Tớ hứa sẽ giải thích hết tất cả.”

Bây giờ Jack mới nhận thức rõ ràng việc mình đang làm. Người này là Akiko, người bạn thân thiết nhất của nó. Nó phải tin cô bé mới đúng chứ. Tựa như phá bỏ được lời nguyền, lửa giận trong lòng Jack cũng nhanh chóng nguôi ngoai.

“Tớ không thể để cậu giết Độc Nhân Long,” cô bé bắt đầu nói khi Jack đã chịu hạ dao cất đi. “Hắn là người duy nhất biết tung tích em trai tớ.”

“Nhưng Jiro vẫn đang ở Toba mà,” Jack vặn lại.

“Ý tớ là Kiyoshi, đưa em út cơ.”

“Sao cậu bảo Kiyoshi chết lâu rồi?”

“Tớ chỉ nói là đã đánh mất đứa em trai thôi,” cô bé đĩnh chính.

“Thế cậu cầu nguyện ở Long An Tự là vì cái gì?”

“Tớ cầu cho thằng bé được an toàn trở về nhà. Đêm Độc Nhân Long giết Tenno, hẳn cũng đồng thời bắt cóc luôn em trai tớ.”

Bất chợt có tiếng reo hò phía sau khiến Jack và Akiko phải cúi xuống sát hơn để tránh bị toán cung thủ này phát hiện.

“Lần đó cả nhà tớ tới Kyoto thăm thầy Masamoto. Tớ còn nhớ bị một tiếng động trong vườn đánh thức nên mới chạy ra và thấy một bóng đen đứng cạnh Tenno, tay lăm lăm đoản kiếm. Lúc đó tớ còn quá nhỏ nên không thể giúp đỡ được gì. Chỉ có thể giương mắt nhìn tên sát nhân từ từ ấn mũi kiếm vào tim Tenno thôi.”

Nói đoạn cô bé trào nước mắt, nắm chặt tay run run khi nhớ đến kỉ niệm đau buồn. Jack hiểu cái cảm giác này hơn ai hết, vì chính bản thân nó cũng đã phải nếm trải một lần rồi. Cho đến tận giờ này nó vẫn đau đớn khôn nguôi mỗi khi nhớ đến việc đã đứng như trời trồng nhìn Độc Nhân Long xiết chết cha mình như vậy. Cũng như Akiko, nó không đủ sức kháng cự tên sát thủ.

“Sau đó hẳn quay lại nhìn tớ, máu liên tục rỉ ra từ con dao trên tay. Tớ vẫn còn nhớ mãi những vệt đỏ như cánh hoa hồng in trên đá trắng đó. Tớ đã chạy trốn. Dù biết mình không được để Kiyoshi ở lại một mình, nhưng tớ quá sợ hãi. Đến lúc đánh thức thầy Masamoto dậy thì Độc Nhân Long đã bốc hơi đi mất. Và em trai tớ cũng vậy,”

“Cho tớ xin lỗi,” Jack nắm tay Akiko an ủi. “Nhưng tại sao cậu lại học nhẫn thuật?”

“Đây vốn là ý tưởng của thầy Masamoto.”

Jack sững sờ nhìn Akiko. “Ông ấy biết chuyện này?”

Akiko khẽ gật đầu. “Thầy ấy chính là người đã giới thiệu tớ với nhà sư tại chùa Long An Tự. Người này vốn là đại tông sư của tộc Koga. Hay nói chính xác hơn thì đã từng giữ chức vụ đó cho đến khi đi tu. Để đáp lại ân nghĩa của trường Nhị Thiên Nhất Lữ đối với Long An Tự, ông ấy chấp thuận đào tạo tớ trở thành một ninja.”

“Đấy, tớ biết ngay ông ta không phải người bình thường mà!” Jack thốt lên, hình ảnh của người đàn ông có bàn tay như lưỡi dao hiện lên rõ mồn một trong đầu nó. “Tớ đã hiểu những kĩ năng phi thường của cậu là từ đâu

mà có. Nhưng mà tại sao lại phải nói dối như vậy, chẳng lẽ tớ không đáng để cậu tin tưởng hay sao?”

“Đừng nói vậy, tớ tin tưởng cậu hơn bất kì ai trên đời này, Jack ạ,” Akiko nắm tay nó khẩn thiết nói. “Và tớ cũng đâu có lừa gạt cậu. Đó chỉ là hai mặt của cùng một vấn đề thôi. Thật sự tớ có nhờ nhà sư giúp đỡ về mặt tinh thần, nhưng ngoài ra cũng học nhẫn thuật của ông ấy nữa. Cậu biết đấy, chuyện này có liên quan đến an nguy tính mạng, nên tớ không thể tiết lộ cho người thứ hai.”

“Nhưng thầy Masamoto suy nghĩ thế nào mà lại bảo cậu lao đầu vào nhẫn đạo thế?”

“Sau lần bọn mình ngăn kế hoạch hành thích Lãnh chúa Takatomi của Độc Nhãn Long hai năm về trước, thầy ấy nhận ra rằng thời cuộc bây giờ đã đổi thay. Muốn hiểu được kẻ địch, chúng ta phải trở thành chính họ.”

“Tất nhiên tớ phải bám ngay lấy cơ hội này. Tớ tin rằng Độc Nhãn Long vẫn chưa giết Kiyoshi. Và điều này lại càng được củng cố thêm khi nhà sư ở Long An Tự cũng kể về một cậu bé thuộc tầng lớp võ sĩ đã gia nhập vào gia tộc ninja núi Iga. Thông qua Độc Nhãn Long, tớ vẫn có cơ hội tìm lại em trai của mình.”

“Nhưng đã nhiều năm trôi qua rồi, làm sao cậu nhận ra thằng bé?”

“Làm sao tớ quên Kiyoshi cho được. Cho dù họ có cạo trọc đầu rồi đổi tên nó đi chẳng nữa, chỉ cần được gặp là tớ sẽ biết ngay thôi. Hơn nữa, nó có một cái bớt hình cánh hoa anh đào ngay sau lưng đấy mà.”

Cô bé mỉm cười khi nghĩ đến viễn cảnh tươi đẹp đó.

“Thế thầy Masamoto có định giao cho cậu các nhiệm vụ ám toán không vậy?” Jack ngập ngừng hỏi.

Akiko lắc đầu. “Nhiệm vụ duy nhất của tớ chỉ là thu thập tin tức mà thôi.”

Một mũi tên cắm phập vào bờ tường trên đầu chúng.

“Thôi tớ phải đi đây,” cô bé vừa nói vừa kéo khăn trùm đầu trở lại. Rồi nhanh chóng phóng đi trên rìa mái, hòa mình vào đêm tối.

THÁNH LỄ BAN PHÚC

Sáng hôm sau, Jack vận bộ trang phục chiến đấu của mình đứng cạnh Yamato và Yori trước đền Hokoku. Trời mưa lất phất hòa quyện cùng dòng nước mắt trên khuôn mặt các võ sinh dự lễ hỏa thiêu Takuan.

Thầy Masamoto và các võ sư khác của trường Nhị Thiên Nhất Lưu đứng thành vòng bán nguyệt xung quanh thi thể đã được mặc bộ kimono trắng của Takuan. Lúc những tia nắng đầu tiên của buổi bình minh tiến dần vào sân đền thì thầy Yamada cũng thắp hương, rồi khấn kinh cầu nguyện. Bên ngoài, tiếng pháo kích của quân địch vẫn liên tục gầm rú.

Sau khi thầy Yamada đã hoàn thành phần nghi lễ, thầy Masamoto cất cao giọng tuyên bố với toàn trường.

“Cái chết là một phần của con đường võ sĩ đạo. Takuan là người đầu tiên ngã xuống, và sẽ còn những người tiếp theo nữa. Nhưng trò ấy sẽ mãi mãi ở trong tim chúng ta.”

Jack nghe tiếng Emi sụt sịt khóc. Đến nó cũng nghẹn ngào cuống họng khi nhớ đến Takuan, một chàng trai lịch thiệp, tốt tính, và nhất là làm thơ *haiku* rất hay.

Cô Nakamura bước lên phía trước, khuôn mặt khắc khổ của cô cũng tái nhợt như mái tóc dài màu trắng của mình vậy. Cô nhìn mặt con trai lần cuối, rồi run run châm lửa cho giàn hỏa thiêu. Khung gỗ nhanh chóng bắt lửa thiêu cháy toàn bộ cơ thể Takuan thành tro, màn khói bay lên tầng mây như đưa lối cho cậu đến thiên đường.

Toàn thể học viên trường Nhị Thiên cúi đầu tưởng niệm người bạn đã mất. Đến lúc này, cơn mưa chợt ngừng, như thể bầu trời cũng khóc hết nước mắt rồi vậy. Sau đó các võ sư dẫn đường đưa mọi người trở về doanh trại. Tại đây họ lại đứng vào hàng ngũ chờ thầy Masamoto phát biểu.

“Takuan đã không ra đi một cách vô ích,” ông lên tiếng. “Chính cái chết của trò ấy đã cảnh tỉnh cho chúng ta về cuộc tập kích của bọn ninja, qua đó cứu mạng ngài Satoshi khỏi tay đám thích khách. Hôm nay, ta muốn những

người còn lại cũng có được tinh thần hi sinh cao cả, và lòng trung thành tuyệt đối như vậy.”

Jack vốn đã biết tin Satoshi còn sống từ đêm qua. Sau khi Akiko rời khỏi, nó cũng leo trở lên tìm gặp Yamato. Chính cậu đã thở phào nhẹ nhõm thông báo mưu đồ của tên Độc Nhân Long đã thất bại. Vụ nổ mà nó nghe thấy từ tầng trên chỉ là tiếng bom khói tên ninja quăng ra hòng thoát thân mà thôi. Dù lần này đã có hai vị trong Hội Đồng Chấp Chính bị giết nhưng Lãnh chúa Takatomi vẫn sống sót, thương thế của ông cũng chưa đến mức nguy hiểm tính mạng.

“Nguồn tin của ta báo rằng đêm nay quân địch sẽ tiếp tục tổ chức hãm thành,” thầy Masamoto vừa nói vừa nhìn về phía Akiko, người vừa mới trở về đứng vào cuối hàng. Mắt Akiko thâm quầng rõ rệt, Jack tự hỏi hôm qua cô bé có được ngủ hay không.

“Chúng ta cũng biết được hôm qua bọn ninja đã giả dạng quân của Lãnh chúa Yukimura đột nhập vào trong từ sớm, trốn sẵn trong nhà kho chờ đến tối. Bọn chúng có thể gây rối rồi bỏ chạy được một lần, nhưng sẽ không bao giờ còn có lần thứ hai. Hội Đồng đã quyết định chiến đấu tổng lực với quân địch. Lần này chúng ta sẽ là những người tấn công. Hỡi các võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu, hãy cùng ta tiến lên - vì VINH QUANG!”

Mọi người liền đồng thanh hô vang, “VÌ VINH QUANG!”

Sau đó thầy Hosokawa ra hiệu lệnh tập trung rồi chia các võ sinh ra làm các tiểu đội do các võ sư dẫn đầu.

“Lần này họ quyết định đặt cược rồi,” Taro thì thầm trong lúc đội mũ và đeo mặt nạ che mặt.

“Ý anh là sao?” Jack hỏi ngay.

“Có lẽ hôm qua tường thành đã bị hư hại rất nặng nên Hội Đồng mới buộc phải đi nước cờ liều lĩnh như thế này. Anh chỉ mong họ vẫn nhận thức được mình đang làm gì.”

Lúc mọi người băng qua bờ hào khu nội thành thì tiếng pháo kích cũng bắt đầu to dần. Lúc di chuyển qua khu tường phòng hộ bên ngoài, Jack nhận thấy phía trên có cắm rất nhiều cờ hiệu. Ngoài những tấm gia huy của các vị võ sĩ chiến đấu phục vụ Satoshi, ở đây còn có không ít hình ảnh Thánh Giá, Chúa Giê-su, và cả Thánh James của Tây Ban Nha nữa. Mấy thứ cờ hiệu Ki-tô giáo này vốn rực rỡ nên lại càng nổi bật trên bờ tường màu xám của thành Osaka. Lãnh chúa Kamakura sẽ chẳng mấy hứng thú với màn biểu tượng thanh thế tôn giáo nước ngoài này đâu.

Càng đến gần cổng chính, sức tàn phá của chiến trận lại càng rõ rệt hơn. Đầu tiên là những bức tường thành bị pháo kích làm cho hư hỏng, rồi đến các võ sĩ máu me bê bết trên áo giáp. Trên đường gia nhập đoàn quân đang chuẩn bị ra trận, họ còn nhìn thấy nhiều toán thương binh khác. Nhiều người bị chém vào mặt, số khác trúng tên vẫn còn chưa được rút ra, đó là còn chưa kể đến những người đang hấp hối, hay bị mất tay chân, ruột gan đổ cả ra ngoài. Một vài tu sĩ dòng Tên và thầy dòng Franciscan cũng đang thực hiện thánh lễ cho những người xấu số, khuôn mặt họ lộ rõ vẻ u buồn.

Hành quân trên con đường dài dọc theo bờ tường phòng hộ. Jack có thể thấy những binh lính đang lấp tên, chuẩn bị đạn hỏa mai, hay xếp đá ném xuống bên dưới. Nó biết chẳng còn bao lâu nữa là đã đến chiến trường rồi.

Đột nhiên quang cảnh bình nguyên Tennoji dần hiện ra qua các lỗ hồng trên tường. Không khí chiến trận sục sôi với làn khói mỏng, tiếng pháo nổ, rừng gươm đao và cờ hiệu. Hàng nghìn võ sĩ cùng lúc hô vang, xác chết chất đống dưới lòng hào. Đi thêm một đoạn thì cảnh tượng địa ngục trần thế này lại tạm lắng xuống.

Ra đến cổng, thầy Masamoto ra hiệu dừng lại. Một tu sĩ Thần đạo bước đến chào hỏi rồi làm nghi lễ cầu khẩn thần chiến tranh Hachiman, xin phù hộ cho các võ sĩ trẻ được an toàn, và mang thắng lợi về cho phe mình.

Ngoài ra, còn có vài tu sĩ dòng Tên, và thầy dòng Tây Ban Nha đứng hai bên lối ra dùng các nghi lễ Công giáo ban phước cho các chiến binh đang bước qua cánh cổng cuối cùng dẫn đến chiến trường. Điều làm Jack ngạc nhiên nhất là Cha Bobadillo cũng có mặt trong số này. Vừa thấy thầy Masamoto, ông ta lập tức bước đến trò chuyện riêng.

Jack tò mò không biết con rắn độc này lại đang định giở trò gì. Dù đã kể cho Akiko và Yamato nghe về mối liên hệ giữa ông ta và Độc Nhân Long, nhưng nó vẫn chưa có cơ hội cảnh báo cha đỡ đầu của mình về vấn đề này. Một phần cũng vì nó không có chứng cứ trong tay. Nếu bảo là chính miệng Độc Nhân Long, một tay gian xảo bậc thầy, đã nói thế thì càng chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Việc cần quan tâm hơn vẫn là cuốn *hải đồ* ở trong tay Cha Bobadillo.

“Thừa lệnh ngài Hasegawa Satoshi,” thầy Masamoto tuyên bố, “Cha Bobadillo sẽ làm Thánh lễ ban phúc lành cho các học sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu trước khi ra trận. Được đích thân cổ vũ tâm linh của chúa công làm lễ là một đặc ân hiếm có. Mọi người mau quỳ xuống.”

Các hàng võ sinh nghiêm trang khụy gối cúi đầu.

Cha Bobadillo bước lên, tay giơ cao cây Thánh Giá bằng gỗ đeo ở cổ.

“Xin Chúa đưa đường và che chở cho những linh hồn này bằng tình yêu thương cao cả, để họ được bình an trở về trong vòng tay chở che của Người. Amen.”

Nói đoạn Cha Bobadillo bước đến sờ đầu từng người ban phước. Thế nhưng lúc bước đến chỗ Jack thì lại cố tình bỏ qua không làm lễ cho nó. Jack rửa thầm trong miệng. Đã đến ngưỡng cửa chiến tranh rồi mà ông ta vẫn hẹp hòi không thể mở lòng mang đến tình yêu của Chúa cho một thằng nhóc Anh Quốc.

Sau khi Thánh Lễ kết thúc, thầy Masamoto mới leo lên con tuấn mã của mình, cô Yosa cũng vậy, tay cầm chắc cây cung uy mãnh. Những võ sư khác có lẽ sẽ đánh bộ. Cô Nakamura cũng sử dụng một cây thế đao *naginata* lợi hại, thầy Kano với chiếc bổng trắng thường thấy, thầy Hosokawa hai tay hai kiếm, riêng thầy Yamada và thầy Kyuzo không mang theo vũ khí. Thầy Kyuzo đặt niềm tin vào các kỹ năng chiến đấu tay không, còn thầy Yamada đã có khả năng khí công thượng thừa hộ thể.

“Hỡi các samurai trẻ tuổi!” thầy Masamoto hô vang, “Các trò đã sẵn sàng đối mặt với kẻ địch chưa?”

Một lần nữa, toàn trường lại đồng thanh hô vang thể hiện lòng quyết tâm. Duy chỉ có Yori bắt đầu run lên lấy bối trong bộ áo giáp quá cỡ của mình.

“Cứ ở gần tớ,” Jack thì thầm, “cậu sẽ không sao đâu, tớ hứa đấy.”

Dù nó cũng chẳng dám tin vào những lời mình vừa nói nhưng Yori có vẻ nhẹ nhõm hơn sau khi nghe lời an ủi, cậu cố gắng nở một nụ cười can đảm qua lớp mặt nạ phòng hộ đáp lại nó.

“Châm ngôn của trường là *Khổ luyện hôm nay, vì cuộc sống mai sau*,” thầy Masamoto nhấn mạnh.

Đoạn giờ thanh trường kiếm lên cao, nước thép lấp lóa giữa ánh sáng buổi sớm.

“Giờ thì ngày đó đã đến rồi. Nhị Thiên Nhất Lưu vạn tuế!”

TRẬN TENNOJI

Dù đã trải qua quãng thời gian dài khổ luyện nhưng các võ sinh vẫn không khỏi hãi hùng trước cảnh tượng hỗn loạn trước mắt. Hàng ngàn hàng vạn võ sĩ tràn ngập khắp cả hai bên cánh đồng như thể hai làn sóng trong cơn đại hồng thủy. Ai cũng cầm trên người những cây *sachimono* đủ màu sắc. Cứ mỗi đợt ủa lên tấn công, những cây cờ tam giác có in hình gia huy các lãnh chúa lại phần phật bay trong gió.

Âm thanh khốc liệt nơi chiến trận liên tục đập thình thình vào tai bọn trẻ. Tiếng pháo kích, hỏa mai, tiếng gươm đao và âm thanh la hét của các võ sĩ vang lên khắp nơi. Màn tiến công cuồng dại của hơn hai trăm nghìn quân địch sẵn sàng chiến đấu đến giọt máu cuối cùng không khỏi làm những võ sĩ trẻ tuổi của trường Nhị Thiên Nhất Lưu lạnh sống lưng.

Nhóm của trường đóng quân tại hậu phương phe Satoshi. Họ là lực lượng dự bị, nhưng vẫn phải sẵn sàng nhận hiệu lệnh tham gia chiến đấu. Xa hơn một khoảng bên trái, viên quan chỉ huy liên quân liên tục điều khiển đội hình. Hiệu lệnh của ông này được truyền đến các sĩ quan khác thông qua một loạt dụng cụ như cờ hiệu *nobori*, kèn vỏ ốc dạng sừng, trống *taiko*, và cả những người đưa tin đeo cờ hiệu *sachimono* màu vàng đặc trưng nữa.

Cho đến lúc này, lực lượng dự bị vẫn chưa được dùng đến.

Chờ đợi thật là một điều quá kinh khủng. Những hăm hở được xung trận lúc vừa ra khỏi cổng giờ đã tan biến hết, thay vào đó là trạng thái hồi hộp, lo lắng ngày một tăng cao. Ai nấy đều bị giằng xé dữ dội giữa một bên là quyết tâm chiến đấu vì danh dự, một bên là cảm giác chỉ muốn chạy trốn ngay lập tức.

“Quân ta đang thắng chứ?” Yori cố nhìn qua áo giáp của Jack và Taro.

“Trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu thôi,” Taro đáp.

“Thế tình hình thế nào rồi? Em chả được thấy gì qua cái mũ vớ vẩn này cả.”

“Thế thì tháo nó ra đi,” Akiko gợi ý rồi sẵn tiện giúp cậu bé tháo luôn dây buộc ra khỏi cùm. “Đeo như vậy chỉ tổ báo hại cậu thêm thôi.”

Yori ngẩng đầu lên bầu trời xám xịt vẻ sợ hãi. “Thế nhờ tớ bị tên bắn trúng thì sao?”

“Bọn mình đang đứng sau lưng thầy Kyuzo mà. Ông ấy tóm lại dễ như bỡn!” Yamato an ủi.

“Tập trung coi!” thầy Kyuzo gầm lên làm cả bọn giật bắn mình.

Taro quan sát khu vực giao tranh rồi bình luận diễn biến cho mọi người cùng nghe.

“Vẫn còn quá sớm để xác định ưu thế đang thuộc về bên nào. Nhưng một nhóm quân ta đang tấn công vào giữa tiền tuyến của phe địch. Các em nhìn thấy những người đeo cờ hiệu *sachimono* đen trắng kia không - họ đang tìm cách mở đường vào chỗ Lãnh chúa Kamakura và dàn hộ vệ của ông ta đấy.”

“Sao tự nhiên lại làm thế nhỉ?” Yamato hỏi ngay. “Đương nhiên khu vực đầu não sẽ được quân địch phòng ngự triệt để nhất còn gì?”

“Anh nghĩ đây là một chiêu nghi binh nhằm thu hẹp đội hình của họ thôi. Nhìn kìa! Tả quân chúng ta đang di chuyển rất nhanh. Có khả năng ngài Satoshi định tập kích sau lưng họ.”

“Thế... nghĩa là quân ta đang thắng à?” Yori khắp khởi mừng thầm.

“Không, địch quân vẫn kháng cự quyết liệt. Dàn pháo binh và súng hỏa mai của họ cũng đang tàn phá nặng nề hữu quân phe ta.”

Jack nhận thấy hàng hàng lớp lớp lính bộ binh đang xông lên mở đường máu, nhưng những đợt tấn công này dễ dàng bị hỏa lực của quân địch đánh bật về. Lãnh chúa Kamakura đã luyện pháo binh của mình phương pháp bắn luân phiên để đảm bảo ít nhất luôn luôn có một hàng sẵn sàng khai hỏa trong lúc những người khác nạp đạn.

Từ phía sau, một lượng lớn võ sĩ đang được tập trung chuẩn bị phản kích bất cứ lúc nào.

“Quân địch chuẩn bị tiến công rồi,” anh Taro lên tiếng.

Nụ cười lạc quan trên khuôn mặt Yori lập tức tắt ngấm.

Cơn mưa nhẹ buổi sớm đã trở lại, mỗi lúc một nặng hạt hơn khi trời sáng dần. Đến giữa trưa thì mưa như trút nước xuống bình nguyên bên dưới. Âm thanh chiến trận bị át hẳn đi, súng hỏa mai và đại bác cũng không còn hoành hành được nữa. Toàn bộ khu vực xung quanh trở thành một bãi lầy lội những bùn và máu, gây bất lợi cho cả hai phe. Giờ đây các võ sĩ không

chỉ chiến đấu với kẻ thù, mà còn cả mặt đất trơn trượt dễ lún bên dưới nữa. Mọi người trong lực lượng dự bị ướt sũng từ đầu tới chân, run rẩy vì lạnh, chẳng còn mấy khí thế chiến đấu.

“Quân ta đã thắng chưa?” Yori vừa nói vừa kéo áo giáp anh Taro.

“Đã bảo là chưa rồi mà,” anh chàng bức bối nói. “Làm ơn đừng có làm phiền anh nữa đi.”

“Thế thì tại sao địch quân lại không dùng pháo kích nữa?”

“Yori nói đúng đấy,” Yamato lên tiếng, lúc này toàn bộ bãi chiến trường đã bị bao phủ bởi mưa và khói nên từ đây không thể quan sát gì được nữa. “Hay là họ đầu hàng rồi?”

“Làm gì có chuyện,” Taro vừa nói vừa chỉ tay vào chỗ binh đoàn võ sĩ đang đánh nhau kịch liệt ngoài kia. “Nhưng đúng là họ ngưng tấn công hữu quân phe ta rồi.”

Jack nhướn miệng cười. Là người đã từng phụ trách việc lên đạn khẩu pháo của thuyền *Alexandria*, nó biết rất rõ nguyên nhân vì sao. “Thuốc súng bị ướt thì không nổ được nữa đâu!”

“Ừ ừ! Vậy thì may mắn cho quân ta quá,” Taro vừa nói vừa đâm vào ngực bộ áo giáp vẻ hài lòng. “Nhìn kìa! Đội tiên phong đã vượt qua được tiền quân của Lãnh chúa Kamakura rồi.”

Jack quan sát đoàn quân này xuyên thủng lớp phòng hộ tạo thành một đội hình kim cương đeo cờ hiệu trắng đen giữa rừng vàng xanh của quân địch. Chỉ trong phút chốc họ đã vào được vị trí có thể tấn công hộ vệ Lãnh chúa Kamakura.

“Hình như bên mình thắng rồi!” anh Taro cũng không tin được những gì mình đang chứng kiến nữa.

48

XÍCH QUỶ

Đột nhiên, từ hướng đông xuất hiện một cảnh tượng thật kinh khủng.

Một đoàn quân vận áo giáp đỏ tiến ra như thể xé nát cả bầu trời làm rỉ máu tươi vậy. Những người này từ cờ hiệu cho đến áo, mũ, mặt nạ che mặt, cả yên cương cũng toàn một màu đỏ tươi. Thì ra do lo ngại tình hình diễn biến có phần bất lợi cho mình, Lãnh chúa Kamakura đã quyết định triệu tập quân dự bị, con át chủ bài của ông ta.

“Xích Quỷ vùng Ii,” Taro thất thần, mặt cắt không còn giọt máu.

Jack quay sang chờ đợi anh giải thích thêm, nhưng chỉ nhìn ngoại hình khủng khiếp của đoàn quân này thôi cũng đủ làm nó hãi hùng rồi.

“Xích Quỷ là đội binh tàn bạo, dã man, khát máu nhất Nhật Bản. Một khi đã ra trận thì họ nhất định sẽ tàn sát đến tận người cuối cùng.”

Ngay khi vừa xuất hiện, đoàn quân dự bị của Lãnh chúa Kamakura lập tức tiến công chớp nhoáng, đi đến đâu làm cỏ hết đến đấy. Như thể một cơn lũ tràn qua bờ đê vỡ nát, toàn bộ đội quân trắng đen của quân đội Satoshi dễ dàng bị binh đoàn đỏ nuốt chửng.

Cục diện đã hoàn toàn xoay chuyển, tưởng chừng các thánh thần cũng theo về bên phía địch, cơn mưa nặng hạt chợt tắt hẳn, những đợt pháo kích và hỏa mai lại rền vang trên bãi chiến trường.

“Các võ sĩ của trường Nhị Thiên Nhất Lưu!” thầy Masamoto tiến lên phía trước hô vang. “Chuẩn bị chiến đấu!”

Đám võ sinh vừa nhìn nhau kinh hãi vừa tuốt gươm của mình ra. Jack đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, nó chần chừ chưa dám rút thanh *katana*, như thể điều đó sẽ làm tất cả những khổ luyện mà nó đã từng học được tan thành mây khói vậy. Bất chợt một bàn tay đặt lên vai nó, Jack quay lại thì thấy Yamato đứng ngay phía sau, chiếc bông cầm vững trên mặt đất.

“Năm năm trước tớ đã mất đi một người anh,” Yamato vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Jack. “Bây giờ tớ không muốn lại phải chịu cảnh đó một lần nữa đâu.”

Lời tuyên bố này của cậu bé đã chạm đến tận đáy lòng Jack. Nó lập tức ôm chầm lấy Yamato.

“Trước khi đặt chân đến Nhật Bản, tớ chưa từng có một đứa em trai,” Jack bắt đầu nói sau khi đã thả Yamato ra. “Nhưng bây giờ tớ sẵn sàng chết để bảo vệ mạng sống của cậu.”

“Mong rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra,” Akiko lên tiếng.

Cô bé đứng ngay bên cạnh, cung tên đã sẵn sàng, trên tay cầm sẵn ba mũi tên. Không chút chần chừ, Jack và Yamato lập tức nắm chặt thân hai chiếc đang chìa ra.

“Chỉ có đoàn kết, chiến đấu như một thể thống nhất, chúng ta mới thật sự mạnh mẽ,” Akiko lặp lại lời thầy Yamada.

Khoảng khắc đó khiến Jack cảm thấy dường như ba đứa là thiên hạ vô địch, sợi dây liên kết này sẽ không bao giờ lìa ra được. Yamato buông tay trước, nhưng Jack vẫn chần chừ. Nó biết đây rất có thể sẽ là lần cuối cùng chúng còn được gặp nhau. Nhìn thẳng vào mắt Akiko, Jack thấy mối quan hệ này gần gũi hơn bao giờ hết, nhất là khi cô bé đã tiết lộ bí mật lớn nhất cho nó biết.

“Mãi mãi bên nhau,” cô bé mỉm cười thì thầm với nó.

“Mãi mãi bên nhau,” Jack lặp lại, trân trọng từng từ một.

Bị kéo áo, Jack bèn nhìn xuống và thấy Yori, mắt cậu bé đỏ như máu, hai hàng nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Jack ơi, tớ sợ quá,” Yori nức nở. “Vẫn biết làm một samurai phải sẵn sàng hi sinh, nhưng chúng ta còn quá trẻ để chết mà.”

Jack cố tìm cách an ủi cậu bạn, nhưng hiện giờ trong đầu chỉ nghĩ ra được lời mẹ trước đây vẫn nói mà thôi. “Ở đâu có bạn bè, ở đó còn hi vọng.”

Giữa chốn chiến trường mà nói những lời này thì thật yếu ớt và kém thuyết phục. Nói thẳng ra, chính bản thân Jack cũng sợ hãi chẳng kém gì ai. Đoàn quân Xích Quỷ đã đến rất gần, để lại cả một biển máu to tướng ở phía sau. Yori lại càng run rẩy co giật dữ dội hơn. Quá hoảng loạn, cậu bé vút luôn kiếm định tìm cách chạy trốn.

“Yori!” thầy Yamada chậm rãi bước đến. “Con vẫn chưa giải được câu đố của thầy sao?”

Yori nhìn mặt vị thiền sư chớp mắt lia lịa, quá bất ngờ trước câu hỏi có phần không hợp với hoàn cảnh này.

“Bản mặt thật mà chúng ta sở hữu trước cả khi bố mẹ sinh ra là gì?”

“Con xin lỗi, con không biết gì hết,” Yori lắc đầu lia lịa.

“Nhưng con đang đeo nó đấy thôi,” thầy Yamada cười hiền từ với cậu học trò cứng của mình. “Khi buộc phải đối mặt với cái chết, bộ mặt thật của một võ sĩ sẽ hiện ra rất rõ. Thầy nhìn thấy ở con sự can đảm, sức mạnh, cũng như lòng trung thành. Với những tố chất võ sĩ đạo đó, con sẽ sống sót qua trận chiến này, như đã sống sót qua trận tập kích vào trường chúng ta vậy. Nghe nói con đã luyện thành khí thuật rồi phải không?”

Yori khẽ gật đầu.

“Vậy thì con phải hiểu ý câu một cơn gió thoảng cũng có thể làm rung chuyển cả đại dương của thầy chứ.”

Nói đoạn ông rũ áo bước đi tiếp tục động viên các học trò khác trước thời khắc quyết định.

Yori cúi xuống nhặt lại kiếm, một luồng sức mạnh chảy tràn trong huyết quản.

HI SINH

“Giữ vững hàng ngũ!” thầy Hosokawa ra lệnh lúc đoàn quân Xích Quỷ xông đến.

Trường Nhị Thiên Nhất Lưu đóng ngay tại đỉnh một ngọn đồi, và lẽ dĩ nhiên các võ sư không muốn đám học trò của mình vì sợ hãi mà để mất lợi thế này ngay khi trận chiến còn chưa bắt đầu. Càng lúc đám võ sĩ khát máu lại càng đến gần hơn, dễ dàng quét qua tầng tầng lớp lớp binh lính ở phía trước.

Trong chiếc mũ và mặt nạ bảo vệ, Jack cảm thấy vô cùng khó chịu, nó thở gấp và mạnh. Tim nó đập thình thịch qua lớp áo giáp. Dù đã luyện tập suốt ba năm trời, chiến thắng vô số trận chiến tay đôi, trải qua không biết bao nhiêu thử thách, nhưng chưa lần nào nó thấy kinh khiếp đến dường này.

Jack ước gì cha vẫn còn ở bên cạnh. Sinh thời ông luôn giữ được bình tĩnh kể cả trong cơn bão hung hăng nhất. Chính sự mạnh mẽ và tự tin cao độ của ông đã đem lại cho Jack, cũng như thủy thủ đoàn niềm tin khi tất cả tưởng chừng như đã hết. Giờ nó chỉ có một mình giữa chốn sa trường, chuẩn bị phải đối mặt với một binh đoàn chết chóc, hi sinh tính mạng vì lãnh chúa chốn quê người. Liệu nó có gì để bám víu?

Bất chợt có thứ gì đó chuyển động trong không trung, Jack nhìn lên và thấy ngay một mũi tên đang lao về phía nó. Jack muốn tránh nhưng nỗi sợ hãi đã chôn chặt chân nó trong lòng đất, có lẽ chỉ còn biết đứng đó chờ thứ vũ khí sắc nhọn đâm thẳng vào đầu mà thôi.

Đúng vào khoảnh khắc cuối cùng, một bàn tay vươn đến giật phắt mũi tên đang lao xuống.

Thầy Kyuzo ném cho Jack một cái nhìn khinh rẻ. “Ta bỏ công ra huấn luyện không phải để cậu chết ngay phút đầu tiên ra trận đâu nhé, cậu ngoại quốc!” ông ta rít lên. “Đúng là nỗi ô uế cho thanh danh của trường mà!”

Những lời sỉ vả này ngay lập tức khiến Jack sục sôi lửa giận. Không còn cónóng chân nữa, nó vươn thẳng người nhìn vào mắt vị võ sư Thể Thuật, tay

lăm lăm lưỡi kiếm trong tư thế sẵn sàng.

“Tốt, ít ra cũng phải được thế này chứ,” thầy Kyuzo lau bầu khi thấy cái nhìn phẫn nộ trong mắt Jack.

Bất chợt nó nhận ra vừa rồi thật ra thầy Kyuzo hặc hợc cũng chỉ nhằm thôi thúc tinh thần chiến đấu của nó mà thôi.

“NHỊ THIÊN NHẤT LƯU VẠN TUẾ!” thầy Masamoto hô to, vung kiếm thúc ngựa lao vào giữa quân thù.

Các võ sinh và võ sư khác của trường cũng hô hào lấy tinh thần rồi ủa xuống sườn dốc cản quân Xích Quỷ. Hai bên đánh giáp lá cà, dùng gươm đao giáo mác để chiến đấu. Trước mặt Jack là một rừng quân địch mặc giáp đỏ, kị binh có, bộ binh có. Một xác lính bộ binh ngã ngay dưới chân Jack, máu tuôn ra từ vòm miệng, ngực hoàn toàn bị xuyên thủng bởi cây đinh ba chết chóc.

Ngay trước mặt Jack là một tên Xích Quỷ, hấn rút kích ra khỏi xác chết rồi bắt đầu tiếp cận, phóng đinh ba vào thẳng bụng nó. May nhờ có những bài tập Thể Thuật nên Jack nhanh nhẹn tránh ngay được, nhưng tay kị binh thu vũ khí về quá nhanh khiến nó không kịp chụp lấy. Võ sĩ nọ lại tiếp tục tấn công. Jack nhảy sang một bên, vung kiếm định chặt đầu ông ta xuống. Thế nhưng người này dễ dàng thụp xuống né tránh rồi húc mạnh vai phản kích khiến Jack văng cả ra sau, vấp vào xác chết ban nãy ngã lăn ra đất.

Tay Xích Quỷ nhanh chóng phóng đến đứng ngay cạnh, máu của các nạn nhân trước bắn lên vẫn chảy xuống từng giọt xung quanh bộ áo giáp của hắn ta. Người này đeo một cái mũ sắt có hai sừng nhọn, cùng mặt nạ bảo hộ có hàm răng cửa rất đáng sợ. Thứ duy nhất lộ ra ngoài chỉ là đôi mắt đã man khát máu. Hắn vung đinh ba chuẩn bị xuyên Jack xuống đất.

Một chiếc bóng gỗ từ đâu xuất hiện vừa kịp gạt phần đầu đinh ba sang vũng lầy bên cạnh. Yamato nhảy lên phía trước đá mạnh vào người tên Xích Quỷ khiến hắn loạn choạng lù ra sau rơi luôn cây đinh ba xuống. Rất nhanh, tay võ sĩ lại rút kiếm xông thẳng về phía Yamato, không ngờ trước một mũi tên đang lao về phía mình. Phát bắn của Akiko đã xuyên thủng áo giáp của hắn ta.

Nhưng một mũi tên không đủ để hạ một tay chiến binh hùng mạnh đến vậy. Tên Xích Quỷ rên rỉ bẻ gãy thân tên rồi lại tiếp tục tiến công. Yamato chạm mặt tên võ sĩ, Akiko nhanh chóng chuẩn bị lại cung tên, Jack đứng dậy tái tham gia cuộc chiến.

Với kinh nghiệm trận mạc dày dạn, tay Xích Quỷ dễ dàng đánh bật cả hai đứa. Những nhát xả kiếm của hắn ta uy lực đến độ làm tay Jack rung lên sau mỗi lần va chạm. Akiko tiếp tục bắn ra một mũi tên, nhưng tay võ sĩ đã chuẩn bị sẵn, nhẹ nhàng đưa kiếm chặt đứt mũi tên ra làm hai đoạn ngay trên không trung. Yamato quá kinh hãi trước hành động này nên ăn trọn một cú đá nằm gục xuống đất. Jack xả kiếm xuống đầu hắn ta nhưng cũng dễ dàng bị hắn đỡ đòn rồi gạt phắt sang một bên. Tên Xích Quỷ cúi xuống nhặt lại cây đinh ba của mình, giờ cao chuẩn bị kết liễu Yamato.

Mũi kiếm bất ngờ xuyên thủng lồng ngực tên võ sĩ. Hắn loạng choạng, ọc ra một bãi máu, sau đó đổ gục xuống, tắt thở.

“Đừng dây vào mấy tên sừng vàng,” thầy Hosokawa khuyên. “Chúng là thành phần chủ lực đấy.”

Nói đoạn ông trở về chiến đấu bên cạnh thầy Masamoto, người lúc này cũng đã nhảy xuống ngựa, gây rất nhiều thiệt hại cho quân Xích Quỷ bằng tuyệt kỹ sử dụng song kiếm. Riêng cô Yosa vẫn ngồi trên lưng tuấn mã, di chuyển dọc ngang chiến trường bắn tỉa quân địch bằng khả năng cung thuật đáng nể của mình. Ngay bên phải Jack, thầy Kyuzo cùng một lúc đấu với hai tên Xích Quỷ. Bằng những đòn thế tay không lợi hại, ông dễ dàng tước vũ khí cả hai tên rồi xiên tên này vào vũ khí của tên kia. Xa hơn một chút là màn trình diễn Thế Dao như chim sắt vồ mồi của cô Nakamura, mái tóc trắng như tuyết tung bay theo từng cú ra đòn làm lộ rõ khuôn mặt u buồn cùng những giọt nước mắt thương nhớ con trai. Đứng cách cô một đoạn là thân hình lực lưỡng của thầy Kano, vị võ sư Bổng Thuật liên tục khua bồng, quân địch ngã xuống như ngã rạ quanh chân ông. Giữa chốn hỗn mang đầm máu này chỉ có duy nhất một khoảng lặng, và chính là vòng tròn xác người xung quanh thầy Yamada. Jack quan sát một tên Xích Quỷ xông đến chỗ vị thiền sư đang đứng rồi đột nhiên khuỵu gối tại chỗ. Chiêu khí công thứ hai phóng đến ngay sau đấy không cho hắn ta cơ hội sống sót nào.

Jack cũng nhận thấy Yori đang chạy lảng vảng khắp cả bãi chiến trường, như người đang quần trí. Tuy cậu bé vẫn giờ cao kiếm trên tay nhưng chẳng có ai thềm đếm xỉa. Thân hình quá nhỏ bé của cậu ta khiến ai cũng có cảm giác Yori hoàn toàn vô hại. Một tay Xích Quỷ va vào cậu bé, hắn quay lại nhìn rồi bật cười sảng sặc. Có điều nụ cười của hắn không tồn tại được lâu, chỉ vài giây sau đã bị cô Yosa bắn xuyên một mũi tên vào cổ họng.

Ngoài lính bộ binh, những kỵ binh Xích Quỷ cũng cưỡi ngựa quấy phá khắp nơi. Đúng lúc họ chạy qua thì Yori vô tình cản ngay trước mặt, có vẻ

khó thoát cảnh bị vó ngựa giày thân. Jack hét to cảnh báo, nhưng tiếng ồn quá to, Yori chẳng nghe thấy gì. Nó bèn phóng ngay đến dùng vai húc bạn mình ra vừa kịp thoát chết.

Jack kéo Yori đứng trở dậy. “Tớ đã bảo là phải ở gần nhau rồi mà.”

Yori ngoan ngoãn gật đầu. “Nhưng chẳng ai thêm đánh với tớ cả.”

“Bộ cậu muốn lắm sao!?” Jack thốt lên.

“Không, tất nhiên là không rồi,” Yori mỉm cười với nó.

Rồi đột nhiên trừng mắt sợ hãi. “Cẩn thận đằng sau!”

Jack quay lại thì thấy một tay Xích Quỷ đang xông về phía chúng. Vừa này vội cứu Yori nên Jack đã để rơi thanh kiếm xuống bùn, chỉ còn đoản kiếm *wakizashi* trong tay, nó vội vã đưa tay xuống lấy dù biết khó mà kịp nữa. Tay võ sĩ đã sẵn sàng cho nó đầu lìa khỏi cổ.

“YAH!”

Mắt tên lính Xích Quỷ trợn ngược rồi ngã đập mặt xuống bùn.

Yori vừa nhe răng cười vừa thở hồng hộc vì tốn sức cho đòn khí công.

“Đấy, cậu lợi hại thế này bảo sao chẳng ai dám đánh!” Jack vui vẻ nói rồi cúi xuống nhặt thanh trường kiếm lên trước khi lại có kẻ khác đến tấn công.

“Hắn ta chỉ mới bất tỉnh thôi,” Yori đáp rồi đập lên lưng tay võ sĩ một cái. Hắn yếu ớt rên la.

“Jack ơi!” Akiko - lúc này đang ở cùng Yamato - thất thanh gọi Jack và Yori chạy đến chỗ mình.

Hai đứa nhanh chóng phóng đến. Emi bị thương nằm trên đất, một mũi tên xuyên thủng qua đùi. Mặt cô bé tái nhợt, máu không ngừng ứa qua tất và bộ quần *hakama*.

“Bằng mọi giá phải bảo vệ tính mạng cho Emi,” Akiko vừa nói vừa giương cao dây cung.

Thế là cả bọn lập tức tạo thành một vòng tròn phòng hộ xung quanh cô con gái của Lãnh chúa Takatomi, cố cản bước đường tiến quân của bọn Xích Quỷ. Nhưng quân địch quá đông, có thể nói đại quân của Lãnh chúa Kamakura đã hoàn toàn đánh bại binh sĩ trung thành với Satoshi.

Trận chiến giờ đây chỉ còn là một cuộc thăm sát.

Bị bao vây bởi đám đông lính Xích Quỷ, cô Nakamura vẫn ngoan cường chiến đấu, tạo thành một cơn lốc nhỏ màu trắng giữa biển người đỏ tươi.

Thế rồi đột nhiên không còn chút tăm hơi nào nữa, cô đã bị nuốt chửng bởi bọn quỷ dữ.

Một võ sĩ mang cờ hiệu vàng hốt hải chạy đến.

“TOÀN QUÂN RÚT VỀ THÀNH!” người đưa tin la lớn.

Chỉ vài giây sau, anh ta cũng bỏ mạng bởi nhát chém của tay Xích Quỷ phía sau, máu tươi bắn ra xối xả cả ngọn cờ *sachimono*.

“Rút lui!” thầy Masamoto ra lệnh rồi cùng thầy Hosokawa, thầy Kyuzo và cô Yosa mở đường máu thoát ra khỏi đám quân giáp đỏ đang bao vây.

“Cứ để tớ lại đi,” Emi rên rỉ, cô bé đã không còn đứng nổi nữa. “Cố mà giữ lấy mạng mình.”

“Không được,” Jack đáp ngay. “Võ sinh Nhị Thiên Nhất Lưu sẽ mãi ở bên nhau.”

Nói đoạn nó tra gươm vào vỏ khoác vai Emi dìu cô bé đứng dậy. Cô con gái lãnh chúa suýt nữa ngất đi vì đau.

“Mình đi thôi!” Akiko vừa hồi thúc vừa bắn ra vài ngọn tên.

Thế là năm đứa bọn chúng tiến thẳng về thành, phía sau có vài nghìn quân sĩ ở lại làm hậu quân cản địch. Nhưng bọn Jack không thể đi nhanh, một phần vì Emi đang bị thương, phần khác vì địa hình quá lầy lội. Bọn Xích Quỷ liên tục tràn lên, đe dọa dữ dội khả năng thoát được đến cổng chính.

“Kiểu này chắc hỏng mất,” Yamato thất thần nhìn lính Xích Quỷ vượt qua lính cản đường xông về phía chúng. Cậu bé vội vàng đỡ tay bên kia của Emi rồi cùng với Jack cõng cô bé lên, hi vọng có thể tăng tốc hơn một chút.

Anh Taro vốn đã rút đến cầu vượt, nhưng thấy bọn chúng vẫn mắc kẹt nên lại cầm cả hai kiếm xông ra giúp đỡ.

“Cứ đi trước đi,” Taro lên tiếng. “Anh sẽ cố cản đường bọn chúng.”

Chàng trai vẫn đứng vững bất chấp hàng người áo đỏ áp sát. Cặp trường đoản nhị kiếm bay lượn liên tục trong không khí hạ gục bất kì tên nào lọt vào tầm. Nhưng quân chi viện của địch cũng đã đến rất gần, và anh Taro sẽ gặp nguy hiểm cực kì lớn nếu năm đứa bọn chúng không kịp lùi đến cầu.

“Anh ấy cần người giúp đỡ,” Yori nói rồi chạy luôn ra phía Taro.

“Đừng, Yori!” Jack hét lên, nhưng đã muộn mất rồi.

Yori đứng ngay cạnh Taro, dùng khí công cản bước quân địch. Nhờ có hai người cản đường mà Jack, Emi, Yamato và Akiko mới băng qua được

cầu.

“Rút thôi! Anh Taro! Yori!” Jack hét to.

Hai người bèn quay đầu chạy.

Nhưng đã quá mệt mỏi và kiệt sức sau trận chiến vừa rồi, đôi chân nhỏ bé của Yori không đủ sức chạy nhanh nữa.

Quân địch đã tiến rất gần.

Cậu bé lại vấp ngã xuống đất.

Thấy vậy anh Taro dừng ngay lại, rút kiếm thủ thế.

“Anh ấy đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?” Yamato hoảng hồn.

“Hi sinh thân mình cứu mạng Yori...” Akiko không kìm được dòng nước mắt lăn dài trên má.

Taro chọn một đồi cao làm nơi chiến đấu cuối cùng.

Hết tên Xích Quỷ này đến tên Xích Quỷ khác ngã gục, một mình chàng trai cản bước biến quân thù áo đỏ. Nhưng rồi một tay Xích Quỷ sừng vàng xuất hiện vùng trường kích đâm Taro. Trúng đòn, anh choáng váng nhưng vẫn kiên cường vùng kiếm, thậm chí còn hạ được thêm vài tên nữa, trước khi bị tên võ sĩ chủ lực kia vùng Đại Thái Dao *nodachi* chém mạnh. Anh Taro khụy ngay gối xuống. Không chút thương xót, hấn chặt bay đầu chàng trai trẻ. Đám Xích Quỷ giẫm đạp cả lên xác anh mà tiếp tục tiến về phía lâu đài.

Jack trừng trừng nhìn vị trí anh trai Saburo ngã xuống, sững sờ trước mất mát quá đột ngột và tang thương.

Thế nhưng Yori vẫn chưa về đến nơi, mặc dù đã cố hết sức cầm đầu chạy.

“NHANH LÊN!” Jack gào thét.

Chỉ nghĩ đến việc đưa bạn đã ba lần sát cánh với mình sắp bị giết hại đã man thôi nó đã thấy không chịu nổi rồi.

Đột nhiên cánh cổng lớn của khu ngoại thành khép dần lại.

“Khoan đã!” Jack van xin những người lính canh. “Yori vẫn còn ở ngoài đó mà.”

“Chúng tôi chỉ thừa lệnh thôi,” người gác cổng gầm lại.

Lúc đó người Yori đã mềm nhũn ra, chẳng còn hột sức sau khi phải tung hàng loạt đòn khí công vừa rồi.

Nhưng cánh cổng đã ở rất gần rồi.

Jack vẫn cố động viên bạn mình.

Thế rồi qua khe cửa hẹp, nó thấy Yori ngã gục xuống thành cầu.
Một rừng người áo đỏ sẵn sàng ăn tươi nuốt sống cậu bé.
Cánh cửa chính đóng sầm lại ngay trước mắt Jack.
“Khôông!” Jack vừa khóc thét vừa đâm thùm thụp vào cổng thành.

50

HẠC GIẤY

Jack gạt đám lính canh ra mà phóng như bay lên khu tường phòng hộ bên trên. Nó thấy trên này có khoảng vài trăm binh sĩ đang bắn súng hỏa mai, phóng tên và ném đá xuống kẻ địch. Bên dưới, rải rác đâu đó vẫn có những nhóm võ sĩ trung thành với ngài Satoshi đang anh dũng chiến đấu, nhưng quân đội của Lãnh chúa Kamakura vẫn lần lần tiến bước, chuẩn bị các thứ máy móc công thành, cùng những khẩu đại bác pháo kích.

Ngay dưới cửa thành là biển Xích Quỷ đang tìm cách phá cổng. Tuy chiếc cầu đã được kéo lên nhưng bọn chúng đã bắt đầu lấp con hào bên dưới bằng xác người chết chất đồng ngày một cao dần.

Jack điên cuồng nhìn quanh, nó chẳng thấy Yori đâu cả, xác cậu bé có lẽ đã bị đổ vào cùng với những người khác mất rồi.

“Đi thôi, Jack,” Akiko đặt tay lên vai nó nói. “Thầy Masamoto đã hạ lệnh trở về doanh trại chấn chỉnh lại đội ngũ.”

“Tại sao lại đóng cửa cơ chứ?” Jack vẫn điên cuồng đâm tay xuống bờ tường.

“Lúc đó quân địch sắp ủa vào thành mà.”

“Nhưng Yori đã chạy đến cầu rồi còn gì nữa!”

Jack lắc đầu quây quây, rồi không chịu nổi nữa, nó bật khóc nức nở, “Tớ đã hứa sẽ bảo vệ cho cậu ấy, vậy mà...”

“Cậu đã thực hiện lời hứa của mình,” Akiko vừa nói vừa kéo Jack ra khỏi khu tường phòng hộ. “Nhưng chính Yori đã quyết định quay lại giúp Taro. Cậu ấy đã hi sinh để cứu lấy tất cả chúng ta.”

Lúc về đến doanh trại, Jack không khỏi thất kinh khi nhận ra không đến nửa số võ sinh của trường còn sống sót. Đó là còn chưa kể rất nhiều người bị thương, số khác thần thờ, ánh mắt như kẻ mất hồn. Tổn thất lần này là quá lớn. Không chỉ cô Nakamura tử trận, mà thầy Yamada và thầy Kano cũng không thấy đâu. Jack nhìn quanh tìm Emi. Chân cô bé đã được băng bó cẩn thận, Cho cũng ở ngay cạnh chăm sóc.

“Kai đâu rồi?” Jack lên tiếng hỏi dù thực tâm không muốn biết câu trả lời.

Cho chỉ lắc đầu rồi lau nước mắt.

“Jack,” Emi cố ngồi dậy chào nó. “Cảm ơn cậu đã cứu mạng tớ.”

“Cứ xem như là tớ tạ lỗi vì đã gây nguy hiểm đến nhà cậu năm ngoái đi,” Jack đáp.

Emi nở một nụ cười ấm áp với nó. “Chuyện đó xí xóa nhé.”

“Ta cũng vậy,” một giọng nói vang lên từ phía sau.

Jack quay lại, thấy Lãnh chúa Takatomi, tay ông vẫn đang phải kẹp gạc, hai bên có vệ sĩ theo hầu.

“Jack, cảm ơn cậu, cũng như những người khác đã xả thân cứu con gái ta an toàn trở về. Ta cũng rất lấy làm tiếc về sự hi sinh của Taro và Yori,” ông vừa nói vừa cúi đầu tỏ lòng tôn kính. “Đến khi trận chiến này kết thúc, mong cậu lại cùng đến lâu đài dùng trà. Ta sẽ cho người tổ chức tiệc vinh danh và tưởng nhớ lòng dũng cảm của họ.”

“Được vậy thì hân hạnh quá,” Jack cúi đầu thi lễ. Sau đó Lãnh chúa Takatomi sai vệ sĩ đỡ Emi rồi hai người cũng rời đi. Jack phải cố lắm mới kìm được cái mỉm cười chua chát của mình; chắc chỉ có ông lãnh chúa này là còn đủ khả năng nghĩ đến tiệc trà trong cái bối cảnh tồi tệ này thôi.

“Hỡi các võ sĩ của ta,” thầy Masamoto cất tiếng, giọng ông tuy mệt mỏi nhưng vẫn rất mạnh mẽ. “Dù đã phải gánh chịu những tổn thất vô cùng nặng nề, nhưng tinh thần Nhị Thiên Nhất Lưu là không gì có thể tàn phá được.”

Vết sẹo trên khuôn mặt ông đỏ bừng lên với dòng cảm xúc bên trong.

“Ta đánh giá cao tinh thần chiến đấu ngoan cường, lòng dũng cảm đương đầu hiểm nguy, và lòng trung thành sẵn sàng hi sinh thân mình để cứu lấy đồng đội. Những hành động anh hùng đó sẽ luôn là hòn đá tảng, giữ cho tinh thần của trường chúng ta mãi mãi bất diệt. Hãy nhớ lời thầy Yamada từng nói, chỉ có đoàn kết như một khối thống nhất mới duy trì được sức mạnh.”

Jack, Akiko và Yamato đưa mắt nhìn nhau. Dù vẫn chưa sao ngượng được cái chết của Yori, nhưng chúng biết chỉ có dựa vào nhau, ba đứa mới có cơ hội sống sót mà thôi.

“Trong lúc này, Hội Đồng Chấp Chính đang họp bàn tìm cách phản kích. Từ giờ đến lúc có tin tức mới, các trò hãy tập trung nghỉ ngơi. Chúng ta cần

phải có sức mới đối phó được các trận chiến quyết liệt trước mắt. Nhị Thiên Nhất Lưu vạn tuế!”

Tất cả võ sinh hô to hưởng ứng. Nhưng bây giờ chúng đã chẳng còn lại được bao nhiêu người nên âm thanh ấy phát ra thật trống rỗng, vắng vắng mãi trong các bức tường. Nói xong thầy Masamoto cùng các võ sinh còn lại bước ra sân hướng về phía tháp trung tâm. Jack cùng Yamato và Akiko trở về doanh trại.

Nằm vào góc của mình, Jack cố ngủ một chút. Nhưng những rung động của những đợt pháo kích vọng về từ xa cho thấy bên ngoài trận chiến vẫn đang tiếp diễn. Và nhất là cái đēm trống giữa nó và Yamato càng thêm nhắc nhở đến nỗi đau khôn nguôi rằng Yori đã không còn ở đây với chúng nữa.

Jack thử hướng dòng suy nghĩ sang chuyện cũ, nhưng chỉ một lúc là hình ảnh Yori lại xuất hiện. Đúng lúc sắp ngủ được, nó lại nhìn thấy con hạc giấy nhỏ lọt ra khỏi túi của Yori. Thế là Jack lại với tay sang kéo ra. Cầm con hạc giấy trong tay, nó nhớ lại lần tỉ thí với tay kiếm tu hành kiêu căng Sasaki Bishamon. Lúc đó Yori đã trao cho Jack con hạc giấy thứ một nghìn, cũng như dùng điều ước của mình để cầu an toàn cho nó. Nghĩ bụng có khi con hạc này cũng sẽ mang đến may mắn cho mình như vậy, Jack bèn cất nó vào chiếc túi bên cạnh con búp bên *Daruma* đã được Yori cứu ra từ trong đồng lửa.

Nó biết mình sẽ vĩnh viễn không quên được người bạn thân thương ấy.

THÁP TRUNG TÂM

Một tiếng nổ cực mạnh làm Jack bật ngay dậy.

Yamato đã đi đâu mất, cả Akiko cũng vậy.

Nó vội chạy ra sân. Toàn thể học viên đang chạy lên khu phòng tuyến nội thành. Nhảy lên hai bước một, Jack thấy Akiko và Yamato đang ở đó. Mặt trời đã lơ lửng trên không, chiếu thứ ánh nắng đỏ thẫm. Dưới ánh sáng mờ ảo buổi sớm, bình nguyên Tennoji nhưng nhúc quân sĩ của Lãnh chúa Kamakura, đại bác và dụng cụ công thành của họ vẫn liên tục quấy phá không ngừng.

“Quân của Kamakura đã vượt qua con hào ngoại thành rồi,” Yamato giải thích, “Bây giờ họ đang chuẩn bị chất thuốc súng vào thùng để hạ nốt chỗ tường phòng ngự.”

Yamato vừa dứt lời, lại thêm một loạt tiếng nổ dữ dội chấn động cả bờ tường kiên cố. Khói bụi bốc lên nghi ngút từ chỗ tường sập xuống, quân Xích Quỷ len lỏi chui vào trong.

“Vậy là mọi chuyện đã kết thúc?” Jack lên tiếng hỏi.

“Chưa hẳn. Bọn chúng vẫn cần phải tìm đường vào trong khu nội thành nữa,” Akiko đáp. “Nên nhớ là xưa nay chưa ai hạ được pháo đài Osaka cả.”

Bọn chúng tiếp tục quan sát đoàn quân của Lãnh chúa Kamakura từ từ bị triệt tiêu sinh khí. Những trận chiến giáp lá cà liên tục nổ ra giữa võ sĩ hai bên hòng giành giật từng tấc đất một. Quân Xích Quỷ hạ quyết tâm tấn công vào nội thành, nhưng họ gặp không ít trở ngại khi đường vào trong cứ hẹp dần. Thế trận giằng co khiến quân địch thiệt hại ngày một nhiều hơn.

Đến lúc mặt trời xuống núi thì quân của Lãnh chúa Kamakura không nhích thêm được nữa.

“Nhìn kìa! Thành cháy mất rồi!” Cho vừa hô hoán vừa chỉ tay vào góc tường nội thành phía tây.

“Nhưng quân Xích Quỷ còn chưa lọt vào đến đó cơ mà,” Yamato thất thần nói. “Không lẽ bên trong có nội gián?”

“Dễ thường là bọn ninja hơn,” Akiko đánh chính rồi nhìn đưa mắt nhìn Jack.

Ngọn lửa bùng lên từ khu vực nhà bếp tạo thành một bãi cháy tỏa sắc cam giữa bầu trời đang chìm dần vào đêm tối. Được gió đưa đi, lửa càng phát tán nhanh chóng, gây ra hỗn loạn nghiêm trọng trong lòng quân đội Satoshi. Lãnh chúa Kamakura lập tức lợi dụng thời cơ xưa quân tiến lên vượt qua lớp phòng ngự tiến vào khu sân trong nội thành.

Bức tường ngay bên phải Jack trúng pháo kích vỡ ra, đá bay tung tóe. Các võ sinh khác cũng vội vàng cúi sát mặt đất khi hàng loạt các quả đại bác khác bắn thủng một mảng tường to xung quanh. Jack kéo Akiko và Yamato đứng dậy chạy xuống sân. Các võ sĩ trẻ bắt đầu sợ hãi và hốt hoảng la hét. Thầy Masamoto và các võ sư khác vội vàng chạy ra sân tìm cách trấn an.

“Tất cả rút vào tháp trung tâm!” thầy Masamoto hô to.

Các võ sinh vội vàng chạy vào doanh trại thu gom vật dụng rồi chạy theo hướng dẫn của thầy. Họ chạy vội qua sân đến phòng tuyến cuối cùng. Jack quay lại phía sau thì thấy bọn Xích Quỷ đã đánh đến tận chỗ lính canh đầu vườn. Mọi người vượt qua con đường lát đá, Jack biết tháp trung tâm không còn cách bao xa nữa. Nhưng quân địch cũng đang tiến rất gần. Và rất nhanh.

“Cố lên!” Jack hối thúc khi thấy Cho lọt lại phía sau.

Tên Xích Quỷ sừng cong màu vàng đã vượt qua được những người lính cuối cùng, thanh Đại Thái Dao *Nodachi* của hắn chém một nhát bay hẳn ba bốn người.

Con đường hẹp lại dần, các võ sinh đã gần đến sân nội điện. Thầy Masamoto ở lại ngay cửa đảm bảo an toàn cho chúng.

Jack đánh liều quay lại nhìn thêm một lần nữa. Lúc này tên Xích Quỷ sừng vàng nọ đã chuyển sang dùng trường kích, chuẩn bị phóng nó về phía những võ sĩ trẻ đang chạy trốn.

“Cẩn thận!” Jack hét lên cảnh báo Cho.

Nhưng mũi kích đã xé gió bay về phía cô bé.

Đúng vào lúc quyết định, Yamato kịp bay người đẩy Cho ra khỏi quỹ đạo bay.

Nhưng bản thân cậu bé lại ăn trọn mũi kích gục ngay xuống sân.

Tên Xích Quỷ gầm lên khoái trá, hắc lôi đại đao trở ra, sẵn sàng kết liễu Yamato bất cứ lúc nào.

Jack vội vàng quay lại chỗ bạn vừa ngã xuống.

Yamato gượng bò về phía tháp, thanh trường kích vẫn cắm sâu một bên giáp.

Jack rút cả hai kiếm xông thẳng vào kẻ thù.

Tên Xích Quỷ đã chuẩn bị sẵn từ trước. Đúng lúc Jack chém trường kiếm xuống, hắc phát ngược đại đao lên. Jack may mắn tránh được tầm sát thương lợi hại của món vũ khí này bằng một cú gạt với thanh đoản đao đúng vào giây cuối cùng. Nhưng lại không giữ được cây trường kiếm khi trúng phải một đòn đập tay của tên sừng vàng. Hắc nhanh chóng vung tay bịt bao sắt đâm vào mặt Jack. Nếu không nhờ có mặt nạ bảo vệ, có lẽ nó đã bỏ mạng rồi. Miếng *menpo* lập tức nứt ra, mũi trùn đầu bật tung đập cả vào tường.

Hoàn toàn bất động, Jack biết thanh đại đao trên tay kẻ địch có thể xuyên cổ họng mình bất cứ lúc nào. Nhưng lạ thay, tên Xích Quỷ chỉ đứng đó trừng trừng nhìn nó.

“Một võ sĩ ngoại quốc!” hắc thất thần khi thấy mái tóc vàng và cặp mắt xanh của Jack.

Một mũi tên xé gió bay đúng vào khu vực giữa mũi và mặt nạ bảo hộ của tên Xích Quỷ. Hắc loạng choạng lùi ra sau, máu tuôn xối xả khỏi hốc mắt.

“Đừng bao giờ chần chừ,” Jack vừa nói vừa cầm thanh *katana* của mình lên.

Nhưng tên võ sĩ vẫn chưa chết.

Hắc điên cuồng la hét xông về phía nó. Thêm một mũi tên nữa cắm phập vào ngực tên này, Akiko đứng ngay cạnh cô Yosa ở phía cổng. Vậy mà hắc vẫn không ngừng bước. Jack liên tục tránh né những đòn chém xả điên loạn của tên Xích Quỷ, đúng lúc này, thầy Masamoto đã đến ngay bên cạnh.

“Đi đi!” ông ra lệnh rồi vung kiếm tấn công tên võ sĩ hung hãn như con bò mộng kia.

Jack chạy ngay đến chỗ Yamato, kéo cây kích ra, dìu cậu bé đứng dậy tiến về phía cổng. Ngay phía sau họ là hàng trăm tên Xích Quỷ khác đang dồn dập tiến công. Akiko và cô Yosa bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác, cố làm giảm tốc độ áp sát của binh đoàn đỏ.

Thầy Masamoto dùng một chiêu Thu Diệp Thức tước bỏ vũ khí trên tay tên sừng vàng rồi đâm đoản kiếm vào bụng khiến hắn kêu gào đau đớn, ngã khụy gối xuống sân.

“Nhát chém này là dành cho con trai ta!” thầy Masamoto tuyên bố.

Nói đoạn ông vung trường kiếm chém bay đầu tên Xích Quỷ sừng vàng. Thủ cấp của hắn bắn lên không trung, đập vào tường văng long lóc trên đường.

“Còn đây là cho Taro!”

Những người lính canh chỉ chờ thầy Masamoto trở vào trong sân cũng lập tức đóng sập cửa cản bước bọn Xích Quỷ phía sau. Chúng liên tục đập phá nhưng lớp phòng hộ khá chắc chắn. Ít nhất là cho đến thời điểm này.

Jack đặt Yamato nằm xuống đất. Akiko quỳ gối ngay bên cạnh, khuôn mặt lộ rõ vẻ âu lo.

“Tớ không sao,” Yamato thều thào. “Vết thương không đến nỗi sâu lắm.”

Akiko nhẹ nhàng xoay cậu bé sang một bên để kiểm tra vết đâm.

“Nó sao rồi?” thầy Masamoto đứng ngay cạnh cất tiếng hỏi.

“Cậu ấy mất khá nhiều máu, nhưng may mà lớp giáp đã cản bớt sức sát thương rồi.”

“Con đừng dậy được không?” thầy Masamoto hỏi con trai.

Yamato gật đầu.

“Tốt,” ông tiếp tục “Giúp ta đưa nó vào tháp băng bó vết thương nhé.”

Đến tận lúc này rồi mà cách dạy con có phần quá khắt khe của thầy Masamoto vẫn ngăn ông không thể hiện tình thương cho Yamato, điều duy nhất cậu bé hằng mong muốn. Jack hiểu thầy không muốn tỏ ra yếu ớt trước mặt các võ sinh của mình. Nhưng chẳng có lấy một câu ghi nhận hành động dũng cảm ra tay cứu giúp Cho thì thật quá bất công đối với Yamato.

Jack và Akiko bèn kẹp hai bên dìu Yamato qua sân.

“Cảm ơn... đã cứu... tớ,” Yamato rên rỉ giữa cơn đau. “Tớ nợ cậu đến hai cái mạng rồi.”

“Bọn mình phải cảm ơn Akiko mới đúng,” Jack đáp. “Nếu không nhờ có tài thiện xạ của cậu ấy thì cả hai đứa mình đã bỏ xác ngoài kia rồi,”

“Phát đó trật lất mà,” Akiko lên tiếng.

“Cậu có giỡn không vậy?” Jack hỏi ngay. “Phát đó trúng ngay vào mắt trái của hắn còn gì nữa!”

“Nhưng tớ nhắm mắt phải cơ.”

Thế là cả ba đưa cùng bật cười.

“Thôi nào,” Yamato rên rỉ. “Chọc cười đau lắm đó.”

Bên trong tòa tháp, lính canh chạy như con thoi mang theo đạn hỏa mai và thuốc súng cho quân sĩ trên tường phòng hộ. Ba đứa leo thang lên tầng hai. Lãnh chúa Takatomi cũng đang ở đó, ra lệnh cho các viên tướng lĩnh vẫn còn sống sót. Ông ngay lập tức bước đến khi thấy con trai kiếm sĩ trung thành của mình bị thương.

“Đưa Yamato đến phòng riêng của ta, rồi bảo thầy lang ở đó chữa trị ngay cho cậu ấy nhé.”

Thế là cả bọn lại leo lên tầng sáu, tiếng pháo nổ đì đùng mỗi lúc một rõ ràng hơn. Nhìn qua cánh cửa sổ hiếm hoi trên tầng bốn, Jack lơ mơ thấy được cảnh tượng bên ngoài. Quân sĩ của Lãnh chúa Kamakura bao vây khắp nơi, tra tên tầm đầu lửa bắn vào tường thành. Tuy nhiên, lực lượng phòng thủ cũng cầm cự khá tốt với súng và đạn khá dồi dào.

Lên đến tầng năm, Yamato bất ngờ dừng lại.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Jack lo lắng.

Yamato chỉ gật đầu rồi thì thầm, “Nhìn kia! Cửa phòng Cha Bobadillo vẫn mở.”

Jack đưa mắt nhìn qua dãy hành lang, đúng là có thể dễ dàng nhận ra bức tường bằng gỗ trong thư vòng vị tu sĩ, ánh đèn dầu lơ mơ hắt ra ngoài.

“Đây là cơ hội ngàn năm có một đó,” Yamato liếc nhìn Jack đầy ẩn ý.

“Nhưng còn cậu thì sao?”

“Đã có Akiko ở đây rồi mà,” Yamato vừa nói vừa gạt tay Jack ra khỏi vai. “Cứ lo tìm cuốn *hải đồ* của cha cậu đi.”

CHÍNH NGHĨA

Jack nhẹ nhàng tiếp cận thư phòng của Cha Bobadillo. Bất chấp cảnh chiến trận hỗn loạn bên ngoài, khu vực hành lang này vẫn vắng vẻ một cách lạ thường. Hầu hết lính canh đều đã được huy động tham gia chiến trận. Jack đứng cạnh cửa nghiêng đầu nhìn vào trong, rồi ngay lập tức rút về.

Cha Bobadillo vẫn đang ở trong phòng.

Nhưng ông ta quay lưng về phía cửa.

Jack bèn đánh liều nhìn lần nữa. Vị tu sĩ đang đóng gói tư trang của mình vào một cái giỏ. Ông ta bước đến chỗ hốc tường dựng sách kéo vài quyển ra khỏi kệ rồi mở ngăn bí mật bên trong ra.

Suýt chút nữa Jack đã bật ra thành tiếng. Nhất định đây là chỗ ông ta cất giữ cuốn *hải đồ*.

Thế nhưng Cha Bobadillo chỉ lấy ra vài món trang sức và tiền bạc bỏ vào giỏ. Xong xuôi ông ta vác luôn vào phòng thờ.

Jack vừa định đuổi theo thì Cha Bobadillo đột nhiên đứng sững lại như bỏ quên vật gì đó. Ông ta quay lưng đứng ngẫm nghĩ trước bức tượng Thánh Ignatius.

Chắc không phải ông ta muốn mang theo cái đó chứ, Jack thầm nghĩ.

Thế nhưng vị tu sĩ quay lại kéo nó ra khỏi tường thật. Ông ta đặt nó sang một góc rồi rờ tay vào góc tường gỗ phát ra tiếng “kịch” nhẹ.

Thì ra đằng sau bức tranh đó còn có ngăn bí mật.

Cha Bobadillo với tay vào trong, móc ra cuốn *hải đồ* vẫn đang được bọc kín bởi lớp giấy dầu.

Cảm xúc trào dâng khi lại được nhìn thấy bảo vật của cha khiến Jack không kìm nổi cơn giận dữ.

“Thì ra đúng là ông!” Jack bước vào phòng tuốt kiếm ra khỏi vỏ. “Ông đã thuê người lấy cắp *hải đồ*! Thuê người sát hại cha tôi!”

Cha Bobadillo quay phắt lại, vẻ mặt thoáng bất ngờ của ông ta nhanh chóng được thay bằng cái nhìn khinh khỉnh.

“Ta chẳng lấy cắp cái gì cả,” ông ta đáp, dường như chẳng mấy quan tâm đến thứ vũ khí Jack đang cầm trên tay. “Mà chỉ là lấy lại thứ chính đáng thuộc về mình thôi.”

Nói đoạn ông ta bình tĩnh ngồi vào chiếc ghế của mình nhìn thẳng vào mắt Jack.

“*Hải đồ* này vốn là tài sản của Bồ Đào Nha,” ông ta vừa nói vừa đặt *hải đồ* lên bàn. “Trước khi cha cậu dùng thủ đoạn bí ối đánh cắp, nó vốn là tài sản của một hoa tiêu người Bồ. Cha cậu không chỉ là một tên dị giáo Tin Lành, mà còn là một thằng ăn cắp rẻ tiền nữa.”

“Dối trá!” Jack hét lên, thanh kiếm trong tay run lên bần bật vì giận dữ trước lời cáo buộc trắng trợn.

“Thế chẳng lẽ cậu chưa bao giờ thắc mắc tại sao cha của mình, một người Anh, lại nằm giữ trong tay nguồn tri thức vĩ đại về biển cả như vậy sao?” vị tu sĩ dòng Tên đặt tay lên đùi nói.

Jack cứng họng, nó không biết làm sao để trả lời cho câu hỏi này.

“Để tôi nói cho cậu tường tận. Cha cậu vốn là một tay cướp biển. Cuốn *hải đồ* này là một trong những chiến lợi phẩm của ông ta. Giết ông ta không phải là sát nhân, mà là thi hành công đạo, trả lại chính nghĩa cho quốc gia của mình. Hơn nữa đã dám dong buồm đến xứ Nhật này thì chết dưới lưỡi dao ninja cũng hoàn toàn xứng đáng thôi.”

Đầu óc Jack thật sự rối bời. Có thể đây chỉ là những lời dối trá, nhưng cũng để lại không ít dấu hỏi trong đầu Jack. Cha của nó chưa bao giờ kể tường tận về việc tại sao cuốn *hải đồ* lại nằm trong tay ông, mà chỉ nói đã phải đánh đổi tính mạng và một phần cơ thể thôi. Jack vẫn nghĩ, ý của cha nó là về một cuộc hải trình, chứ không phải một phi vụ cướp bóc. Và lại từ khi nó biết nhận thức thì vật này đã nằm trong tay ông ấy, nhất định nó phải là sở hữu của ông ấy.

Nhưng đồng thời Jack cũng biết bản *hải đồ* chứa đựng lượng thông tin quá nhiều để một đời người đi biển có thể một mình ghi chép. Trong đó còn một phần nói về vùng biển Thái Bình Dương nơi cha của nó chưa bao giờ dong thuyền tới nữa. Càng suy nghĩ lại càng có nhiều câu hỏi được đặt ra.

“Thế giờ cậu định làm gì tôi đây hả chàng samurai trẻ tuổi? Xả tôi ra làm hai khúc à?” Cha Bobadillo nói mỉa, xem chừng rất thích thú với diễn biến

đấu tranh nội tâm trên khuôn mặt Jack.

Khi thấy nó hạ kiếm xuống, ông ta lại càng cười độc địa.

“Xem nào, có nên tố cáo cậu tội phản nghịch không nhỉ? Công tố - mưu đồ giết người. Kết luận - có tội. Án phạt - tử hình.”

Nói đoạn ông ta đứng thẳng dậy, tay cầm sẵn khẩu súng lục dạng bánh xe quay.

Nhắm thẳng vào tim Jack.

“Dù là võ sĩ hay gì đi nữa cũng chẳng thể nào tránh được đạn đầu nhỉ.”

THỄ MẠNG

Jack căng cứng cả người, nhưng chẳng có phát đạn nào được bắn ra cả.

Cha Bobadillo chỉ nhìn ra phía sau nó, nhíu mày vẻ ngạc nhiên.

“Tôi đang định giúp anh hoàn thành công việc của mình đây,” ông ta nói giọng khinh bỉ rồi hạ khẩu súng xuống. “Nhưng thôi, dù gì anh cũng đã tới đây rồi, ra tay đi.”

Độc Nhân Long bước ra từ bóng tối.

Jack ớn lạnh sống lưng. Hiện giờ có thể nói nó đã bị kẹp giữa hai kẻ thù nguy hiểm nhất. Với kiểu hành động của mình, nhất định tên Độc Nhân Long sẽ cố gắng hành hạ nó chán chê rồi mới chịu kết liễu, Jack thầm nghĩ thà hồi nãy Cha Bobadillo cứ bắn một phát đạn luôn cho nhanh.

“Vậy nghĩa là *hải đồ* đã được giải mã hoàn toàn?” tên sát thủ lên tiếng.

“Tất nhiên! Nếu không tại sao tôi lại ra lệnh cho anh giết nó.”

Cha Bobadillo bực tức nói giọng gắt gỏng.

“Tốt,” Độc Nhân Long đáp cụt lủn.

Đoạn hăn phớt lờ Jack mà tiếp cận Cha Bobadillo.

“Vậy thì cho xin cuốn *hải đồ*,” hăn vừa nói vừa chìa tay ra.

“Cái gì cơ?” Cha Bobadillo hỏi ngược lại, thái độ dần chuyển sang căm phẫn. “Anh bị điên à?”

Tên ninja chỉ lắc đầu đúng một cái. “Lãnh chúa Kamakura muốn vật này.”

“Nhưng chính tôi là người đã thuê anh đánh cắp nó về mà,” Cha Bobadillo vặn lại.

“Thì bây giờ cũng chỉ thay đổi đối tượng một chút thôi,” Độc Nhân Long lạnh lùng đáp.

Jack trừng trừng nhìn vị tu sĩ dòng Tên. Rõ ràng người đàn ông kia đã bịa đặt chuyện cướp biển với nó. Chính ông ta mới là tên ăn cắp bí ối xấu xa.

“Thôi đừng đùa nữa. Nó là của tôi, anh đã nhận tiền cả rồi,” ông ta chống cự. Đoạn chỉ tay vào mặt Độc Nhân Long gào lên. “Và cả tiền để giết thẳng nhóc kia nữa đấy.”

Jack thừa biết Cha Bobadillo đang cố gắng làm chủ tình thế bằng cách hướng tập trung của tên sát thủ về phía mình, thay vì cuốn *hải đồ*.

“Rồi cũng sẽ tới lượt nó thôi,” Độc Nhân Long đáp rồi liếc một cái về phía Jack. “Nhưng còn có chuyện khác phải giải quyết trước đã.”

Tên sát thủ lại bước thêm vài bước về phía vị tu sĩ.

Thật không thể tin được, hắn đã phản bội lại chủ của mình.

“Khoan đã,” mắt Cha Bobadillo mở to kinh khiếp. “Anh muốn gì tôi cũng cho hết mà. Tiền bạc, đá quý, súng ống...”

Ông ta vớt luôn cái túi của mình lên khiến đồ đạc bên trong tung tóe cả ra bàn. Nhiều viên đá quý sáng lấp lánh cùng các đồng bạc còn rơi lộp cộp xuống cả sàn.

Độc Nhân Long lắc đầu khinh bỉ, chẳng mấy hứng thú với lời đề nghị của vị tu sĩ.

“Lãnh chúa Kamakura treo thưởng hậu hĩnh hơn thế này rất, rất nhiều.”

“Ông ta treo thưởng gì thì tôi sẽ trả gấp đôi, gấp ba số đó lên cũng được,” Cha Bobadillo cố vớt vát trong cơn hoảng loạn.

“Không có cửa đâu, phe Satoshi thua trắng bụng rồi,” Độc Nhân Long rút lên. “Lãnh chúa Kamakura đã hứa sẽ ban thành Yamagata cùng toàn bộ quyền lực phương bắc về cho ta.”

Bất giác những kí ức về người đàn bà mù lòa trong ngôi đền ngày nọ lại hiện lên trong đầu Jack.

“Thì ra mi *đúng* là Hattori Tatsuo?” nó buột miệng.

Độc Nhân Long lập tức quay lại đưa con mắt xanh chăm chăm nhìn Jack.

“*Đúng* là mày có khiếu làm ninja mà!” hắn ta rút lên. “Giá mà tao có thằng đàn em giỏi săn tin như thế.”

“Nhưng... thầy Masamoto nói đã tự tay chặt đầu Hattori Tatsuo xuống cơ mà!” Jack ấp úng, hoang mang đưa mắt nhìn Độc Nhân Long.

“Ừ, cái đó thì đúng,” Độc Nhân Long mỉm cười tàn độc. “Hay nói chính xác hơn là ông ta tưởng thế. Nhưng thật ra người bị giết chỉ là *kagemusha* của tao thôi.”

“*Kagemusha?*” Jack sững sờ đến tột độ.

“Một kẻ thế mạng,” Độc Nhân Long khoái trá giải thích. “Ngày đó tao tìm được một tên có ngoại hình giống y hệt mình. Dĩ nhiên là hắn ta có hai mắt, nhưng chả sao, sửa lại dễ thôi. Hắn cũng sẵn sàng phục vụ với tư cách thế mạng cho tao, để đổi lấy mạng sống của gia đình mình. Thế nên nói đúng ra Masamoto anh hùng đã giết nhầm một người vô tội rồi đấy.”

Jack không khỏi rùng mình trước bản tính lạnh lùng và gian trá của người đàn ông này.

“Cả đời khôn ngoan, nhưng cuối cùng chả được gì,” Cha Bobadillo gầm lên chĩa súng về phía Độc Nhân Long.

Lúc ông ta bắn ra, tên sát thủ đã nhanh như cắt tránh sang bên theo bản năng.

Viên đạn găm thẳng vào bức tường gỗ phía sau.

Độc Nhân Long lập tức phóng tới chỗ Cha Bobadillo, nhanh chóng tấn công khống chế vị tu sĩ bằng đầu những ngón tay khiến khuôn mặt ông ta sững sờ vì kinh ngạc, hai mắt trợn ngược, toàn thân bất động.

“Có thể võ sĩ không tránh được đạn, nhưng ninja thì khác,” Độc Nhân Long lạnh lùng thì thầm vào tai nạn nhân của mình.

Cơ thể Cha Bobadillo bắt đầu giật mạnh, một âm thanh ứ át phát ra từ môi ông ta. Vị tu sĩ bắt đầu thở dốc, từng mảng màu đỏ xuất hiện trên da.

“Chắc mày còn nhớ những triệu chứng này chứ hả, ngoại quốc?”

Điểm mạch. Jack không bao giờ có thể tưởng tượng đến việc sử dụng nó lên ai, bất kể người đó có là kẻ tử thù như Cha Bobadillo đi chăng nữa. Trong những lần đụng độ trước đó với Độc Nhân Long, nó đã từng phải gánh chịu tác dụng khủng khiếp do kỹ thuật này gây ra rồi. Cảm giác cháy bỏng như thiêu đốt trong mao mạch, tim muốn nổ tung ra tới nơi, lồng ngực cạn kiệt không khí. Sức ép ngày một tăng dần cho đến khi tim nạn nhân tự động phát nổ trong lồng ngực.

“Không may mắn như mày, hắn ta chết chắc rồi,” Độc Nhân Long bình phẩm rồi nắm tóc Cha Bobadillo nhấc lên.

Lúc này mắt của vị tu sĩ đã căng ra hết cỡ, đỏ rực trông rất ghê rợn.

Jack nghe thấy một tiếng bụp văng vẳng như tiếng đá thả vào lòng hồ vậy. Chỉ vài giây sau, máu bắt đầu ứa ra khỏi miệng cha xứ dòng Tên.

Ông ta đổ gục xuống sàn như một con búp bê bằng rơm.

Khiếp đảm trước cái chết dã man của kẻ thù, Jack biết nó cần phải hành động ngay lập tức, nếu không muốn trở thành nạn nhân tiếp theo. Nó giật

vội cuốn *hải đồ* trên bàn rồi lao nhanh sang phòng thờ bên cạnh.

Cánh cửa bên phải đã bị đóng chặt, nhưng phía còn lại cạnh bệ thờ vẫn mở toang.

Đang bị Độc Nhân Long đuổi theo sát nút, nó chỉ còn biết xông đại vào cánh cửa mở.

Lối đi này dẫn sang một hành lang vắng lặng bóng người. Jack chợt nhận ra nó đang đi vào mật đạo thông lên phòng ngài Satoshi. Khu vực này được lót bằng loại *tatami* hảo hạng nhất, tường trang trí những hình vẽ cầu kì đẹp mắt, lại biệt lập hoàn toàn với phần còn lại của tháp trung tâm, chỉ duy nhất có một lối thông lên.

Jack chỉ biết cắm đầu chạy thẳng, tiếng bước chân của tên ninja càng lúc càng tiến gần.

BÁO THÙ

Một quả pháo kích xé gió trong không trung mang quả cầu lửa xẹt qua khu ban công khiến da Jack suýt nữa cháy xém. Nếu là một ngày khác chắc hẳn nơi này sẽ rất thích hợp để ngắm cảnh. Từ tầng trên cùng của tòa tháp, người ta có thể phóng tầm mắt vượt xa thành phố bên dưới, qua cả bình nguyên Tennoji đến đại dương xa thẳm ngoài kia.

Nhưng đêm nay lại khác, thứ duy nhất đập vào mắt Jack là cảnh hoang tàn đổ nát. Lửa tràn ngập các khu tường thành, xác người chết ngổn ngang. Quân địch đông như kiến, liên tục nã đại bác, đạn hỏa mai vào tháp. Bọn lính Xích Quỷ đã vượt qua được lớp phòng ngự cuối cùng tiến vào khu sân trong chính điện. Một màn hỗn chiến nổ ra, những người lính trung thành của Satoshi lần lượt ngã xuống.

Ngược lại, căn phòng hội nghị bí mật trên tầng tám lại hoàn toàn tĩnh lặng. Nơi đây được thắp sáng bởi những ngọn đèn dầu thanh nhã, kết cấu hoàn toàn bằng vàng miếng và viền gỗ mun. Một bức tranh vẽ các võ sĩ đang săn bắn, tọa thiền, uống trà, toát lên cuộc sống của giai cấp quyền uy nhất Nhật Bản.

Lúc Jack băng qua phòng Satoshi, nó nhận ra vị đại tướng quân tương lai cùng các tùy tùng thân cận của mình đều đã chết. Không hề có dấu hiện giằng co, nhưng lớp *tatami* lót sàn thấm đẫm máu tươi, bên cạnh mỗi người là một thanh đoản kiếm *wakizashi*. Thì ra nhận thấy lực lượng của mình đã thất bại, ngài Satoshi quyết định thực hiện nghi thức mổ bụng *seppuku* để ra đi trong danh dự. Những người tùy tùng trung thành cũng chọn cách tự ra tay mổ bụng mình để theo hầu chúa công ở thế giới bên kia.

“Mày hết đường thoát rồi,” Độc Nhãn Long lên tiếng sau khi bước vào phòng hội nghị. “Đưa *hải đồ* đây.”

“Đừng hòng!” Jack vừa nói vừa giấu vào trong giáp.

“Mau đưa nó đây! Tao không muốn Lãnh chúa Kamakura phải chờ lâu đâu!”

“Nhưng nếu mi *đúng* là Tatsuo,” Jack thách thức, “thì tại sao còn giúp đỡ Lãnh chúa Kamakura chứ? Chẳng phải chính ông ta đã phản bội mi ở trận Nakasendo sao?”

“Đó là một quyết định khiến ông ta vô cùng hối tiếc,” Độc Nhân Long hạ giọng. “Và ông ta đã chuộc lỗi bằng cách phát động cuộc chiến này cho tao.”

“Cho *mi*?” Jack há hốc mồm kinh ngạc. “Ông ta vốn viện cớ muốn quét sạch người nước ngoài và Thiên Chúa giáo ra khỏi Nhật Bản đấy chứ.”

“Với ông ta thì là vậy,” Độc Nhân long đáp. “Còn với tao thì đây là một cuộc báo thù.”

“Báo thù ai cơ?”

“Masamoto,” tên sát thủ hăn học ra mặt khi phải nhắc đến cái tên này.

“Bộ ông điên rồi chắc!” Jack không thể tin vào điều mình đang nghe thấy nữa. “Kéo cả đất nước vào một cuộc nội chiến chỉ vì động cơ trả thù *cá nhân* thôi sao?”

“**HĂN ĐÃ GIẾT CHẾT CON TRAI TAO!**” Độc Nhân Long gầm lên, con mắt lạnh lùng thường thấy của hăn cũng đã phải biểu lộ cảm xúc mãnh liệt.

“Và ông cũng đã giết lại một đứa con *của* ông ấy rồi!” Jack nói vắn lại.

“Mạng đổi mạng,” tên ninja dần lấy lại bình tĩnh. “Nhưng như vậy còn quá nhẹ. Chúa công, gia đình, trường Nhị Thiên, kể cả con đường võ sĩ đạo của hăn ta đều đáng bị hủy hoại. Tao sẽ không giết Masamoto, tao muốn hăn phải gánh chịu cùng một nỗi đau dày vò suốt bao năm qua. Hăn sẽ phải sống phần đời còn lại trong đau khổ, nuối tiếc. Phải vậy *mới* gọi là báo thù.”

Bây giờ Jack mới thật sự thấm thía bài học thầy Yamada đã dạy nó ở Nam Thiên Viên hai năm về trước, rằng thù hăn chỉ làm hại chính bản thân. Con người đang đứng trước mặt nó giờ đây đã chẳng còn lại gì - ngoài thù hận.

“Đưa bản *hải đồ* cho tao,” Độc Nhân Long tiếp tục.

“Không đời nào!” Jack bắt đầu rút kiếm.

Nó quyết định thủ thế. Dù gì cũng không còn đường ẩn nấp hay tẩu thoát. Đúng như lời tên sát thủ nói, đây sẽ là trận chiến cuối cùng, giữa nó và kẻ thù giết cha.

“Tao không muốn đôi co với mày, ngoại quốc,” tên ninja bất ngờ thay đổi thái độ. “Thật ra tao còn thấy có cảm tình với mày nữa. Chờ đi, nếu giao

cuốn hải đồ, tao sẽ tha cho mày một con đường sống.”

Dù miệng nói thế nhưng tay Độc Nhân Long vẫn tuốt thanh đao nhẵn giả sau lưng thủ thế.

Kuro Kumo.

Hắc Vân Kiếm. Món vũ khí lợi hại nhất, và cũng là cuối cùng của thợ rèn Kunitome. Lưỡi thép lấp lánh trong ánh lửa, đường viền gọn sóng tựa mây đen vần vũ.

“Đề nghị cuối cùng,” hắn ta gầm gừ. “Theo tao, tao sẽ dạy nhẵn thuật cho mày.”

“Ta không muốn trở thành sát thủ như mi!” Jack chế giễu, suýt nữa nó đã phì cười trước cái ý tưởng này. “*Mi* mới chính là kẻ sát nhân chứ không phải thầy Masamoto. Chính *mi* đã giết hại cha ta. Kẻ thù của ta.”

“Được thôi,” Độc Nhân Long lạnh lùng đáp.

Nhanh như cắt, hắc vung Hắc Vân Kiếm chém mạnh xuống.

Jack rút cả cặp trường đoản nhị kiếm ra vừa kịp ngăn đường kiếm của tên sát thủ xả nó ra làm hai đoạn. Trong ánh lửa bập bùng, cái tên khắc sâu trong hai thanh kiếm lấp lóe thách thức Hắc Vân Kiếm.

Shizu.

Độc Nhân Long tức tối đập mạnh vào ngực Jack khiến nó văng ngược ra phía sau đập cả vào thành ban công. Bên dưới, cuộc chiến vẫn diễn ra khốc liệt, còn trên này, Độc Nhân Long đang lăm lũi tiến tới, tay xoay tròn thanh đao trên tay sẵn sàng cắt cổ nó bất cứ lúc nào.

Jack gạt đòn tấn công bằng thanh trường kiếm rồi vận dụng luôn sức bật vung một đòn chém vào đầu Độc Nhân Long. Hắn hụp xuống tránh, cùng lúc tung đòn đá quét vào ngay mắt cá khiến Jack ngã bịch xuống sàn. Tên sát thủ nhảy lên không trung. Jack xoay ngay người vừa kịp tránh đòn đâm xuyên ngực của hắn. Hắc Vân Kiếm dễ dàng chọc thủng lớp gỗ dày bên dưới tựa như bùn lầy vậy.

Jack bật tung mình đứng dậy phản kích. Nó vung đoản kiếm cắt ngang rồi đồng thời dùng trường kiếm bổ dọc xuống. Độc Nhân Long bật nhảy ra sau tránh đòn. Jack liên tục tấn công, tên sát thủ rơi vào thế phòng ngự, phải liên tục chống chọi các đòn thể liên miên bất tuyệt của tuyệt kỹ Nhị Thiên mà lùi dần về phía sau. Suýt chút nữa Jack đã ép được tên ninja vào góc hẹp, nhưng hắn nhanh trí kịp đá chiếc đèn dầu ra sàn khiến tấm chiếu *tatami* bắt lửa bùng cháy cả khu phòng hội nghị.

“Masamoto dạy mày khá đấy chứ,” Độc Nhân Long cười nhạo, liên tục di chuyển thành vòng tròn quanh Jack và căn phòng đang bốc cháy. “Nhưng tuyệt kỹ Nhị Thiên cũng chỉ giúp mày cầm cự thêm được ít lâu thôi.”

Nói đoạn hắc phóng kiếm định đâm xuyên tim Jack. Nó nhanh chóng gạt đỡ đòn này rồi phản kích bằng đoản kiếm *wakizashi*, lần này chém đứt cả lớp áo phía trên ngực tên sát thủ. Một đường máu tươi dần lộ ra. Tuy vết thương chẳng mấy nghiêm trọng, nhưng Độc Nhân Long cũng không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn xuống.

Jack lợi dụng ngay thời cơ hiểm hoi vùng trường kiếm chém tới. Thế nhưng phản xạ của tên sát thủ quá lợi hại, hắc lách người sang một bên tránh nhất chém khéo léo tựa như cọng rơm bay trong gió.

Có điều, hắc đã không đủ nhanh để tránh được hoàn toàn.

Lưỡi kiếm của Jack cắt đứt phăng tấm mạng che mặt của hắc.

Cho đến giờ phút này, Độc Nhân Long vẫn luôn là cơn ác mộng một mắt đối với Jack. Nhưng giờ đây hắc đã phải lộ rõ chân tướng trước mặt nó.

Có lẽ trước đây Hattori Tatsuo đã từng là một người đàn ông rất đẹp trai, vẫn còn đó chiếc cằm vuông vức mạnh mẽ, đôi gò má thanh tú, rất xứng đáng với tước vị lãnh chúa một vùng. Có điều khuôn mặt lại vô cùng kinh khủng. Thuở nhỏ bị chứng đậu mùa nên gương mặt ông ta bị tàn phá dữ dội, thoát nhìn có cảm giác như da thịt đã thối rữa ra vậy. Đó là còn chưa kể đến chỗ đã từng chứa con mắt bên trái bây giờ chỉ còn một cái hốc đen.

Độc Nhân Long đưa con mắt màu xanh lục duy nhất của mình quan sát Jack.

“Nhìn thấy mặt tao cũng đồng nghĩa với nhìn thấy cái chết,” hắc gầm lên. “Nộp mạng đi, nhóc con!”

Nói đoạn tên sát thủ điên cuồng tấn công bằng Hắc Vân Kiếm, định băm vằm Jack ra cho hả giận. Jack đưa thanh trường kiếm trên tay lên đỡ.

Hai thanh gươm va mạnh vào nhau.

Hắc Vân Kiếm của Kunitome đã chặt đứt tác phẩm của thầy Jack ra làm hai đoạn.

Jack còn chưa hết bất ngờ khi thứ vũ khí sắc bén đang cầm trên tay bỗng chốc trở nên vô dụng thì nó đã lãnh trọn một đập vào ngực.

Văng xuống tấm *tatami* đang bốc cháy dữ dội, Jack đau đớn la hét vì tay bị bắt lửa, không còn lựa chọn nào khác, nó đành thả cây đoản kiếm

wakizashi ra nốt. Jack định lặn người thoát thân nhưng đã bị lưỡi kiếm sắc bén chặn ngay lại.

“Thằng Kunitome đó đã thề rằng đây chính là món vũ khí lợi hại nhất hẳn ta rèn được,” Độc Nhân Long khoái trá mân mê thanh Hắc Vân Kiếm của mình. “Quả nhiên không sai. Quỳ xuống, thằng ngoại quốc.”

Phải đối mặt với lưỡi kiếm chém sắt như chém bùn mà trong tay không có lấy một món vũ khí, Jack đành phải khụy gối theo lời hẳn.

Nó đã thất bại. Dù đã bỏ công khổ luyện tuyệt kỹ Nhị Thiên. Độc Nhân Long vẫn là một đối thủ quá sức hùng mạnh.

Tên sát thủ giơ cao thanh Hắc Vân Kiếm, dừng lại vài giây nhoẻn miệng cười nham hiểm trên khuôn mặt ghê tởm.

“Được chặt đầu mày là niềm vinh hạnh của tao.”

TIẾN THOÁI LƯƠNG NAN

Nhớ lại lời giáo huấn về nguyên lí cơ bản nhất của tuyệt kĩ Nhị Thiên - *dùng mọi phương pháp, vũ khí, miễn giành được thắng lợi* - Jack bèn âm thầm rút thanh đoản kiếm *tantō* giắt sau đai lưng ra.

“Như mi vẫn thường nói,” Jack lên tiếng lúc Độc Nhân Long đang nhón nhón đặc ý, “*Đừng bao giờ chần chừ.*”

Nói đoạn nó xả luôn thanh quý kiếm vào chân tên ninja.

Hắn ta loạng choạng lùi ra sau gào lên, vừa đau đớn vừa hoang mang tột độ.

Jack nhảy phắt dậy, tay cầm chắc con dao. Thế nhưng Độc Nhân Long hồi phục nhanh ngoài sức tưởng tượng, thoáng chốc thanh Hắc Vân Kiếm đã chói lóa như sấm đánh tới cổ nó.

Đột nhiên bức tường ngay bên phải hai người trúng quả pháo kích nổ tung tóe. Bức tranh võ sĩ đi săn hoàn toàn bị hủy diệt, từng mảng tường bốc lửa ngùn ngụt bắn ra khắp nơi, Jack và Độc Nhân Long cũng văng luôn ra đất.

Jack rơi xuống chỗ ban công đổ nát, từng lớp vàng lá lả tả tung bay như tuyết xung quanh. Đầu nó đau nhức dữ dội, hoàn toàn mất phương hướng. Nó xoay người nhìn xuống mặt đất cách đó tám tầng lầu. Bọn lính Xích Quỷ đang ủa lên đông như kiến khắp sân tháp, bất giác Jack cảm thấy một cơn buồn nôn dữ dội khiến cơ thể nó suýt nữa tự lộn luôn ra ngoài.

Nó xoay người ngay lại cố thở dốc lấy hơi, vẫn nắm chắc thanh đoản kiếm trong tay.

Ngay bên trái nó là Độc Nhân Long, dường như đã bất tỉnh nhân sự.

Nó bò ngay đến chỗ hắn.

“Giờ thì người mới chính là người hết đường thoát,” Jack vừa nói vừa giơ thanh kiếm ngắn chuẩn bị ra đòn kết liễu.

Nó sắp trả được mỗi thù giết cha.

Chấm dứt cơn ác mộng.

Giết chết kẻ tử thù.

Thanh gươm kiếm trong tay nó cũng rung lên như thể nhịp đập của tim vậy.

Cái tên được khắc bên trên lấp lánh giữa ánh lửa bập bùng càng thêm thôi thúc.

Kunitome. *Giết. Giết. Giết đi!*

Sâu thẳm trong hồi ức, Jack nhớ đến lời răn đe của ông chủ quán trà năm nào.

Nó sẽ nguyện rửa và biến người sở hữu trở thành những con quỷ khát máu.

Nó đã hiểu.

Cảm giác đó quả thật quá choáng ngợp.

Nó giờ cao thanh đoản kiếm lên quá đầu.

Bỗng dưng nó nhớ đến thầy Yamada. Vào cái đêm Jack quyết định đi theo con đường võ sĩ đạo, vị thiền sư đã giải thích cho nó những điều cốt lõi nhất, rằng như thế nào mới được gọi là một samurai đích thực.

Võ sĩ đạo không phải là con đường tàn phá và giết chóc, mà dạy ta cách nuôi dưỡng, bảo vệ sự sống.

Jack biết dù Độc Nhãn Long là kẻ thù đã gây ra bao nhiêu nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần cho mình, nhưng điều đó không có nghĩa là nó nên để lòng thù hận che mờ lí trí.

Nó không phải là một tên sát nhân như hãn ta.

Hơn nữa, tha mạng cho Độc Nhãn Long còn đem lại cơ may giải cứu một người khác. Em trai út của Akiko, Kiyoshi.

“ĐỪNG!” đúng lúc nó thu kiếm về thì một tiếng hét vang lên.

Jack rút thanh gươm kiếm ra khỏi ban công xuống màn đêm bên dưới rồi quay lại, nó thấy Akiko đang đứng ngay cầu thang.

“Tớ cứ tưởng cậu định giết hãn chứ,” cô bé vừa nói vừa băng qua khu phòng hội nghị đồ nát tiến về phía nó.

Jack cứ để tên Độc Nhãn Long nằm đó rồi chạy ra chỗ Akiko, chưa lúc nào thấy mừng vì được nhìn thấy khuôn mặt cô bé như bây giờ. “Tớ cũng suýt ra tay rồi đấy chứ,” nó đáp, đầu óc đã hoàn toàn loại trừ được tà khí do thanh gươm kiếm tiêm nhiễm. “Nhưng hãn sẽ có ích cho cậu nếu còn sống hơn là đã chết.”

“Cậu không sao chứ?” Akiko lo lắng hỏi, cô bé không khỏi tròn mắt kinh ngạc trước bộ dạng tàn tạ của nó lúc này.

Jack cúi xuống nhìn. Bộ giáp trên người nó đã cháy xém, tro bụi bám khắp nơi, chỗ môi bị dính cú đâm của tên Xích Quỷ sừng vàng sứt một mảng, tay trái phồng nặng, tóc te tua tơi tả, người khác nhìn vào không khéo còn tưởng nó là xác chết biết đi không chừng.

“Cũng không có gì trầm trọng đâu.” Jack đáp trong lúc cô bé kiểm tra tay nó.

“Vừa nãy thấy Cha Bobadillo nằm chết trong phòng, tớ thấy lo quá nên... COI CHỪNG!”

Vừa hét lên, cô bé đẩy luôn Jack ngã xuống sàn.

Rồi bị ai đó kéo mạnh chân trượt qua ban công.

Jack nghe tiếng Akiko hét lên lúc cô bé rơi xuống.

“Tao hết kiên nhẫn rồi nữa rồi, ngoại quốc,” Độc Nhãn Long rít lên. “Đưa *hải đồ* đây, tao sẽ trả nó cho mày.”

Lúc này hẳn ta đang cầm một chiếc *kaginawa* với phần dây đầu móc quần quanh cơ thể Akiko. Sức nặng từ cô bé khiến đoạn thừng bắt đầu bị tước ra.

Jack đưa mắt nhìn thanh đoản kiếm nằm trên đồng gạch vụn giữa vị trí của nó và tên sát thủ.

“Khôn hồn thì *đừng* có giở trò,” Độc Nhãn Long vừa nói vừa cố tình thả cho đoạn dây tuột xuống một chút để hù dọa. “Mày mà bước một bước tao thả nó xuống đó ngay đấy.”

Không còn lựa chọn nào khác. Jack đành mở túi lấy *hải đồ* ra.

“Nhanh lên,” tên ninja toét cái miệng méo mó tạo thành một điệu cười tàn độc. “Tao sắp tuột tay rồi.”

Jack giao bản *hải đồ* cho hẳn rồi yêu cầu, “Đưa dây cho ta.”

“Được thôi,” Độc Nhãn Long đáp, rồi thả tay ra.

“KHÔNG!” Jack hét lên, lao ra chụp lấy đoạn dây *kaginawa* đang nhanh chóng tuột xuống bên dưới.

Nó kịp chụp lại nhưng đoạn dây vẫn cứ tuột dần ra khỏi các ngón tay, cắt sâu lòng bàn tay nó. Jack mím môi chịu đau, lúc còn leo cột buồm trên tàu *Alexandria*, nó đã phải trải qua những màn kéo dây còn trượt nhanh hơn thế này rồi.

Dồn hết nguồn sức mạnh còn lại, nó hăm tống rồi từ từ cũng dừng đà trượt xuống của sợi dây lại được. Loáng thoáng có tiếng Akiko hét lên. Ít ra Jack cũng có thể an tâm rằng cô bé vẫn còn sống.

Jack nhanh chóng tựa mình vào cột trụ ban công rồi tìm cách đưa Akiko về vị trí an toàn. Nó cố gắng kéo từng đoạn từng một, kiệt sức, tay nó lại run lên khiến sợi dây đứt chút nữa đã tuột trở lại.

“Khá khen cho một thằng nhóc con, nhưng cuối cùng cũng chẳng để làm gì cả,” Độc Nhãn Long đứng phía trên nói vọng xuống, một tay hất cầm cuốn *hải đồ*, tay còn lại giữ chặt thanh Hắc Vân Kiếm.

“Ông đã có thứ mình cần rồi!” Jack kiệt sức thở không ra hơi. “Giờ lại còn muốn gì nữa đây?”

“Báo thù,” tên sát thủ khinh khỉnh đáp rồi giơ cao kiếm. “Sao nào, muốn chết trước không? Hay là để tao chặt dây cho mày nhìn thấy con bé ra đi?”

Đột nhiên một cây bông gỗ phóng đến đập mạnh vào ót tên ninja. Loạng choạng vì trúng phải đòn đau, Độc Nhãn Long làm rơi luôn bản *hải đồ*. Hắn văng phải phần tay vịn của ban công rồi lộn nhào cắm đầu rơi xuống cùng với thanh Hắc Vân Kiếm.

Yamato, lúc này đã được bằng bó gọn ghẽ, lết đến chỗ Jack. “Chắc thầy Kano cũng phải đồng ý đây là tình huống không còn sự lựa chọn nào khác nhỉ!” cậu bé cười tươi, đoạn cúi xuống nhặt cây bông lên.

Nói đoạn quay ngoắt về hút hải. “Akiko đâu rồi?”

Đã quá mệt mỏi để lên tiếng, Jack chỉ gật đầu nhìn xuống rồi lại kéo sợi từng lên.

Yamato lo lắng quan sát bên dưới. “Thấy rồi! Akiko đang...”

Một bàn tay đeo găng hiện ra từ trong bóng tối tóm lấy cổ họng Yamato. Cậu bé cố gắng bám chặt thành lan can vẫy vùng tránh bị Độc Nhãn Long kéo xuống dưới. Jack tung một cú đá về phía ngực tên ninja. Nhưng hành động này khiến sợi từng trên tay Jack tuột hẳn một đoạn, gần như đã căng ra hết sức. Đòn tấn công vừa rồi không đủ mạnh để đẩy ngã Độc Nhãn Long, nhưng cũng khiến hắn buộc phải thả Yamato ra.

Đã thoát khỏi nguy hiểm, Yamato vội vàng nắm chặt cây bông chuẩn bị chiến đấu. Độc Nhãn Long tung người qua lan can hạ xuống ngay trước mặt. Hắn ta cố tình nhắm vào bên bị thương của Yamato tung ra một cước cực mạnh. May mà cậu kịp giơ bông chặn ngay lại. Không chút chần chừ,

Độc Nhân Long tiếp tục xoay người đá móc vào đầu Yamato. Cũng như lần trước, Yamato lại bình tĩnh dùng gậy cản cú đá của hắn.

Thuận đà, Yamato xoay bóng nhắm vào đầu tên ninja. Nhưng hắn dễ dàng thụp xuống, rồi lại lách người tránh đòn bổ gậy nổi theo sau.

Jack chỉ biết trơ mắt nhìn Yamato anh dũng chiến đấu, Yamato liên tục vùng gậy đập loạn xạ. Nhưng Độc Nhân Long cứ hết tránh rồi lại né, rõ ràng có ý chờ đợi sơ hở từ đối phương.

Yamato phóng gậy đâm tới ngực Độc Nhân Long. Thời cơ đã đến, hắn tránh sang bên chụp lấy gậy rồi đập mạnh vào be sườn cậu bé. Yamato đổ gục xuống sàn, máu từ vết thương tái phát ủa ra qua lớp bông băng.

Nhưng cậu vẫn chưa chịu đầu hàng.

Mà ngược lại còn thu gậy về khóa cổ tay Độc Nhân Long, vừa hô to vừa đẩy hắn về phía thành ban công. Lưng tên sát thủ đập mạnh vào khu vực rào chắn đã lung lay khiến nó đổ luôn xuống dưới.

Yamato bắt đầu điên cuồng đập vào đầu, vào vai tên ninja bằng chiếc bóng của mình. Hắn cố gắng gạt đỡ, nhưng không sao thoát nổi những đòn tấn công dồn dập khắp mọi phía.

“Mi đã giết chết anh trai ta!” Yamato vừa hét vừa đập, cơn giận dữ cùng đau đớn thể xác càng tăng thêm sức mạnh cho cậu.

Độc Nhân Long bị dồn bay ra khỏi ban công, nhưng hắn vẫn kịp nắm cổ chân Yamato kéo cậu bé tuột xuống theo mình. Một âm thanh khô khốc vang lên khi thanh bóng mắc kẹt vào giữa hai bên rào chắn gãy nát. Vết rạn gãy xuất hiện khắp thân gậy.

“JACK!” Yamato vừa cố bám trụ vừa cầu cứu.

Nhưng tình thế này đã đẩy Jack vào chỗ tiến thoái lưỡng nan.

Nó chỉ có thể cứu được một.

Chứ không thể giúp cả hai.

56

VÕ SĨ

“Cổ trèo lên đi, Yamato!” Jack hối thúc trong lúc vẫn kéo mạnh sợi thừng trói Akiko.

“Không được,” cậu bé thở gấp, cây bồng đã rạn nứt khắp nơi. “Độc Nhãn Long đang trèo lên chân tớ!”

“Ráng chờ tí, tớ tới đây,” Jack biết nếu để tên sát thủ lên được đây thì đừng hòng ai sống sót.

“Đừng, ở lại cứu Akiko đi!” Yamato đáp, bàn tay của tên ninja đã bám đến đai lưng cậu bé.

“Nhưng nếu thế thì cậu chết mất ...”

Khuôn mặt tái nhợt vì mất máu của Yamato trông quyết tâm đến lạ kì, cậu bé gật đầu nói.

“Nhưng là chết trong vinh quang.”

Từ cây bồng phát ra tiếng động như thể sắp vỡ vụn tới nơi.

“Nói với cha rằng tớ hiểu rõ trách nhiệm của một người mang họ Masamoto là như thế nào. Đàn ông của gia tộc này phải luôn biết hi sinh. Cho chúa công, cho gia tộc, và cho bạn bè.”

Con mắt hung ác màu xanh biếc của Độc Nhãn Long xuất hiện ngay sau vai Yamato.

“Jack, cậu là một người bạn tốt. Vĩnh biệt anh trai.”

Dứt lời, Yamato thả tay, cùng với Độc Nhãn Long chìm vào bóng tối.

Jack ôm chặt Akiko vào lòng.

Cô bé đã tận mắt chứng kiến tất cả. Từ lúc Độc Nhãn Long nắm chân Yamato kéo xuống, rồi trèo lên người cậu bé như thể một con nhện độc, cho tới khi bóng cả hai rơi vào màn đêm sâu thẳm.

“Cậu ấy đã chết cho *chúng ta*,” cô bé nức nở, toàn thân trầy trụa, bầm tím vì bị *kaginawa* móc vào.

Jack chỉ biết giữ chặt Akiko trong tay, nỗi đau quá lớn khiến nó chẳng nói nổi thành lời, cảm xúc sâu thẳm lẫn át cả niềm hân hoan khi Akiko vẫn còn sống.

Thầy Masamoto từng nói cái chết là một phần của con đường Võ Sĩ Đạo.

Bây giờ nó đã hiểu. Yamato chính là hình tượng tiêu biểu nhất cho chân lí ấy. Cậu bé sẵn sàng hi sinh mạng sống để cứu lấy hai người bạn của mình, một quyết định đòi hỏi phải có lòng dũng cảm cao độ. Với cuộc tử chiến cùng với kẻ thù giết anh trai mình, Yamato đã ra đi trong vinh quang.

Như một võ sĩ chân chính.

Nhìn qua đồng hồ nát của nơi trước đây từng là phòng hội nghị bí mật. Jack thấy tấm mũ trùm đầu rách bươm của tên Độc Nhân Long lất phất trong gió.

Thật lạ là nó chẳng có bất kì cảm giác nào đối với số phận tên sát thủ. Không sung sướng, không thỏa mãn. Đến nhẹ nhõm cũng chẳng có. Thứ cảm giác trống rỗng đến tê tái từ cái ngày cha nó nằm xuống vẫn nằm nguyên trong tim. Cái chết của Độc Nhân Long không thể làm cha nó sống dậy. Vết thương lòng cho đến hôm nay vẫn chưa được hàn gắn.

Và có lẽ sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó xảy ra.

Akiko gạt nước mắt rồi ngẩng đầu buồn bã nhìn Jack.

Nó biết nhất định cô bé đang đau buồn nhiều lắm, không chỉ vì Yamato, và cả chuyện đứa em trai nữa, Độc Nhân Long chết đi cũng chôn theo hi vọng tìm thấy Kiyoshi vào lòng đất.

“Mãi mãi bên nhau,” cô bé cầm tay nó thì thầm.

Jack chưa kịp trả lời, tòa tháp đã lại rung lên sau một đợt pháo kích. Căn mật thất đổ ụp xuống chôn vùi thanh đoản kiếm của Jack, và rất có thể là cả bọn chúng nữa.

“Mau đi thôi,” Jack vừa nói vừa kéo tay Akiko đứng dậy, đoạn nhặt cuốn *hải đồ* bỏ trở vào trong giỏ.

Lần này nó tìm lại được món bảo vật của cha, nhưng lại đánh mất tất cả.

Cặp song kiếm của thầy Masamoto. Người bạn thân thương Yori. Và cả đứa em trai anh hùng.

Nó nhất quyết sẽ *không* để mất Akiko.

Suy nghĩ duy nhất trong đầu nó bây giờ là tẩu thoát.

57

THẦY KYUZO

Jack và Akiko lao nhanh xuống những bậc thang, băng qua xác Satoshi và đoàn tùy tùng. Nó dừng lại nhặt hai thanh đoản kiếm *wakizashi* lên, một cầm trên tay, một giao cho Akiko, cô bé đã để mất cây cung của mình trong trận hỗn chiến lúc này.

Trên tầng sáu, hai đứa thấy rất đông ninja của phe Lãnh chúa Kamakura đã lọt vào tòa tháp. Ngay trước bậc thang là xác của bốn vị võ sĩ, xa hơn một chút, bọn ninja thoát ẩn thoát hiện, thích sát từng lính một.

“Lãnh chúa Takatomi!” Akiko lên tiếng. “Lúc này ông ấy nói muốn đi kiểm tra tình hình Emi.”

Nói đoạn cô bé lao luôn về hướng hành lang bên cạnh, Jack theo sát phía sau. Lúc gần đến cánh cửa giấy, họ nhận ra điều mình lo sợ đã trở thành sự thật. Tất cả vệ sĩ của ông đều đã bị cắt cổ chết theo cùng một kiểu.

Nhìn qua cánh cửa mở rộng, Jack thoáng thấy Lãnh chúa Takatomi đang pha trà. Một cảnh tượng quá kì quặc giữa màn chém giết bên ngoài. Ngay cạnh ông là Emi, tay cầm cốc, một chân băng bó duỗi thẳng ra. Họ đang bị bao vây bởi bốn tên ninja. Nhưng chúng không tấn công, mà ngược lại còn có ý bảo vệ bắt sống hai cha con lãnh chúa. Xem chừng ông bạn Kamakura đã có sẵn dự định gì đó dành cho họ rồi.

Jack bắt gặp ánh mắt Emi nhìn về phía mình. Cô bé tuyệt nhiên bình thản khi nhìn thấy chúng, thậm chí còn lắc đầu khi Jack làm dấu hiệu xông vào cứu. Emi mỉm cười nâng cốc trà trên tay lên như cha rồi nói gió, “Tạm biệt, Jack.”

Một võ sĩ bị hai tên sát thủ đuổi theo xông vào dãy hành lang. Jack và Akiko lên theo hướng ngược lại leo lên tầng sáu vào thư phòng Cha Bobadillo rồi đi theo lối bí mật.

Bên ngoài là một bãi chiến trường hỗn loạn.

Lính Xích Quỷ đã vượt qua lớp phòng ngự cuối cùng, những người lính trung thành với Satoshi chỉ còn biết cố sức chiến đấu làm chậm bước chân

của chúng mà thôi. Một tay Xích Quỷ có vẻ ngoài cực kì hung tợn nhìn thấy Jack và Akiko liền chạy ngay lại. Áo giáp hắc đầm đìa máu của những nạn nhân của hắn. Tên này tuy nhỏ con nhưng uy dũng như mãnh hổ vậy.

Bọn chúng vừa định chạy thì tên Xích Quỷ bất ngờ tháo mặt nạ ra.

Trước mặt lũ trẻ là thầy Kyuzo.

Akiko thở phào nhẹ nhõm hạ thấp vũ khí xuống. Nhưng càng lại gần chúng, vị võ sư Thể Thuật càng nhăn mặt, ông ta luôn tay rút đoản kiếm ra khỏi đai lưng. Nhìn thấy sát khí tỏa ra từ cặp mắt người đàn ông. Jack vội vàng đẩy Akiko tránh ra. Chẳng lẽ thầy Kyuzo cũng cùng một ruộc với tên Kazuki. Ông ta đã quy phục Lãnh chúa Kamakura, bây giờ còn định giết chúng lập công.

“Jack!” thầy Kyuzo hét lên rồi phóng dao về phía nó.

Bị kẹt giữa bọn ninja, lính Xích Quỷ và ông thầy điên loạn, Jack chẳng còn chỗ nào thoát thân.

Lưỡi dao xẹt qua vai Jack - cắm phập vào tên ninja đang lén lút sau lưng nó. Tên sát thủ đổ gục xuống đất.

“Cẩn thận, bọn ninja ở khắp nơi đó,” thầy Kyuzo lớn tiếng mắng mỏ trong lúc kéo thanh đoản kiếm ra khỏi người tên ninja lau chùi sạch sẽ. “Thế thằng Yamato đâu rồi?”

Jack sững sốt đến không nói nổi lên lời. Phần nhiều cũng vì hổ thẹn do đã nghi oan cho vị võ sư.

“Cậu ấy chết rồi,” Akiko đáp bằng giọng xúc động. Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn hai đứa rồi đeo mặt nạ trở vào. “Đi nào, thầy Masamoto đang chờ đấy.”

Nói đoạn thầy giật luôn hai thanh kiếm của chúng quăng đi. Không một lời giải thích, ông xách cả hai đứa lên đưa vào một hành lang dẫn xuống dưới. Bốn tên Xích Quỷ tiến ngay lại thăm dò. Jack và Akiko nhìn nhau đầy lo lắng.

“Nhanh coi!” thầy Kyuzo rít lên đẩy bọn chúng từ phía sau.

Bọn giáp đồ thấy vậy bèn bỏ đi.

Thầy Kyuzo không chút chần chờ tiếp tục hộ tống Jack và Akiko đi đến tầng cuối tòa tháp. Lúc cả ba đã gần ra đến cổng, một tên Xích Quỷ sừng vàng tiến lại chặn đường.

“Bọn này là tù binh chờ hành hình,” thầy Kyuzo sỗ sàng giải thích.

“Ô, thế thì cứ để tao ra tay,” tên Xích Quỷ với tay lấy kiếm.

“Không được!” vị võ sư Thể Thuật bình tĩnh đáp.

Tên sừng vàng lập tức trợn trừng mắt. “Mày dám cãi lời tao đấy hả?”

“Nhưng bọn này là của Lãnh chúa Kamakura,” thầy Kyuzo cúi đầu thi lễ rồi giải thích. “Lãnh chúa đã hạ lệnh nếu bắt được bất kì võ sinh nào của trường Nhị Thiên Nhất Lưu thì phải để đích thân ngài ấy xử lý. Nhất là, thằng ngoại quốc này.”

Nói đoạn ông mạnh tay kéo Jack ra.

Tên sừng vàng đành lùi lại, la hét âm ỉ về thất vọng.

“Thôi được rồi,” hăn lăm bằm rồi xua tay cho họ đi.

Thầy Kyuzo cứ thế dẫn luôn hai đứa qua cửa.

Bên ngoài lác đác vẫn có vài cuộc giao tranh nhỏ. Ông dắt chúng đi qua đó một đoạn rồi quay sang chỗ rừng cây bên phải, phía ngoài còn thấy xác một tay võ sĩ bị lột trần giáp trụ.

“Thầy Masamoto đang cầm cự với địch quân gần chỗ vườn trà,” vị võ sư Thể Thuật cời hăn mũ và mặt nạ phòng hộ ra thì thầm. “Lãnh chúa Takatomi đã hạ lệnh phải cứu cho bằng được các võ sĩ trẻ còn sống sót ra khỏi thành...”

Bất chợt, ông quăng mạnh con dao của mình vào một thân cây. Chỉ vài giây sau, tên ninja rơi khỏi cành cây đập đầu xuống đất chết.

“Không còn thời gian nữa đâu,” ông vừa nói vừa quan sát khu vực xung quanh. “Ở đây có một bí đạo, thầy Kano sẽ dẫn đường...”

“Thầy Kano vẫn còn sống ạ!?” Jack hỏi ngay.

“Còn,” thầy Kyuzo đáp nhanh, xem chừng rất vội. “Bí đạo đó chính là đường ông ấy vào lại tháp sau trận chiến hôm qua. Cứ đi trước rồi tính chuyện tìm vũ khí sau.”

Ông lập tức ngừng nói khi thấy bóng sáu tên sát thủ hạ xuống từ trên cây.

“Đi đi!” thầy Kyuzo ra lệnh, đẩy mạnh hai đứa về hướng khu vườn.

“Nhưng như vậy khác nào tự sát,” Jack buột miệng nói khi nhận ra vị võ sư Thể Thuật đang định một mình kháng cự bọn ninja.

“Đừng tưởng tôi muốn bảo vệ cậu, cậu ngoại quốc,” thầy Kyuzo vắn lại. “Tất cả đều là vì ngài Masamoto mà thôi. Mau đi đi!”

Jack sững sờ trước hành động hi sinh cao cả của người thầy. Trung thành với nguyên tắc võ sĩ Đạo, ông sẵn sàng đem mạng sống ra phục vụ mục tiêu

bảo vệ mạng sống các võ sinh, bất chấp ác cảm bấy lâu đối với nó.

Quay đầu nhìn lại, Jack thấy thầy Kyuzo bị sáu tên sát thủ vây thành vòng tròn, thế mà ông vẫn bình tĩnh đưa tay ngoắc ngoắc khiêu khích chúng.

TRẬN CHIẾN CUỐI CÙNG

Jack và Akiko băng qua rừng cây hương ra hòn đảo ngoài vườn trà. Thầy Masamoto và thầy Hosokawa đang cầm chân quân địch ở chiếc cầu đằng xa, hai người liên tục vung cặp song kiếm bay lượn như sao xẹt khiến bất kì tên Xích Quỷ nào dám liều mạng xông lên đều phải chịu chết.

Ngoài đảo, cô Yosa dùng tên tấn công bọn cung thủ đứng trên tường phòng hộ, những võ sinh trường Nhị Thiên Nhất Lưu còn sống sót chạy dọc theo chiếc cầu vào khu phòng trà. Bên trong thầy Kano đã chờ sẵn, ông lần lượt hướng dẫn chúng qua một cái cửa bí mật dẫn vào mật đạo bên dưới.

Lúc hầu hết mọi người đã an toàn rời khỏi, Jack và Akiko cũng băng qua cầu. Cho, võ sinh cuối cùng trong đoàn trường vừa định băng qua cửa thì bất ngờ một tên ninja đứng trên lỗ châu mai quăng tới vật gì đó tròn tròn màu đen to cỡ nắm tay. Vật này hạ xuống một cách nặng nề rồi từ từ lăn về phía Cho. Từ thân quả sắt tròn có thể nhận thấy dây cháy hồng trong đêm.

“Hỏa đạn!” Cho hét lên kinh hãi, mắt tròn xoe lộ rõ vẻ hoảng hốt.

Thầy Kano bèn tóm lấy cô bé kéo vào mật đạo rồi đóng sầm cửa lại.

Vài giây sau, sợi bắc cháy hết, hỏa đạn phát nổ phá nát phòng trà trên đảo. Cô Yosa mất đà chao đảo, Jack và Akiko lập tức nằm xuống tìm chỗ trú ẩn, gỗ và đá bay tung tóe khắp nơi.

Thầy Masamoto lao ngay tới, ánh mắt ông vừa dữ dội vừa cảnh giác. “Con có sao không?”

“Không ạ,” Jack nói rồi đỡ Akiko đứng dậy.

“Yamato đâu rồi?” thầy Masamoto lên tiếng hỏi.

Không biết phải báo tin dữ cho cha đỡ đầu của mình như thế nào, Jack chỉ cúi gục mặt xuống tránh nhìn vào mắt ông.

“Không!” thầy Masamoto thốt lên. Nói đoạn ông lắc đầu như thể không muốn chấp nhận sự thật. “Nói với ta rằng không phải như vậy đi.”

“Yamato đã cứu mạng bọn con,” Jack giải thích. “Cậu ấy ra đi trong vinh quang. Kéo theo cả tên sát thủ Độc Nhân Long về thế giới bên kia với mình.”

Vết sẹo trên khuôn mặt thầy Masamoto đỏ rực lên như máu, ông đau buồn đến độ thanh kiếm cầm trên tay cũng run lên bần bật.

“Yamato còn chuyển lời rằng cậu ấy hiểu rõ nhiệm vụ của một người mang họ Masamoto. Hi sinh.”

“KHÔNG, nó chẳng hiểu gì cả!” thầy Masamoto ngắt lời. “Lẽ ra *ta* mới là người phải hi sinh tính mạng cho *nó* - cho các con - như cha ruột con từng làm vậy.”

Nước mắt ứa ra trên khuôn mặt vị võ sư nghiêm khắc. “Ôi, con trai... Yamato... chàng trai quả cảm của cha. Cha... tự hào về con.”

Nói đoạn ông hít một hơi thật sâu rồi rùng mình thở hắt ra.

“Cha sẽ *không* để con hi sinh một cách vô ích.”

Ông đưa mắt nhìn quanh phòng trà đồ gỗ, gỗ và đá đã bít mắt lối thoát hiểm duy nhất. Cô Yosa gượng đứng dậy, nhưng một mẫu kim loại đã ghim sâu vào chân nữ võ sư Cung Thuật. Lúc cô tập tễnh bước đến, thầy Hosokawa cũng băng cầu chạy lại. Bọn Xích Quỷ ổn định lại đội hình chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo.

“Akiko,” thầy Masamoto gấp rút quay về phía cô bé. “Ở đây còn lối nào ra được không?”

Cô bé chỉ lắc đầu.

“Nghĩ xem! Nhất định con phải nghe thấy điều gì đó chứ?”

“Mấy ngày trước bọn ninja có đề cập đến đường hầm dẫn vào một cái giếng,” cô bé nhú mày cố nhớ lại chi tiết. “Nhưng sau khi bàn bạc chúng đã quyết định bỏ ý tưởng này rồi.”

“Là Kim Thủy Tinh phải không?” Jack buột miệng, nhớ lại câu chuyện Yori từng kể. “Từ đó có đường thông ra bờ hào khu nội thành.”

“Tốt,” thầy Masamoto nói ngay. “Chúng ta sẽ tới chỗ cái giếng đó!”

Ba người chạy theo chiếc cầu đằng sau phòng trà, cô Yosa và thầy Hosokawa cũng bám theo ngay sau, bọn Xích Quỷ đã bắt đầu đợt tấn công mới. Tên bắn sượt qua chỗ Jack, Akiko và thầy Masamoto trong lúc họ chạy vào vườn. Bất chợt phía sau có một tiếng thét, Jack quay lại, thấy cô Yosa trúng tên ngã gục xuống đất, Bọn Xích Quỷ áp sát rất nhanh.

“Cứ chạy đi,” thầy Masamoto ra lệnh.

“Nhưng còn cô Yosa thì sao ạ?” Akiko kêu khóc đòi quay lại.

Nhưng thầy Masamoto đã nắm chặt tay cô bé. “Đã có thầy Hosokawa ở lại rồi. Thầy ấy sẽ biết phải làm gì.”

Thầy Hosokawa đưa mắt nhìn rồi cúi đầu tỏ lòng tôn kính với thầy Masamoto.

Cha đỡ đầu của Jack cũng cúi thấp đáp lễ.

Jack cảm tưởng như giây phút trao đổi qua ánh mắt của họ còn chứa đựng ý nghĩa nhiều hơn lời nói rất rất nhiều.

Đây chính là lời vĩnh biệt của vị võ sư Kiếm Thuật.

Thầy Hosokawa bèn quay lại cứu cô Yosa. Ông gầm lên một tiếng rút kiếm chém xối xả những tên Xích Quỷ dám lại gần nữ võ sư Cung Thuật. Mỗi lần cặp song kiếm trong tay ông vung lên là lại có một tên địch ngã xuống.

Bọn cung thủ từ bờ tường bắn lên vào vai ông. Bất chấp cơn đau, thầy Hosokawa vẫn đứng vững. Thêm hai tên Xích Quỷ nữa chết dưới lưỡi kiếm của vị võ sư Kiếm Thuật. Nhưng đến mũi tên thứ hai, ông khụy hẳn gối xuống.

Và lại một lần nữa đứng dậy vung kiếm chém tới tên võ sĩ tiếp theo. Bọn cung thủ liên tục bắn tên, nhưng thầy kiên quyết không ngã xuống.

Ông đã bảo vệ cô Yosa đến hơi thở cuối cùng, cũng như giữ chân bọn Xích Quỷ đủ lâu cho ba người Jack, Akiko, và thầy Masamoto thoát ra giếng.

“Hẹn anh kết thúc trận tỉ thí ở kiếp sau nhé, bạn của tôi,” thầy Masamoto thì thầm rồi giục Jack và Akiko vào trong. Quyết bằng mọi giá phải cứu mạng hai đứa học trò cuối cùng.

“Con chắc chứ?” thầy Masamoto nghiêng mình nhìn vào lòng giếng sâu thăm thẳm nói.

“Không ạ,” Akiko thật thà. “Nhưng chúng ta chỉ có một cách để biết thôi.”

Nói đoạn cô bé trèo lên miệng giếng rồi men theo dây thừng hạ mình xuống dưới.

Tiếng reo hò của quân địch đã đến rất gần.

“Con đi tiếp đi, Jack,” thầy Masamoto ra lệnh.

Nó trèo vào trong, cẩn thận bám chân lên tường đá trơn tuột chuẩn bị trượt xuống.

“Chúng ở đây!” một giọng nói cộc cằn vang lên.

Thầy Masamoto bèn tuốt kiếm lao về phía cửa.

“Cha không xuống sao?” Jack hoang mang.

“Không, Jack ạ. Đây sẽ là trận chiến cuối cùng của ta.”

“Nhưng chúng ta đang chạy trốn mà!”

“Với các con thì đúng,” cha đỡ đầu của nó đáp. “Nhưng ta phải ở lại.”

“Tại sao?” Jack vẫn nài nỉ, cảm giác sắp phải mất thêm một người cha nữa khiến toàn thân nó tê tái. Thầy Masamoto đã cho quá nhiều mà chẳng đòi hỏi gì ở nó cả. Không từ ngữ nào có thể diễn tả hết lòng tôn kính và tình yêu thương nó dành cho người đàn ông này. “Để con ở lại! Con mới là người phải hi sinh để bảo vệ cha.”

“Đừng lo cho ta. Ta đã sống đủ rồi, chết cũng chẳng hối nữa. Nhưng con còn trẻ, phải cố sống để còn tiếp tục trận chiến của mình.”

“Nhưng...”

“Jack, con đã đủ cứng cáp để sống cuộc đời võ sĩ,” ông nở một nụ cười tự hào chan chứa tình phụ tử. “Đó là món quà quý giá nhất mà một người thầy, người cha có thể nhận được. Con đã trưởng thành rồi, con trai ta.”

Nói đoạn ông cúi đầu chào rồi khuất dần vào bóng đêm.

“Chính là hấn!” tiếng reo hò vang lên khắp cả khu vườn.

Nổi theo sau là âm thanh cả binh đoàn ầm ầm áp sát.

“Nhị Thiên Nhất Lưu vạn tuế!”

Jack không nỡ trèo xuống khỏi miệng giếng, nó muốn biết số phận cha đỡ đầu của mình sẽ ra sao.

Bên ngoài có tiếng kiếm va vào nhau, một người đổ gục xuống sàn.

Nhưng trận chiến vẫn tiếp diễn.

Thầy Masamoto rút cặp trường đoản kiếm của mình ra. Không dễ gì khuất phục được tay kiếm số một Nhật Bản.

“DỪNG TAY!” một giọng cộc cằn vang lên. “Các người sẽ chết sạch hết trước khi lấy được giọt máu đầu tiên của ông ta đấy.”

Jack nhận ra ngay người đang nói không ai khác chính là Lãnh chúa Kamakura.

“Để Masamoto cho ta xử lí!” ông ta hạ lệnh. “Tiếp tục truy quét, giết cho kì sạch bọn phản bội Thiên Chúa giáo!”

KIM THUYẾT TỈNH

Jack cố trèo xuống nhanh nhất có thể. Nhưng bờ giếng trơn trượt rất khó bám chắc tay. Bên dưới, Akiko đã gần xuống đến đáy.

Nghê tiếng những tên Xích Quỷ vọng xuống từ bên trên, nó càng tăng tốc. Càng xuống sâu mọi thứ càng tối mờ mịt khiến nó hụt chân, và thế là bất chấp kinh nghiệm đi biển nhiều năm của mình, Jack không bám nổi vào bờ đá nhầy nhụa nữa. Nó rơi luôn xuống giếng, va cả vào Akiko.

Hai đứa rơi tòm xuống nước, Jack chìm sâu dưới đáy. Nó điên cuồng bơi lên, nhưng tấm áo giáp quá nặng cứ kéo nó xuống. Jack thử đạp chân phóng người lên, nhưng cũng không được. Tình thế của nó lúc này chẳng khác nào một cái thuyền đã thả mỏ neo.

Akiko luồn tay cởi dây buộc giáp ra, giải thoát nó khỏi cục nợ nặng nề. Jack nhanh chóng rũ nốt mớ cầu vai, găng tay rồi trôi ngay lên há miệng thở hồng hộc.

Lúc định thần xong, Jack ngó quanh nhưng chỉ thấy bốn bề là tường đá kiên cố. “Đường hầm đó ở đâu?” nó bắt đầu hoang mang.

“Ngay dưới nước đó,” Akiko vừa đáp vừa rũ bỏ mẩu giáp cuối cùng ra khỏi người. “Lúc này lặn xuống tìm cậu tớ đã vô tình nhìn thấy. Có lẽ đây chính là lí do bọn ninja không dám dùng lối đi này.”

“Vậy giờ bọn mình làm sao thoát ra đây?”

“Bơi.”

“Cậu đang giỡn hay sao thế!” Jack hoảng hồn nhìn Akiko. “Làm sao bơi nổi.”

“Cũng không xa đến thế đâu,” cô bé nghiêm túc trả lời. “Nhà giếng này vốn cũng ngay cạnh tường sân trong mà. Những lúc lặn cùng mấy cô mọt trai tớ còn bơi xa hơn thế này cơ.”

“Nhưng tớ đâu phải cậu đâu, Akiko,” nó nhắc nhở cô bé, bắt đầu thấy rùng mình dưới cái lạnh của nước. “Chết chìm là cơn ác mộng tồi tệ nhất

của một thằng thủy thủ đó.”

“Nhưng bọn mình đâu còn cách nào khác?”

Jack im lặng không đáp. Nó vừa nhớ ra một điều rất khủng khiếp.

“Cuốn *hải đồ*!” nó hốt hoảng. “Lúc tháo giáp tớ quên lấy nó lại rồi.”

“Đừng lo, để tớ đi lấy cho. Lấy món ấy dễ hơn mò ngọc trai nhiều mà.”

Nói đoạn cô bé hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống dòng nước.

Thế là Jack ở lại một mình trong bóng tối, âm thanh duy nhất lọt vào tai là tiếng nước vỗ vào bờ giếng, thì thoảng mới có thêm giọng bọn võ sĩ bên trên la hét vọng xuống bầu bạn. Phải rất lâu sau mới thấy Akiko qua trở lên, trong tay là cái giỏ và cuốn *hải đồ* của nó.

“Của cậu này!” cô bé cười tươi. “Nhưng nước vào làm sao dùng được nữa?”

“Không sợ, đã có lớp giấy dầu bọc bên ngoài rồi mà,” Jack đáp rồi đón lấy cái giỏ từ tay cô bé.

Bất chợt, một hòn đá to rơi xuống ngay giữa hai đứa.

“Chúng đây rồi!”

Lại thêm một tảng nữa rơi ra từ vách tường, suýt chút nữa đã đập luôn vào đầu Jack.

Jack tự nguyện không cần Akiko khích lệ nữa. “Xuống hầm thôi,” nó nói rồi cố lấy tinh thần cho một đường bơi rất dài.

“Hít một hơi thật sâu, và nhớ phải bình tĩnh nhé,” Akiko hướng dẫn.

Rất nhiều đất cát tiếp tục rơi xuống lúc cả hai đứa lặn vào lòng nước. Akiko bơi trước dẫn đường. Khu đường hầm này tối đen như mực, chỉ có cách dùng tay mò đường chứ không thể nhìn bằng mắt. Thật là một trải nghiệm bơi lặn kinh khủng. Jack không biết đâu là lối ra, cũng như phải bơi bao xa thì tới đích nữa.

Jack cố đạp chân nhanh nhất có thể nhưng vẫn không theo kịp Akiko. Lúc mất liên lạc với cô bé, nó cũng bắt đầu hoảng loạn. Nỗi sợ hãi phải chịu cảnh chết chìm khiến Jack ngộp thở, tim đập mạnh, tai lùng bùng, sức ép đè nặng lên phổi. Nó không chịu nổi nữa phải há mồm thở ra, hậu quả là nuốt luôn vào hàng đồng nước lạnh.

Jack bỗng thấy nhẹ nhõm đến lạ lùng. Nó biết mình sẽ chẳng bao giờ đến được phía bên kia đường hầm, nên chẳng buồn bơi nữa, thả lỏng toàn thân, để mặc không khí thoát ra ngoài thành bong bóng. Điều kì lạ là bây giờ nó

lại thấy bị chìm như thế này cũng hay. Chí ít cũng còn giữ được *hải đồ* bên người. Nó có thể gửi trả lại cho cha. Và sắp được gặp lại mẹ rồi.

Jack đã hoàn toàn chấp nhận số phận của mình.

Từ đâu một đôi môi ẩm áp ngậm lấy, bơm không khí vào miệng nó. Như thể vừa được uống tiên đơn, Jack không còn đỡ dần nữa. Hóa ra lúc này nó đã suýt ngất nên mới có tư tưởng buông xuôi. Thật ra Jack vẫn còn khao khát cuộc sống lắm.

Akiko rời môi nắm cổ tay nó kéo đi theo đường hầm.

Một lúc sau, hai đứa trời lên được bề mặt lòng hào nội thành.

Jack thở hồng hộc như trâu.

“Tớ cứ tưởng đã mất cậu rồi chứ,” Akiko vẫn còn quẫn trí.

“Vừa này... cậu...” Jack vừa nói vừa ho sặc sụa cả nước ra ngoài.

“Suýt!” Akiko ngăn nó lại. “Quân địch có mặt ở khắp nơi đấy.”

Nhìn sang phía bên kia bờ, Jack thấy khoảng vài trăm binh sĩ chạy băng qua. Ngay cạnh nó và Akiko cũng đầy những xác chết nổi lềnh bềnh như gỗ mục trôi sông. Jack phải cố lắm mới không la lên khi nhìn thấy các xác không đầu trôi trước mặt, nó lấy lại bình tĩnh rồi cùng Akiko bơi thật nhẹ nhàng sang phía bên kia hào.

Hai đứa trời lên mặt nước rồi lao ngay vào tòa nhà gần đó ẩn náu. Lúc đã xác định mọi thứ vẫn an toàn, chúng mới tiếp tục di chuyển về phía bờ tường ngoại thành. Ẩn mình trong bóng tối, di chuyển thật nhẹ nhàng qua các góc sân và đường đá. Hành trình này rất chậm chạp khi chúng cứ phải liên tục tránh mặt địch quân.

Bất thành linh, một toán Xích Quỷ hành quân tuần tra ngay trước mặt chúng. Akiko vội vàng kéo Jack vào ngay chuồng ngựa bên cạnh. Con ngựa bên trong thấy động hốt hoảng, cũng may Akiko nhẹ nhàng xoa bờm mới đỡ được nó vừa kịp lúc bọn võ sĩ giáp đỏ đi qua.

“Hú hồn,” Jack thở phào nhẹ nhõm.

“Cứ tiếp tục như thế này là quá nguy hiểm,” Akiko thì thầm. “Bọn chúng rải quân khắp các đài quan sát rồi.”

Nói đoạn cô bé nhìn sang một góc tối trên đường.

“Tớ có ý này,” Akiko nói rồi phóng ra khỏi chuồng ngựa để Jack lại một mình.

Một lúc sau, cô bé quay về, tay kéo theo xác một tay *ashigaru* phe Lãnh chúa Kamakura bị chết trong trận công thành.

“Hóa thuật,” cô bé lên tiếng khi thấy gương mặt ngu ngơ của Jack. “Kĩ thuật hóa trang của ninja.”

TÔNG SƠN ĐÁO HẢI

Thay vì vẻ an bình thường ngày, buổi sớm mai hôm nay lại tĩnh lặng một cách đầy chết chóc. Thành Osaka đã hoàn toàn yên ắng, những nhóm kháng cự cuối cùng bị tiêu diệt, lửa cũng được dập tắt. Lúc tia nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua màn khói chiếu xuống bên dưới, quân đội Lãnh chúa Kamakura bắt đầu tỏ ra mệt mỏi. Không còn mối lo nào nữa, họ dần trở nên chủ quan, nhiều người còn gật gà ngủ trong lúc chờ lệnh mới. Duy chỉ có phía cổng chính vẫn có khá nhiều quân Xích Quỷ đứng gác.

“Tớ thấy không ổn đâu,” Jack càu nhàu trong lúc dẫn ngựa cho Akiko.

“Thầy Kyuzo đã làm được đấy thôi,” Akiko thì thầm đáp. “Cứ tỏ ra tự nhiên vào.”

Jack đưa tay chỉnh lại mũ và mặt nạ che mặt. “Mấy thứ này nhỏ quá, cứ trượt ra hoài à,” nó cắn nhả.

Lúc này Jack vận bộ giáp vàng xanh có gia huy Kamakura của tay *ashigaru* ban này. Nó cũng cầm luôn kiếm của ông ta. Akiko tìm được một bộ cung tên và áo giáp từ một tên võ sĩ cấp cao. Chiếc mũ của cô bé có hình mặt trăng lưỡi liềm thể hiện đẳng cấp cao quý, và lại rất vừa vặn. Chỉ trách cái xác lính bộ kia có đầu bé quá thôi.

Jack cứ lo bị lộ tẩy, nhưng bọn võ sĩ đang mệt mỏi kia còn chả buồn ngẩng đầu lên lúc chúng đi qua nữa. Nhờ có lệnh cho phép binh sĩ ra vào tự do của Lãnh chúa Kamakura nên hai đứa cũng không đến nỗi kì cục. Hơn nữa, ai lại ngờ được bọn khâm phạm đang bị truy bắt lại đường đường chính chính đi cửa chính như thế này.

Lúc hai đứa đến gần cổng hơn, một tên Xích Quỷ bước ra quan sát. Akiko gật đầu, đủ thấp để tỏ ra tôn trọng, nhưng cũng đủ nhanh để thể hiện được quyền uy cao hơn của mình. Tay Xích Quỷ cúi đầu đáp lễ. Xong xuôi hẳn chuyển sang nhìn Jack. Nó cúi đầu chào thật sát. Tên kia cũng chào lại, dường như có hơi nhú mày một chút.

Phía trước tên võ sĩ, Jack đã có thể lơ mờ thấy cảnh vật bình nguyên Tennoji. Tự do chỉ còn cách chúng đứng một cái cổng, khung sắt và cây cầu nữa thôi. Jack vừa đi vừa hồi hộp đếm bước chân.

Lúc hai đứa đi ngang qua, tên Xích Quỷ nhìn kĩ hơn vào mặt Jack.

“Mắt xanh?” hắn ta lầm bầm, có vẻ như cũng không tin được điều mình vừa nhìn thấy.

Jack chợt dạ tăng tốc, và vô tình làm trượt cái mũ che đầu, khiến một mớ tóc vàng lộ ra ngoài. Tên Xích Quỷ lập tức tròn xoe mắt, chạy đến giật phăng cả mũ lẫn mặt nạ phòng hộ của Jack ra.

“NGOẠI QUỐC!” hắn la lên, sững sờ với phát hiện của mình.

Không chút chần chừ, Jack co giò đá luôn vào ngực của hắn.

Akiko lập tức kéo nó lên ngựa rồi phi nước đại.

“Đứng lại!” tên Xích Quỷ lồm cồm bò dậy hô hoán.

Bọn lính canh bên trong lúc này mới hoảng hồn nhìn theo bóng tay võ sĩ tóc vàng, nhưng Jack và Akiko đã vượt qua đến cổng rồi.

“Mau đuổi theo!” tên chỉ huy giậm dứ.

Akiko quay lại nói với Jack. “Cầm cương hộ tống!”

Nói đoạn cô bé nắm chặt cung, tra tên rồi xoay người nhắm bắn sợi thừng giữ lưới sắt. Nhớ lại các bài Lưu đích mã trước đây, Akiko thả tay bắn mũi tên bay ra.

Và cắt trúng sợi dây thừng. Không chịu nổi sức ép, cả hệ thống lưới sắt sập ngay xuống.

Bọn võ sĩ đuổi theo chỉ còn biết đứng chết chân nhìn con mồi vượt qua cây cầu trở về với tự do.

Jack và Akiko vẫn phóng ngựa thật nhanh qua bình nguyên, cố gắng tạo khoảng cách xa nhất có thể. Nhưng hai đứa đã phải kinh hãi dừng lại với cảnh tượng trước mặt.

Đập vào mắt chúng là hàng nghìn, hàng vạn võ sĩ tử trận. Bình nguyên Tennoji phủ đầy xác người chết. Ngay phía sau, con hào trung tâm bập bênh tử thi nhiều đến nỗi có đập lên băng qua cũng khó ướm được người. Qua bay khắp chốn rĩa thịt, tiếng than khóc của những linh hồn không may mắn còn chưa chết hẳn vang dậy trời đất.

Jack lại nhớ đến cậu bạn nhỏ bé tội nghiệp của mình, rất có thể xác Yori cũng lẫn đâu đó trong chốn địa ngục trần gian này. Tại sao Lãnh chúa

Kamakura lại có thể hi sinh chừng này mạng người chỉ vì dã tâm chính trị của mình cơ chứ?

“Có lẽ bọn mình nên men theo hướng đông về nhà mẹ tớ ở Toba,” Akiko gợi ý trong lúc tháo mũ treo cung vào cạnh yên ngựa. “Lúc này Kyoto không còn an toàn nữa đâu.”

Jack gật đầu, cổ nuốt thứ cảm giác buồn thảm vào bên trong. Ít ra, nó và Akiko cũng đã thoát được màn thẩm sát. Vẫn còn một tia hi vọng trong màn đêm tăm tối.

Vừa định kéo dây cương, Akiko bất ngờ giật mạnh người ngã lăn ra đất, một mũi tên cắm phập vào hông cô bé.

“AKIKO!” Jack gào lên nhảy xuống ngay bên cạnh.

Mũi tên đã xuyên qua lớp giáp, vết thương chảy máu rất nhiều. Jack vội vàng xé lá cờ hiệu *sachimono* của một cái xác ngay cạnh buộc chặt cầm lại. Akiko rên lên đau đớn lúc nó dùng sức siết mạnh tấm vải.

KHÔNG! Xin dừng, Jack cầu xin trong tư tưởng. Tại sao lại là lúc này. Chúng ta đã thoát được ra ngoài rồi cơ mà.

“Mũi tên đó vốn là dành cho mày đó, thằng ngoại quốc!”

Jack nổi cả da gà khi nghe thấy giọng nói vừa cất lên.

Nó quay lại và thấy Kazuki đang băng qua núi xác tiến về phía chúng.

Đối thủ cũ của nó vận bộ giáp đỏ của lính Xích Quỷ.

“Cung Thuật chưa bao giờ là điểm mạnh của tao, nhưng thôi cũng có thể xem là ông trời trả lại công đạo cho cái chết của Moriko vậy,” hăn vừa nói vừa vứt cây cung đang cầm trên tay đi. “Mày sẽ phải chịu đựng, dần vật trong đau khổ,”

“Chính ngọn lửa của *mày* đã giết chết Moriko thì có,” Jack vặn lại.

“Không. *Mày* phải chịu trách nhiệm về việc đó, Kazuki đáp. “Trước khi lũ chúng mày đặt chân đến đây, Nhật Bản là một vùng đất thanh khiết. Ít ra thì bây giờ bọn ngoại quốc cũng sẽ bị quét sạch khỏi nơi này.” Hăn mỉm cười tàn độc. “Nếu không muốn chịu cực hình tra tấn.”

Nói đoạn hăn rút cả hai kiếm ra, vết máu tươi vẫn còn chảy ra từ lưỡi gươm.

“Là một bề tôi trung thành của Lãnh chúa Kamakura, cũng như người đã sáng lập ra băng Bọ Cạp, tao rất vinh dự - và sung sướng - được xử mày tội chết trong nhục nhã, ngoại quốc.”

Jack đành phải để Akiko nằm xuống rồi đứng dậy rút kiếm đỡ đòn tấn công của Kazuki.

Nó chỉ vừa kịp rút thanh đoản kiếm ra, Kazuki đã vung trường kiếm chém ngang tầm ngực. Gạt được đòn này, Jack rút nốt thanh *katana* ra đâm tới. Nhưng Kazuki dễ dàng đỡ đòn, dùng sức ép nó lùi lại phía sau. Ngay sau đó hấn đập vào bụng Jack một cái cực mạnh khiến nó bay luôn vào đồng xác người.

Jack vội vàng bò dậy thủ thế trước khi Kazuki kịp phóng tới. Kiếm hai đứa va mạnh vào nhau, Kazuki gạt luôn thanh *katana* của hấn và Jack sang bên rồi dùng tay kiếm còn lại đâm vào tim nó.

Một chiêu gạt và đâm hoàn hảo.

Nếu chưa từng được luyện qua tuyệt kỹ Nhị Thiên, có lẽ Jack đã bỏ mạng rồi. Nhưng cũng may nó dễ dàng nhận biết kẻ địch đang dùng chiêu gì nên kịp thời tránh sang bên. Mũi kiếm Kazuki đâm sượt qua tấm chắn ngực của Jack.

Hấn rửa vài câu rồi lại tiếp tục tấn công chớp nhoáng bằng cặp song kiếm. Jack cũng dùng cả hai thanh kiếm đáp trả. Vũ khí của chúng khóa chặt vào nhau.

Trong khoảng thời gian tiếp theo đó, Jack và Kazuki chỉ nhìn nhau trừng trừng, chuyển sang đấu tranh nội tâm. Jack nhận ra tia nhìn đầy lòng thù hấn căm phẫn trong mắt kẻ thù. Nó nhớ đến Độc Nhân Long, và biết rằng Kazuki sẽ không bao giờ dừng lại, cho đến khi lấy được mạng mình.

Thủ lĩnh băng Bọ Cạp tấn công trước, cùng lúc đập mạnh trường kiếm và đoản kiếm của Jack. Mỗi bên hai lần. Rất nhanh, Jack hoàn toàn bị tước mất vũ khí.

Một chiêu Thu Diệp Thức *kép*.

Jack không khỏi sững sờ trước tài năng sử dụng kiếm siêu phàm của Kazuki.

Kazuki tung cước đập Jack ngã lăn ra đất. Sau đó, hấn cất thanh đoản kiếm, sẵn sàng dùng *katana* tung đòn kết liễu.

“Lẽ ra mày không xứng đáng chết như một võ sĩ,” Kazuki nói. “Nhưng cho giữ lại cái thủ cấp thì lại càng không nên.”

Jack liếc nhìn về phía Akiko. Cô bé đang loạng choạng đứng dậy.

“Khoan đã! Hãy cho tao được biết,” Jack cố gắng câu giờ. “Tại sao mày lại ghét tao đến thế?”

“Vì mày là một thằng ngoại quốc,” hắn ta rít lên. “Chỉ nhiều đó thôi là đủ rồi.”

“Tao đã làm gì có lỗi với mày?”

“Mẹ tao qua đời cũng là vì lũ ngoại quốc chúng bây!” Kazuki đáp, tay run lên vì lửa hận bốc ngùn ngụt.

“Điều đó thì có liên quan gì đến tao?” Jack hỏi ngay.

Kazuki lập tức vặn lại. “Mẹ tao quá nhân từ nên đã cho một tay tu sĩ ngoại quốc vào nhà nường nhờ. Chính hắn ta đã lây bệnh cho bà ấy. Lũ chúng mày chỉ là một đám dịch hạch. Thứ ung nhọt cần phải bị loại trừ.”

“Tao rất tiếc,” Jack làm bộ van nài. “Chính mẹ tao cũng đã qua đời vì bệnh tật. Tao hiểu cảm giác của mày. Giận dữ, đau đớn, phụ bạc.”

“Chả thay đổi được gì đâu,” gương mặt Kazuki chỉ còn lại sự căm phẫn. “Quyên lên!”

Akiko đã quá yếu nên dù đã đến được chỗ ngựa, cô bé vẫn không kéo nổi dây cung lên. Jack bèn quỳ dậy, đúng lúc này, tay nó sờ được phần thân gầy lìa của một chiếc cờ hiệu. Thế là nó cầm ngay lên vung mạnh, vừa kịp lúc Kazuki hạ kiếm xuống. Cú đánh này của Jack đập ngay vào hàm Kazuki khiến hắn ngã lăn ra đất.

Nó lập tức đứng dậy đá kiếm của tên cừu thù ra xa rồi giơ cao cây cờ lên trên, phần nhọn nhắm thẳng vào ngực Kazuki.

“Tòng sơn đao hải,” Jack nhắc lại nguyên tắc cốt lõi của tuyệt kỹ Nhị Thiên - làm mọi cách, dùng mọi thứ, miễn sao chiến thắng.

Kazuki trợn trừng mắt nhìn Jack cầm cây *sachimono* xuống người mình. Hắn thét lên kinh hãi, nhưng mũi nhọn chỉ đi xuyên qua bộ giáp cầm phập vào mặt đất bên dưới.

Tiếng thét lập tức nhỏ dần thành tiếng thút thít vì bị sốc.

“Mấy ngày qua tao đã thấy đủ cảnh chém giết rồi,” Jack nói rồi quay lưng đi, bỏ lại Kazuki và bộ giáp bị khóa chặt.

Jack vội vàng trở về với Akiko. Nó thấy cô bé run rẩy giơ cung lên bắn một mũi tên ra, sau đó đổ gục luôn vì kiệt sức.

Nó nghe tiếng Kazuki kêu la đau đớn phía sau. Tên này vẫn đang bị khóa chặt, cây đoản kiếm vừa định phóng vào lưng Jack rơi cách xuống đất, vẫn chưa hoàn hồn vì bị mũi tên của Akiko xuyên thẳng qua lòng bàn tay.

Akiko vẫn còn thở, nhưng mặt mày trắng bệch, xem chừng đã yếu lắm.

“Mình mau đi thôi,” Jack lên tiếng, bọn Xích Quỷ đang bắt đầu rời khỏi lâu đài đuổi theo.

Nói đoạn nó ẵm luôn Akiko lên ngựa, lăm nhăm cầu nguyện cảm ơn Takuan. Bây giờ là lúc nó cần phải phi ngựa nhanh, nhanh hơn bao giờ hết.

Lúc Jack ẵm Akiko phi nước đại vượt qua, nó còn nghe tiếng Kazuki nguyên rủa văng vẳng.

“Thằng ngoại quốc kia, tao sẽ báo thù!”

61

SHOGUN

Jack ngồi dưới gốc anh đào, ánh mắt nó dõi nhìn bầu trời Toba đang chuyển sang màu đỏ hoàng hôn. Đó đây có tiếng róc rách của nước đổ từ thác nhỏ tạo thành dòng chảy dẫn vào hồ loa kèn. Xung quanh nó là phong cảnh đẹp tuyệt vời tạo nên từ hoa và cỏ cây được chăm bẵm tỉ mỉ. Mọi thứ quá đẹp, quá yên tĩnh, đến mức tưởng như Nhật Bản chính là chốn thiên đường hạ giới.

Đối với Jack, khu vườn này là liều thuốc quý cho con tim của mình. Nó muốn tin rằng vẫn còn những điều tốt đẹp, những tia hi vọng trong cuộc sống. Hay như Yori từng nói, một thứ đáng để chiến đấu bảo vệ.

Ngay trên đầu nó là mũi tên nhắm bắn vào Độc Nhãn Long ba năm về trước, đến nay vẫn còn cắm sâu trên thân cây.

Mũi tên này nhắc nhở chúng ta phải luôn đề cao cảnh giác.

Jack nắm lấy thân tên rút mạnh ra.

Bóng đen trước đây ám ảnh nó đã biến mất.

Tên sát thủ từng gây náo loạn gia tộc Masamoto sẽ không bao giờ quay trở lại.

Jack bẻ mũi tên gãy thành hai mảnh.

Khung cảnh tuyệt vời này không nên bị vấy bẩn bởi thứ vũ khí chiến tranh.

Một ông cụ với bộ râu màu muối tiêu chống gậy băng qua cầu tiến về phía Jack.

“Cô ấy sao rồi ạ?” nó lên tiếng hỏi.

“Akiko đang hồi phục rất tốt,” thầy Yamada vừa đáp vừa liếc nhìn mũi tên bị bẻ đôi trên tay Jack. “Một phát bắn không đủ để hạ gục nữ võ sĩ trẻ tuổi ấy đâu.”

Hôm nay trông vị thiền sư già cả và mỏi mệt hơn bao giờ hết. Trận chiến đã cướp hết nguồn sinh khí, cũng như hằn sâu vào từng nếp nhăn trên

khuôn mặt của ông. Thầy Yamada rên rỉ đau đớn trong lúc thả lỏng cơ thể ngồi xuống ghế đá cạnh con suối.

“Thầy có sao không ạ?” Jack lên tiếng hỏi.

“Thứ duy nhất giết được ta chỉ có thể là thời gian thôi, con trai,” ông vừa nhăn nhó đáp, vừa dùng bàn tay xương xẩu xoa cái đầu gối của mình. “Câu hỏi đó nên dành cho con thì hơn.”

“Con vẫn sống,” Jack nói giọng đều đều. “Con biết mình phải biết ơn vì điều đó. Rất nhiều người trong chúng ta đã không thể trở về. Nhưng mà sao... mọi thứ cứ trống rỗng. Cả tội lỗi nữa. Con hối hận vì đã để Yamato, những người bạn, những người thầy ngã xuống vì muốn bảo vệ mình. Tất cả là vì cái gì cơ chứ? Lãnh chúa Kamakura đã thắng rồi. Một thằng võ sĩ người nước ngoài há còn chỗ dung thân trên đất nước này nữa sao?”

“Khi trời tối, ta sẽ thấy được những vì sao,” thầy Yamada đáp, rồi ngẩng mặt lên rồi.

Jack lắc đầu kinh ngạc. Thật không thể ngờ lúc nó đang giải bày tâm sự về những đau đớn, dằn vặt, lo lắng của mình mà ông ấy lại đi ngắm sao như thế.

“Cho dù tình thế xấu đến đâu, vẫn luôn có những tia hi vọng,” vị thiền sư bắt đầu lí giải. “Đúng là chúng ta đã mất đi nhiều đồng minh quý giá. Nhưng cũng cần phải nhớ rằng cái chết của họ đã giữ lại mạng sống cho rất nhiều người. Thầy Kano dẫn lối cho các võ sinh của trường an toàn tẩu thoát. Cô Yosa được quân địch tha mạng, để tỏ lòng tôn kính với tinh thần quyết tâm cao độ thầy Hosokawa đã bỏ ra nhằm che chở cho cô. Vẫn chưa có tin tức gì về thầy Kyuzo, nhưng với cá tính đa mưu túc trí của mình thì cũng chẳng lạ nếu ông ấy kịp thoát thân.”

“Thế còn thầy Masamoto thì sao ạ?” Jack cố tìm hi vọng cho mình.

Thầy Yamada mỉm cười nói. “Ta có tin tốt cho con.”

Rồi nhanh chóng tắt ngấm. “Và cả tin xấu nữa.”

Jack nín thở lắng nghe.

“Lãnh chúa Kamakura không giết thầy Masamoto. Nhưng cũng không cho phép ông ấy được mổ bụng chết trong danh dự.”

“Vây bây giờ thầy ấy đang ở đâu ạ?”

“Khuất phục được tay kiếm số một Nhật Bản dĩ nhiên là một niềm tự hào lớn lao đối với Lãnh chúa Kamakura. Hiện nay thầy Masamoto đã bị lưu đày đến một ngôi chùa trên đỉnh Iawo. Ông ấy sẽ phải ở đó đến hết đời.”

“Chúng ta có thể đến giải cứu mà?”

Thầy Yamada chỉ lắc đầu. “Ta đồn rằng chính thầy Masamoto đã chọn lựa con đường đó. Nghe nói Lãnh chúa Kamakura muốn mời ngài về phục vụ dưới trướng của mình, nhưng ông ấy lấy lí do phải tỏ lòng tôn kính với những người đã khuất mà từ chối. Thật ra với cá tính của mình, thầy Masamoto sao có thể thờ phụng tên chúa công tàn ác như vậy được.”

Jack vừa thấy nhẹ nhõm, mà cũng vừa thấy buồn miên man. Cha đỡ đầu của nó vẫn còn sống, nhưng kết cục như thế này quả là nỗi hổ thẹn cho cả đời anh dũng của ông.

“Đừng lo lắng quá, Jack à,” thầy Yamada lên tiếng khi thấy vẻ thiếu náo trong mắt Jack. “Thầy Masamoto vẫn thường nói muốn sống những năm cuối đời trong yên tĩnh. Ông ấy vẫn ấp ủ dự định chép lại tuyệt kĩ Nhị Thiên cho các thế hệ kiếm sĩ mai sau. Cũng có thể xem đây là một dịp may hiếm có đi.”

Jack cười. Đúng là vị thiền sư của nó lúc nào cũng có thể tìm ra ánh sáng trong đêm đen.

“Thế còn Lãnh chúa Takatomi và Emi thì sao ạ?” nó hỏi tiếp.

Thầy Yamada gật đầu. “Emi vẫn mạnh khỏe. Lãnh chúa Takatomi là một người đàn ông thông tuệ. Dù bản tính tàn bạo, nhưng Lãnh chúa Kamakura vẫn nhận ra mình cần có bộ não hoạch định tương lai cho Nhật Bản.”

“Ý thầy là Lãnh chúa Takatomi đã quy hàng Kamakura? Phản bội lại tất cả chúng ta!?” Jack hỏi ngay.

“Ngài ấy không phản bội ai cả,” thầy Yamada nghiêm nghị. “Liên quân đã bại trận. Nhưng Lãnh chúa Takatomi biết rằng mình sẽ có ích cho đất nước này hơn với cương vị giúp việc cho chính quyền mới, hơn là đi lưu đày, hoặc là chết.”

“Nhưng tương lai rồi sẽ đi về đâu? Tại sao ngài ấy không gây dựng lực lượng khởi nghĩa?”

Thầy Yamada động cây gậy xuống đất rồi nói. “Sau cơn mưa, trời lại sáng.”

Jack ngơ ngác nhìn vị thiền sư, nó ước gì ông ấy chịu bỏ thói quen ăn nói mập mờ của mình.

“Nhật Bản đã trở nên mạnh mẽ hơn trước khi nội chiến xảy ra. Tuy trái với mong muốn của nhiều người, nhưng Lãnh chúa Kamakura vẫn là người

đầu tiên thống nhất được đất nước này. Nobunaga trồng cây, Hasegawa nhào bột, nhưng chính Kamakura mới là người ăn bánh!”

Nói đoạn ông hoan hỉ cười trước màn so sánh hình tượng của mình. Rồi nhanh chóng u sầu như trước.

“Lãnh chúa Kamakura đã tự xưng Shogun.”

“Shogun?”

“Đại tướng quân, lãnh đạo tối cao của toàn Nhật Bản. Ông ta đã độc chiếm quyền lực, tự xưng mình thuộc dòng dõi thiết kiệt Minamoto. Thiên Hoàng bây giờ chỉ còn là biểu trưng quyền lực. Toàn bộ đất nước đã nằm trong tay Lãnh chúa Kamakura. Và đây chính là vấn đề của chúng ta, Jack. Con có dự định gì cho tương lai chưa?”

“Cũng có,” Jack thừa nhận, “nhưng chẳng cái nào sáng giá cả.”

Thầy Yamada ngoắc ngoắc ngón tay trước mặt Jack. “Ta tưởng chính con là người đã nói với Yori, “Ở đâu có bạn bè, ở đó còn hi vọng.” cơ mà. Câu này rất chính xác.”

Jack đưa mắt nhìn về phía cánh cửa giấy đang mở ra.

Yori băng qua chiếc cầu, tay cầm một cành cây nhỏ nhắn.

Jack vẫn chưa hết kinh ngạc về khả năng ứng biến của bạn mình. Hôm Jack và Akiko băng qua bình nguyên Tennoji, nó bất ngờ tìm thấy thầy Yamada và Yori cũng đang rút lui trên cùng một con đường. Một sự trùng hợp đầy may mắn. Lúc đó Akiko cứ lúc tỉnh lúc mê, Jack bắt đầu hoang mang không biết phải làm gì. Thấy vết thương của cô bé, thầy Yamada ngay lập tức rút đầu tên ra rồi hái thuốc chữa trị.

Trên đường về Toba, Jack mới được nghe Yori kể chuyện mình đã thoát hiểm như thế nào. Cậu bé nói trong lúc tình hình nguy cấp, bọn Xích Quỷ chuẩn bị giẫm nát đến nơi, không còn cách nào khác bèn nhảy luôn xuống bờ hào bên dưới. Từ đó Yori lại nấp dưới các xác chết máu me xung quanh tránh địch truy bắt. Đến nhá nhem tối mò lên chỗ bình nguyên Tennoji thì gặp thầy Yamada.

Nỗi vui sướng khi thấy Jack vẫn an toàn khiến niềm tin vào Phật Tổ lại càng bùng cháy nơi Yori. Có điều đằng sau bề ngoài sung sướng ấy, Jack biết Yori đã phải gánh chịu rất nhiều tổn thương trong lần trốn chạy này. Đêm nào cậu bé cũng lặng lẽ khóc nước mắt.

Yori vừa cười vừa đưa cành cây cho Jack.

“Ông Uekiya nói bọn mình hãy trồng một gốc anh đào tưởng nhớ Yamato. Akiko bảo cậu là anh trai, nên việc chọn vị trí sẽ giao cho cậu.”

Jack cố nén nước mắt đón lấy cành anh đào từ tay Yori.

Đêm đó, khi mặt trời đã khuất hẳn sau núi, Jack, Akiko, Yori, và thầy Yamada trịnh trọng làm lễ trồng cây.

Jack tỉ mỉ bịt đất vào rồi khấn một lời cầu nguyện.

“Cành anh đào này không chỉ mang theo kí ức về một người bạn đã ngã xuống, mà còn chứa đựng hi vọng vào tương lai.”

CON ĐƯỜNG VÕ SĨ ĐẠO

Jack kiểm tra lại túi hành lí của mình một lần nữa.

Cuốn *hải đồ* đã được cất kĩ ở dưới cùng, bao bọc bên ngoài bởi lớp giấy dầu. Ngay bên trên là con búp bê *Daruma*, một con mắt nhìn nó trừng trừng qua ánh lửa. Trong đó cũng có một vò nước, hai hộp cơm, bộ kimono để thay đổi, và vài đồng tiền. Tất cả những thứ này, cả bộ kimono màu xanh nó đang mặc trên người nữa, đều được mẹ Akiko, cô Hiroko chuẩn bị cho. Những tấm áo này không có gia huy. Cô Hiroko cố tình làm vậy để không ai biết Jack xuất thân trong gia tộc đã từng chống đối Lãnh chúa Kamakura.

Đóng gói xong xuôi, Jack mỉm cười cất con hạc may mắn của Yori vào hộp cá nhân rồi giắt lên đai lưng. Chú chim giấy nằm ngay phía trên viên ngọc đen Akiko tặng, như thể gà mẹ bảo vệ trứng của mình vậy.

Jack đã định vác túi lên vai thì chợt nhớ vật thầy Yamada vừa trao. Nó bèn cầm lá bùa *omamori* lên, cột vào dây buộc túi. Bên trong lớp lụa đỏ này là một miếng gỗ hình chữ nhật đã được thầy Yamada viết phép. Vị thiền sư bảo lá bùa này có thể bảo vệ cho nó. Ông còn dặn tuyệt đối không được mở ra, nếu không phép sẽ mất thiêng. Hơn nữa, việc treo bùa trên túi sẽ làm người dân nhầm tưởng Jack là một Phật tử, sẽ sẵn lòng giúp đỡ nó trên đường đi.

Jack kéo cửa bước ra ngoài vườn.

Lúc đó mặt trời chưa lên, xung quanh hãy còn tối. Không khí vừa mát vừa trong lành. Jack đi giày vào rồi bước qua chiếc cầu gỗ về hướng cánh cổng ngoài vườn. Đặt tay lên chốt, nó nhớ lại lần đầu tiên mình chạy trốn khỏi căn nhà này. Nó đã tự gây cho mình rắc rối lớn - nhưng lại học được một từ tiếng Nhật vô cùng hữu ích. *Abunai*. Nguy hiểm. Jack biết khi bước ra khỏi cánh cửa này, nó sẽ gặp phải muôn ngàn mối họa diệt thân.

“Cậu định đi mà không nói lời từ biệt sao?” một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Akiko đứng ngay sau lưng nó, tay chấp trước dải thắt lưng *obi*, tóc chải gọn gàng, cột cao buông thông sau lưng. Cô bé nhìn nó bằng ánh mắt rất buồn, có phần trách móc.

Jack thấy đau lòng.

Nhưng tối qua trong bữa ăn nó đã nói lời từ biệt với mọi người rồi. Lúc đó Akiko cứ im lìm một cách lạ thường, Jack đã nghĩ chắc do cô bé chưa bình phục hẳn. Cô Hiroko nói nó muốn ở lại đây chừng nào cũng được. Thầy Yamada mời Jack cùng đi với Yori và ông lên chùa Tendai ở vùng Iga Ueno. Nhưng nó đã quyết rồi.

“Tớ phải về nhà đây,” Jack lên tiếng, tim nó tan nát khi phải nói lời từ biệt Akiko.

“Nhưng nơi đây cũng có thể là nhà của cậu mà,” cô bé nói giọng run run.

“Tớ không thể ở lại. Làm vậy sẽ khiến cho cậu và cô Hiroko gặp nguy hiểm. Mọi người đã bắt đầu đồn đại căn nhà này có chứa chấp người nước ngoài. Chẳng bao lâu nữa Lãnh chúa Kamakura sẽ phái người đến điều tra thôi.”

“Tớ sẽ bảo vệ cậu...”

“Không, lần này hãy để tớ làm người bảo vệ cậu,” Jack kiên quyết. “Đã đến lúc tớ chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Ngày trước cũng vì cố tìm cách bảo vệ cuốn *hải đồ* mà tớ đã làm ảnh hưởng đến an nguy của cậu, Yamato, Emi, thầy Masamoto, và cả Lãnh chúa Takatomi nữa. Tớ *không thể* cho phép mình lặp lại sai lầm đó thêm một lần nào nữa. Trước khi chia tay, thầy Masamoto nói tớ đã trưởng thành. Điều đó cũng có nghĩa là tớ buộc phải tự đương đầu với khó khăn, thử thách.”

Akiko nhìn sâu vào mắt Jack và thấy ngọn lửa quyết tâm. Cô bé bèn cúi đầu chấp thuận quyết định của nó. Khi cô bé ngẩng đầu lên, vẻ u buồn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một Akiko mạnh mẽ, tự tin mọi ngày.

“Một võ sĩ không thể khởi hành mà không cầm theo kiếm được,” cô bé liếc nhìn chỗ đeo vũ khí trống hươ của nó. “Chờ tớ một chút!”

Nói đoạn cô bé bước vào trong, Jack bất giác thấy tội lỗi kinh khủng vì đã không giữ được cặp song kiếm của thầy Masamoto. Sau trận chiến với Kazuki, nó hoàn toàn có thể lấy lại cặp kiếm nhật được, nhưng Akiko vẫn là ưu tiên cao nhất.

Cánh cửa giấy mở ra, Akiko trở lại, tay cầm theo một cặp trường đoản nhị kiếm.

“Jack, cậu là một samurai. Và một samurai thì phải luôn mang theo cặp song kiếm,” cô bé cúi đầu nói.

Jack thật sự bất ngờ trước hành động này. Trong tay Akiko là cặp kiếm chuôi dệt màu đỏ đen cực đẹp nằm trong lớp vỏ bóng khảm ngọc.

“Làm sao tớ dám nhận,” Jack từ chối. “Đây là kiếm của cha cậu mà.”

“Nhất định ông ấy cũng muốn cậu giữ nó thôi. Vì tớ muốn như vậy. Gia tộc tớ sẽ rất vinh dự nếu cặp kiếm này có ích trên đường về nhà của cậu.”

Cô bé lại càng cúi sát hơn, đẩy bao kiếm vào tay Jack.

Không còn cách nào khác, nó ngập ngừng đón lấy cặp song kiếm đeo vào đai lưng. Không kịp được tò mò, Jack rút trường kiếm ra. Lúc này trời đã tờ mờ sáng, ánh thép lấp lánh lộ ra một cái tên khắc trên lưỡi gươm.

Shizu.

Cặp kiếm có linh hồn thánh thiện.

Jack tra kiếm vào lại vỏ, bất giác nhận ra cả đời này mình sẽ mắc nợ Akiko. Nó muốn chí ít cũng đền đáp được gì cho cô bé. Nghĩ vậy Jack bèn tháo túi đi đường lấy con búp bê *Daruma* ra.

“Tớ chỉ có thứ này trao cậu mà thôi,” nó vừa nói vừa đưa con búp bê tròn lăn cho Akiko.

“Nhưng còn điều ước của cậu,” cô bé từ chối.

“Đó chính là lí do tớ muốn cậu giữ nó đấy,” Jack đáp, kiên quyết bắt Akiko nhận. “Người duy nhất tớ có thể tin tưởng trao điều ước của mình.”

Akiko nhìn thẳng vào mắt nó, tay hai đứa vô tình chạm vào nhau.

“Cậu nghĩ vậy thì tớ rất vui,” cô bé thì thầm. “Nhưng làm sao để biết lời ước của cậu đã trở thành sự thật?”

“Khi nào tớ về đến nhà, cậu cứ tô mắt còn lại cho nó là được.”

Akiko gật đầu, cũng chẳng cần phải hỏi làm sao biết được khi nào Jack về đến nhà làm gì cả. Linh tính sẽ tự cho cô bé biết.

Hai đứa vẫn đứng rất sát, tay chạm vào nhau xung quanh con búp bê. Dường như không đứa nào muốn thu tay về. Còn quá nhiều thứ cần phải nói. Mà Jack biết lời nói cũng chẳng diễn hết được. Làm sao có thể diễn đạt những kỉ niệm bên nhau? Những thử thách đã cùng nhau vượt qua? Làm sao nói cho Akiko biết cô bé quan trọng với nó như thế nào?

Những miền kí ức lại hiện về trong đầu Jack.

Một cô gái bí ẩn trong bộ kimono đỏ tươi. Bài học tiếng Nhật dưới gốc cây anh đào. Đêm ngắm trăng ở Nam Thiên Viên. Đón bình minh đầu năm ở đỉnh Hiei. Thác nước trong thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Viên ngọc đen. Màn trình diễn trong hội thi Kị Xạ. Thân phận ninja giả bí mật. Phút chạm môi dưới lòng nước khi cô bé truyền hơi cho nó.

Biển vẫn đang vẫy gọi. Quê nhà, và đứa em gái đang chờ nó quay về.

Nếu được làm theo những gì con tim mách bảo, nó sẽ chẳng bao giờ rời khỏi đây.

“Tớ phải đi thôi,” Jack rút tay ra. “Cần có sự khởi đầu.”

“Ừm,” Akiko thoáng chút bối rối. “Cậu quyết định đi bộ là đúng đấy. Cưỡi ngựa sẽ gây ra nhiều sự chú ý không cần thiết. Nhớ đừng bao giờ tin ai cả, và cứ thẳng đường chính mà đi nhé.”

Jack gật đầu, mở chốt cửa rồi bước ra con đường đầy bụi dẫn vào thung lũng và hàng loạt cánh đồng trước khi lên dốc hướng về phía Nagasaki.

Jack cố tình bước đi trước khi chính mình thay đổi ý định.

Thế rồi nó đứng sững lại.

“Nếu tớ mà không trao cậu cái này thì Yori sẽ trách móc cả đời mất,” nó nói rồi với tay lấy mẫu giấy cất trong đai lưng.

“Cái gì vậy?” Akiko hỏi.

“Một bài *haiku*.”

“Cậu làm thơ tặng tớ!” cô bé kinh ngạc.

“Chủ đề là những trải nghiệm sẽ mãi mãi thuộc về... hai đứa mình,” Jack đáp.

Rồi quay người đi luôn trước khi Akiko kịp mở ra.

Đi gần đến khúc rẽ, nó chợt nghe tiếng cô bé gọi tên mình.

Akiko vẫn đứng đó, sau lưng là mặt trời buổi bình minh. Dường như cô bé vừa gạt nước mắt, mà cũng có thể là đang vẫy tay từ biệt nó. Duy chỉ có âm thanh truyền đến rất rõ ràng, thanh khiết.

“*Mãi mãi bên nhau.*”

Nói đoạn cô bé cúi đầu.

Jack cũng đáp lễ.

Khi nó nhìn lên thì Akiko đã đi rồi.

Jack đứng lại nhìn mặt trời, rất lâu. Nó tự hỏi liệu mình làm như vậy là đúng hay sai. Dù sao đây cũng là sự lựa chọn duy nhất. Nó không thể ở lại

đây, ở lại đất Nhật Bản khi mà vị đại tướng quân chỉ lăm le lấy mạng mình. Về Anh Quốc, còn có đưa em gái cần có nó.

Jack xoay người đối mặt với con đường dài phía trước. Nó bước đi bước đầu tiên, một mình, trên chuyến hành trình võ sĩ đạo... trở về nhà.

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là danh sách những câu trích dẫn được dùng trong cuốn *Samurai trẻ tuổi: Long đao*:

1. “Người chỉ làm việc chân tay là hạng vũ phu, người làm việc bằng trí óc là người trí thức, còn những ai biết phối hợp cả đôi tay, trí óc và con tim thì họ chính là người nghệ sĩ”, tác giả: Louis Nizer (luật sư kiêm nhà văn, 1902-1994).

2. “Một đất nước tách biệt trí thức với chiến binh sẽ rơi vào trạng thái trì trệ của bọn hủ nho, và háo thắng như một lũ bị thọt”, tác giả: Thucydides (nhà sử học người Hi Lạp, 471 trước Công nguyên - 400 trước Công nguyên).

3. “Khi trời tối, ta sẽ thấy được những vì sao”, tác giả: Charles Austin Beard (nhà sử học người Mỹ, 1874-1948).

* Những bài thơ *haiku* được sử dụng trong quyển *Samurai trẻ tuổi: Long Đao*:

Bầy nhạn trắng
Bay giữa tầng mây -
lượn trong nắng sớm.

Tác giả: Chiyo, 1703 -1775

Ô kìa! Một con bướm nhỏ
Đậu ở trên vai -
của Đức Phật.

Nguồn: thơ *haiku* sau thời Bashō, 1643 -1694

Nửa đêm đánh rằm -
nhưng nào có sao

khi ở một mình.

Nguồn: dân gian, thế kỉ 17

*Tiếng chuông chùa
động trong không gian
giữa rừng anh đào.*

Tác giả; Chiyo, 1703 -1775

*Rút cặp cánh
ra khỏi thân chuồn chuồn
là nó thành quả ớt.*

Tác giả: Kikaku, 1661-1707

*Gắn cặp cánh
vào thân quả ớt
là ra con chuồn chuồn.*

Nguồn: *thơ haiku* sau thời Bashō, 1643 - 1694

*Bà làm mỗi bảo rằng
“Cô ấy chỉ có một con mắt
nhưng con mắt này rất đẹp”.*

Nguồn: dân gian, thế kỉ 17

*Tiếng chuông chùa
xuyên giữa rừng hoa
nơi hạ giới? hay chốn thiên đường?*

Nguồn: *thơ haiku* sau thời Bashō, 1643 - 1694

*Vừa muốn giết,
Lại vừa không muốn giết...
Dưới ánh sáng
khuôn mặt tên ăn cắp,
chính là anh trai ta!*

Nguồn: thế kỉ 17, đối đáp theo đề từ

*** Chú thích về thơ haiku**

Nguyên lí làm thơ *haiku* trong quyển sách này được trình bày dưới góc nhìn của Anh ngữ, nên có thể không chính xác đối với những văn bản tiếng Nhật viết bằng Hán tự.

Haiku là định nghĩa do Masaoka Shiki (1867-1902) đặt ra vào cuối thế kỉ 19 nhằm chỉ những bài *hokku* (đoạn mở đầu của thơ *renga* hoặc *renku*) độc lập, nhưng về sau người ta cũng dùng để chỉ chung cho tất cả các thể loại *hokku*, không cần biết chúng được viết nhằm mục đích gì. Để tạo sự nhất quán cũng như dễ hiểu đối với các độc giả hiện đại, chúng tôi quyết định sử dụng *haiku* theo nghĩa thứ hai vừa nêu.

Để biết thêm chi tiết về thơ *haiku*, mời các bạn tìm đọc quyển *Sổ tay thơ Haiku* do tác giả William J.Higginson chủ biên. (New York: Kodansha, 1989)

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lý, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mãng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

[1] Đánh bạc bằng 3 quân xúc xắc.

[2] Cây lá kim, lá xanh tươi bốn mùa.

[3] Từ dùng trong lúc cụng ly.